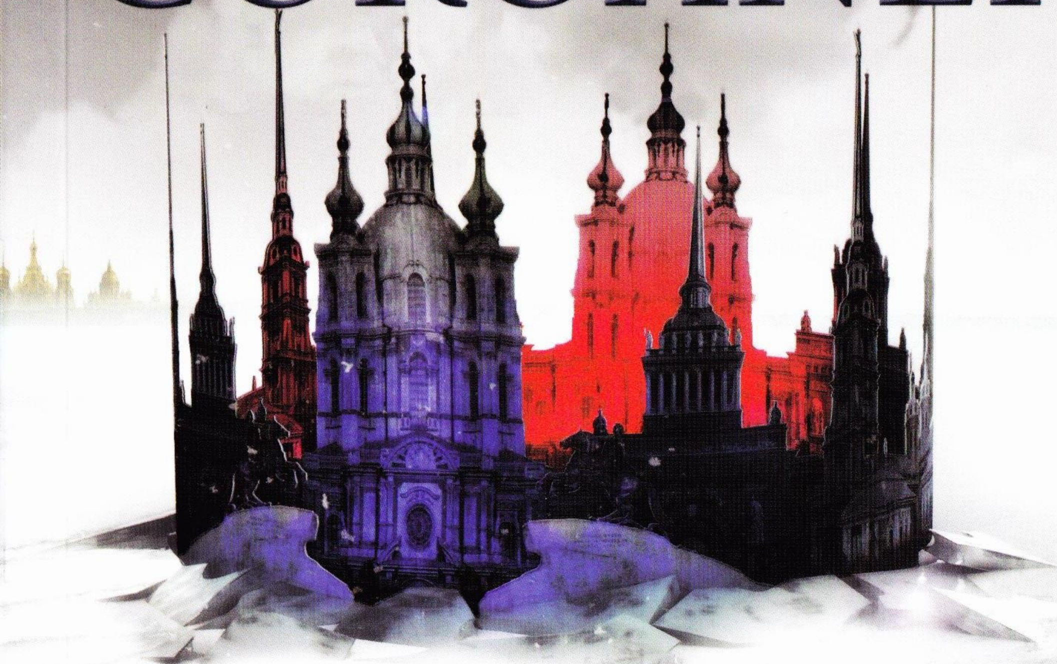
Continuarea bestsellerului
JOCUL COROANEI

DESTINUL COROANEI



LEDA EDGE

EVELYN SKYE

EVELYN SKYE

SERIA JOCUL COROANEI

DESTINUL COROANEI

Traducere din limba engleză şi note
de Ofelia Al-Gareeb

CORINT
BOOKS
— 2017—

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Ilustraţie copertă: Jacket art and design © 2017 by Joel Tippie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SKYE, EVELYN
Jocul coroanei / Evelyn Skye; trad.: Ofelia Al-Gareeb.
Bucureşti: Corint Books, 2016 - 3 vol.
ISBN 978-606-793-025-2
Vol. 2.: Destinul coroanei. - 2017. - ISBN 978-606-793-217-1

I. Al Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111

Mamei şi tatei…

Pentru momentul acela când bunica era neliniştită că nu voi putea să fac nimic cu o diplomă în Literatura şi istoria rusă, iar voi i-aţi spus: „Nu-ţi face griji, Evelyn se va descurca.”

Şi pentru toate momentele când m-aţi iubit şi aţi crezut în mine, înainte şi după aceea.

Jocul Coroanei este unul străvechi, mai străvechi decât însuşi ţaratul.

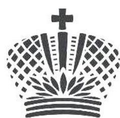
Dar nu este singurul joc.

Mai există şi jocurile iubirii, jucate de băieţi şi fete. Jocurile decepţiei, jucate de escroci şi pungaşi. Jocurile războiului, jucate de generali şi regi.

Apoi, mai există jocurile care le combină pe toate trei, jucate numai de cei care nu au nimic de pierdut.

Dar dacă jucătorul nu are nimic de pierdut, atunci nu mai rămâne nimic de făcut…

Decât să câştige.



CAPITOLUL UNU

Vika Andreieva era un potop de bule minuscule, răspândite în amurgul iernatic. Preţ de câteva clipe, se lăsă pradă încântării stârnite de magie, evadării prin evanescentizare. *Sunt cerul. Sunt vântul. Sunt libertatea dezlănţuită.*

Totuşi, de îndată ce Vika se rematerializă în stepa kazahă, realitatea înlocui bucuria de a fi totul şi, cu toate acestea, aproape nimic. Se afla acolo pentru a munci, pentru a îndeplini o însărcinare oficială în calitate de Mag Imperial. Oftă.

Cu numai o jumătate de ceas în urmă, îşi făcuse apariţia la grajdurile regale, unde Marea Prinţesă Iuliana Romanova îşi ţesăla calul. Sau, mai curând, un băiat de la grajduri îi ţesăla calul, periindu-i coama castanie, în vreme ce Iuliana îi arăta fiecare noduleţ.

Băiatul nu o văzu pe Vika apărând în cel mai îndepărtat ungher al grajdului, însă privirii agere a Iulianei nu-i scăpa nimic.

— Pleacă, porunci Marea Prinţesă, gonindu-l pe băiatul de la grajd.

Acesta sări şi dispăru în mare grabă, bine antrenat în a nu se codi împotriva dorinţelor Iulianei.

Când băiatul se făcu nevăzut, Iuliana se întoarse spre Vika şi îi spuse:

— Baroneasă Andreieva, ar fi de preferat să intri într-o încăpere – sau în grajd – cum se cuvine, după ce primeşti permisiunea şi după ce gărzile te anunţă. La fel ca toată lumea.

Vika îi aruncă Iulianei o privire piezişă.

— Scuzele mele, Alteţa Voastră Imperială. Doar că, ştiţi, eu *nu* sunt „ca toată lumea”, răspunse Vika, încrucişându-şi braţele la piept.

Iuliana pufni.

— Mă aflu aici întrucât mesagerul vostru a spus că doriţi să mă vedeţi, adăugă Vika şi făcu o reverenţă cu ceva mai mult decât o idee de sarcasm.

Când se îndreptă, de tivul rochiei îi atârna un fir de fân. Vika îl observă, dar îl lăsă acolo. Ea crescuse în pădure; i se părea aproape bizar să *nu* vadă fărâme de noroi şi frunze agăţate de ea.

Iuliana arcui o sprânceană la vederea fânului.

— Vreau să faci ceva.

Nu tu *Ce mai faci?* sau *Îţi mulţumesc că ai venit.* Nu că Vika ar fi fost surprinsă.

— Ce?

— Manierele, *s'il vous plaît*[1]*,* zise Iuliana.

Vika lăsă capul în jos şi îşi îngădui să dea amplu din cap.

— Fireşte, Alteţa Voastră Imperială. Cu ce vă pot fi de folos?

Iuliana îşi dădu ochii peste cap.

— Fratele meu şi cu mine vrem să te duci în stepa kazahă.

— Poftim? făcu Vika, ridicându-şi brusc capul.

— După ce că eşti impertinentă, pe deasupra mai eşti şi surdă? Am spus că vrem să te duci în stepa kazahă. Ultima dată când Paşa a fost acolo, circulau zvonuri despre o altă rebeliune. Trebuie să aflăm dacă planurile lor au mai evoluat, însă mijloacele noastre tradiţionale de a strânge informaţii prin intermediul iscoadelor sunt lente. În orice caz, *tu* poţi să te evanescentizezi şi să te întorci din stepă în aceeaşi zi. Niciodată nu am avut informaţii atât de proaspete.

Dar Vika de-abia o mai asculta. Nu se putea duce. Acolo îşi avea obârşia Nikolai, celălalt Mag al Rusiei, iar acum el murise fiindcă pierduse Jocul Coroanei…

Cum aş putea să merg prin stepă, ca şi când ar fi doar un alt loc? Inima Vikăi începu să bată în ritm de mazurcă, dureros de conştientă că fiecare mişcare solitară fără Nikolai drept partenerul ei nu era dreaptă.

[1] „Vă rog”, în lb. franceză.

Scutură din cap.

— Nu vreau să mă duc. Nu mă puteţi trimite acolo.

Iuliana se apropiase de Vika, împrăştiind cu picioarele fânul din cale.

— Ba pot, şi o voi face. Eşti Magul Imperial. Fă-ţi treaba!

Aşa că acesta era motivul pentru care Vika se afla acum în stepă. Îşi mai îngădui încă un moment, nu doar pentru a-şi reveni după evanescentizare – mereu îi trebuiau câteva secunde să se reorienteze –, ci şi pentru a-şi aduna puterile, astfel încât să poată face faţă acestui loc care îi amintea prea mult ce – *pe cine* – pierduse cu numai două săptămâni în urmă.

Trase adânc aer în piept. *Asta face parte din treaba mea. Toată viaţa, n-am vrut nimic mai mult decât să fiu Mag Imperial, iar asta atrage după sine multe. Pot să fac asta.* Dar era o victorie plăcută şi dureroasă în acelaşi timp.

Mai inspiră o dată adânc.

Înainte să plece din Sankt Petersburg, Vika îşi preschimbase înfăţişarea pentru a se putea integra mai lesne printre kazahi, schimbându-şi culoarea părului din roşcat în brunet, iar veşmintele, dintr-o rochie cu mâneci bufante într-o tunică *koilek,* o rochie cu guler şi o haină *shapan* grea, făcută din piele de oaie.

La câţiva paşi de cotlonul întunecat în care se ascundea, în piaţa plină de corturi era forfotă. Acolo se găseau tarabe pline ochi cu alune şi recipiente cu mirodenii. Standuri în care se vindeau cizme căptuşite cu blană şi altele care se făleau cu bijuteriile lor din argint, toate cu modele complicate şi încrustate cu pietre roşii, oranj şi albastre. Exista o tarabă care se specializase în tot soiul de fructe uscate, şi pretutindeni erau oameni care zâmbeau, cercetau mărfurile şi se tocmeau.

Prin apropiere trecu o fată, ducând o tavă cu pâini rotunde, enorme. Probabil că abia fuseseră scoase din cuptor, căci căldura lor, care mirosea a drojdie, umplea aerul. Aroma lor, care îi amintea de brutăria Ludmilei Fanina de acasă, o linişti pe Vika şi o scoase din starea de posomoreală.

În plus, posomoreala nu i se potrivea Vikăi. Era mai mult starea sufletească a lui Nikolai decât a ei, iar ea de fapt era incapabilă să fie melancolică prea mult înainte să simtă că ceva dinlăuntrul ei nu-i dă pace şi o face să treacă mai departe. Singura dată când se cufundase în amărăciune, după moartea tatălui, ieşise din acea stare mai agitată ca oricând şi aproape că-i distrusese casa lui Nikolai ca reacţie, doar pentru a fi copleşită de regrete la jumătatea acţiunii. Vika nu avea să mai facă greşeala de a se lăsa iar în voia emoțiilor prea mult timp. Îşi strânse pumnii şi îşi ascunse vârtejul de senzaţii care îi înconjura gândurile legate de Nikolai, oricât de greu i-ar fi fost să-şi reprime acele sentimente.

Fata de la brutărie puse tava jos la un stand aflat la câţiva metri depărtare şi începu să descarce pâinile pe raft. O mulţime de femei înconjurară imediat taraba, ademenite de mirosul de pâine proaspătă aidoma unor pescăruşi gureşi la un picnic, şi începură să vorbească mult şi zgomotos, pentru a-i atrage atenţia fetei.

Ludmilei i-ar fi plăcut să încerce pâinea kazahă.

Genial! Ochii Vikăi se luminară. Asta avea să-i ofere ceva la care să se concentreze şi să uite de Nikolai.

Prin farmece, îşi aduse câteva monede kazahe în palmă. Apoi făcu banii să se evanescentizeze în sertarul fetei de la brutărie, iar la schimb evanescentiză o pâine tocmai până pe Insula Ovcinin, unde locuiau atât ea, cât şi Ludmila Fanina. Pâinea avea să ajungă la „Brutăria Cenuşăresei”, prăvălia Ludmilei, încă aburindă şi caldă. Vika îi trimise o scrisoare scurtă împreună cu pâinea, cu toate că era destul de sigură că Ludmila avea să ştie cine i-o expediase.

Şi acum, înapoi la treburile ei.

Vika părăsi dugheana brutăriei şi ocoli perimetrul pieţei. Singurul cusur în planul Iulianei era că dacă oamenii nu vorbeau rusa sau franceza, Vika n-avea să înţeleagă ce spuneau.

Dar de ce să nu pot?

Fiind singurul Mag rămas în Rusia, însemna că Vika putea să ceară mai mult din magia imperiului, de vreme ce

nu mai era nevoită să o împartă. Şi întotdeauna fusese capabilă să înţeleagă animalele, ca de pildă şobolanul ei mesager albinos, Poslannik, aruncând o vrajă asupra lor. Pur şi simplu nu se gândise până atunci să traducă o altă limbă omenească, deoarece nu-i făcuseră trebuinţă decât rusa, franceza elementară şi limbajul glutonilor şi al vulpilor de pe Insula Ovcinin.

Mergând, Vika porni să ţeasă prin vrăjitorie un soi de cupolă, pentru a înconjura întreaga piaţă. Vraja începu de jos, ca un văl strălucitor de cristal lichid ridicându-se din pământ. Cel puţin, aşa îi apărea ei, căci Vika putea să vadă magia lucrând.

Vraja se prelingea în sus spre cer, plutind ca şi cum nu ar fi fost supusă legilor gravitaţiei. Urcă în afara pieţei, apoi se arcui deasupra corturilor, închizându-i pe vânzători şi mărfurile acestora înăuntru.

Dar nu cu adevărat. Bolta nu era solidă; oamenii nu o puteau vedea şi nici simţi, şi puteau să iasă şi să intre după bunul plac. Harul magic al Vikăi avea doar să capteze scena, iar apoi ea putea să ducă vraja în Sankt Petersburg, astfel încât să o reproducă pentru Iuliana şi Paşa, care puteau să meargă prin memoria bolții de parcă ei înşişi s-ar fi aflat acolo.

Includea, de asemenea, o vrajă care să-i permită Vikăi să înţeleagă kazaha. Sau, în orice caz, o tentativă la o astfel de vrajă. Dacă ar fi putut să audă ce se vorbea înăuntru, ar fi putut să înţeleagă mai bine dacă tulburările din regiune luaseră amploare.

Zâmbi cu îndârjire spre piaţa din faţa ei. *Sper să funcţioneze,* gândi ea, căci dacă magia ei funcţiona, putea să capteze scene şi din alte locuri, cum ar fi graniţele unde ruşii şi otomanii se ciondăneau. Asemenea informaţii aveau să fie de nepreţuit.

Dar mai spera şi să dea greş, deoarece n-ar fi fost câtuşi de puţin plăcut să-şi petreacă restul zilelor singură, spionând la marginea imperiului.

Vraja bolții strălucea alene sub soarele iernii, pereţii săi din cristal lichid mişcându-se asemenea fluxului şi

refluxului pe măsură ce magia absorbea fiecare cuvânt şi fiecare acţiune care se petrecea în incinta sa. Vika aduna fragmente de conversaţii.

— Două perechi de cizme...

— E prea scump pentru un picior de miel...

— Dar Arujan detestă caisele uscate...

Însă, atunci, în vârful bolţii se înregistră o mişcare bruscă, iar Vika icni în timp ce unduirile tremurară la suprafaţa vrăjii ei, deschizând o gaură sub forma unei crăpături zimţate. Puterea ei se poticni, ca şi cum curentul de la Bolşebnoie Duplo – izvorul magiei Rusiei – s-ar fi blocat brusc. Scânteile care dansau în mod obişnuit prin buricele degetelor ei fură înăbuşite.

Ce?

I se strânse pieptul, ca şi cum aerul i-ar fi fost stors din plămâni. Unduirile ameninţau să se adune în ceva mai mult, să năvălească în cascadă în lateralele bolţii, desfăcând totul.

Vika deschise larg braţele spre cer, cu palmele în sus, şi se chinui să-şi recapete suflul în timp ce încerca să-şi ţină vraja sub control. Trase de magia deja existentă, încercând să o direcţioneze în sus şi deasupra bolţii, pentru a petici crăpătura din vârful ei. Era ca şi cum ar fi tras de un material textil care era deja prea întins; nu exista suficientă magie pentru întreaga boltă.

Însă, chiar atunci, la fel de iute precum se poticnise, puterea începu să curgă din nou lin prin Vika. Era aproape sigură că nu era isprava ei – magia de-abia se clintise atunci când ea trăsese de ea –, dar, cumva, unduirile din boltă se neteziră, lăsând o suprafaţă liniştită, curgând deasupra crăpăturii din vârf pentru a o reîntregi.

Ea îşi lăsă braţele pe lângă corp, în timp ce pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Ce anume ar fi putut să producă o astfel de poticnire în magie? Până atunci, puterea ei nu mai înregistrase niciodată o asemenea sincopă.

Brusc, o cuprinse oboseala, de parcă ar fi fost călcată de o trăsură trasă de doisprezece cai nărăvaşi.

Şi Vika râse în sinea ei, căci în minte auzea ce i-ar fi spus Ludmila, ce îi tot spusese: *Prea multă muncă şi prea puţine prăjiturele. Trebuie să ai grijă de tine, raza mea de soare. Odihneşte-te şi mănâncă mai multe dulciuri.*

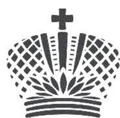
Să se odihnească. Vika scutură din cap. Conceptul de odihnă nu exista pentru Magul Imperial, cu siguranţă nu pentru unul aflat permanent la dispoziţia Iulianei.

Dar asta nu înseamnă că nu pot fi mai multe prăjiturele. Stomacul Vikăi chiorăi.

Evanescentiză alte câteva monede în standul brutăriei din apropiere. Un moment mai târziu, o prăjitură *chak-chak* apăru în palma ei, o grămăjoară de aluat însiropat şi presărat cu nuci tocate. Vika luă o îmbucătură crocantă, plină de miere.

Surâse. Vârî restul prăjiturii în gură. Şi mai trimise bani pentru încă o porţie.

Să fie Mag Imperial nu era rău deloc.



CAPITOLUL DOI

Odată ce termină de captat scena din stepă – şi neauzind ceva care să reprezinte o ameninţare imediată din partea kazahilor –, Vika se evanescentiză înapoi în Sankt Petersburg, pe malurile îngheţatului râu Neva. În spatele ei, o statuie imensă a legendarului ţar Petru cel Mare şedea călare pe un cal din bronz şi veghea asupra capitalei pe care o ridicase, această glorioasă „Veneţie a Nordului". Podurile oraşului erau cufundate în întuneric la acea oră, ghirlandele lor de sărbătoare care sclipeau în timpul zilei fiind acum înghiţite de noapte, cu numai câteva felinare stradale care îşi aruncau halourile spectrale pe caldarâmul acoperit de zăpadă. Şi toţi oamenii din oraş dormeau tun. Cu excepţia Vikăi, fireşte.

Pentru oricine altcineva, miezul nopţii era tăcut. Dar pentru ea, care putea să simtă elementele ca şi când ar fi făcut parte din sufletul ei, întunericul era plin de sunete. Apa râului, leneşă şi aproape îngheţată sub stratul gros de gheaţă, dar încă agitându-se. Moliile de iarnă zburând prin aerul geros. Ramuri goale, îndoindu-se în vânt.

Nu avea să poată adormi prea curând, sau poate chiar deloc, nu după ce îşi petrecuse ultimele ore cufundată în stepă. Dumnezeule, cât de dor îi era de Nikolai! Pentru o scurtă perioadă în timpul Jocului Coroanei, în sfârşit mai fusese cineva care să poată să facă ceea ce făcea şi ea, care înţelegea cum era să fii singurul – sau singurii doi – de un fel, care ştia cine era ea cu adevărat.

Aşa că, în loc să se ducă acasă, Vika privea râul îngheţat din faţa ei, în direcţia insulei pe care o crease în timpul Jocului. Oamenii din Sankt Petersburg o numiseră Insula Letniy – Insula Verii –, căci Vika o vrăjise să fie un paradis veşnic cald.

Dar se înfioră când îşi aminti de sfârşitul Jocului. Nikolai

încercase să se sinucidă, însă cuţitul pe care Galina i-l dăduse era vrăjit ca „niciodată să nu dea greş”, ceea ce însemna că „niciodată nu avea să dea greş cu ţinta pe care o intenţionase *Galina*”. Aşa că atunci când Nikolai îşi înfipsese cuţitul în el, acesta de fapt o străpunse pe Vika. Şi pentru a o împiedica să moară, el îşi canalizase propria energie către ea.

Vika închise ochii când ecoul morţii, atât cea a lui Nikolai, cât şi cea a tatălui ei, reverberă prin oasele ei. Doi oameni incredibil de importanţi îşi dăduseră viaţa pentru ea. Ea nu merita sacrificiul.

I-aş fi oprit dacă aş fi ştiut ce făceau.

Dar acesta era motivul pentru care niciunul nu îi îngăduise să ştie.

Vântul muşca şi mai tăios în jurul ei. Tata se dusese pentru totdeauna, dar Nikolai... Ei bine, ea îl văzuse – sau văzuse o siluetă care semăna cu el – în visul din stepă. În parcul de pe Insula Letniy existau o mulţime de bănci fermecate; nu era nevoie decât ca o persoană să se aşeze pe Băncile Viselor şi imediat avea să fie transportată într-o iluzie a Moscovei, a Lacului Baikal, a oraşului Kostroma sau a oricărui loc dintre celelalte douăsprezece pe care le crease Nikolai. Fiecare bancă era un vis diferit.

Oare Nikolai mai era încă acolo, în visul din stepă? Vika se întorsese în acel loc în fiecare zi de când îl văzuse acea unică dată cu o săptămână în urmă, dar el nu mai apăruse. Şi totuşi, băncile în sine mai existau, ceea ce însemna că magia lui nu dispăruse. Poate că asta însemna şi că Nikolai era, cumva, încă în viaţă.

Dar Vika simţea şi vechea magie dinăuntrul statuii lui Petru cel Mare din spatele ei, şi aceea fusese creată cu câteva zeci de ani în urmă de un Mag care murise în Războaiele Napoleoniene.

Vika spera însă că băiatul-umbră pe care îl văzuse era o fărâmă de viaţă pe care Nikolai reuşise să o păstreze pentru sine. Nu destulă pentru a fi real, dar destulă pentru a fi mai mult decât un vis.

— Dacă mai eşti încă înăuntrul băncii, voi găsi o cale să

te scot de acolo şi să te fac din nou tu însuţi, zise Vika.

În timp ce rostea promisiunea, pieptul i se strânse. Dar nu era coarda invizibilă care o lega de Nikolai în calitate de Magi; această încordare din pieptul ei era de un alt soi.

Vika îşi apăsă cu mâna clavicula stângă, unde cicatricea cu baghetele încrucişate ale Jocului o arsese cândva.

Înainte de finalul Jocului, Nikolai îi spusese că o iubeşte.

Era posibil ca şi Vika să-l iubească.

Însă nu mai avu timp să-şi cerceteze sentimentele, căci dindărătul ei se auziră paşi greoi care se apropiau de statuia lui Petru cel Mare.

Vikăi i se acceleră pulsul. Oare o văzuse cineva evanescentizându-se acolo? Nu se putea ca oamenii obişnuiţi să ştie despre magie. Cu mult timp în urmă, crezuseră în ea, şi astfel avuseseră loc vânători de vrăjitoare. Isterie. În plus, cu cât credeau mai mult în magie oamenii, cu atât mai multă putere genera Bolşebnoie Duplo, ceea ce la rându-i însemna că Magii constituiau o ameninţare mai mare pentru ţar, întrucât ei puteau să îi uzurpe tronul. Acesta era motivul pentru care fuseseră concepute Jocul Coroanei şi jurământul acestuia, pentru a se asigura că toţi Magii aveau să lucreze *cu* ţarul şi nu împotriva lui, şi de ce credinţa oamenilor de rând în magie trebuise să fie suprimată.

După toate lucrurile cărora le supravieţuise, Vika nu voia să sfârşească pe un rug în flăcări.

Paşii se apropiară. Vika se îndepărtă iute de dig şi se ascunse în spatele Pietrei Tunetului, lespedea masivă de granit de la baza statuii lui Petru cel Mare.

Un minut mai târziu, un pescar tânăr îşi făcu apariţia, poticnindu-se. Cânta.

Ba nu. Lălăia.

Slavă Cerului, îşi spuse Vika şi se relaxă, rezemându-se de Piatra Tunetului. *Probabil că oricum nu m-a văzut, şi chiar dacă m-a văzut, mâine-dimineaţă nu-şi va mai aminti.*

Dar atunci băiatul ajunse la statuie şi se opri.

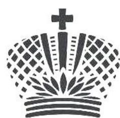
O, îndurare! gândi ea. *Oricine, numai el nu!*

Vika porni cu paşi foarte uşori, ocolind Piatra Tunetului

spre un loc unde el să nu o poată vedea.

Deoarece se prea poate ca el să fi purtat o şapcă de pescar, dar nu era un beţiv oarecare.

Era Pavel Aleksandrovici Romanov – Paşa –, ţareviciul şi moştenitorul tronului Rusiei.



CAPITOLUL TREI

Era prea târziu pentru a fi seară şi prea devreme pentru a fi dimineaţă când Paşa pătrunse împleticit în Piaţa lui Petru. Nu era nimic princiar la el în acel moment, pentru că nu se mai bărbierise de două săptămâni, de la sfârşitul Jocului, şi era îmbrăcat cu o haină zdrenţăroasă şi o şapcă jerpelită de pescar, care provenea din cufărul lui secret în care îşi păstra deghizările. Mai era şi problema sticlei întregi de votcă, pe care maiestuos – ori poate lipsit de maiestate – o băuse de unul singur, şi, cum venea el să se odihnească la baza statuii lui Petru cel Mare, realitatea era puţin cam alunecoasă pentru ca Paşa să se poată ţine de ea.

— *Bonsoir,* Maiestatea Voastră Imperială, zise Paşa de pe Piatra Tunetului.

Înălţându-se deasupra lui, un Petru enorm din bronz privea către celălalt mal al râului întunecat, în timp ce calul lui călca în picioare un şarpe, simbolizându-i pe duşmanii ţarului şi ai Sfântului Petersburg. Legenda spunea că statuia era fermecată şi că avea să-i protejeze mereu pe oameni şi oraşul.

— E linişte în seara asta, continuă Paşa. Se pare că suntem doar tu şi cu mine, ţarul şi… viitorul ţar.

Şovăi, deoarece aproape că îşi spusese ţar. Însă Paşa era, practic, încă doar ţarevici, moştenitorul tronului, până la încoronarea oficială de la Moscova, care urma să aibă loc luna următoare.

Totuşi, vorbele lui sunau corect. *Ţarul şi viitorul ţar.* Paşa râse şi se lăsă jos pe pământul înzăpezit. Îşi sprijini capul pe Piatra Tunetului.

— Ţi-ai dorit vreodată să te poţi întoarce în timp şi să faci lucrurile diferit? întrebă Paşa statuia.

Îşi lăsă capul mai tare pe spate, până ce ajunse să

privească spre burta calului, precum şi în direcţia generală a ţarului din bronz. Lui Paşa îi căzu zăpadă în ochi. Calul fornăi.

Paşa tresări.

— Calul tău tocmai a...?

Dar după numai câteva momente de tăcere categorică (probabil că-şi imaginase zgomotul scos de cal – la naiba, cât de mult băuse iar?), Paşa se rezemă din nou de piatră.

— Nu, presupun că n-ai simţit niciodată aşa ceva. Tu eşti Petru cel Mare. Eşti mare prin definiţie. În timp ce eu voi fi... ce? Paşa cel Nebărbierit. Îşi flutură dramatic braţele în aer. Paşa cel Nepregătit. Paşa cel Îngrozitor, care nu i-a cerut niciodată scuze celui mai bun prieten al său înainte de a-l trimite la moarte. Expiră zgomotos. Mi-aş dori doar să am o a doua şansă. Aş... Nu ştiu ce aş face. Dar ştiu că nu aş cere sfârşitul Jocului. Trebuie să fi fost şi o altă cale.

— Aveţi grijă ce vă doriţi, Alteţa Voastră Imperială, spuse o voce.

Paşa sări în picioare şi se răsuci. Se uită la Petru cel Mare, cu ochii măriţi.

— Ai spus ceva? S-sau... ai fost tu din nou?

Îşi mută privirea asupra calului.

O fată ieşi din cealaltă parte a Pietrei Tunetului. Părul ei roşu se învăpăia sub cafeniul tern al căciulii ei din blană.

— Vorbiţi cu statuia?

Paşa clipi spre ea. Îi trebuiră câteva secunde pentru ca mintea lui confuză să proceseze ceea ce se petrecea. Fireşte. Vocea aparţinea unei fete. Şi nu oricărei fete. Ci Vikăi, Magul lui Imperial.

— Nu vorbesc cu statuia, minţi Paşa.

De când se afla Vika acolo, de cealaltă parte a Pietrei Tunetului? Ar fi putut la fel de bine să fi adăugat „Paşa cel Nebun” pe lista sa de porecle ilustre.

Vika veni mai aproape, dar se opri la câţiva metri de el. Încă de la sfârşitul Jocului, păstrase distanţa. Paşa se înfioră când îşi aduse aminte că fata pe care aproape că o sărutase cândva îl dispreţuia acum.

— Vreau să spun că ar trebui să fiţi cu băgare de seamă

la ce vă doriţi, zise Vika.

— De ce? Ce s-ar putea întâmpla?

— Orice. Sau nimic. Nu ştiu. Dar v-am mai spus, magia e însoţită de multe condiţii. Dorinţele, îmi închipui, seamănă puţin cu magia. Să nu spuneţi că nu v-am prevenit.

Însă Paşa surâse la avertismentul ei. Vika l-ar fi putut lăsa acolo, bolborosindu-i lui Petru cel Mare şi comiţând, posibil, o gravă greşeală magică. *Însă ea nu s-a grăbit şi a intervenit. De fapt, chiar mi-a vorbit, de bunăvoie.* Asta însemna progres. Se gândi la momentul când vorbiseră ultima dată, la o săptămână după încheierea Jocului. Ea fusese într-un vis în stepă, iar Paşa venise să o caute, pentru a-i cere scuze. Ea îl ignorase.

Şi apoi mai trecuse încă o săptămână şi nu mai auzise nimic de ea şi nici nu o mai văzuse. Iar acum, iat-o, în toiul nopţii, veghind asupra lui aşa cum ar face-o un Mag Imperial. Sau poate chiar o prietenă.

Paşa privi întinderea de zăpadă dintre ei. Poate că distanţa ar fi putut fi micşorată, atât la propriu, cât şi la figurat. Făcu un pas spre ea şi se împiedică în zăpadă.

Fir-ar să fie de alcool! Era probabil mai aproape de *samogon*– băutură alcoolică făcută în casă – decât de votcă adevărată. *Cu asta mă aleg dacă beau într-o tavernă necunoscută,* îşi zise el. Însă nu putea să se întoarcă la „Vulpea şi Coţofana”. Prea multe amintiri legate de el şi de Nikolai acolo.

Paşa se ridică şi se ţinu de Piatra Tunetului pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Cărui fapt datorez plăcerea companiei tale?

— Am ieşit la plimbare, Alteţa Voastră Imperială.

Şi asta făcea parte din evoluţia lucrurilor post-Joc. Vika refuza să-i spună lui Paşa pe nume. Încercă să nu se înfioare iar – cel puţin, nu prea vizibil.

— Ai ieşit la plimbare, la ora aceasta?

Vika se încruntă.

— De când aveţi dreptul să-mi judecaţi venirile şi plecările?

— Eram doar curios…

Vika ridică o mână. Un vânt rece, mai rece decât cel care deja pusese stăpânire pe Sankt Petersburg, se învârteji în jurul ei.

— Aţi băut prea mult, Alteţa Voastră Imperială. Sper să vă veniţi în fire înaintea încoronării. Oamenii nu vor tolera prea mult timp ca Marea Prinţesă să conducă imperiul.

Paşa luă foc pe dinăuntru. Poate că era indignarea. Sau poate că era *samogon*-ul din stomac. În oricare dintre variante, era destul ca să-l stimuleze să stea drept, fără ajutorul Pietrei Tunetului.

Însă este adevărat ce a spus Vika, nu-i aşa? Sora lui Paşa, Iuliana, menţinea ţara în stare de funcţionare, luând parte la întrunirile de Consiliu şi primind ambasadori, în vreme ce el, ţareviciul, se furişa din Palatul de Iarnă în deghizări ieftine şi se cufunda în mila faţă de sine.

Şi eu pot să mă comport ca un conducător. Gândul i se revărsă în minte, ricoşând în interiorul craniului său.

— Vika, spuse el.

— Ce este?

Părul ei de foc flutura în vânt, ca o flacără solitară în mijlocul zăpezii din Piaţa lui Petru.

Ea era flacăra *lui,* totuşi, nu-i aşa? Ea era Magul *lui* Imperial.

Un zâmbet dulceag se lăţi pe chipul lui Paşa.

— Îţi poruncesc să-mi aduci prin magie o gustare nocturnă.

Vika se încruntă.

— Mă scuzaţi?

— Aveai dreptate, am băut prea mult şi am nevoie să mănânc ceva, care să absoarbă alcoolul. Şi, de asemenea, un foc, deoarece e cam frig aici, nu crezi?

— Nu, nu cred.

Ea porni cu paşi apăsaţi prin zăpadă, până ce ajunse la numai o palmă de el. Era mult mai scundă decât Paşa, dar, cumva, reuşea să-i dea senzaţia că *el* era cel care trebuia să-şi ridice privirea spre *ea.* Vika avea un fel aparte de a stăpâni mai mult spaţiu decât ocupa.

— Ştiu că pierderea părinţilor voştri trebuie să fi fost

traumatizantă… Dumnezeu ştie că înţeleg perfect asta, din proprie experienţă… Se opri, apoi se adună într-o fracţiune de secundă. Şi, cu toate acestea, sunt eu însămi, chiar şi după ce Serghei a murit. Domnia Voastră, pe de altă parte… Nu ştiu ce s-a petrecut de v-a schimbat, de v-a determinat să cereţi încheierea Jocului aşa cum aţi făcut-o. Ce i s-a întâmplat ţareviciului care era atât de cald cu mine şi care era de nedespărţit de cel mai bun prieten al său? Iar acum asta, să-mi porunciţi de parcă aş fi o simplă servitoare de la bucătărie… Vika se uită urât la el şi mai intens, cu ochii ei ca nişte smaralde aprinse, şi continuă: Se prea poate ca eu să fiu Magul Imperial al Domniei Voastre, însă refuz să-mi folosesc magia pentru nişte prostii lipsite de importanţă, cum ar fi să vă pregătesc o gustare. Mai încercaţi o singură dată, şi demisionez. Să vedem atunci cum vă descurcaţi numai cu şarmul, fără să aveţi magia alături.

Paşa rămase cu gura căscată.

Dar, în aceeaşi clipă, Vika scoase un ţipăt strident şi se apucă de încheietura mâinii stângi. Căzu peste el, iar Paşa o prinse în timp ce amândoi se împleticiră îndărăt, sprijiniţi de Piatra Tunetului.

— Ce este, Vika?

Toate gândurile despre sine se evaporară. Ea nu mai ţipă din nou, dar tot trupul i se scutura atât de tare, încât tremurăturile trecură prin mâinile lui Paşa, acolo unde o ţinea, până în oasele lui.

Paşa îi privi cercetător degetele înmănuşate de sub mâneca stângă a paltonului. Vika inspira printre dinţi. El împinse stofa de lână în sus, îndepărtând-o de încheietura mâinii ei.

O brăţară – ba nu, o cătuşă, un filigran de viţe metalice – era înfăşurată strâns în jurul mâinii şi ardea incandescent, cu o nuanţă de portocaliu asemenea jăraticului, pe pielea ei. Deasupra cătuşei, vulturul bicefal de aur al Imperiului Rus o privea cu ochi de rubin aprigi.

Paşa icni. Mai trecuse prin aşa ceva, aproape ca acum, dar într-o trăsură, cu Vika alături de el, în timp ce

cicatricea de pe clavicula ei ardea ameninţător de strălucitoare.

— De unde ai asta? Ce-ţi face?

— Abia acum a apărut, răspunse Vika printre dinţi. Şi mă arde, nu vedeţi?

Ochii îi lăcrimau în timp ce suporta durerea. Însă se smulse din strânsoarea lui Paşa.

Şi imediat căzu în genunchi în zăpadă.

El se duse spre ea, cu braţele întinse.

— Rămâneţi pe loc! rosti ea scurt.

El făcu aşa cum i se ceruse. Tonul ei nu lăsa loc de discuţii.

Vika murmură ceva în şoaptă. Un moment mai târziu, un platou cu pâine neagră şi hering afumat apăru în aerul din faţa lui Paşa. Pâinea era aburindă, ca şi cum tocmai ar fi fost scoasă din cuptor, iar mirosul era destul să-i facă stomacul îmbibat în *samogon* să chiorăie. Instinctiv, se aplecă spre platou.

Apoi platoul îşi răsturnă neceremonios conţinutul în zăpada murdară de la picioarele lui Paşa. Nişte hering ateriză pe vârful cizmei lui.

— *Sacré bleu!*[2]

El sări în lături, iar heringul alunecă pe pământ, lăsându-i o dâră slinoasă pe cizmă.

Vika expiră, iar tensiunea din trupul ei se risipi. Brăţara încetă să mai strălucească şi deveni una obişnuită, inofensivă, din aur.

O reacţie imediată faţă de supunerea ei, îşi dădu Paşa seama. El îi poruncise să-i producă prin magie o gustare nocturnă. Ea refuzase. Brăţara apăruse şi o pedepsise, însă se domolise de îndată ce ea îi îndeplinise cererea. Mă rog, teoretic se supusese. El nu spusese nimic despre cât de curată trebuia să fie gustarea.

Ea îl privi de acolo unde rămăsese îngenuncheată în zăpadă.

— Acum sunteţi mulţumit?

Paşa scutură din cap.

---

[2] Eufemism în loc de *Sacré Dieu!* (Sfinte Dumnezeule!), în lb. franceză.

— Eu… Îmi pare rău. N-am ştiut că asta urma să se întâmple.

— În ultima vreme vă pare rău cam prea des, însă numai *după* ce v-aţi purtat îngrozitor.

Se ridică în picioare, încă privind duşmănos.

De vreme ce era adevărat, el nu încercă să se apere. În schimb, arătă spre încheietura mâinii ei.

— Acum eşti bine?

— Pe cât de bine poate să fie cineva, presupun, care este literalmente încătuşat în serviciul Alteţei Voastre Imperiale. Îşi muşcă buza, dar cu ferocitate, câtuşi de puţin în maniera sfioasă în care fetele de la curte îşi muşcau buzele în prezenţa lui Paşa. A fost o prostie din partea mea să cred că aş putea pur şi simplu să refuz sau să renunţ la funcţia de Mag Imperial.

— Dacă aş avea de ales, te-aş elibera de obligaţiile tale.

Paşa făcu un pas spre ea.

Vika se încruntă. El rămase pe loc.

— Însă nu aveţi acea putere, Alteţa Voastră Imperială. Brăţara este cea care asigură rămânerea mea. Am făcut un jurământ de loialitate faţă de tatăl vostru la începutul Jocului şi am promis să respect toate regulile şi tradiţiile care au fost stabilite anterior.

Creierul lui Paşa încă era îmbibat în *samogon,* şi să tragă concluzii logice reprezenta un mare efort. Vorbi, însă gândurile îi veneau lent.

— Şi de vreme ce ai câştigat Jocul… eşti legată prin magia străveche de jurământul de a sluji ţaratul?

Atunci umerii ei se lăsară în jos, ca şi cum o tristeţe subită ar fi împovărat-o şi i-ar fi strivit mânia.

— Se pare că, dacă nu se poate avea încredere în mine că voi acţiona în interesul coroanei, există aceste dispozitive de siguranţă care să garanteze că o voi face. Rolurile ţarului şi Magului Imperial nu au supravieţuit din întâmplare de-a lungul secolelor.

Îşi mută privirea de la Paşa la brăţara de la încheietura mâinii. Îşi trase mâneca paltonului în jos peste ea, astfel încât să nu o mai poată vedea.

Paşa se rezemă de Piatra Tunetului. O parte din el se simţea uşurată că Vika nu îl putea părăsi. Avea nevoie de ea. Însă o altă parte din el detesta faptul că ea rămânea numai pentru că era obligată să o facă, nu pentru că aşa ar fi vrut.

— Ei bine, atunci, Alteţa Voastră Imperială, acum că v-aţi primit gustarea nocturnă… Vika se opri, ca şi când i-ar fi îngăduit lui Paşa o clipă să se uite la pâinea şi heringul împrăştiate (şi acum îngheţate) în zăpadă. Ar trebui să plec, probabil. După cum aţi menţionat, este târziu.

Făcu o reverenţă. Era teribil de formală, cu un accent pe partea cu „teribil”.

— Aşteaptă! Paşa înaintă, de data aceasta nedescurajat de căutătura ei. Vorbesc serios când spun că îmi pare r…

— Nu vă bateţi capul.

Fulgii începură să se rotească în jurul ei, şi în câteva secunde Vika se dizolvase, aşa că acum şi ea era parte din ninsoare, iar apoi vântul începu să bată şi o duse departe.

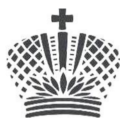
Paşa era din nou singur cu statuia. Căzu iar pe spate pe Piatra Tunetului şi îşi trecu mâinile prin încâlceala de bucle blonde. Şapca de pescar căzu pe pământ – în mod adecvat, în hering –, dar lui nu-i păsa destul cât s-o ridice.

— Acum îmi doresc cu adevărat să am o a doua şansă, spuse el.

De îndată, Paşa se pocni cu mâna înmănuşată peste gură. Căci tocmai îşi pusese încă o dorinţă, chiar şi după ce Vika îl prevenise să n-o facă.

Şi totuşi, aş da orice să se împlinească, gândi el. *Samogon*-ul îl facea şi nostalgic, şi nesăbuit. Dar de ce nu? Nu exista niciun risc, nu chiar. Nikolai era mort. Vika îl ura. Paşa nu primea o a doua şansă cu niciunul dintre ei.

Trase un şut pâinii, trimiţând-o în cealaltă parte a pieţei, îşi lăsă în piept capul care îl durea şi porni cu paşi târşiţi prin zăpadă, înapoi spre casă, spre sălile singuratice ale Palatului de Iarnă.



CAPITOLUL PATRU

Vika se rematerializă în pădurea de mesteceni de pe Insula Ovcinin, casa ei din mijlocul golfului Nevei. Iuliana voise ca ea să se mute în Palatul de Iarnă, însă Vika refuzase; nu voia să fie ca un câine la cheremul constant al Marii Prinţese. În plus, deşi Sankt Petersburgul era uluitor în felul său cosmopolit, nu se putea compara cu insula: buşteni şi bolovani acoperiţi de mantia groasă a zăpezii imaculate. Păduri dese, sclipind încărcate de ţurţuri în lumina lunii. Pârâul Preobrajenski, dormind tihnit sub un strat de gheaţă albastră cristalină.

Şi totuşi, în pofida frumuseţii care o înconjura, Vika nu se putea gândi decât la brăţară. Nu mai era fierbinte, însă ea încă îşi amintea de arsura ei.

— Dă-te de pe mine!

Îşi vârî unghiile sub marginile ei. Brăţara nici nu se clinti, însă ochii de rubin ai vulturului o fulgerară.

Vika îi aruncă şi ea o căutătură urâtă. Şi îşi aminti de provocarea pe care tatăl ei o pusese la cale pentru ea, înaintea Jocului, cu fulgerul şi cu cercul de copaci. Fusese nevoită să lupte împotriva focului cu focul. *Oare ar putea funcţiona şi acum?*

Se concentră asupra brăţării şi se gândi la încălzirea ei. La topirea ei.

Se încălzi. Dar nu datorită Vikăi. Fata ţipă când aurul străluci portocaliu şi cătuşa se strânse în jurul încheieturii, filigranul pătrunzându-i atât de adânc în carne, încât putea să simtă fiecare viţă răsucită din model arzându-i pielea.

— În regulă, renunţ! strigă ea.

Brăţara mai ţesu încă vreo doi centimetri de aur în jurul încheieturii mâinii ei, ca şi când ar fi vrut să-i spună din nou că soarta proprie nu îi mai aparţinea Vikăi. Numai atunci se răci.

Însă izul de carne arsă persistă, iar Vikăi i se făcu greaţă. Îşi acoperi nasul şi gura cu mâna dreaptă, cea neîncătuşată, care nu duhnea a piele friptă.

În această privinţă, brăţara era foarte asemănătoare cu cicatricea Jocului, cu cele două baghete încrucişate, care putea de asemenea să înceteze să mai ardă în orice moment, lăsând însă durerea să persiste mult timp după aceea.

Se gândi la Nikolai şi, pentru o clipă, uită de firişorul de fum care încă se ridica din pielea ei.

Ce bine era dacă el ar fi fost acum aici! Ar fi putut să aibă o idee despre cum să scape de brăţară. Sau, cel puţin, Vika ar fi putut măcar să fie cu cineva căruia i-ar fi fost milă de ea. Nikolai împărtăşise aceeaşi suferinţă. El ar fi înţeles ce înseamnă să fii Mag Imperial, dar şi ce povară este asta.

Nevoia de a-l vedea o copleşi dintr-odată, o tânjire mătăsoasă, caldă, asemenea senzaţiei atotcuprinzătoare a magiei lui.

Pe Insula Letniy, porunci ea în tăcere.

Te rog, Nikolai, gândi ea în timp ce dispărea. *Te rog să fii acolo astă-seară.*



CAPITOLUL CINCI

Nikolai era călare pe o iapă neagră, atât el, cât şi calul urmărind cu privirea un vultur auriu care se avânta deasupra lor în înaltul cerului, scrutând stepa kazahă în căutare de pradă. *Totul este mereu la fel,* gândi el. Cerul infinit. Vânătoarea. Vântul care făcea iarba înaltă să foşnească. Oftă.

Fireşte, Nikolai ar fi putut să schimbe mici fragmente din scenă, dacă ar fi vrut. Putea să facă iapa sură oricând avea chef sau să zugrăvească cerul în culorile apusului sau ale furtunii, căci niciunul dintre lucruri nu era pe deplin real. Acest loc – această îmbinare dintre fantezie şi realitate – era un vis magic pe care el îl invocase când era viu.

Nu că acum ar fi fost mort. El era ceva… între. Sfârşitul Jocului îl făcuse aşa, nici material, nici pur şi simplu spiritual. Era întocmai umbra sa. Ceea ce însemna că abilitatea sa de a face vrăji era o umbră a ceea ce fusese cândva.

Vântul din jurul lui Nikolai se stârni, anunţând sosirea altcuiva în stepă. El se opri să privească peste umăr. *Cine venea acum?* Scena era accesibilă tuturor.

Oricine ai fi, gândi Nikolai, *bine ai venit pe banca de coşmar.* „Coşmar”, deoarece el nu fusese capabil să evadeze din vis, oricât de tare s-ar fi străduit să se trezească, iar realitatea pornise înainte spre altundeva, fără el. Era ca şi cum starea lui de a se afla între două forme îl condamnase şi la o existenţă între două lumi.

Cu toate acestea, privi cum vizitatoarea se materializa în visul din stepă, iar când o recunoscu, tot trupul lui Nikolai începu să-l furnice. Părul ei roşu se înflăcăra în lumina soarelui, cu o singură şuviţă neagră ca pana corbului. Deşi era minionă, stătea mândră şi puternică, de parcă ar fi fost

de două ori mai înaltă. Şi era îmbrăcată cu o rochie verde, demodată, aceeaşi pe care o purtase la începutul Jocului. Ar fi putut totuşi să fie înfrumuseţată cu o fundă galbenă.

— *Bonjour,* Vika, şopti el ca pentru sine, în timp ce îşi mută calul şi propria fiinţă-umbră în întunecimea muntelui din apropiere.

Vika miji ochii spre orizontul vast din faţa ei, în direcţia lui, ca şi cum ar fi putut să-l audă, cu toate că el ştia că nu era cu putinţă. Pe de altă parte, totuşi, ei avuseseră dintotdeauna o legătură incontestabilă. Fuseseră singurii doi Magi din Rusia. Meniţi să se întâlnească. Meniţi să se distrugă unul pe celălalt.

El se întristă puţin la ultimul gând.

— Nikolai! Eşti aici? strigă Vika spre cerul infinit.

Vulturul auriu tremură la sunetul vocii ei. Deoarece şi Nikolai şovăi la auzul ei.

Ea venise în căutarea lui, iar el nu putea suporta asta.

Nu când arăta ca o umbră. Nu când o iubea, dar nu o putea avea. Şi mai presus de toate, nu când se simţea deopotrivă bucuros că se sacrificase la sfârşitul Jocului pentru ca ea să trăiască, dar şi supărat pentru că sfârşise în această stare nebuloasă de pre-moarte.

Vika îşi croi drum prin iarba înaltă, fără să-i pese în mod evident dacă scaieţii o zgâriau şi i se agăţau de rochie. Însă Nikolai refuza să-i îngăduie să ajungă la el. Cu fiecare pas pe care ea îl făcea înainte, el extindea peisajul visului cu încă un pas. Măcar atât putea magia lui să facă.

Şi totuşi, încet, Vika începu să avanseze spre poalele muntelui unde stătea el cu calul său.

Dar atunci se opri. Era destul de aproape ca el să simtă mirosul de caprifoi şi scorţişoară al magiei ei. Destul de aproape ca să-i simtă frenezia şi căldura. Şi totuşi, destul de departe ca el să poată rămâne ascuns.

Ea se încruntă.

— De ce nu vrei să mi te arăţi?

Nota tăioasă de tristeţe din glasul ei era ca o lamă ciobită, încă ascuţită, fără a mai fi însă întreagă.

— Eu doar… Vika oftă. A fost o noapte lungă. Deşi

presupun că aici e zi… *Eşti* aici, nu-i aşa?

Privi în jurul ei, la iarbă, şi la cer, şi la satul de iurte din depărtare.

Nikolai închise ochii.

— Nu se poate să rămâi aici veşnic. Trebuie să te întorci.

Dă-mi un motiv, gândi el. Căci la sfârşitul Jocului, Nikolai îi mărturisise că o iubeşte. Însă Vika nu îi spusese şi ea că îl iubeşte. Oare ea se afla acolo pentru că îl voia *pe el*? Sau se afla acolo pentru că se simţea vinovată că el îşi canalizase toată energia în ea şi nu mai rămăsese decât un ecou cenuşiu-închis al fostului său sine?

— Paşa e distrus, zise Vika. Nu că ar trebui să-l ierţi pentru ce ne-a făcut. Eu cu siguranţă nu l-am iertat. Ea se încruntă, trase de câteva ori adânc aer în piept şi continuă: Dar chiar şi dacă sunt furioasă pe el, îl şi compătimesc. Şi-a pierdut conştiinţa de sine. Şi cu toate astea, din când în când, mai apar scânteieri ale acesteia. Ar fi trebuit să vezi monumentul comemorativ, lucrat cu grijă, pe care l-a ridicat în onoarea ta, ba chiar a făcut public faptul că ţarul era tatăl tău. Îmi pare rău… n-am ştiut. Dar dacă te întorci, vei face parte din familia imperială, Nikolai.

El deschise brusc ochii. Aflase înainte ca Jocul să se încheie că mama sa, Aijana, răspândise vorba în tot Sankt Petersburgul că el era fiul nelegitim al ţarului. Însă nu-şi dăduse seama că veştile ajunseseră şi la urechile lui Paşa şi că fuseseră făcute publice.

Aş putea face parte din familia imperială. Nikolai râse încetişor în sinea lui, pe de-o parte pentru că asta era ceea ce-şi dorise dintotdeauna – ca orfan din stepă, el nu-şi găsise niciodată locul în societatea din Sankt Petersburg, oricât de mult ar fi încercat –, şi pe de altă parte pentru că era o ironie crudă faptul că acceptarea sa în rândul nobilimii venea numai atunci când el nu se putea bucura de ea.

— Şi poate că, spunea Vika, sentimentul de vinovăţie al lui Paşa ar fi uşurat de întoarcerea ta. Poate că el va putea să-şi regăsească fostul sine.

Nikolai oftă şi îşi mută privirea, cu toate că ea nu-l putea

vedea. Fireşte că ea nu venise, de fapt, după el. Era vorba despre Paşa. Toată lumea era foarte preocupată de Paşa. Oare acesta era singurul motiv pentru care Vika voia ca Nikolai să se întoarcă?

Nu e destul, gândi Nikolai. Îl iubise pe Paşa ca pe un frate, înainte să ştie că erau, în realitate, fraţi. De fapt, încă îl iubea.

Dar oare Paşa îl iubea *pe el*? Căci cu o singură întorsătură a sorţii, Paşa se lepădase de tot trecutul lor şi ceruse încheierea Jocului. Din cauza lui se afla Nikolai acolo. Din cauza lui era o umbră.

Pe Nikolai îl duru inima.

— E faptul că *nu poţi* să te întorci? îl întrebă Vika.

Nikolai se răsuci iar spre vocea ei, neputând să stea prea mult departe de ea. El era asemenea unui crin negru care nu mai putea de dorul soarelui.

— Dacă m-ai lăsa, spuse ea, aş încerca să te ajut.

Spune-o, gândi el. *Spune că vrei să mă ajuţi pentru că* tu *mă vrei înapoi. Nu fiindcă Paşa are nevoie de mine.* Tu *ai nevoie de mine.*

Dar ea nu o făcu.

Nikolai rămase în umbra întunecată a muntelui, propriul lui întuneric făcându-l aproape invizibil. Îşi încordă voinţa pentru a-şi face calul să tacă.

Vika îşi ridică privirea la vulturul care tot mai dădea târcoale pe cer. Apoi oftă, clătină din cap şi se trezi din vis. Nikolai o urmări cu privirea în timp ce trupul ei pălea, până ce nu mai rămase nimic. Nimic acolo, în orice caz. Ea avea să fie în stare solidă dincolo de Banca Viselor, pe insula de pe Neva, unde realitatea exista.

— O spun ca să se ştie, zise Nikolai cu voce tare, cu toate că nu era nimeni să-l audă, nu regret nicio clipă că ţi-am dat viaţa mea ca tu să poţi trăi.

Căci adevărul era că dacă Nikolai ar fi murit, Vika ar fi fost bine. Dar dacă *ea* ar fi pierdut Jocul şi el ar fi supravieţuit – dacă baghetele încrucişate care alcătuiau cicatricea de pe clavicula ei ar fi incinerat-o *pe ea,* cu pumnalul lui în inima ei –, Nikolai nu ar fi putut să suporte.

Şi totuşi, deşi nu regreta deloc că îşi dăduse viaţa pentru ea, calul său făcu mai mulţi paşi spre locul în care stătuse Vika – ceea ce însemna că de fapt Nikolai era cel care făcuse aşa, căci era voinţa lui cea care crea şi direcţiona totul în visul său. Era ca şi cum o forţă nevăzută îi ţinea legaţi pe el şi pe Vika unul de celălalt, şi oriunde mergea ea, el voia să o urmeze.

Sacrificiul său ar fi trebuit să fie o răsplată suficientă. Însă nu era, şi acum voia nu doar ca Vika să supravieţuiască şi să câştige Jocul, ci şi ca el să poată să trăiască o viaţă cu ea după aceea. Nikolai se încruntă. *Nu sunt atât de nobil pe cât am crezut.*

Sau poate că nobleţea era supraevaluată.

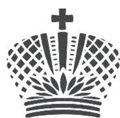
Dar, pe de altă parte, dacă ar fi existat cineva care să poată să obţină mai mult din ceea ce viaţa îi oferise, acela era Nikolai. Întotdeauna fusese ingenios. Avea el să găsească o cale.

Vulturul auriu coborî în picaj şi se cocoţă pe braţul lui. Îşi înclină capul într-o parte, de parcă l-ar fi întrebat pe Nikolai ce gânduri are.

— Am de gând să mă eliberez de-aici, zise Nikolai.

Nu avea să rămână prins pe vecie în purgatoriul acesta bizar dintre starea de trezie şi vis.

— Voi ieşi. Jur!



CAPITOLUL ŞASE

Mai târziu – sau era a doua zi? era greu de spus –, Nikolai zăbovea la umbra unei iurte, în vreme ce un cuplu tânăr se plimba prin preajmă. În realitate, ei şedeau pe Banca Viselor. Dar aici, cutreierau stepa kazahă în toiul verii, braţ la braţ, în vreme ce priveau cu gura căscată modelele colorate în zigzag de pe corturile mari şi rotunde şi se lingeau pe buze la vederea chebapului *jauburek* ce se frigea pe foc. Tribul care popula visul nu putea să-i vadă; pentru vizitatori, era ca plimbarea printre exponatele unui muzeu. O dioramă în mişcare.

Şi, astfel, deoarece nu se aşteptau să fie văzuţi, cei doi nu observară că Nikolai îi observase *pe ei.*

Avea o idee despre cum să scape din bancă. Mama lui Nikolai se reînviase singură din pre-moarte, sugând energie din viermii şi râmele de sub pământ. Nikolai nu avea la fel de mare nevoie cum avusese Aijana, însă starea lui era fără îndoială o variaţiune a pre-morţii. Poate că avea nevoie de mai multă energie dacă spera câtuşi de puţin să se întoarcă la fostul său sine. *Vreau măcar să ies din afurisitul ăsta de vis cu stepa. Să fiu în aceeaşi lume cu Vika.* Se furişă în spatele cuplului de vizitatori şi întinse mâna în direcţia bărbatului.

Şi totuşi, Nikolai şovăi înainte să-l atingă efectiv pe bărbat. Nu era ca şi cum avea să-i facă rău. Nikolai urma să ia doar foarte mici cantităţi de energie de la fiecare vizitator, iar aceştia pur şi simplu s-ar fi simţit ca şi cum ar fi avut nevoie să tragă un pui de somn la întoarcerea în realitate. (Ceea ce era puţin ironic, dat fiind că ei erau adormiţi în timp ce vizitau visul.) Dar chiar şi acest act inofensiv de a canaliza cea mai slabă energie avea un iz de dezonoare. Era ceva murdar în el, de parcă Nikolai ar fi furat. Şi, chiar mai rău de atât, îi zgândărea orgoliul,

pentru că nu putea să se restaureze de unul singur.

Însă trebuie să fie făcut. Nikolai îşi stăpâni dezgustul şi îşi puse degetele pe spatele celui mai apropiat vizitator.

Bărbatul nici măcar nu tresări, căci atingerea lui Nikolai nu cântărea nimic. Energia bărbatului, totuşi, însemna ceva mai mult decât nimic. Era asemenea unui pârâiaş de abundenţă care curgea drept în inima lui Nikolai. El lăsă să-i scape o respiraţie tremurătoare în timp ce infuzia de energie radia înlăuntrul său.

Bărbatul simţi asta pe ceafa sa, asemenea unui fir de briză. Se răsuci şi privi peste umăr. Însă acolo nu era nimeni şi nimic, doar o iurtă pe jumătate ascunsă de umbră. El şi femeia plecară curând după aceea.

Călătorie sprâncenată! gândi Nikolai, cu toate că, la drept vorbind, nu cuplul, ci acea stare de dezgust era cea de care simţea că ar fi vrut să scape. De parcă dispariţia bărbatului şi a femeii însemna că amintirea lui Nikolai despre cât de mult se înjosise avea să dispară şi ea.

Evident, nu dispăru. Nikolai se rezemă puţin mai bine de laterala iurtei.

— Nu fi atât de înverşunat, îl sfătui o femeie în timp ce se materializa în faţa lui.

Sau ceea ce fusese o femeie cu optsprezece ani în urmă, înainte să fi fost îngropată în acea stare groaznică dintre viaţă şi moarte. Acum, reînviată, era mai mult un strigoi umblător decât o fiinţă umană.

— Aijana, zise Nikolai.

Ea nu-l mai vizitase până atunci, însă el, în mod deliberat, nu lăsase să se întrevadă surprinderea în tonul lui. Nu voia ca ea să creadă că el era bucuros să o vadă, când era de fapt exact invers.

Clic, clic, clic. Ea îşi pocni unghiile degetelor laolaltă.

— Când ai să-ncepi să-mi spui mamă? Sau mămică?

Nikolai se crispă.

— Niciodată.

Ea făcu o grimasă, dezvelindu-şi dinţii galbeni şi gingiile putrede. Părul ei negru lipsea pe alocuri, iar restul atârna în şuviţe moi în jurul chipului cu ten pământiu (acolo unde

avea piele). Şi puţise a peşte vechi de o săptămână şi a carne putrezită înainte ca Nikolai să o fi înconjurat cu o bulă invizibilă atunci când încă era întreg şi îşi putea folosi harul magic în întregime. Cu toate acestea, duhoarea ei rămânea izolată. *Nu tot ce am fost cândva a trecut în umbră,* gândi el. Era o vagă consolare să ştie că vrăjile pe care le aruncase în trecut încă existau.

Singurul lucru vag uman la Aijana erau ochii ei, care străluceau aurii şi sfidător de vii.

— Am crezut că poţi să priveşti dincolo de aparenţe, spuse ea.

— Pot, răspunse Nikolai. Nu înfăţişarea ta e motivul pentru care te refuz. E faptul că mi-ai omorât tatăl.

Ea îi aruncă un zâmbet dezgustător.

— Mă bucur c-ai ajuns în sfârşit să crezi că ţarul a fost cu adevărat tatăl tău.

— De parcă mă ajută tare mult această informaţie!

Nikolai se întoarse şi începu să se îndepărteze de sat, înapoi spre pajiştea unde îl aştepta vulturul său.

Aijana trecu şchiopătând drept prin focul la care sătenii îşi găteau cina (era doar un foc imaginar, la urma urmelor) şi se duse după Nikolai.

— Până acum ai fi fost deja pe partea reală a Băncilor Viselor dacă ai fi ucis vizitatorii care vin aici. Ai avea mult mai multă energie în acest fel. Luându-i viaţa ţarului – precum şi pe cele ale gărzilor lui şi ale altor câţiva care mi-au ieşit în cale –, aşa am devenit atât de puternică.

Nikolai o privi aspru peste umăr, dar continuă să meargă. De fapt, iuţi pasul.

Pentru o femeie care de-abia trăia şi avea şi un picior infirm, Aijana părea extraordinar de rapidă. Asta era, după cum spusese ea, energia din vieţile pe care le furase.

Şi poate că e şi faptul că eu, ca umbră, sunt extraordinar de lent. Nikolai se încruntă.

Indiferent de motiv, Aijana nu era cu mult în urma lui.

În cele din urmă, Nikolai încetă să-şi mai croiască drum prin iarba înaltă până la brâu şi se răsuci pe călcâie.

— Mai exact, ce vrei de la mine?

Aijana se opri şi ea.

— *De la* tine? Nimic. Dar *pentru* tine? Totul. Nu fata aia ar fi trebuit să câştige Jocul Coroanei. Şi aşa-zisul ţarevici n-ar trebui să fie cel care să urce pe tron. Tu ai acelaşi drept asupra coroanei ca şi el. Ba chiar mai mult. Când a fost el conceput, mama lui avea un amant. Aleksei Ohotnikov, cred. Aşa că scumpul tău prieten este de fapt bastardul ţarinei şi al unui biet căpitan din Statul-Major.

Nikolai îşi încrucişă braţele la piept.

— Să nu spui asta despre Paşa.

— Încă îl aperi? După ce te-a împins la moarte?

Nikolai se frecă la ochi cu podul palmelor. Era adevărat ce spunea Aijana. Paşa forţase sfârşitul Jocului, conştient că acest lucru însemna că ori Nikolai, ori Vika avea să moară. Şi bineînţeles că Nikolai era furios şi avea inima frântă din această pricină.

Însă şi Paşa îşi pierduse ambii părinţi. Iar Nikolai o cunoştea pe Iuliana atât de bine, încât era limpede că mâna ei era cea care făcuse mai mult decât să-l ghideze pe Paşa în decizia de a declara finalul violent al Jocului.

Era dificil pentru Nikolai să conştientizeze ce era mai rău – faptul că încă îl iubea pe Paşa sau că încă se simţea trădat.

— Zvonul despre ţarină şi amantul ei este nefondat, spuse Nikolai, evitând întrebarea Aijanei – *acuza* ei – despre faptul că îi sărea în apărare lui Paşa. În plus, dacă îl faci bastard pe Paşa, atunci şi eu sunt bastard. Odrasla bastardă a ţarului şi a ucigaşei sale.

Aijana chicoti. Dacă păsările din visul din stepă ar fi fost adevărate, ar fi zburat speriate din iarbă.

— Poţi să-ţi spui cum vrei, dar asta tot te face să fii primul în succesiunea la tron. Eşti mai mare decât ţareviciul cu un an şi eşti descendentul direct al ţarului.

— Sigur. Iar Rusia vrea o umbră ambulantă drept conducător.

— Rusia vrea revoluţie, Nikolai. Oamenii nu vor să fie ca odinioară şi nu îl vor pe ţarevici, care este doar marioneta surorii lui. Ascultă-mă. Tot ce-ţi trebuie este să omori

câţiva oameni şi vei avea energia necesară să fii întreg din nou, ba chiar mai mult de-atât. Ai putea să te faci indestructibil, şi cu magia ta, nimeni nu ar mai putea să te oprească.

Nikolai scuipă în iarbă.

— Când îmi voi da seama cum să redevin întreg, asta nu va avea nimic de-a face cu uciderea vizitatorilor nevinovaţi ai acestui vis.

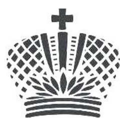
Aijana ridică din umeri.

— Simţul tău greşit al onoarei te trage înapoi. Dar ţine minte asta – coroana poate fi puternică şi în acelaşi timp fragilă ca hârtia. Acum, Paşa e doar un băiat care se joacă de-a ţar în devenire. Tu ai putea profita de asta, fiule.

Şi zicând acestea, se muşcă de braţ pentru a-şi trezi trupul şi dispăru în mod violent din vis.

Nikolai se cutremură. Apoi trecu grăbit prin iarbă spre coasta muntelui. Dar nu putu să scape de senzaţia de ceva lipicios şi întunecat care persista în aer asemenea celei mai scârboase umidităţi.

Din nefericire, Aijana lăsa întotdeauna o amintire.



CAPITOLUL ŞAPTE

Vika aştepta în faţa uşii la „Madame Boulangère”, o brutărie franţuzească cu pretenţii de pe Nevski Prospekt, principalul bulevard care traversa Sankt Petersburgul. Se afla acolo pentru a o vedea pe Renata, una dintre servitoarele din casa unde locuise Nikolai înainte, deoarece Renata ghicea în frunze de ceai şi ar fi putut să vadă ce se întâmpla cu Nikolai. Însă Renata credea că Nikolai era mort, iar Vika nu putea să-şi facă pur şi simplu apariţia la casa Zakrevski şi să vorbească deschis despre ce se întâmplase în Joc, căci s-ar fi putut să audă şi ceilalţi servitori. Ca să nu mai pomenim de faptul că Galina Zakrevskaia, mentorul lui Nikolai şi tirana casei, o ura pe Vika.

Aşa că iat-o pe Vika dând târcoale prăvăliei „Madame Boulangère”, înăuntrul căreia se afla Renata, luând comanda zilnică a Galinei de baghete şi de *pains au chocolat*[3]. (Într-un fel, era nostim că Galina se asemăna cu fratele ei în acest sens; şi Serghei avusese o comandă permanentă la o brutărie pentru pâinea zilnică. Deşi preferinţa tatălui ei fusese mereu mâncarea rusească simplă şi consistentă, nu cofeturile franţuzeşti.) În vreme ce Vika aştepta, îi privea pe oamenii din jur care treceau grăbiţi pe Nevski Prospekt cu pachete din hârtie cafenie pline cu prăjituri de Crăciun şi cutii cu costume şi pălării noi pentru petrecerile de sărbători. Preţ de o clipă, ea se întrebă cum era viaţa obişnuită, genul acela de viaţă în care zilele erau pline de preocupări mundane, ca de pildă ce culoare de panglică să porţi în păr în seara de Crăciun.

Dar Vika nu voia o viaţă obişnuită.

În cele din urmă, clopoţelul de deasupra uşii de la

[3] „Pâini cu ciocolată”, în lb. franceză. Produs de patiserie din aluat franţuzesc cu ciocolată.

„Madame Boulangère” sună, iar Renata ieşi grăbită cu un braţ de baghete învelite într-un ziar parizian vechi şi cu o cutie plină probabil cu dulciuri. Se opri brusc şi aproape că scăpă din mâini pâinea când văzu că era aşteptată de Vika.

Vika aruncă repede o vrajă pentru ca baghetele să rămână în braţele îndoite ale Renatei.

— *Privet*[4]*,* Renata.

Renata strânse pâinea şi mai tare la piept. Prea tare, de fapt. Coaja pâinii se crăpă sub apăsarea ei.

— *Zdrastvuite*[5], răspunse ea, întorcând salutul, dar folosind varianta formală.

Renata arăta în mare parte la fel: o rochie gri cu un şorţ alb şi cosiţe împletite care i se legănau la ceafa. Însă nu mai exista nicio sclipire în ochii ei. Chiar şi spre sfârşitul Jocului, Renata fusese aprig de curajoasă. Se rezemase de gratiile cuştii în care fusese închisă şi îi urase numai bine Vikăi.

Nu mai rămăsese nicio urmă de curaj. Şi nici din bunăvoinţa gureşă a Renatei. De-abia o privi pe Vika, fără nicio expresie pe chip.

— Cu ce pot să vă fiu de folos, baroneasă Andreieva?

Era acelaşi mod în care Vika se comportase faţă de Paşa. Cu detaşare. Respectuoasă, dar fără nicio tragere de inimă. Folosind titlul ei oficial, nu prenumele.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Poţi să-mi acorzi câteva minute?

— Nu cred că am de-ales, răspunse ea, privind zăpada de la picioarele ei.

Vika scrâşni din dinţi. Ştia cum era să nu-ţi fie îngăduite alegerile. Nu avea de gând să-i impună asta Renatei.

— Întotdeauna ai de ales, cel puţin cu mine. Dar îţi mulţumesc. Vino pe-aici, te rog.

O conduse pe Renata dincolo de aglomeratul Nevski Prospekt, pe o străduţă lăturalnică. Vika se uită în sus la zăpada care se cernea din cer. Dădu o comandă mută şi fulgii de zăpadă porniră să se învârtejească sub forma unui

---

[4] „Salut”, în lb. rusă.

[5] „Bună ziua”, în lb. rusă.

cilindru protector în jurul lor.

— Aşa, zise ea. Nimeni nu va putea să ne audă sau să ne întrerupă.

Orice trecător ar fi văzut pur şi simplu o ninsoare mai abundentă.

Renata se forţă să surâdă, în pofida faptului că nu-şi dorea să se afle acolo – reacţia deprinsă a unei servitoare, născută şi crescută pentru a fi politicoasă.

— Brăţara pe care o purtaţi e drăguţă.

Vika se uită în jos la locul unde mâneca paltonului i se ridicase atunci când invocase furtuna de zăpadă.

— O! Ăăă… mulţumesc. E de la Alteţa Sa Imperială.

— Ţareviciul?

Renata făcu ochii mari de uimire.

— Vrea să însemne că îi aparţin. În măsura în care pot să-i aparţin vreodată cuiva.

Vika pufni, ceea ce indica, de fapt, o mare doză de reţinere, luând în considerare faptul că de fiecare dată când se uita la brăţară, voia să-i pocnească pe ţarevici şi pe Marea Prinţesă drept în feţele lor arogante.

Însă Renata nu râse, fie din cauză că era prea manierată, fie pentru că era prea fermecată de aurul şi de rubinele brăţării.

— Oricum, continuă Vika, scuturând mâneca paltonului pentru a acoperi brăţara, voiam să-ţi spun că îmi pare rău. Ar fi trebuit să vin de îndată ce Jocul s-a terminat. Am fost tulburată şi confuză şi… Asta nu e o scuză. Dar acum sunt aici, deoarece am vrut să-ţi spun…

— Nu trebuie. Renata privea din nou la strada acoperită de gheaţă de sub botinele ei roase. Ştiu… ştiu că n-a fost vina dumneavoastră că Jocul s-a terminat. Nikolai spusese de la bun început că eraţi mai puternică decât el. Şi că cineva trebuia să moară. Dar încă mai speram ca el să învingă şi, cumva, să găsească o cale să vă înfrângă şi să supravieţuiască. A fost o dovadă de naivitate din partea mea. Iertare, deoarece ştiu că asta înseamnă că speram ca dumneavoastră să muriţi.

Vika îşi înghiţi nodul din gât.

Însă se forţă să reprime durerea provocată de comentariul Renatei, căci dacă Vika ar fi fost în locul Renatei, ar fi sperat acelaşi lucru. Îşi îndreptă atenţia spre stradă şi pocni din degete.

O sofa şi o masă, ambele făcute din zăpadă, răsăriră din pavaj, asemenea ciupercilor din solul pădurilor.

— Te rog, ia loc, o invită ea, în timp ce lua pâinile şi cutia din braţele Renatei şi o conducea spre sofa. Nu-ţi face griji, sofaua este caldă.

Renata rămase cu gura căscată.

— Magie, îţi aminteşti?

— Oh!

Renata dădu încetişor din cap şi se scufundă în sofa. Zăpada era o pulbere proaspătă, moale, iar pernele sofalei erau mai diafane decât puful de gâscă. Renata scoase un mic sunet, ceva între confuzie şi surpriză plăcută.

Odată ce se instală, Vika se aşeză şi ea.

— Am venit la tine deoarece am nevoie de ajutorul tău.

Renata privi în sus spre ea şi clipi.

— Vezi tu, Nikolai nu a murit propriu-zis la sfârşitul Jocului…

— Poftim?

Vika se văzu nevoită să se oprească. Era mai greu decât crezuse să povestească asta.

— El nu m-a înfrânt pe mine, ci a înfrânt Jocul, într-un fel.

Renata păli.

— Nikolai e în viaţă?

— E un fel de-a spune.

— Eu… nu înţeleg.

Vika se încruntă.

— Sincer, nici eu nu înţeleg.

O luă de mână pe Renata şi începu să-i spună tot ce ştia, începând cu felul în care se încheiase duelul final până la băiatul-umbră care apăruse. Renata tremurase în tot acest răstimp.

Zăpada se învârtejea ceva mai aprig în jurul lor.

Renata se trase de cosiţe.

— Dar dacă e o umbră, de unde ştim că e în viaţă? Poate Nikolai să atingă lucruri? Poate el să le simtă? Mănâncă şi bea şi respiră ca o persoană adevărată? Ştie măcar cine este?

Vika strânse braţul sofalei de zăpadă.

— Nu ştiu. L-am văzut o singură dată şi asta a fost în urmă cu o săptămână. Am încercat să-l găsesc din nou, dar n-am putut. De-aceea te-am căutat. Poate că frunzele tale de ceai vor şti ce i s-a întâmplat.

— Ultima dată când v-am citit frunzele, m-am înşelat. Renata se încruntă. Am profeţit că fie dumneavoastră, fie Nikolai veţi muri curând, dar dacă ce spuneţi e corect, atunci ghicitul meu a fost greşit, deoarece niciunul din voi n-a murit.

— Frunzele tale au prezis numai că va veni moartea. N-au spus şi pentru cine. Aşa că au fost exacte, de fapt, întrucât ţarul şi ţarina au răposat, aşa cum a făcut-o şi... Serghei.

Vika smulgea firişoare din sofa. Un fir ţesut din fulgi de zăpadă ieşi printre degetele ei. Însă firul se dizolvă, aparent la fel de iute pe cât îi pierdea Vika pe cei dragi. Îşi luă privirea de la picăturile de apă de pe degetele ei.

— Vreau doar să ştiu ceva, *orice,* despre Nikolai. Vrei s-o faci?

Renata încuviinţă cu o mişcare lentă din cap. Se ridică, de parcă ar fi vrut să aducă ceaiul din bucătărie, dar apoi se opri când văzu învârtejirea de zăpadă din jurul lor.

— Dar, ăăă, de unde...?

Vika ridică o palmă întinsă şi o ceaşcă aburindă de ceai apăru acolo. Era o ceaşcă simplă, albastră, cu o farfurioară de aceeaşi culoare, de pe propria ei masă de acasă.

Dacă Nikolai nu avea să apară în frunze? Dacă sorţile li se încrucişaseră în trecut, dar nu mai erau împletite în viitor? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci să-i ceară Renatei să ghicească în aceste frunze nu avea să ducă la nimic. Şi totuşi, nu erau alte profeţii de citit, căci Nikolai nu era în preajmă să bea ceai şi să-şi ofere ceaşca.

Vika înghiţi ceaiul cât de repede putu. Ignoră faptul că

era fierbinte şi o frigea. Când ceea ce mai rămăsese erau doar frunzele fusiforme, puse ceaşca pe farfurioară.

Renata îşi linişti tremurai mâinilor şi se aplecă în faţă. Îşi strânse buzele şi studie frunzele, care erau agăţate de interiorul ceştii, fără un sens perceptibil. Cel puţin, nimic care să poată fi desluşit de către Vika. Dar acesta era motivul pentru care venise la Renata.

— Apare el în frunzele mele? întrebă Vika.

După alte câteva secunde, Renata se lăsă la loc pe sofa. Zăpada se stârni în jurul ei.

— Da, este, îi răspunse.

Vika zâmbi.

Poate că Jocul se încheiase, însă povestea lor nu.

Dar Renata tuşi şi îşi înfăşură o cosiţă pe deget, iar zâmbetul Vikăi pieri într-o fracţiune de secundă.

— Ce altceva mai este în frunze? întrebă ea.

Renata oftă.

— Din nou vă luptaţi pentru ceva. Iar de data asta, moartea nu mai este o simplă prezenţă.

— Ce vrei să spui?

Renata dădu drumul cosiţei şi arătă spre frunzele negre de ceai, răsucite şi lăţite, de pe fundul ceştii.

— Moartea este pretutindeni în această ceaşcă. Orice o fi acel ceva pentru care vă luptaţi, dumneavoastră şi Nikolai nu veţi fi singurii afectaţi.

Vika se lăsă şi mai bine pe pernele din zăpadă ale sofalei. Odată cu ea, i se scufundă şi inima.

— Nu ştiu ce să fac, zise Renata în timp ce privea lung ceaşca.

Vika îşi îndreptă spatele.

— Trebuie să-i spunem.

— Poftim?

— Despre frunze. Data trecută noi nu i-am spus, iar asta a fost o greşeală. Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă Nikolai ar fi ştiut.

Renata şovăi, dar în cele din urmă încuviinţă din cap.

— Ar trebui să vă duceţi să-l vedeţi imediat.

Dar acum Vika era cea care încremeni. Deoarece nu

fusese capabilă să-l găsească vreme de o săptămână.

Poate că problema sunt eu, gândi ea. Poate că totuşi ar apărea pentru Renata. În definitiv, o sărutase pe Renata chiar înainte de ultimul duel al Jocului.

Ceva tresări înlăuntrul Vikăi, ceva nu în întregime plăcut. Nu erau fluturi, ci mai curând lilieci, căci era geloasă că Nikolai ar fi putut fi mai docil văzând-o pe Renata decât pe ea. La urma urmelor, Vika fusese prezentă în viaţa lui doar câteva luni. Renata fusese prezentă în viaţa lui Nikolai ani la rând.

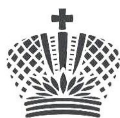
Dar Vika îşi apăsă palma peste piept şi domoli liliecii dinăuntru. *Poate că l-am cunoscut pe Nikolai cu numai câteva luni în urmă, însă relaţia noastră a fost departe de a fi superficială.* În plus, nu era timpul pentru ceva atât de insignifiant ca gelozia.

— Nu, tu ar trebui să fii cea care să meargă la banca din stepă, propuse, cu o voce gâtuită, Vika. Nikolai nu se va arăta pentru mine, dar poate că o va face pentru tine.

Ochii Renatei se luminară la auzul sugestiei.

— Merită să încercăm, răspunse ea. Ludmila ne-ar spune să fim optimiste, nu-i aşa? Ar zice că paharul e mereu pe jumătate plin.

Dar Vika nu-i răspunse. Se mulţumi să-şi muşte buza şi să spere, însă nu cine ştie ce. Căci atunci când era vorba despre ea şi Nikolai, optimismul era făcut din sticlă deformată.



CAPITOLUL OPT

Mirosul de săpun de rufe plutea peste visul din stepă. Nikolai l-ar fi recunoscut oriunde.

Renata.

Se ridică, împleticindu-se, în picioare din locul în care stătea culcat în iarba cafenie. Nu s-ar fi ascuns de ea, căci ştia că Renata era acolo pentru *el,* spre deosebire de Vika, ce părea să fi venit în interesul lui Paşa.

De îndată ce îl văzu, Renata scoase un strigăt şi o luă la fugă, când împiedicându-se în iarbă, când dând-o la o parte.

— O, Nikolai, este adevărat, trăieşti!

Îşi desfăcu larg braţele ca pentru a-l îmbrăţişa, însă Nikolai se dădu înapoi.

— Ai grijă, îi zise el. Trăiesc, dar nu sunt chiar solid. Ai să cazi dincolo prin mine.

Renata se opri, cu braţele încă întinse.

— Nu înţeleg.

— Nici eu.

Nikolai expiră zgomotos; era obişnuit să ştie răspunsurile, iar dacă nu le ştia, să le poată deduce prin gândire. Dar situaţia în care se afla acum nu părea să aibă vreo legătură cu logica.

— Se pare că am ceva substanţă, dar nu prea multă. Sunt oarecum o enigmă.

Renata zâmbi.

— Întotdeauna ai fost.

Nikolai scoase un sunet mic, abia auzit – ceva înrudit cu râsul, dar nu chiar – şi îşi lăsă capul în jos în semn de încuviinţare. Apoi făcu un pas înainte şi o cuprinse pe Renata în braţe, lejer, astfel încât umbra lui să nu se estompeze în ea.

Totuşi, imediat ce o simţi lipită de pieptul lui, Nikolai se

relaxă.

— Slavă Cerului că şi tu trăieşti!

Nu-şi dăduse seama până în acel moment cât de îngrijorat fusese dacă Iuliana avea să-şi ţină promisiunea făcută de a le da drumul Renatei şi Ludmilei după încheierea Jocului. Însă iat-o aici pe Renata. Întreagă şi cu şiroaie de lacrimi pe obraji şi foarte, foarte în viaţă.

— Eşti bine!

— Sunt bine acum, când ştiu că tu eşti aici.

Îşi ridică privirea şi zâmbi, ştergându-şi lacrimile cu mâneca.

— Faptul că sunt o umbră nu te înspăimântă? o întrebă Nikolai.

Renata scutură din cap şi vârfurile cosiţelor ei îi biciuiră gâtul.

— Eşti tot tu. Sunt tare bucuroasă că Vika mi-a spus că eşti aici.

— Vika ţi-a spus?

Lui Nikolai i se frânse vocea. Îşi întoarse privirea de la Renata. Cât de jenant să spere atât de făţiş!

Ea remarcă, fireşte.

— Da, dar…

— Dar ce?

Renata întinse mâna după una dintre cosiţe. Nikolai recunoscu mişcarea, o dezvăluire a faptului că era emoţionată. Întotdeauna fusese cea mai nepricepută dintre servitorii casei Zakrevski atunci când era vorba de minţit sau de ascuns lucruri.

— Spune-o, îi ceru el.

Degetele ei îşi înteţiră strânsoarea în jurul cosiţei.

— Eu…

— Renata, te rog!

— Cred că e ceva între Vika şi Paşa.

Vorbele ei ieşiră atât de grabnic, încât Nikolai de-abia le înţelese. Şi cu toate acestea, el prinse esenţa lor.

Silueta lui se simţi deodată mai grea.

— Poftim?

Renata se uita oriunde, numai la Nikolai nu.

— Vika poartă o brăţară pe care i-a dat-o Paşa, făcută din rubine şi aur.

— Dar…

— A zis că îi aparţine lui.

— Ca Mag Imperial, poate…

— Nikolai. Renata îşi trecu blând mâna peste braţul lui. Noi toţi am crezut că eşti mort. N-avea niciun motiv să te aştepte.

— Dar nu lipsesc de mult. Se dezlipi de ea şi începu să se scarpine la ceafa. Afurisit fie Paşa!

Renata îşi strânse buzele.

— Dacă n-ar fi cerut Paşa încheierea Jocului, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, spuse el.

Renata se îndepărtă de Nikolai.

— Jocul avea să se încheie oricum.

— Dar el nu trebuia să ne trimită atât de nepăsător să ne omorâm unul pe altul, ca şi cum vieţile noastre nu ar fi însemnat nimic pentru el!

— N-ai fi făcut cea de-a cincea ta mutare dacă el nu ar fi făcut-o?

— Poate că aş fi lăsat baghetele să ardă. Nikolai îşi atinse redingota în dreptul claviculei. Poate că aş fi ales să fiu incinerat, iar atunci aş fi murit cu adevărat.

Puţina energie pe care o avea Nikolai păru să se scurgă, iar el se lăsă pe pământ, culcându-şi capul pe genunchi. Iarba era atât de înaltă, încât se răsucea în vânt şi îl lovea peste faţă.

Renata se ghemui lângă el.

— Eşti supărat. Ai tot dreptul să fii.

Toţi muşchii din trupul-umbră al lui Nikolai se încordară, iar când vorbi, fiecare cuvânt era la fel de încordat.

— Paşa şi cu mine eram ca fraţii. Ştii cum e ca o persoană pe care o iubeşti – cineva pentru care ţi-ai da şi viaţa – să te trădeze? E ca şi cum mi-ar fi fost scoasă inima din piept cu una dintre lingurile pentru caviar ale Galinei, bucăţică cu bucăţică, în chinuri. Rătăcesc singur în visul ăsta din stepă, zi de zi, revăzând în minte prietenia mea cu Paşa, şi ori de câte ori mă gândesc la prima dată când s-a

aventurat prosteşte în Piaţa Sennaia ca să joace cărţi cu noi, sau cum el şi cu mine obişnuiam să abandonăm o vânătoare pentru a petrece ore în şir căţărându-ne în copaci şi pescuind în ape curgătoare şi râzând împreună de tot felul de prostii, inima îmi este iar ciopârţită cu dalta.

Şi cu toate astea, încă îmi este dor de el, gândi Nikolai.

Renata se trase mai aproape de el.

— Îmi pare rău. Însă şi ţareviciului îi este. Dacă ai vedea cu ochii tăi…

Nikolai oftă.

— Da, mă rog, trebuie să ies mai întâi din banca asta.

— Trebuie să te odihneşti.

— Ba nu, trebuie să adun mai multă putere.

Nikolai se ridică în picioare. Era mai bine, oricum, să dea la o parte jena stârnită de multitudinea de sentimente pentru Paşa, să le îngroape adânc înlăuntrul lui, pentru a se ocupa altă dată de ele. Existau o mulţime de alte suferinţe din timpul vieţii lui, înghesuite în adâncurile inimii sale.

— Unde pleci? îl întrebă Renata.

— În satul de iurte.

— Pot să vin şi eu?

Nikolai se uită în jos la locul în care ea încă stătea ghemuită în iarbă.

— Chiar vrei să vii?

Ea încuviinţă din cap.

— Aş merge oriunde cu tine.

Sunt un prost că nu o iubesc, gândi Nikolai. Renata fusese întotdeauna alături de el, chiar şi atunci când el era îngrozitor. *Doar că Vika…*

Însă Nikolai alungă acel gând. Erau lucruri mult mai importante la care să se gândească în acel moment.

— Mulţumesc, îi zise Renatei. Am o idee nouă despre cum să ies din banca asta. Vino cu mine să vedem dacă funcţionează.

Înapoi în porţiunea din vis cu satul, Nikolai îi explică:

— Am reintrat în posesia unei părţi din magia pe care

am folosit-o pentru a crea această scenă. Se pare că nu pot căpăta destulă energie de la oamenii care vizitează, aşa că am nevoie să găsesc altă sursă. M-am gândit că aş putea să şterg o parte din acest vis şi să absorb magia pe care am folosit-o iniţial pentru a-l crea.

— Ai de gând să îndepărtezi toate astea?

Renata se uită la sătenii care se adunau în jurul focului pentru cină. Surâse trist.

— Ei sunt doar iluzii, îi spuse Nikolai. Nu le plânge dispariţia.

Se concentră asupra orizontului, unde erau mânate oile în fiecare zi să pască. Acea parte a visului începu să pâlpâie, ca atunci când căldura înceţoşează linia orizontului, şi apoi scena păru să se dizolve încet. Nikolai icni când ogoarele dispărură de tot şi magia care le crease cândva îşi găsi calea înapoi în trupul lui, aidoma unei lumini lichide a soarelui care îi picura în vene.

Doar o pată de culoare văratică greu de definit – galben şi verde şi albastru – marca noua graniţă a visului stepei acolo unde cândva fusese câmpia.

Copiii care adăpau oile erau următorii ce aveau să dispară. Unul, doi, trei dintre ei pieriră cât ai clipi. Urmară bărbaţii care se relaxau lângă foc, care se făcură nevăzuţi de parcă s-ar fi evaporat. Cu fiecare dispariţie din scenă, o mică izbucnire de energie pâlpâia înlăuntrul lui Nikolai.

Şterse femeile care pregăteau cina. Preţ de câteva secunde, un cuţit continuă să taie ceapă. Apoi Nikolai absorbi imaginea, după care şi pilaful de orez.

Renata clipi cu gura întredeschisă spre locul în care se aflaseră cu un moment în urmă.

El o privi. Uitase înflăcărarea care strălucea în Renata ori de câte ori ea îl vedea creând – sau în acest caz, făcând să dispară – ceva nou. Sentimentul de respect amestecat cu teamă şi uimire era propria sa magie.

După ce o mai urmări cu privirea încă o secundă, Nikolai începu să îndepărteze iurtele. Acestea păleau încet, asemenea acuarelelor prea mult diluate. În acest răstimp, temperatura corpului său crescu.

O! Nu-şi dăduse seama până atunci, dar nu-i fusese cald sau frig sau ceva între cele două stări încă de la sfârşitul Jocului. În pre-moarte, se părea, anumite senzaţii erau suspendate.

Dar acum pot să simt din nou căldura.

Tot ce mai rămânea din visul din stepă era locul în care stăteau Nikolai şi Renata, pajiştea şi munţii din depărtare.

— Mă simt mai viu decât în… stai. Cât a trecut?

— Două săptămâni de la încheierea Jocului.

Nikolai se încruntă. I se păruse şi mai lung, dar şi mai scurt de atât. Trecerea timpului trebuia, de asemenea, să fie ceva ce se pierdea în pre-moarte. Mai ales atunci când venea la pachet cu un vis nesfârşit.

Şi totuşi, acum se simţea mai mult ca el însuşi decât în ultimele două săptămâni. Nikolai întinse mâna din obişnuinţă pentru a-şi aşeza jobenul. Braţul îi trecu pe dinaintea chipului.

Braţul lui – ba nu, tot trupul lui – rămânea în întregime o umbră.

— Nu!

— Ce este? îl întrebă Renata.

— Nu se poate!

Nikolai îşi verifică celălalt braţ şi picioarele şi pieptul. Negru şi cenuşiu, aici, dar nu şi aici, real, dar întru totul imaginar. Trebuia să funcţioneze!

— De ce nu sunt solid din nou?

Renata scoase un oftat. Îl întrerupse, însă nu înainte ca Nikolai să îl audă.

— Poate că vei fi vizibil când nu vei mai fi în vis, îi spuse ea repede, ca şi cum ar fi vrut să compenseze pentru că îşi arătase dezamăgirea. Mai întâi trebuie să părăseşti acest loc. Vino cu mine. Hai să încercăm!

Nikolai îşi strânse degetele în jurul mânecii lui. Nici măcar nu o simţea ca pe ceva din lână, nu tocmai. Doar… aer. Aer uşor, moale, negru. Pulsul i-o luă la goană în inima sa umbră. Şi cine ştia măcar dacă acest puls exista sau nu?

— Nikolai.

Renata îi desprinse degetele de pe mânecă şi i le strânse într-ale ei, cu toate că o făcu foarte uşor şi nu închise mâna de tot. Funcţionă, şi degetele ei nu trecură prin ale lui, ci mai curând rămaseră în jurul umbrei sale, ca şi cum ea s-ar fi ţinut de nimic.

Eu sunt nimic.

Nikolai nu se putea mişca.

— Trezeşte-te odată cu mine, îi spuse ea cu mai multă forţă în glas ca de obicei, de parcă ar fi ştiut încotro îl purtau gândurile.

Dar bineînţeles că ştia. Renata îl cunoştea aproape la fel de bine cum se cunoştea el însuşi.

— Respiră, îi zise ea, şi hai să plecăm de aici.

În regulă. Să respir. Pot să fac asta. Nikolai inspiră.

— Din nou, îi ceru Renata.

El mai trase o dată adânc aer în piept. Apoi strânse blând mâna Renatei, iar ea probabil că simţise *ceva* apăsare în urma atingerii lui, deoarece zâmbi. Era în mică măsură o alinare, să ştie că el chiar exista.

Renata scutură din cap pentru a împinge visul afară din mintea ei. În câteva momente, ea începu să pălească.

Dar Nikolai rămase înrădăcinat în stepă.

Renata se încruntă.

— Mă întorc într-un minut, îi spuse ea, glasul ei auzindu-se deja îndepărtat, la jumătatea distanţei înapoi în realitate. Mă trezesc, apoi adorm din nou pentru a mă întoarce.

— Nu te mai întoarce, îi ceru Nikolai.

Dădu drumul mâinii ei transparente.

— Dar…

— Nu! Lasă-mă! Vreau să fiu singur.

Gura Renatei se deschise, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, însă niciun cuvânt nu ieşi. Posibil fiindcă abilitatea ei de a vorbi se întorsese deja de cealaltă parte a băncii.

Însă mult mai probabil pentru că ea nu rostise niciun cuvânt. Căci după ce dispăruse complet, nu se mai întoarse.

Nikolai se uită la spaţiul gol unde fusese ea.

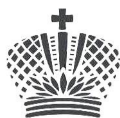
— Îţi mulţumesc, murmură el.

Chiar vorbise serios atunci când spusese că voia să fie singur. Iar Renata înţelesese asta.

Făcu câţiva paşi în direcţia muntelui, singurul lucru rămas în afara ierbii din iluzoria stepă. Atunci, Nikolai căzu în genunchi şi se plecă în faţă, până ce capul lui se lipi de pământ. Pălăria îi căzu. Un singur suspin deznădăjduit îi scutură trupul-umbră.

Iarba înaltă îi zgâria pielea, în timp ce vântul bătea firele de iarbă spre faţa lui. Nu era întreg, şi cu toate acestea încă putea fi rănit. Iar ariditatea câmpiei se întindea spre un orizont pustiu, înceţoşat, promiţând o eternitate de singurătate, de izolare şi de nefericire.

— Voi găsi o altă cale, îşi făgădui Nikolai. Căci, să fiu al naibii, nu pot să rămân aici.



CAPITOLUL NOUĂ

În acelaşi timp, Paşa traversa centrul sălii de bal, unde cupola kazahă a Vikăi fusese ridicată în spatele uşilor închise, astfel încât servitorii din palat să nu dea de scena magică. Clătină din cap în timp ce sora lui, Iuliana, tot intra şi ieşea din piaţa cu tarabe pentru a nu se ştie câta oară în acea dimineaţă, ascultând discuţiile, în speranţa unui indiciu legat de o ameninţare a unei rebeliuni împotriva ruşilor.

— Nu e nimic aici despre Qasim sau revolta sa, zise Paşa.

Iuliana îşi încrucişă braţele la piept şi lovi cu piciorul în marginea cupolei.

— Vika nu şi-a făcut treaba.

— De fapt, ea a făcut ce i-am cerut, numai că tu eşti frustrată că nu a ieşit aşa cum sperai. Paşa îi făcu cu ochiul, o mică doză de tachinare pentru a face adevărul mai uşor de suportat. Poate că nu există nicio informaţie fiindcă în acest moment nu se petrece nimic în acea parte a imperiului. Te-ai gândit că poate cauţi necazul cu lumânarea acolo unde nu există?

— Să caute necazul cu lumânarea acolo unde se presupune că nu există este exact ceea ce un bun ţar trebuie să facă. Dacă îl vezi numai când e evident, atunci e deja prea târziu.

Lui Paşa i se strânse stomacul şi se opri brusc lângă un vânzător de cercei din argint. Iată-l din nou, adevărul că el nu era pregătit sau potrivit să fie ţar, că sora lui era cea care ţinea imperiul pe linia de plutire. Realizările majore ale lui Paşa din acea zi includeau doar bărbieritul (în sfârşit) şi apariţia în sala de bal atunci când trebuise să o facă.

Iuliana traversă cupola în direcţia lui.

— *Mon frère*[6], nu am vrut să insinuez că…

Paşa ridică o mână.

— E în regulă. Ai rostit adevărul.

— E un defect aparte al meu.

— Ba nu, este o uşurare să ştiu că îmi vei spune ce este adevărat în loc să mi te ploconeşti la picioare ca toţi ceilalţi din acest palat. E o uşurare că îmi va sta alături cineva capabil, căruia să-i pese de imperiu.

— Tu eşti mai mult decât capabil, îi spuse Iuliana. Ai un instinct remarcabil în ceea ce priveşte oamenii. Eu mă pricep la informaţii şi cifre. Pur şi simplu avem puncte forte diferite.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe Paşa pe obraz.

— Aşa crezi? o întrebă el.

— Sunt sigură.

Ea zâmbi, lucru pe care îl făcea atât de rar, încât gestul era cu atât mai valoros. Lui Paşa i se linişti stomacul. În cea mai mare parte.

— Că tot veni vorba, spuse el, de fapt trebuie să particip la o altă întrunire.

Iuliana ridică dintr-o sprânceană.

— Cu cine?

— Cu generalul-maior Volkonski. A solicitat o audienţă.

— Vrei…

— Nu, mă descurc, o întrerupse Paşa, căci deja ştia ce era sora lui pe cale de a-i propune. În plus, asta îţi va acorda mai mult timp să treci prin această cupolă după placul inimii tale.

Iuliana privi în jur la piaţa kazahă, care reluase singură de la început scena pe care o captase Vika. Discuţiile reîncepeau, asemenea actorilor care repetă o piesă de la capăt.

Chiar nu era nimic acolo. *Însă Iuliana nu se lasă până ce n-o să treacă încă de vreo zece ori prin ea,* gândi Paşa. Îşi cunoştea prea bine sora.

Exact la fel cum şi sora lui îl cunoştea pe el. Ea încuviinţă din cap, fiind de acord să-l lase să se vadă

[6] „Fratele meu”, în lb. franceză.

singur cu Volkonski, deoarece înţelegea că era ceva ce îi trebuia lui Paşa pentru a-şi dovedi sieşi competenţa.

El îi oferi un zâmbet fugitiv – cu toate că era sigur că ea îi vedea neliniştea, doar uşor mascată – şi ieşi grăbit din sala de bal.

— Alteţa Sa Imperială, ţareviciul, Pavel Aleksandrovici Romanov, anunţă tânărul străjer Ilia în timp ce Paşa sosea în sala tronului.

Volkonski era deja acolo, stând în poziţie de drepţi. Avea doar treizeci şi şapte de ani, însă experienţa sa militară şi faima îi dădeau gravitatea cuiva mult mai în vârstă. Părul lui şaten era pieptănat îngrijit, favoriţii aveau lungimea la modă, însă erau îngrijiţi, iar uniforma sa bleumarin arăta perfect călcată. Când se înclină, medaliile de pe pieptul său zăngăniră, ciocnindu-se una de alta.

Paşa urcă podiumul şi se aşeză pe tron. Perna de catifea de sub el era pluşată, dar braţele jilţului – sculptate în formă de vulturi care ţipă – se simţeau reci, chiar şi prin mănuşi. Încercă să nu pară prea stânjenit.

— Te rog să te ridici, domnule general-maior, zise Paşa.

Volkonski îşi îndreptă spatele.

— Vă mulţumesc pentru că aţi acceptat să mă primiţi, Alteţa Voastră Imperială.

— Este o onoare să te am la curtea mea, răspunse Paşa.

Generalul-maior era unul dintre cei mai admiraţi aristocraţi din Rusia, iar familia Volkonski constituia o dinastie ce descindea din nobilimea secolului paisprezece.

— Cu ce îţi pot fi de folos?

— Oamenii mei şi cu mine de-abia aşteptăm încoronarea Alteţei Voastre, care urmează să aibă loc cât de curând. Şi tocmai pentru această schimbare de pe tron am venit astăzi. Aş vrea să vă propun să reconsideraţi politicile tatălui Alteţei Voastre privind iobăgia.

Paşa îşi înclină capul spre a indica faptul că ascultă.

Volkonski dădu din cap şi continuă:

— Iobăgia este în fond sclavie sub contract. Anglia a stopat această practică înapoiată cu secole în urmă, dar

suntem în 1825[7] şi noi încă obligăm ţăranii să muncească, fără vreo perspectivă de eliberare. Am luptat deopotrivă cot la cot cu nobili şi cu şerbi, iar noi suntem, în esenţă, la fel. Şerbii sunt bărbaţi, ruşi pasionali, şi sunt la fel de responsabili de înfrângerea lui Napoleon şi de continua măreţie a imperiului nostru precum sunt şi eu. Aşadar, de ce, în vreme de pace, să nu le acordăm acelaşi respect?

Paşa strânse braţele jilţului în formă de vulturi, încercând să se simtă în largul lui în această poziţie de comandă. Însă atunci îşi aminti că tatăl lui îi ţinuse predici pe tema iobăgiei; nu era un subiect despre care Paşa să nu ştie nimic.

— Mă mişcă tare mult compasiunea dumitale, domnule general-maior. Însă soluţia nu poate fi atât de simplă precum abolirea iobăgiei. Este o chestiune pe care tatăl meu a studiat-o şi este incredibil de complexă. Unde ar locui iobagii dacă li s-ar acorda libertatea faţă de nobilii pe care îi slujesc, şi cum le-ar asigura ei traiul familiilor lor? Nu ar fi capabili să ia în arendă pământul pe care îl muncesc şi, ca atare, nu ar putea să genereze suficiente venituri pentru a-şi hrăni familiile şi pentru a plăti pentru acoperişurile de deasupra capetelor lor. Şi mai există multe alte complicaţii.

— Aşadar, intenţionaţi să nu faceţi nimic? îl întrebă Volkonski.

Paşa se încruntă. Nu era vorba că el nu ar fi încercat să facă schimbări. Dar nu putea să-şi asume nicio obligaţie, deoarece ştia că mai existau şi alte lucruri care rămâneau nespuse în această conversaţie. Consiliul Imperial îl avertizase pe răposatul ţar că o parte din aristocraţii care se întorseseră din Războaiele Napoleoniene, în pofida faptului că luptaseră pentru Rusia, fuseseră seduşi de filosofiile democratice ale Occidentului. Lor nu le era pe plac autocraţia Rusiei, iar abolirea iobăgiei era una dintre revendicările lor. Voiau să scape întru totul de monarhie.

Paşa îşi trecu o mână prin păr. Nu se putea abţine,

---

[7] Iobăgia a fost abolită prin reforma agrară majoră a ţarului Alexandru al II-lea în 1861.

oricât de ne-regal putea să pară gestul.

— Cum se potriveşte acest lucru cu ceea ce oameni ca Pavel Pestel susţin, şi anume revoluţia şi asasinarea ţarului?

Volkonski îşi lăsă capul în jos.

— Jur pe onoarea mea că nu sunt de acord cu soluţiile radicale ale lui Pestel, Alteţa Voastră Imperială. De fapt, am o slăbiciune pentru monarhia constituţională. Am lucra împreună cu voi ca ţar, nu împotriva voastră.

Paşa nici măcar nu avea nevoie ca Iuliana să fie prezentă pentru a şti că asta era o minciună. O monarhie constituţională l-ar transforma pe ţar într-un conducător lipsit de autoritate. Fireşte, acest lucru era de preferat faţă de dorinţa lui Pestel de a-l ucide pe Paşa.

— Voi cântări cu mare atenţie toate căile posibile pentru viitorul poporului şi al imperiului nostru, zise Paşa în timp ce se îndrepta de spate pe tron, încercând din răsputeri să reacţioneze aşa cum ar fi făcut-o tatăl său. Dar, domnule general-maior, te rog, fiind cineva care are legături atât de vechi cu familia imperială, să-i convingi pe cei care îţi împărtăşesc viziunea să aibă răbdare şi să-mi acorde timp. Vreau să fiu însă clar: nu va exista nicio constituţie. Ţarul este ţar.

Volkonski încremeni. Apoi îşi lăsă capul în jos.

— Bineînţeles, Alteţa Voastră Imperială. Sunt, ca întotdeauna, la dispoziţia voastră.

Paşa dădu din cap şi îl concedie. Străjerul său, Ilia, îl conduse pe Volkonski afară din sala tronului.

Când Ilia se întoarse, Paşa îi făcu semn să se apropie.

— Eşti cel mai bun dintre oamenii mei la urmărirea cuiva, îi spuse Paşa, căci Ilia era singurul străjer care avea idee unde se afla Paşa (în aproximativ o pătrime din timp) când se furişa din palat.

Restul membrilor Gărzii erau neajutoraţi în faţa informaţiilor pe care le avea Paşa despre pasaje secrete şi deghizări.

— Ori de câte ori nu eşti de serviciu aici cu mine, vrei, te rog, să stai cu ochii pe Volkonski pentru mine? Să-mi

raportezi orice face împotriva ţaratului şi să nu laşi pe nimeni altcineva să ştie că ţi-am cerut asta?

Era cel mai bun lucru pe care se putea gândi Paşa să-l facă, din punct de vedere strategic. Să acţioneze ca Iuliana. Însă trebuia să se forţeze să nu se foiască pe tron, căci să se comporte ca sora lui era stânjenitor, pentru a nu spune mai multe.

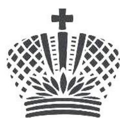
Ilia şovăi preţ de o secundă. Probabil din cauză că nu era puţin lucru să spionezi un om ca Volkonski. Însă apoi salută.

— Da, sigur că da, Alteţa Voastră Imperială. Vă voi spune tot ce trebuie să ştiţi.

După ce Ilia plecă, Paşa îşi vârî din nou mâinile în păr. Spera că se descurcase bine cu această întrunire, deoarece, măcar o dată, voise să încerce aşa ceva de unul singur. Poate că tot ceea ce le trebuia adepţilor constituţionalismului era senzaţia că moştenitorul coroanei îi asculta şi că avea să lucreze la ameliorarea lucrurilor. Fusese prea multă încăpăţânare şi ostilitate între ţarat şi adepţii constituţionalismului în trecut.

Se prea poate ca Paşa să nu fi fost priceput la strategie şi la război, însă era, aşa cum subliniase Iuliana, expert în înţelegerea şi fermecarea oamenilor pentru a-i face să treacă de partea lui. În persuasiune şi compromis.

Sper că Iuliana are dreptate, gândi el. *Fiindcă nu mă mai antrenez doar să fiu ţar. Chiar* voi fi *ţar în curând. Şi nu se poate să o fac de oaie.*



CAPITOLUL ZECE

Aijana privi în jos la fiul ei, adormit în iarbă şi pe pământ. Şi ea se ghemuise cândva la fel, de disperare, atunci când fusese părăsită de iubitul ei, nemăritată şi însărcinată, complet distrusă.

Însă acesta era Nikolai şi, cu toate că nu-l cunoştea de mult timp, îl observase destul cât să îşi dea seama că nu semăna cu fiul ei. Oare greutatea Jocului şi pre-moartea să se fi dovedit în final prea mult pentru el? Era o povară greu de suportat, chiar şi pentru un băiat aşa de puternic cum era el.

Şi totuşi, în mod ironic, această tristă întorsătură a lucrurilor – neputinţa lui Nikolai de a se salva singur – putea fi oportunitatea pe care o aştepta Aijana. *Acum are nevoie de mine,* gândi ea.

Aijana se lăsă uşor alături de el. Zâmbi şi îi dădu de pe faţă o şuviţă de păr. Chiar şi ca umbră, trăsăturile lui erau elegante şi rafinate.

— Ce băiat frumos eşti! rosti ea în şoaptă.

Principiile lui îl reţineau, îl făceau să creadă că era greşit să ucidă în propriul folos. Dar el nu ar fi trebuit să fie degradat la o existenţă într-un vis. Nikolai merita mai mult.

Putea să fie ţar.

Am energie în plus şi nu am scrupule de a obţine şi mai multă. Aijana îşi privi fiul dormind. Uneori, cei tineri nu ştiau ce e mai bine pentru ei. Dar pentru asta existau mamele. Aijana ridică o mână şi o puse pe ceafa lui Nikolai. Avu grijă să nu-l zgârie cu unghiile ei rupte.

El se mişcă, dar nu se trezi.

Bun. Dormi, şi în curând te vei simţi mai puternic. Mai bine. Aijana închise şi ea ochii.

Dar ea nu se odihni. În schimb, simţi curentul energiei

înlăuntrul ei, o parte din ea cenuşie asemenea cărăbuşilor şi viermilor din care o absorbise, şi o parte neagră de la oamenii pe care îi omorâse pentru a o obţine, căci îi măcelărise din furie şi din răzbunare. Metodele ei pătau energia cu întunericul lor.

Doar puţin din energia mea pentru a-l sprijini, gândi ea. *Nici nu va băga de seamă.* Zâmbi. *Fac ceea ce ar trebui să facă o mamă.*

Apoi trimise o cantitate mică de energie din trupul ei prin buricele degetelor, spre Nikolai. Umerii lui se încordară în jurul gâtului, acolo unde îl atingea ea. Exista opunere, iar energia Aijanei se aduna în degetele ei ca într-un coş de fum care fusese astupat.

— Şşt, zise ea. E în regulă, dragul meu. E doar puţină, până ce vei avea mai multă de-a ta.

Umerii lui Nikolai rămaseră încordaţi încă un moment, apoi tensiunea se risipi, ca şi când muşchii, la fel ca restul trupului său, ar fi fost prea obosiţi să riposteze.

Energia cenuşiu-neagră din degetele ei bolborosi în timp ce împotrivirea lui Nikolai dispăru şi se scurse în el ca un parazit lichid, încântat să găsească o nouă gazdă.

— În tine există prea mult din Sankt Petersburg şi din regulile sale în ceea ce priveşte onoarea, spuse Aijana. Dar asta e bine, căci energia mea îţi va da mai mult din spiritul meu, din lupta mea. Tu ar trebui să fii ţar, fiule. Paşa te-a trimis la moarte şi a încercat să-ţi ia tot ceea ce conta pentru tine – harul tău magic şi fata pe care o iubeşti.

Gândul la nedreptăţile făcute lui Nikolai o stârni brusc. Abandonă planul de a împărţi doar puţin din energia ei şi, în schimb, trimise în venele lui un val din puterea ei întunecată.

— Îţi dau această energie ca să poţi să fii puternic, dar şi pentru că sper că vei înţelege că eu am dreptate şi vei pretinde răzbunare, aşa cum şi eu am făcut-o cu tatăl tău, spuse Aijana. Ia de la Paşa ceea ce contează cel mai mult pentru el. Şi fă-l să sufere când o faci. Aceasta este metoda Karimov.

Îşi inoculă apetitul pentru răzbunare în Nikolai, drept în

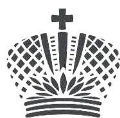
inima lui.

El inspiră cu durere şi duse mâna la ceafa, în somn. Aijana îşi smuci mâna de acolo.

Nikolai îşi frecă pielea în locul unde tocmai fuseseră degetele ei. Apoi oftă – satisfăcut, îi plăcu Aijanei să creadă – şi îşi lăsă mâna să cadă înapoi în iarbă.

Ea arboră zâmbetul care lăsa să i se vadă dinţii stricaţi. Era înfiorător, şi totuşi plin de afecţiune. Genul de zâmbet strâmb pe care numai o mamă îl poate oferi.

— Vezi, fiule? Îmi dau seama că deja te simţi mai bine.



CAPITOLUL UNSPREZECE

În acea seară, Vika visa că se afla din nou pe Insula Letniy, la Promontoriul Lumânării, la sfârşitul Jocului. Nikolai stătea în faţa ei, păşind în sus şi-n jos. Răsucea în mâna înmănuşată în negru pumnalul pe care mentorul lui, Galina, i-l dăruise.

— Niciodată n-am vrut pe nimeni în afară de tine, spuse Nikolai.

Vika se simţi trasă în faţă, mai aproape de el, de firul invizibil dintre ei. Şi totuşi, el continua să învârtă pumnalul.

— Atunci, pentru ce este pumnalul? întrebă ea.

— Pentru a pune capăt Jocului.

Nikolai îşi înteţi strânsoarea pe mânerul pumnalului. Soarele se reflecta răutăcios în lamă.

— Mă iubeşti, aşadar ai de gând să mă omori?

El zâmbi fără nicio tragere de inimă, cu colţurile gurii îngreunate de regret, apoi ridică din umeri.

— Da.

Vika încercă să arunce un scut care să o protejeze. Dar vraja refuza să apară. Ea nu putea să simtă nici măcar magia în buricele degetelor. O altă oprelişte în puterea lui Bolşebnoie Duplo?

Vika se încruntă. Nu aşa se petrecuseră lucrurile la sfârşitul adevăratului Joc.

Însă nu conta, căci această versiune alternativă se derula rapid, fără a ţine seama de acurateţe, iar Nikolai veni spre ea şi o îmbrăţişă, înfigându-i pumnalul în inimă, până la plăsele, cu vârful lamei ieşindu-i prin spate. Ea ţipă şi se prăbuşi în braţele lui.

— N-a fost intenţia mea ca lucrurile să iasă aşa, şopti el, în vreme ce ea simţea cum viaţa şi magia ei se scurgeau pe haina lui, îmbibându-se în lână, pătrunzând în pielea lui.

Vika gemu. Însă nu doar din pricina durerii fizice. Îşi dădea seama şi că Nikolai îi extrăgea magia în mod deliberat.

— Atunci, de ce? reuşi Vika să întrebe.

Nikolai se opri şi se uită la ea. Ochii lui, deşi erau întotdeauna negri, acum păreau fără fund, ca un abis prea adânc pentru ca lumina soarelui să-l pătrundă. Un moment mai târziu, el întoarse privirea şi continuă să-i absoarbă energia.

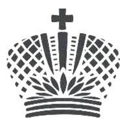
— Fiindcă această magie nu ţi-a aparţinut niciodată numai ţie, răspunse el.

— Nici ţie. Ea se încovoie şi mai mult în braţele lui. E menită amândurora, împreună.

Nikolai se încruntă, dar încuviinţă din cap. Apoi smulse pumnalul din trupul ei şi se înjunghie şi el.

— Amândoi. Împreună.

Vika icni şi se trezi speriată.



CAPITOLUL DOISPREZECE

Trezindu-se în visul din stepă, Nikolai gemu. Gâtul îi era înţepenit, fir-ar să fie, probabil pentru că adormise ghemuit pe pământul tare. Şi acum era întuneric, nu se vedea luna pe cerul negru – cerul foarte *limitat,* de vreme ce el se descotorosise de cea mai mare parte a visului. Gemu din nou.

Dar apoi îşi întinse membrele, iar acestea nu scârţâiră precum gâtul. Mai curând, le simţea din nou aproape normale.

Nikolai făcu să apară un felinar, astfel încât să-şi poată examina trupul în întuneric. Îşi ţinu respiraţia în timp ce lumina licărea pe braţul său şi...

Lăsă aerul să-i iasă într-o singură suflare, căci încă era alcătuit din umbră.

Dar, cu toate acestea, ceva era diferit. Energia lui nu era caldă, aşa cum o simţea de obicei, ci *un fel* de forţă. Întunecată, precum forma umbrei sale, şi puţin glacială, ca un firicel de apă rece ca gheaţa prin venele lui. Cât de ciudat! Se încruntă. Ce era?

Şi totuşi, senzaţia nu era neplăcută. Nikolai se ridică în picioare cu grijă, scuturându-şi firele de iarbă lipite de el. Îşi trase umerii spre spate, rotindu-şi-i de câteva ori. Îşi întinse palmele. Se răsuci dintr-o parte în cealaltă.

Da, clar, era mai puternic decât fusese cu câteva ore în urmă. Poate că tot ce îi trebuise fusese un pui de somn şi ceva timp pentru ca magia sa din trecut – cea pe care o readaptase din vis – să-l revigoreze. Dar era oare suficient?

Ar face bine să fie. Nu voia să se gândească la ce avea să însemne dacă nu era.

— Şşt! făcu el spre incertitudinea care tremura înlăuntrul lui.

Când aceasta se linişti, Nikolai încercă să îşi închipuie

că se trezea, astfel încât să iasă din vis. Căscă. Se întinse. Îşi scutură trupul în moduri lipsite de eleganţă, care l-ar fi făcut să se simtă stânjenit în cazul în care ar fi fost văzut de altcineva.

Însă nimic nu se schimbă. Rămase, în mod cert, înconjurat de stepă. Vulturul auriu ateriză lângă felinar şi îl privi cu capul lăsat într-o parte.

Haide, fir-ar să fie! Nikolai îşi frecă ceafa înţepenită. Să-şi folosească magia fusese întotdeauna pentru el o a doua natură; magia existase dintotdeauna acolo atunci când îi făcuse trebuinţă. Dar era ca şi cum magia l-ar fi uitat acum, când pierduse Jocul, îşi pierduse trupul şi îşi pierduse puterea asupra realităţii.

Ori era *el* cel care uitase magia?

Nikolai se concentră asupra amintirii magiei. Când era mic şi tocmai îşi descoperise abilităţile, era încântat nu doar de renghiurile pe care le putea juca altor copii din sat, ci şi de senzaţia magiei înseşi.

Da, gândi Nikolai. *Asta este ceea ce-mi trebuie. Să-mi reamintesc senzaţia ei.* Acea calitate mătăsoasă a fluxului şi refluxului său, căldura puterii ei, subtilitatea atingerii sale aidoma unor aripi de fluture. Îşi aminti cum magia îl putea susţine precum o maree şi cum putea să-l inunde asemenea unui val uriaş.

Fără magie, el nu era doar o umbră, ci o cochilie. Dorul după acea parte lipsă, esenţială, din el îl durea la fel de tare precum îl arsese odinioară cicatricea Jocului.

Totuşi, acesta nu era singurul sentiment care îl bântuia. Dintr-un anume motiv, mai exista şi un ecou al glasului Aijanei, o, povaţă de ultima dată când o văzuse în acest vis: *Aşa-zisul ţarevici nu ar trebui să fie cel care să urce pe tron.* Deoarece Nikolai era primul în linia de succesiune.

Scutură din cap, încercând să uite de asta. Gândindu-se la Paşa, Nikolai risca să-şi deschidă cele mai de nesuportat amintiri şi emoţii, căci inima lui conţinea un cazan tulbure, plin de tristeţe şi nedreptate şi mânie, iar dacă nu ţinea capacul bine aşezat, conţinutul avea să se reverse.

Când era mai tânăr, Nikolai nu ştiuse cum să-şi ţină

sentimentele sub control. Fusese maltratat în copilăria sa petrecută în stepă, apoi crescuse sub autoritatea tiranică a Galinei. Obişnuia să arunce pumnale în proiectele sale care eşuau, iar uneori îşi cosea gura pentru a o ţine închisă – prin magie, fireşte (acele şi aţa adevărată i-ar fi provocat dureri prea mari) – atunci când era supărat, dar voia să ţină în el ceea ce el percepea ca fiind sentimente nepotrivite. Însă pe măsură ce creştea, Nikolai descoperi cum să-şi îngroape trecutul în maniere alese şi graţie, cu toate că el încă era acolo, exact sub suprafaţă.

Acum, însă, icni atunci când răceala glacială se răspândi în el, asemenea unor tentacule fusiforme, întinzându-se spre acel cazan tainic din adâncurile inimii lui.

— Nu! exclamă el.

Dar nu avea puterea să se împotrivească, deoarece acea energie era singura energie de substanţă pe care o avea Nikolai, şi tot ce putea să facă era să se chircească de groază în timp ce aceasta lua capacul de pe tot ceea ce el nu voia să simtă.

Nikolai socotea în minte delictele fratelui său. Trădarea lui Paşa. Scuzele care nu însemnau nimic, deoarece veniseră prea târziu, la o slujbă de pomenire, după ce Paşa crezuse că Nikolai era mort deja. Şi faptul că Paşa putea să-şi ducă mai departe viaţa lui aurită, cu Vika lângă el, în timp ce Nikolai era blocat în pre-moarte ca umbră…

Oare asta să fi fost ceea ce sperase Paşa în tot acest timp? Că, forţând sfârşitul Jocului, Vika avea să triumfe? Ea fusese cea mai puternică dintre cei doi magi. Şi cu Nikolai înlăturat din cale, Paşa avea să poată să tabere asupra Vikăi, profitând de durerea ei.

Afurisit să fii, Paşa! Afurisit până în al nouălea cerc al iadului!

Nikolai se înfioră, dar răcoarea îi oţeli simultan muşchii.

Şi o nouă idee îşi făcea loc, crescând rapid, asemenea fractalilor de gheaţă de pe un ochi de geam iarna. Dacă scăpa din acel vis – acel coşmar –, putea să-l facă pe Paşa să sufere. Putea să revendice coroana pentru sine.

Însă o scânteie de lumină dinlăuntrul lui Nikolai ripostă.

Cândva îl iubeam pe Paşa, iar el mă iubea pe mine…

Şi totuşi, bărbaţii lansau provocări la duel pentru afronturi mult mai mici decât cele pe care le comisese Paşa. Aşa că de ce să nu suporte consecinţele faptelor sale? Cel de-al nouălea cerc al lui Dante[8] era prea bun pentru un trădător ca el.

Merit la fel de mult ca Paşa să fiu ţar.

Şi în timp ce ideea de a purta coroana se instala în mintea lui Nikolai… iat-o apărând. Magia. Ca o flacără rece care pâlpâia înlăuntrul lui. El o prinse şi o simţi crescând.

— Da…

Magia nu-l părăsise! Nu-l abandonase fiindcă pierduse Jocul.

Vulturul lui auriu ateriză alături de el în iarbă şi dădu din cap în direcţia lui.

— Ai dreptate, zise Nikolai. Trebuie să plec.

Nu privi peisajul din jur pentru ultima oară. Nu-şi luă rămas-bun. Căci de nu avea să mai vadă niciodată acest vis cu stepa, şi tot avea să fie prea curând.

— Trezeşte-mă, şopti Nikolai.

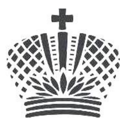
Stelele de deasupra lui se estompară, asemenea unor cristale de sare ce se dizolvau în noaptea imaginară. Mirosul ierbii dispăru, înlocuit de mirosul de bomboane cu sirop de arţar şi stejar.

Era încă o umbră, dar nu conta. Şedea pe o bancă de pe o insulă din mijlocul Nevei.

Aşezat, ferm înrădăcinat, în realitate.

---

[8] Cocitul, cel de-al nouălea cerc al iadului, este un lac îngheţat, în care sunt prinşi şi pedepsiţi, fiecare după vina sa, păcătoşii vinovaţi de trădare împotriva celor cu care aveau o relaţie specială.



CAPITOLUL TREISPREZECE

Când se lăsă noaptea, o vrabie bătu cu ciocul în fereastra anticamerei lui Paşa din Palatul de Iarnă. Din fotoliul în care şedea, Paşa se încruntă.

— Ce e asta? murmură el în timp ce se ridica şi traversa camera.

Deschise fereastra şi o pală de zăpadă se năpusti înăuntru. Pasărea ţâşni înăuntru şi ea. Zbură atât de repede, încât aproape că îl zgârie pe Paşa pe nas.

— *Zut alors!*[9] exclamă el, ferindu-se din calea ei.

Vrabia traversă, aplecată într-o parte, anticamera şi se izbi de peretele opus. Pasărea se sparse în urma impactului, iar Paşa ţipă din nou. Însă nu era câtuşi de puţin o pasăre vie; era făcută din piatră. Aşchii ascuţite de piatră cenuşie se împrăştiară ca o ploaie pe covorul de culoarea vinului de Burgundia.

O foiţă de hârtie făcută sul şi legată cu o panglică neagră zăcea printre rămăşiţele păsării.

Paşa traversă încet covorul pentru a o lua. Scutură praful de piatră şi dezlegă funda.

Hârtia sări din mâna lui şi zbură în aer, desfășurându-se în tot acest timp. Pluti la nivelul ochilor, astfel încât Paşa să poată să citească.

Vino să ne întâlnim la miezul nopţii la statuia lui Petru cel Mare.

Scrisul de mână era elegant şi în acelaşi timp la fel de precis ca un ceasornic englezesc. Paşa se clătină şi se rezemă de perete. Fără să-şi dea seama, strivi scrisoarea în mâna sa.

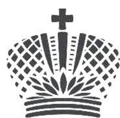
Era de la Nikolai.

---

[9] „La naiba!” în lb. franceză.

Genunchii lui Paşa cedară, iar el căzu pe covor asemenea prafului de piatră.

Nikolai trăieşte.



CAPITOLUL PAISPREZECE

Vika stătea culcată în patul ei, în vreme ce visul ei despre Nikolai zăbovea asemenea unei stafii neinvitate. Era trează de câteva minute bune, dar încă mai simţea cuţitul înfipt în pieptul ei, pretenţia lui lacomă, tragică la o parte din magie.

Ah, dacă ar mai fi trăit tatăl ei şi ar fi fost acolo să o aline, aşa cum obişnuia atunci când Vika avea coşmaruri şi se căţăra în patul şi în braţele lui în camera alăturată! Dar acum acea cameră era goală. Vika se ghemui sub aşternuturi.

Nu era chiar atât de uşor să discearnă ce era real şi ce era vis. În timp ce clipea pentru a-şi alunga somnul din ochi, Vika îşi simţea trupul mai mic decât fusese înainte. Să fi fost cătuşa cea care o seca?

Însă nu avea nicio noimă, căci nu făcea nimic împotriva ordinelor lui Paşa sau ale Iulianei. Dacă brăţara se presupunea că ajuta ţaratul, nu avea să o slăbească pe ea în timp ce dormea.

Totuşi, nu era faptul că Vika se simţea mai slăbită. Era mai mult de atât; cu toată puterea lui Bolşebnoie Duplo, în ultima vreme se simţise ca un şarpe, gata să atace, capabilă să realizeze orice. Acum, însă, ea se simţea mai mult ca un resort strâns, încă plin de energie şi potenţial, dar considerabil mai puţin formidabil. De ce?

Brusc, Vika sări în capul oaselor în patul ei.

Dar dacă…

Îşi aminti de obstacolul neaşteptat din magia ei din vis. Şi de opreliştea adevărată atunci când făcuse să apară cupola deasupra stepei kazahe. Nu înţelesese ce anume ar fi putut să o cauzeze, dacă toată magia lui Bolşebnoie Duplo era a ei.

Numai dacă nu cumva nu era.

— Magia ne este menită amândurora, împreună, şopti Vika, amintindu-şi visul.

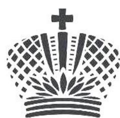
Era Nikolai. Trebuia să fie. El făcea un efort pentru a ajunge din nou la o parte din magie, extrăgându-se din bancă. Ea ştia acest lucru aşa cum se ştia pe sine, deoarece acum putea să-l simtă de cealaltă parte a firului lor invizibil, trăgând, chiar fără să vrea, legat de ea fiindcă ei erau soarele şi luna, mereu împreună şi totuşi mereu despărţiţi.

Frunzele de ceai.

Mereu luptând.

Magia trase. Vika sări din pat.

Se evanescentiză spre locul unde aceasta o chema.



CAPITOLUL CINCISPREZECE

Nikolai sosi la miezul nopţii. Paşa era deja în piaţă, stând în picioare la câţiva paşi de statuia lui Petru cel Mare. Părul lui blond era umed de la fulguiala din jurul său, trupul încordat, de parcă ar fi fost gata fie să se năpustească, fie să fugă, după cum ar fi cerut-o situaţia.

Nikolai se apropie cu paşi lenţi, măsuraţi, cizmele sale făcând prea puţin zgomot pe caldarâmul înzăpezit. Cerul era cenuşiu de la norii care făcuseră loc doar lunii, iar cei câţiva stâlpi de iluminat din jurul lor erau împodobiţi cu ghirlande argintii pentru Crăciun. Însă aceste decoraţiuni care obişnuiau să-i aducă bucurie lui Nikolai nu stârneau nimic în el acum; felinarele ar fi putut la fel de bine să fie sufocate de viţe negre.

Paşa privi, făcând ochii mari pe măsură ce Nikolai se apropia şi totuşi rămânea o umbră în lumina lunii. Sau poate că era pur şi simplu surprins să-l vadă pe Nikolai cu adevărat în viaţă.

Paşa făcu o mică plecăciune, încercând să-şi ascundă şocul.

— *Bonsoir, mon frère.*[10]

— Nu cred că acest salut e potrivit, răspunse Nikolai când ajunse lângă Piatra Tunetului. De fapt, nu e o seară bună.

În acel moment, o pală de vânt şi de zăpadă se năpusti prin Piaţa lui Petru. După încă o clipă, apăru Vika.

Plămânii siluetei lui Nikolai uitară cum să respire. Se zgâia la ea, şi era de parcă timpul fusese suspendat în piaţă, ninsoarea fiind singura indicaţie a faptului că secundele continuau să treacă.

În pofida apăsării plămânilor din cauza lipsei de aer,

[10] „Bună seara, fratele meu”, în lb. franceză.

Nikolai începu să zâmbească. Iată-i aici. Toţi trei, din nou împreună. Asta n-ar fi trebuit să fie posibil.

— Slavă Cerului că eşti aici, îi zise Paşa Vikăi, rupând tăcerea.

Ea dădu repede din cap.

Nikolai se sufocă. *La naiba, ea e aici pentru* Paşa? Aerul se năpusti iarăşi în plămânii lui, iar umbra pieptului său se dilată din nou.

— Este adevărat că eşti aici pentru el?

Nikolai încercă să nu se uite duşmănos la Vika, dar nu se putu abţine. Tot ce simţea era o răceală tot mai mare înlăuntrul lui, foarte asemănătoare cu cea de când scăpase din Banca Viselor, iar senzaţia îngheţată îl inundă atât de tare, încât îl acapară.

— Sunt aici pentru mine, răspunse Vika.

Nikolai râse trist.

— Bineînţeles.

— Însă întrebarea este: de ce tu şi ţareviciul sunteţi aici? vru ea să ştie.

— Deoarece vreau coroana.

— Ce? întrebară la unison Paşa şi Vika.

Nikolai ridică din umeri.

— Aţi auzit ce-am spus.

— Pe ce îţi întemeiezi pretenţia de a fi moştenitor?

Glasul lui Paşa era calm, însă el îşi lipi palmele de palton.

Nikolai recunoscu gestul, o metodă de a induce calmul exterior pe care Paşa o folosea de ani de zile când se confrunta cu presiunea de a face parte din familia imperială. Nevoia lui de a-l folosi acum îl făcu pe Nikolai să zâmbească afectat.

— Ţarul era tatăl meu, răspunse Nikolai. Iar tu ai oficializat lucrurile, conferindu-mi titlul de Mare Prinţ la slujba ţinută în memoria mea. Însă e neclar dacă ţarul era tatăl *tău.* Am auzit că mamei tale îi plăcea mai curând compania unui anume căpitan de Stat-Major. Aleksei Ohotnikov, nu-i aşa?

— Cum îndrăzneşti?

Pojghiţa de calm a lui Paşa se evaporă şi el înaintă spre Nikolai, în timp ce porni să-şi scoată mănuşa, ca să i-o arunce drept provocare la duel.

— Nu!

Vika o luă la fugă pentru a se aşeza între ei.

Nikolai pocni din degete şi douăsprezece săbii apărură în aer zburând spre Vika, înconjurând-o, cu vârfurile lor ascuţite strălucind îndreptate spre ea.

Ea se opri, derapând. Zăpada se adună în jurul botinelor ei.

— Ce faci? întrebă Vika.

Paşa se simţi cuprins de uimire.

— Elibereaz-o!

Însă Nikolai era paralizat de propriile sale gânduri războinice. Ce făcuse? Se presupunea că Vika nu îi mai era adversară; se asociaseră la sfârşitul Jocului. Şi totuşi, iată-i din nou unul împotriva celuilalt.

— Mă voi elibera singură.

Vika îngheţă capetele săbiilor, încapsulând vârful fiecăreia într-un bloc de gheaţă. Căzură din aer pe caldarâm cu o duzină de bufnituri surde.

Abilitatea ei de a se elibera atât de repede îl scoase pe Nikolai din starea lui de amorţire. Se prea poate ca el să se fi întors la realitate, însă, cumva, partea leului din magia de la Bolşebnoie Duplo se părea că rămăsese a ei, de parcă umbra sinelui său nu prea putea să reţină puterea. Ei nici măcar nu mai aveau o forţă egală, aşa cum se întâmplase în trecut.

— Te simţi bine? o întrebă Paşa pe Vika.

Ea îl ignoră şi se întoarse spre Nikolai.

— Să nu-mi mai faci asta niciodată!

Ridică una dintre săbii, topind gheaţa, astfel încât apa picură pe lamă, şi o flutură în lumina lunii. Era un ecou chinuitor al sfârşitului Jocului, când pumnalul lui Nikolai captase soarele.

Lui nu-i scăpă aluzia şi o bandă nevăzută i se strânse în jurul umbrei inimii.

— Niciunul din voi nu mai gândeşte normal, zise Vika.

Alteţa Voastră Imperială, nu puteţi provoca un mag la duel. V-ar ucide din prima. Iar în ceea ce te priveşte, Nikolai… Se răsuci pentru a fi faţă-n faţă cu el, cu toate că lăsă spada în jos înainte de a vorbi din nou: Eşti mai bun de-atât.

Sunt?

Dar ce era măreţia? Era să accepţi în mod constant locul al doilea? Nikolai îşi petrecuse în întregime cei optsprezece ani fiind mereu pe locul al doilea. În satul lui din stepă, fusese cu mare greutate tolerat. În Sankt Petersburg, i se îngăduise numai să se afle la periferia nobilimii. Şi se recunoscuse învins în Jocul Coroanei. Fie că era sau nu vina lui Nikolai – de obicei *nu* era –, primul loc părea mereu să fie de neatins, tachinându-l.

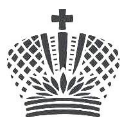
Acum, totuşi, tronul se afla acolo pentru ca el să-l ocupe, şi aceeaşi flacără rece care izbucnise la viaţă atunci când el scăpase din Banca Viselor se manifestă din nou brusc şi cu putere. Ce era această răceală şi de unde venise? Şi totuşi, lui Nikolai nu-i păsa, căci posibilitatea ca într-un final să-şi atingă potenţialul trimise o emoţie şi o undă de tărie prin venele sale.

Nu mai vreau să fiu al doilea după Paşa. Nu voi fi.

Vika aştepta ca el să-i răspundă.

Nikolai ridică din umeri.

— Lucrurile s-au schimbat. Şi ce eram cândva nu mai contează.



CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Dacă Vika sperase cumva ca Paşa şi Nikolai să se împace, să-şi dea mâna şi să fie din nou prieteni, speranţa muri odată cu declaraţia lui Nikolai. Şi se părea că nu era nevoie acum să-i spună lui Nikolai de profeţia Renatei, căci aceasta se înfăţişa limpede ca gheaţa. Sau de nepătruns ca gheaţa. Analogia funcţiona în ambele sensuri.

Vika scutură din cap. Nikolai fusese dintotdeauna ambiţios. Nu fusese blând cu ea în timpul Jocului. Dar acest tip de ambiţie era diferit, mânat de răutate mai degrabă decât de instinctul de autoapărare. Acesta nu era acel Nikolai pe care îl cunoştea ea, cel pe care ar fi putut să-l iubească. Oare asta se datora faptului că devenise o umbră?

Oare eu *am făcut asta, condamnându-l la pre-moarte la sfârşitul Jocului*? Braţele ei, care până atunci rămăseseră larg deschise pentru a-i ţine pe Paşa şi pe Nikolai departe unul de celălalt, îi căzură pe lângă corp.

Între timp, Paşa pur şi simplu îl privea lung pe Nikolai. Mâna lui Paşa rămăsese pe cealaltă mănuşă, dar în loc să o scoată, degetele lui ciupeau strâns marginea pielii.

— De ce faci asta? îl întrebă Vika pe Nikolai.

El râse, un sunet vărgat cu negru pe la margini, ca o panglică de doliu, drăguţ, dar trist în acelaşi timp. Sunetul se adună într-un nod strâns în pieptul Vikăi.

— Paşa a cerut moartea noastră fără să clipească.

— Nu gândeam raţional din pricina durerii, se apără Paşa.

— Şi i-a părut rău, spuse Vika, intervenţia ei în apărarea lui Paşa ieşindu-i pe negândite şi luând-o prin surprindere. Dar, în pofida furiei sale îndreptate asupra lui, ea ştia că faptul că poruncise încheierea Jocului nu rămăsese fără consecinţe pentru Paşa. Şi-a cerut scuze, adăugă.

— După ce s-a întâmplat, argumentă Nikolai. Asta nu schimbă ceea ce a făcut în realitate. Chipurile era cel mai bun prieten al meu. Şi pretindea că te iubeşte. Şi cu toate acestea, tu îi ierţi trădarea şi cruzimea cu atâta uşurinţă?

Vika se uită la statuia lui Petru cel Mare. Nu se putea uita la Nikolai. Şi nici la Paşa nu se putea uita. *Deoarece Nikolai are dreptate.*

Paşa înaintă, fără să mai ţină mâna pe mănuşă.

— Am moştenit Jocul. Am fost nevoit s-o fac.

— Ba nu, n-ai fost! Ai fi putut pur şi simplu să-l laşi să dispară. Ai fi putut să-ţi exprimi tristeţea, regretul, faţă de simpla existenţă a Jocului. *Nu* ai fost nevoit să forţezi sfârşitul.

— Eu... acum ştiu asta. Paşa îşi coborî privirea spre zăpada de la picioarele lui. Ai de gând să mă ucizi?

— La un moment dat, răspunse Nikolai. Dar, între timp, am de gând să te fac să-ţi doreşti să o fi făcut mai repede. Îşi desfăcu larg braţele şi mătură aerul din jurul lui, de parcă ar fi cuprins tot Sankt Petersburgul, toată Rusia. Pentru început, spuse, am de gând să-i întorc pe oameni împotriva ta. Se prea poate să nu-ţi fi dorit dintotdeauna să fii ţar, dar, cu toate acestea, dintotdeauna ai fost moştenitorul de aur al Rusiei, preaiubitul ei prinţ. Însă până va avea loc încoronarea luna viitoare, imperiul te va urî. Şi capul *meu* va fi cel pe care vor aşeza Marea Coroană Imperială.

Lumina lunii arunca o lucire albă peste tot ce se afla dedesubt, însă chipul lui Paşa păli mai tare la ameninţarea lui Nikolai.

— Asta este ceea ce-ţi doreşti cu adevărat? îl întrebă Vika pe Nikolai. Să cârmuieşti un imperiu? Să-ţi asumi toată răspunderea care vine odată cu asta? Viaţa ta nu îţi va mai aparţine.

Nikolai tăcu. Dar câteva secunde mai târziu, îşi luă privirea de la Vika şi era limpede că orice conflict intern ar fi avut se terminase.

— Oricum, viaţa mea n-a fost niciodată a mea, răspunse el. A fost a Galinei, apoi a Jocului. Dacă te gândeşti mai

bine, viaţa mea a aparţinut dintotdeauna imperiului. Nu e mare diferenţă. Decizia mea este luată.

Nikolai întinse mâna pentru a atinge Piatra Tunetului şi se uită la Petru cel Mare.

— Ce…? dădu Vika să-l întrebe.

Dar se opri, deoarece masiva statuie se mişcă în şa. Calul prinse viaţă sub el, muşchii ca nişte funii contractându-se asemenea bronzului viu.

— Nikolai…, spuse Vika. N-o face!

Paşa privea uluit.

— Ce vrei să faci? şopti el, întrebarea aproape pierzându-se sub bătaia potcoavelor enorme ale calului.

Nikolai îşi scutură zăpada de pe paltonul-umbră, ca şi când se întâmpla zilnic ca o statuie să prindă viaţă lângă el.

— Legenda spune că Petru cel Mare ne apără oraşul de duşmani, răspunse el. Ca atare, el îi va avertiza pe cetăţeni că un duşman umblă printre ei. Şi asta este povestea pe care o va spune: ţareviciul a descoperit că fratele său era moştenitorul legitim la tron, aşa că a încercat să pună să fie omorât, pentru a dobândi el însuşi coroana.

— Asta nu e adevărat şi nu ai nicio dovadă! exclamă Paşa.

Se repezi către Nikolai, înainte ca Vika să poată să facă ceva pentru a-l opri.

Însă Nikolai avea un scut în jurul lui, iar Paşa ricoşă în el şi căzu pe spate. Ateriză cu o bufnitură puternică pe caldarâmul acoperit de zăpadă.

— Nu contează, zise Nikolai. Odată ce povestea se va răspândi, nu va mai putea fi retrasă.

— N-o face! îi ceru Vika. Nu numai din cauza Alteţei Sale Imperiale, ci şi pentru că ne vei expune *pe noi.* Vei expune magia şi va urma haosul.

— Asta e scopul.

Şi spunând asta, Nikolai flutură o umbră de deget în aer, asemenea baghetei unui dirijor, iar calul din bronz se cabră şi necheză. Petru cel Mare strigă, iar vocea lui profundă şi sonoră răsună precum clopotele catedralei.

Calul lui sări de pe Piatra Tunetului şi şarjă, ieşind din Piaţa lui Petru spre restul oraşului Sankt Petersburg.

— Vika, te rog! spuse Paşa, privind lung după statuie, care lovea cu picioarele bucăţi de piatră şi zăpadă în timp ce se îndepărta în galop. Fă ceva!

Nikolai se rezemă de Piatra Tunetului, privindu-i. Vikăi i se făcu silă. Acest băiat crud şi indiferent nu semăna deloc cu Nikolai *al ei,* nici măcar atunci când se luptaseră unul cu altul în Joc.

E vina mea, gândi ea. *El mi-a dat viaţa lui şi a devenit o umbră.*

Însă nu-l pot privi cum îşi pierde sufletul. Trebuia să-l salveze pe Nikolai de el însuşi.

Sub mâneca paltonului ei, brăţara începuse să se încălzească. Trebuia să i se supună lui Paşa, să oprească statuia lui Petru cel Mare. Deşi nu avea de unde să ştie dacă Paşa sau Nikolai era moştenitorul îndreptăţit la tron, Paşa era încă în mod oficial următorul în linia de succesiune. Loialitatea Vikăi era legată de asta.

Se chirci în sinea ei o clipă, în timp ce sufletul ei păru să se rupă în două. Cum putea ea să fie Magul Imperial, când trebuia să lupte cu Nikolai pentru a o face? Cum putea ea să acţioneze potrivit credinţei şi valorilor ei, când un legământ îi cerea un lucru, iar inima ei o trăgea spre singura cealaltă persoană la fel ca ea?

Ce vreau eu cu adevărat?

Dar cătuşei nu-i păsa. Îi ardea pielea. Vika inspiră scurt, sugrumat.

Voi cugeta mai târziu. Acum trebuie să acţionez.

Se răsuci către Paşa.

— Alteţa Voastră, înapoi la palat!

Vika ridică braţele, îl dizolvă şi îl evanescentiză în incinta caldă a Palatului de Iarnă, înainte ca el să apuce să scoată o singură silabă de protest.

— Şi tu.

Se întoarse spre Nikolai, care încă stătea rezemat de Piatra Tunetului. El o privea cu capul aplecat într-o parte, aşteptând.

— Ca Mag Imperial, am făcut un legământ cu ţareviciul. Nu mă face să mă lupt cu tine.

Nikolai ridică din umeri.

— Destinele noastre sunt deja în mişcare. Nu le putem opri.

— Nu te cred, îi spuse Vika.

El şovăi.

— Măcar de ai avea dreptate, spuse el încetişor.

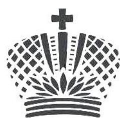
Preţ de o secundă, Vikăi i se păru că îl aude pe vechiul Nikolai în tonul lui. Dar apoi el îşi aşeză mai bine pălăria şi ridică iar din umeri.

— Păcat că nu ai dreptate.

Bătăile inimii ei se poticniră, ca şi cum ar fi uitat pe moment paşii mazurcii. Dar îşi scutură capul. Destinele lor fuseseră în mişcare în timpul Jocului şi ei evitaseră acel sfârşit. Ea trebuia să creadă că puteau să o facă din nou.

— Noi doi nu am terminat, îi spuse ea.

Apoi se dizolvă şi se evanescentiză după Petru cel Mare.



CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Vika se rematerializă în spatele şeii de pe calul statuii. Ţipă, căci viteza cu care galopa statuia aproape că o aruncă de pe cal, aşa că îşi trecu un braţ în jurul mijlocului gros din bronz al lui Petru cel Mare.

El mârâi, sunetul fiind tot numai vârfuri ascuţite de cuţite şi de săgeţi otrăvite.

Vika se crispă. *Înţeleg cum de a câştigat atât de multe războaie,* gândi ea. Chiar dacă această versiune era doar o copie a legendarului ţar. Însă ea continuă să se ţină de statuie şi aruncă o vrajă pentru a se fixa şi mai bine în şa.

Petru cel Mare mârâi iar, dar când nu o putu da jos de pe şa, îşi îndreptă atenţia asupra străzilor din faţa lui. Acum se năpusteau în centrul oraşului, peste poduri şi de-a lungul canalelor.

— Marele Prinţ Karimov trăieşte şi el este adevăratul moştenitor al tronului! striga Petru cel Mare, cu glasul lui plin şi poruncitor, care reverbera pe ulicioarele înguste. Să-ţi fie ruşine, ţareviciule, pentru că ai încercat să-ţi omori fratele!

În case începură să se aprindă lumânări, în timp ce Petru cel Mare striga întruna aceleaşi acuzaţii, iar potcoavele calului său din bronz trezeau oraşul din somn.

Vika înteţi vântul pentru a încerca să înăbuşe strigătele statuii. Însă asta o făcu doar să strige şi mai tare.

Îi trebuie un amortizor, gândi ea.

Când cotiră brusc pe Nevski Prospekt, Vika zări câteva steaguri pe una dintre clădirile pastelate.

Asta ar trebui să fie suficient. Porunci unui drapel albastru cu auriu să se desprindă de pe catargul lui. Drapelul se repezi ca fulgerul spre statuie, materialul său fluturând viguros în vânt, şi se trânti peste gura lui Petru cel Mare ca un căluş. Cu o vrajă, Vika îi legă cu un nod

triplu capetele la ceafa ţarului.

Statuia muşcă steagul şi scuipă bucăţile în zăpadă.

O, *Doamne!*

Apoi Petru cel Mare smuci frâiele. Calul său se cabră. Mişcarea o lăsă pe Vika fără suflare, iar fata dădu drumul mijlocului statuii. Dacă n-ar fi fost vraja care o ţinea în şa, ar fi fost azvârlită de pe cal şi zdrobită de una dintre clădirile de pe Nevski Prospekt. Sau trasă în ţeapă într-unul dintre catarge.

Însă cea mai înspăimântătoare parte era faptul că această statuie fără scrupule era vraja lui Nikolai. Amintirile despre Joc trecură ca un fulger prin mintea Vikăi în vreme ce ea era aruncată înainte şi înapoi pe calul din bronz – aduceri-aminte ale păsărilor din piatră care încercaseră să o omoare chiar pe acest bulevard, cutia invizibilă din Piaţa Palatului care încercase să o strângă până la moarte şi Cutia Imaginaţiei, elegantă şi captivantă pe dinafară, dar capabilă de crimă pe dinăuntru.

Nu era ceva necaracteristic pentru Nikolai. Poate că, la urma urmelor, el nu era chiar atât de diferit de fostul său sine. Poate că această răutate existase tot timpul în el, iar Vika doar alesese să nu o vadă. I se strânse pieptul la acest gând.

Petru cel Mare îşi lungi gâtul şi văzu că Vika încă stătea în şa. Mugi, apoi dădu pinteni calului şi se năpustiră în josul bulevardului Nevski. Vika se prinse de mijlocul lui în timp ce el zbieră iar:

— Marele Prinţ Karimov trăieşte şi el este adevăratul moştenitor al tronului! Să-ţi fie ruşine, ţareviciule, pentru că ai încercat să-ţi omori fratele!

Nu pot să joc cinstit dacă Nikolai nu are de gând s-o facă.

Vika se ridică în picioare, balansându-se în şa cu botinele ei, chinuindu-se să se îndrepte chiar şi cu vraja care o împiedica să cadă.

În cele din urmă, reuşi să stea dreaptă în picioare.

— Asta ia sfârşit acum! ţipă ea la statuie.

Privi la cerul nopţii, plin de nori, mai puţin în locul unde

luna strălucea. Inspiră adânc, respiră şi simţi particulele de electricitate din aer. Era aproape numai apă în nori, nerăbdătoare să se transforme în şi mai mulţi fulgi, însă erau destule scântei cu care ea să lucreze.

— Dacă nu te pot opri aşa cum eşti, îi zise ea lui Petru cel Mare, atunci voi schimba *ceea ce* eşti.

Îşi răsuci mâinile deasupra ei şi aerul deveni înţepător. Pârâi la porunca ei. Apoi electricitatea se adună şi lovi în jos, înclinat, un fulger îndreptându-se direct spre capul lui Petru cel Mare.

Vika desfăcu vraja care o ţinea în şa şi sări jos exact atunci când fulgerul lovi statuia.

Petru cel Mare se topi instantaneu, iar declaraţia sa despre Nikolai şi Paşa deveni o serie de strigăte incoerente în gura lui plină de metal topit. Iar apoi gura i se lichefie complet şi anunţul încetă.

Vika se rostogoli pe pământ din pricina impulsului, dar continuă să poruncească fulger după fulger. Acestea îl loveau pe Petru cel Mare şi topeau ce mai rămăsese din el, transformându-l într-o băltoacă de bronz lichid ce izvora din şa.

Calul, nemaiavând un călăreţ care să îl mâne, se opri în mijlocul lui Nevski Prospekt. Necheză, iar o clipă mai târziu se transformă – laolaltă cu rămăşiţele topite ale lui Petru cel Mare din spinarea sa – înapoi în bronzul lipsit de viaţă.

Vika se rezemă de vitrina magazinului „Bissette & Fiii”, pe a cărei sticlă erau gravate serviciile de croitorie oferite. Gâfâia, trăgându-şi răsuflarea.

Dezastrul fusese înlăturat.

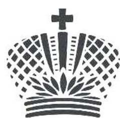
Sau aşa credea ea. Însă când îşi ridică privirea, deasupra prăvăliilor ale căror obloane erau închise pe timpul nopţii, văzu că multe dintre ferestrele apartamentelor de la al doilea şi al treilea etaj erau deschise, iar ocupanţii acestora, în veşminte de noapte, stăteau aplecaţi peste pervazuri. Unii se zgâiau cu gurile căscate la ceea ce mai rămăsese din Petru cel Mare. Câţiva ţipau isteric.

Însă ceea ce era cel mai rău erau cei care şopteau celorlalţi aflaţi alături de ei, fără să-şi ia ochii de la Vika. Ea surprinse forma cuvântului „vrăjitoare” pe buzele lor şi auzi cuvântul „diavol” purtat de vânt. Oamenii îşi făceau cruce, iar ea ştia din avertismentele tatălui ei, în copilărie, că aceiaşi oameni aveau să conspire în curând pentru a o vâna.

Se prea poate ca Vika să fi oprit statuia dezlănţuită a lui Nikolai înainte să-şi strige mesajul prin tot Sankt Petersburgul, dar nu o oprise destul de devreme. O bună parte din oraş văzuse un ţar de bronz prinzând viaţă şi o vrăjitoare poruncind fulgerului să-l topească.

Vika porni grăbită pe Nevski Prospekt, cotind pe o străduţă lăturalnică de îndată ce putu.

Acum Nikolai nu mai constituie singura noastră problemă, gândi ea, cu pulsul accelerat. Căci existenţa magiei, un secret păstrat atâta timp, fusese dezvăluit.



CAPITOLUL OPTSPREZECE

Ilia fusese de gardă în acea seară, iar atunci când Paşa se furişase din palat, el îl urmase. Se ghemuise lipindu-se de o clădire de pe latura Pieţei lui Petru şi urmărise cu privirea desfăşurarea întregii confruntări, suficient de departe cât să nu audă ce se spune, dar îndeajuns de aproape încât să vadă. Reuşise să se abţină să nu strige din pricina surprinderii – şi să se dea de gol –, punându-şi mâna la gură atunci când văzuse prima dată umbra lui Nikolai şi din nou atunci când statuia lui Petru cel Mare prinsese viaţă.

Însă de îndată ce Nikolai părăsi piaţa, Ilia tuşi, fiecare strop ca un norişor în aerul nopţii.

„Fata a apărut din neant. Apoi a dispărut, la fel cum i-a făcut-o şi ţareviciului”, îşi spuse în sinea lui. „Şi acela era Marele Prinţ Karimov.”

Ilia renunţă să mai stea ghemuit şi se aşeză pe dâmbul de zăpadă adunată lângă clădire.

Marele Prinţ putea să comande magie.

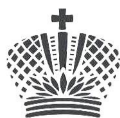
Şi să se întoarcă din morţi.

Ori nu fusese niciodată mort.

Ilia se rezemă cu spatele de clădire în timp ce încerca să înţeleagă ceea ce văzuse. Era de necrezut, şi totuşi real.

Privi lung la Piatra Tunetului goală şi la piaţa unde ţareviciul şi cei doi magi tocmai stătuseră. Apoi scutură din cap în timp ce, încet-încet, începea să înţeleagă lucrurile.

„Asta schimbă totul.”



CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

În dimineaţa următoare, bisericile din Sankt Petersburg dădeau pe dinafară de cei care se temeau de venirea diavolului, iar străzile erau pline de oameni care ascundeau cuţite în mâneci şi în buzunare, şoptind despre prinderea vrăjitoarei şi arderea ei de vie. Vika era în siguranţă, ascunsă acasă pe Insula Ovcinin, însă nu avea nevoie să fie în Sankt Petersburg pentru a şti că oraşul era în pragul unei isterii panicate. O văzuse şi o auzise luând fiinţă în timp ce ea îmblânzea statuia lui Petru cel Mare. Şi întotdeauna frica înflorea în întunericul nopţii.

Cu soarele înălţându-se în spatele ei, Vika stătea la marginea pădurii de pe insulă, privind dincolo de golful îngheţat la Sankt Petersburgul aflat în depărtare. Se presupunea că trebuia să se prezinte la Palatul de Iarnă pentru a se întâlni cu Paşa şi cu Iuliana. Şi totuşi, firul care o lega de Nikolai trăgea insistent.

Unde eşti, Nikolai? Închise ochii şi încercă să-i simtă magia, însă nu mai era nimic, nici măcar o urmă din căldura lui mătăsoasă. Vika oftă, deschizând ochii. Probabil că el avea un scut de protecţie în jurul lui.

Oricum, nu ar fi trebuit să-l dorească. Serghei o crescuse bine, învăţând-o să nu întoarcă spatele ţaratului cu atâta uşurinţă. Tatăl ei fusese rus până în măduva oaselor, tot numai muzică de balalaică şi borş şi saune rustice pline de ramuri şi frunze de mesteacăn. Aceeaşi dragoste pentru Rusia umplea sufletul Vikăi, iar ea ştia, o simţea în sângele ei, că ţara nu avea nevoie de o umbră răzbunătoare drept ţar, ci de un băiat care crescuse în familia imperială, învăţând istoria poporului şi arta de a conduce imperiul. Se prea poate ca Vika să-l iubească pe Nikolai şi să-l urască pe Paşa, dar asta nu însemna că Nikolai era potrivit pentru tron. Câtuşi de puţin.

Presupun că trebuie să mă duc, gândi ea. *Cu toate că nu vreau.*

Datoria o chema.

Aşa că Vika se evanescentiză în cabinetul fostului ţar din Palatul de Iarnă.

Rematerializarea făcu să i se învârtă capul; începu să vadă stele la marginea câmpului său vizual. Părea că sosise mai repede decât dura de obicei să parcurgă distanţa dintre Insula Ovcinin şi oraş, de parcă magia căreia îi poruncise era mai potentă în acea dimineaţă, ca şi cum ar fi băut cinci sau şase ceşti de ceai în loc de una. Cât de bizar, mai ales dacă se gândea că acum şi Nikolai împărţea puterea lui Bolşebnoie Duplo. Vikăi îi trebui un moment pentru a se scutura de stelele din capul ei.

Tânărul străjer de la uşă – Ilia, aşa socoti ea că îl cheamă – rămase cu gura căscată la spaţiul pe care îl ocupa Vika, unde cu câteva secunde în urmă nu fusese nicio fată. Dar nu avea niciun rost să-şi ascundă venirile şi plecările. Cu secretul magiei dezvăluit, toată lumea ştia ce era ea.

Când vederea i se limpezi, examină cabinetul. O pictură cu Sankt Petersburgul în spatele biroului şi un portret al împărătesei Ecaterina cea Mare împodobeau peretele din dreapta Vikăi. Întreaga încăpere era decorată în albastru regal şi auriu, de la coronament la marginea decorativă din jurul ferestrelor înalte din podea până în tavan şi la covorul persan de pe duşumea.

Iuliana şedea la biroul răposatului ţar, fireşte, iar Paşa păşea în sus şi-n jos prin dreptul ferestrelor. În mod clar la fel făcuse şi înainte ca Vika să fi sosit; cizmele sale lăsaseră o dâră în covor. Însă de ce i-ar fi păsat Vikăi? Se prea poate ca ea să fi vrut să-i apere dreptul la coroană, dar asta nu însemna că el nu trebuia să sufere. Paşa adusese această povară – fără îndoială, această întorsătură a lucrurilor – asupra sa.

Iuliana îi aruncă Vikăi o privire nimicitoare.

— N-ai putut să reduci statuia la tăcere într-un mod mai discret?

Vika o privi încruntată.

— Data viitoare încercaţi-vă mâna *voastră* la îmblânzirea unui ţar din bronz care s-a trezit la viaţă. Vom vedea cât de discret veţi reuşi s-o faceţi. În plus, nu sunteţi cea pe care întregul oraş vrea s-o frigă pe rug, prin urmare cred că dacă cineva are dreptul să se plângă, eu sunt aceea.

Paşa scoase un geamăt.

— Ajunge! Cearta nu va rezolva nimic. Unii cred că statuia a fost unul dintre cei patru călăreţi care prevestesc apocalipsa. Oamenii au început deja să fugă din oraş. Iar piaţa neagră din Piaţa Sennaia este invadată de cei care nu-şi pot permite să plece, în căutare de protecţii împotriva spiritelor rele.

— O! făcu Vika, dar numai parţial ca răspuns la ceea ce tocmai spusese Paşa.

— O, ce? întrebă Iuliana.

— Tocmai am priceput ceva. Credinţa generează mai multă magie, zise Vika, amintindu-şi poveştile pe care obişnuia tatăl ei să i le spună despre vremea când Rusia şi alte ţări credeau mai pe faţă în magie. De aceea a fost mai uşor pentru mine să mă evanescentizez. Până azi, numai o mână dintre noi ştiau de magie. Însă după statuia lui Nikolai, zeci de mii de oameni au început brusc să creadă în magie – sau să se teamă de ea –, iar asta, în schimb, alimentează abilitatea lui Bolşebnoie Duplo de a genera şi mai multă.

Ridică mâna, care arunca vizibil scântei din vârfurile degetelor. Nu avea astâmpăr în timp ce încerca să stea liniştită pe covor. Vika nu fusese niciodată o fiinţă uşor de ținut în frâu, dar această undă de putere dădea o nouă definiţie noţiunii de „imposibil de stăpânit”.

Iuliana strâmbă din nas.

— Oricum, asta înseamnă nu numai că *tu* eşti mai puternică, dar şi că Nikolai va fi.

Scânteile din degetele Vikăi se stinseră, cu fiorul momentan de încântare al acelei puteri înăbuşit de observaţia Iulianei. Cel mai probabil urma să existe destulă magie, acum că nu aveau să mai fie oprelişti, reale

sau visate. Dar asta însemna şi vrăjitorii mai mari şi mai periculoase.

Vika traversă cabinetul şi se lăsă într-unul dintre cele două jilţuri albastre cu auriu din centrul încăperii, aşezate cu faţa spre biroul ţarului.

Paşa îşi lăsă din nou capul în jos, sprijinindu-l de rama ferestrei cu un bufnet resemnat.

— *Quel désastre!*[11]

— De acord, *este* un dezastru. Vika se rezemă de spătarul jilţului. Trebuie să-l salvăm pe Nikolai.

Paşa veni şi se aşeză pe scaunul de lângă al ei. Făcu o încercare nefericită de a surâde, ceea ce spunea destule, deoarece Paşa putea mereu să zâmbească. Inabilitatea lui de a zâmbi stârni o durere înlăuntrul Vikăi, deşi încă era furioasă pe el, atât pentru sfârşitul Jocului, cât şi pentru porunca lui idioată de a face să apară prin magie o gustare nocturnă.

— De la ce să-l salvăm pe Nikolai? întrebă Paşa.

Vika scutură din cap.

— Nu ştiu. Dar este evident că băiatul din noaptea trecută nu este acelaşi cu cel care şi-a sacrificat viaţa pentru mine la sfârşitul Jocului. Indiferent ce anume îl influenţează – sau ce schimbare a prins rădăcini întrucât el este o umbră –, trebuie să fie desfăcută.

Iuliana râse sarcastic.

— Nu-mi pasă dacă este diavolul însuşi cel care îl posedă pe Nikolai. A lansat o ameninţare făţişă la viaţa ţareviciului.

Bineînţeles că Iuliana ştia totul. Paşa, fără îndoială, îi împărtăşise toate amănuntele imediat ce Vika îl evanescentizase înapoi în palat noaptea trecută.

— Asta este trădare, continuă Marea Prinţesă. Nu există nicio opţiune pentru a salva pe cineva ca el. Nikolai trebuie arestat şi executat.

— Dar nu a făcut nimic rău! protestă Vika.

— Tu numeşti ameninţarea cu uzurparea tronului „nimic rău”?

[11] „Ce dezastru!” în lb. franceză.

Vika strânse braţele jilţului şi inspiră adânc.

— Acelea au fost vorbe spuse din pricina durerii. Posibil să poată fi convins să se răzgândească. În fond, nu a încercat să preia coroana.

— Are sens ce spune ea, interveni Paşa. Până acum, Nikolai se face vinovat doar de nesupunere civică.

Vika îl privi lung. Oare el chiar susţinea punctul ei de vedere, cu toate că Nikolai îl ameninţase că-l va ucide?

— Amândoi sunteţi mult prea iertători, spuse Iuliana, încrucişându-şi braţele la piept.

— Nu vreau să spun c-ar trebui să-l lăsăm pe Nikolai să hoinărească pe unde vrea, liber să pricinuiască şi mai multe necazuri. Paşa se întoarse spre Vika. Poţi să-l găseşti şi să-l închizi cumva? Dacă măcar aş putea să-i arăt cât de rău îmi pare, dacă ar putea să fie raţional…

Ea clipi, încă nevenindu-i să creadă că Paşa era de partea ei. Apoi scutură din cap.

— Nu ştiu unde este Nikolai. Are o barieră în jurul său.

— Dar vei încerca în continuare să-l găseşti? o întrebă Paşa.

Ea oftă.

— Da, voi încerca în continuare.

Era un compromis pentru a acoperi în mod neglijent un semi-adevăr – deocamdată, ei puteau pretinde că aveau să-l trimită pe Nikolai la închisoare şi cumva să găsească o soluţie care să-i satisfacă pe toţi şi să satisfacă şi nevoia de dreptate. Însă cealaltă jumătate de adevăr era că un compromis ar fi fost imposibil. Iuliana voia să-l omoare pe Nikolai. Vika voia să-l salveze. Iar Paşa nu voia de fapt acelaşi lucru pe care îl voia Vika. El voia ca trecutul să redevină aşa cum fusese şi această problemă să dispară.

Ea decise să schimbe subiectul conversaţiei, cel puţin temporar, îndepărtându-se de ceea ce era de făcut în privinţa lui Nikolai.

— Oraşul are nevoie de calm după dezlănţuirea de azi-noapte a statuii, spuse ea. Poate că am putea să-i liniştim demonstrându-le oamenilor că magia mea este bună.

Iuliana bătu cu un toc într-una dintre greutăţile din aur

pentru hărţi de pe birou. Încuviinţă din cap.

— Nu e o idee rea. Şi le vei arăta că tu şi magia ta sunteţi sub control, că îi aparţineţi lui Paşa.

— Eu nu aparţin nimănui!

— Ba da, o contrazise Iuliana, folosind tocul pentru a arăta spre brăţară.

Vika lovi brăţara de spătarul jilţului.

— Eu…

Paşa expiră zgomotos, dar nu spuse nimic, ca şi când dacă le ruga să nu se certe era o cauză atât de pierdută, încât nici nu merita să rostească vorbele.

De dragul găsirii unei soluţii, Vika îşi înghiţi protestele. Aveau gust de ierburi amare.

Paşa îşi drese glasul.

— Nu ştiu ce să zic, Vika. Nu prea-mi doresc să te pun în primejdie. Oraşul a luat-o razna. Există o recompensă pentru capul tău.

Ea râse. Nu intenţionase, dar izbucnise înainte să se poată opri. *Am supravieţuit unui alt mag care încerca să mă omoare,* gândi ea. *Oamenii obişnuiţi nu sunt egalii mei.*

Şi totuşi, îngrijorarea lui Paşa mai diminuă resentimentul Vikăi faţă de el. Iată-l, făcând faţă nu doar unei ameninţări la tron din partea lui Nikolai, ci şi unei potenţiale revolte în capitală, iar Paşa încă avea destulă omenie în el pentru a-şi face griji cu privire la siguranţa Vikăi. Poate că el nu se schimbase pe cât de mult crezuse ea la sfârşitul Jocului. Poate că doar se înstrăinase şi acum îşi regăsea calea înapoi către el însuşi.

— Vă mulţumesc pentru grijă, zise Vika. Însă voi fi bine.

Şi-ar fi făcut griji numai dacă Nikolai venea după ea. Nu, nu *dacă.* Mai curând când. Căci dacă Nikolai intenţiona cu adevărat să preia tronul, brăţara din jurul încheieturii Vikăi urma să aibă grijă ca el să trebuiască să lupte şi cu ea. Pieptul Vikăi se strânse de parcă inima ei s-ar fi încuiat pentru a nu fi rănită şi ar fi aruncat cheia.

— Va fi mai greu, dacă nu imposibil, să convingem oamenii că statuia lui Petru cel Mare a fost o realizare inginerească sau un spectacol, zise Paşa. Spre deosebire

de perioada Jocului, au existat prea mulţi martori de data aceasta. Nu putem să-i facem pe oameni să uite c-au văzut magia, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Vika pe un ton subţire, încercând să-şi revină din propriile gânduri. Nu pot şterge amintiri.

Încercase de multe ori când era mai mică, în speranţa că Serghei avea să uite de greşelile ei. Nu funcţionase niciodată; nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile şi mai mult când el îşi dăduse seama ce voia să facă şi asta o băgase şi mai tare în bucluc.

Paşa îşi strânse mâinile pumn şi le apăsă peste ochi.

— Fir-ar să fie!

Magia crescu înlăuntrul Vikăi. Să-l vadă pe Paşa vulnerabil o ajută să se adune. El avea nevoie de ea, de Magul lui Imperial.

— Ceea ce propun eu, zise ea, este că dacă nu putem ascunde magia, ar trebui s-o trâmbiţăm.

— Nu ştiu dacă oamenii vor putea să facă faţă la aşa ceva, spuse Iuliana.

— Istoria nu este de partea noastră în ceea ce priveşte dezvăluirea magiei dinaintea maselor. Paşa îşi desprinse încet mâinile de pe faţă. Şi totuşi, nu e ca şi cum Sankt Petersburgul nu ar fi fost deja expus. Eu zic să facem o încercare cu abordarea Vikăi.

Sceptică, Iuliana îşi muşcă interiorul obrazului.

Însă Vika zâmbi.

— Bine, dacă asta este ceea ce doreşti. Iuliana îşi puse jos tocul şi alese în schimb greutatea pentru hărţi, bătând cu ea în masă. Iată care este propunerea mea: Paşa, oamenii au nevoie să te vadă. Ei au încredere în bunătatea ta. Ar trebui ca tu să străbaţi oraşul călare, să îi linişteşti, să le spui că magia nu este de temut, în timp ce Vika le demonstrează asta.

Paşa dădu uşor din cap.

— Are noimă.

— Eu voi rămâne aici, continuă ea. Pe mine nu mă plac prea tare.

— Iuliana…, începu Paşa.

Ea scutură din cap.

— Nu este nicio problemă. Fiecare dintre noi avem puncte forte şi slăbiciuni, îţi aminteşti? Tu eşti cel de care au oamenii acum nevoie.

Vika încuviinţă din cap. Măcar o dată, era de acord.

— Ce fel de vrăjitorie credeţi că i-ar calma? îl întrebă pe Paşa.

El pocni din degete în timp ce se gândea.

— Se apropie sărbătorile. Ai putea…

Poc, poc, poc.

— Ce părere ai să faci să apară un pom de Crăciun care să le dea copiilor daruri?

— Şi să arunce cu foc în Nikolai dacă se apropie de el, sugeră Iuliana cu nonşalanţă.

Culoarea dispăru de pe chipul lui Paşa. Vika îşi strânse pumnii, înfigându-şi unghiile în palme.

— Voi face asta în propriile mele condiţii.

— Ba nu, am mai discutat despre asta. Foloseşti magia în condiţiile *noastre, o* contrazise Iuliana.

Vika îşi înfipse şi mai tare unghiile în piele. Cu numai câteva momente în urmă, fusese bucuroasă că era Magul Imperial. Dar acum, chiar dacă n-ar fi avut cătuşa în jurul încheieturii mâinii, ar fi simţit-o strângându-se şi lanţul întinzându-se bine.

Problema era că ea nu îl mai ajuta pe Paşa numai fiindcă o obliga jurământul, însă asta nu însemna că ea îl alegea în detrimentul lui Nikolai. Era limpede că şi Nikolai avea nevoie de ajutor. Nu era el însuşi, şi, cu inima ferecată sau nu, Vika nu intenţiona să îngăduie ca noua lui ambiţie să-l înghită, nu fără ca ea să lupte pentru a-l găsi pe vechiul Nikolai, Nikolai *al ei,* sub acea umbră.

În plus, ei nu-i plăcea să i se spună exact ce să facă. *Nu sunt un biet soldat prost,* gândi ea. *Sunt un general.*

Şi totuşi, brăţara. Îşi simţea încheietura mâinii grea pe braţul jilţului.

Iuliana continuă să vorbească, de parcă nu ar fi insultat-o cu o clipă în urmă pe Vika. Pe de altă parte, Iuliana probabil că nici nu băgase de seamă. În definitiv, ea era

Marea Prinţesă, obişnuită să dea ordine şi acestea să fie îndeplinite fără tăgadă.

— Cum îl apărăm pe fratele meu dacă Nikolai apare în timpul turului vostru prin oraş?

Paşa rămase palid şi tăcut în jilţul lui.

— Voi… ridica un scut în jurul lui în timp ce suntem împreună, răspunse Vika, forţându-se să ignore dispreţul Iulianei.

Dacă Vika avea de gând să fie Magul Imperial, trebuia să înveţe să ignore insultele Marii Prinţese, căci cu siguranţă aveau să fie o mulţime.

— Şi atunci când nu va fi cu tine?

Vika scutură din cap.

— Nu pot menţine un scut când nu sunt aproape. Magia necesară pentru o asemenea vrăjitorie este imensă, deoarece scutul va trebui să răspundă oricărui rău care ar ameninţa-o pe Alteţa Sa Imperială. Dacă aş şti că ar fi ceva anume, cum ar fi săbii sau gloanţe, aş putea ridica un scut. Dar nu am niciun indiciu legat de ce…

I se uscă gura. Nu putu să termine fraza.

— A plănuit Nikolai, zise Paşa liniştit, terminând gândul pentru ea.

Vika îşi muşcă buza şi dădu afirmativ din cap.

— Ei bine, nu-l putem lăsa pe Paşa complet expus, spuse Iuliana, pe un ton surprinzător de blând.

Încetase să se mai joace cu greutatea pentru hărţi, iar acum îşi privea fratele, ca şi cum ar fi vrut să-l memoreze în caz că jilţul lui urma să fie gol data viitoare.

Se prea poate ca Vika să nu o fi plăcut pe Marea Prinţesă, însă înţelese acea privire. Iubirea Iulianei pentru familia şi ţara sa era atât tăria, cât şi slăbiciunea ei. O impulsionase să sugereze încheierea rapidă a Jocului. Şi avea să o conducă la deciziile despre felul în care Nikolai trebuia oprit.

— Am o idee.

Vika îşi atinse pandantivul de bazalt pe care îl purta în jurul gâtului. Acesta străluci preţ de o secundă, în timp ce ea îl infuza cu o vrajă. Apoi îl desfăcu.

— Poftim, spuse ea, îndreptându-l spre Paşa.

— Ce este acesta? întrebă el, întinzând mâna în spaţiul dintre jilţuri pentru a lua colierul.

Însă Vika rămase unde se afla şi, în schimb, i-l trimise plutind.

Lui Paşa îi căzu faţa.

Să-l atingă pe Paşa i se părea Vikăi că semăna prea mult cu a fi de partea lui şi, cu toate că începea să vadă din nou semne din vechiul Paşa, ea declarase limpede că voia să-l salveze şi pe Nikolai. Nevoind să fie de partea cuiva constituia şi motivul pentru care i se adresa lui Paşa cu titlul său, cel puţin în faţa lui.

— L-am fermecat, Alteţa Voastră Imperială, răspunse Vika. Atâta timp cât veţi purta colierul, vrăjitoria vă va permite să comunicaţi cu mine chiar şi atunci când mă aflu în altă parte, în cazul în care aveţi nevoie de mine. Tot ce trebuie să faceţi este să prindeţi pandantivul în mână aşa cum faceţi acum, iar eu voi putea să vă aud.

Paşa privi piatra din mâna sa. Apoi şi-o prinse la gât.

— Îţi mulţumesc!

Îi surâse, fără nicio urmă de dezamăgire. Anii în care crescuse în familia imperială şi exersatul cu păstrarea aparenţelor erau evidente. Ori poate că certitudinea că Vika avea să fie alături de el îi oferea ceva consolare?

În orice caz, se trase pe marginea jilţului său şi şezu ceva mai drept.

— Atunci, zise el, planul nostru este dublu. Încercăm să-l localizăm pe Nikolai, căutăm să reparăm greşeala şi punem punct acestei nebunii înainte să fie făcut şi mai mult rău. Şi, între timp, ne ocupăm de liniştirea oamenilor şi de convingerea lor că magia va fi folosită în scopuri nobile.

— Aşadar, vreţi ca eu să farmec un pom de Crăciun în turul prin oraş? întrebă Vika.

— Da, răspunse Paşa. Te rog.

— Eu rămân la părerea mea c-ar trebui să incluzi şi focul, zise Iuliana. Dacă tot trebuie ca un mag să ardă pe rug, acela ar putea foarte bine să fie Nikolai.

— Iuliana, nu! spuse Paşa, trăgându-se cu mâna de o şuviţă de păr. Am luat o decizie. Acesta este planul nostru. Acum, trebuie să mă duc să mă schimb. Sau, ăăă, să scriu ce am de gând să spun. Sau să-i spun Gărzii să pregătească o trăsură.

Practic, sări din jilţ şi ieşi grăbit din cabinet.

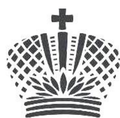
Când ajunse destul de departe pe coridor şi nu mai putea să audă, Iuliana se ridică de la birou, ca şi când nimic din ceea ce se petrecuse nu ar fi deranjat-o. Probabil că nici nu o deranjase.

O privi de sus pe Vika.

— Viaţa fratelui meu este în mâinile tale, zise ea. La fel cum este şi viitorul întregii Rusii. Gândeşte-te cu grijă când îţi alegi loialităţile şi iei deciziile.

Îi susţinu privirea Vikăi preţ de un moment lung, înainte să se răsucească pe călcâie şi să iasă din încăpere.

Vika privi lung uşa după plecarea lor, scufundându-se şi mai adânc în jilţul ei. Povara vieţii şi a morţii şi a unui imperiu întreg nu era un lucru mărunt de purtat.



CAPITOLUL DOUĂZECI

Una dintre vrăbiile din piatră ale lui Nikolai o zărise pe Vika pe ferestrele Palatului de Iarnă, iar curiozitatea lui îl sabotase, ademenindu-l acolo. Zăbovea la marginea Pieţei Palatului, cu ochii mijiţi la splendoarea în verde, auriu şi alb în care locuia familia imperială.

Nikolai crezuse că între el şi Vika exista o legătură de nedesfăcut. Crezuse că, fiind doi de acelaşi fel, sorţile lor erau legate laolaltă. Crezuse, la sfârşitul Jocului, că ea îl iubeşte.

Însă, în noaptea precedentă, ea oprise statuia lui Petru cel Mare, iar acum se dusese din nou la Paşa.

La el, nu la mine.

Nikolai oftă şi se întoarse cu spatele la palat.

Două cutii enorme se aflau în faţa lui în mijlocul pieţei. În cea roşie era un omuleţ pe arcuri în mărime naturală; în cea violetă, o balerină mecanică. Nikolai şi Vika, în formă de păpuşi vrăjite. Le crease în timpul Jocului pentru a executa un *pas de deux* în cer în fiecare seară când orologiul bătea ora şase. Şi la fel ca Băncile Viselor, care îşi continuau moştenirea, omuleţul şi balerina încă mai dansau unul cu celălalt în fiecare seară.

Dar acum, Vika îl preferase pe Paşa. După tot ce le făcuse lor Paşa! De ce să fi ales ea aşa?

Ambiţia nemiloasă care îl alimentase pe Nikolai cu o seară în urmă slăbise după ce vrăjise statuia lui Petru cel Mare. Acum părea să oscileze, micşorându-se după ce el executa o vrăjitorie şi amplificându-se atunci când se supăra. Cel puţin, asta era ceea ce Nikolai observase până acum. Şi, potrivit teoriei, ea se inflamă acum pe măsură ce el îşi amintea cum Vika îi întorsese spatele cu atâta uşurinţă, iar frigul începu să i se răspândească prin vene ca nişte flăcări albastre reci.

Miji ochii.

— Nu mai vreau să mai văd niciodată aceste păpuşi!

Nimeni nu putea să-l zărească, deoarece Nikolai aruncase o vrajă de învăluire în jurul său. Fireşte, ar fi putut să-i înspăimânte pe oameni cu forma sa de umbră dacă ar fi vrut, dar era ceva pervers şi minunat să stârnească scandalul şi lumea să dea vina pe Vika şi pe Paşa.

Nikolai îşi lipi vârfurile degetelor într-un „V” întors şi manivela cutiei omuleţului începu să se întoarcă lent. Melodia metalică răsuna în piaţă, iar cei care se aflau în trecere se opriră să vadă şi să asculte. *Do, re, mi, fa, sol, la, si, do.* Do major. Pumnii lui Nikolai se strânseră. *Do, re, mi, fa, sol, la, si, do.* Sol major. *Do, re, mi, fa, sol, la, si, do.* Re major. Îşi înfipse unghiile prin vârfurile degetelor de la mănuşi. *Do, re, mi, fa, sol, la, si, do,* iar şi iar, toate cele douăsprezece game majore, din ce în ce mai repede şi mai repede, până ce mâinile lui Nikolai se deschiseră în mod violent şi – *pac!* – omuleţul sări din cutia sa.

Omuleţul nu era îmbrăcat ca de obicei în costumul lui de arlechin cu romburi roşii şi negre. Acum era în întregime cenuşiu. Cenuşiu închis-închis, din capul de lemn până-n picioare.

Lui Nikolai i se înteţi ritmul respiraţiei.

Muzica baletului *Zefir şi Flora* începu să se audă ca nişte sunete de clopoţei din cutia violetă. Capacul se întredeschise şi balerina se furişă afară, nemaifiind doar un lucru frumos în tutu azuriu, ci ceva cu o sclipire de viclenie în ochii ei pictaţi. Îi făcu o plecăciune omuleţului.

Totuşi, în loc să se încline şi să o invite la dans, aşa cum făcuse întotdeauna, omuleţul sări în aer. Furia lui Nikolai părea să-i concentreze puterea, să o amplifice. Omuleţul se răsuci un moment în aer într-o piruetă cu încetinitorul.

Apoi explodă într-o cascadă de aşchii din lemn şi mecanisme din metal, care se prefăcură în mii de păsărele mecanice ce se îndepărtară fâlfâind. Bătaia colectivă a aripilor lor vibră în aer.

Oamenii din Piaţa Palatului scoaseră un icnet la unison.

O femeie ţipă. Un bărbat strigă ca toată lumea să se adăpostească în cea mai apropiată biserică.

Pulsul lui Nikolai făcea pereche cu ritmul frenetic al stolului de păsări. Dar balerina stătea nemişcată, privind.

Care ar fi trebui să fie reacţia ei? Ce simţise Vika, privindu-l pe Nikolai murind la sfârşitul Jocului şi dispărând sub privirea ei?

Nikolai îşi încleştă iar pumnii, dorindu-şi cu disperare ca balerina să se prăbuşească grămadă la pământ şi să plângă. Sau să zboare în aer după omuleţ, să urmărească păsările până la ultima şi să le convingă să se întoarcă, deoarece îl iubea.

Însă, în loc de asta, gura balerinei doar se curbă în jos la colţurile sale pictate. Ea privi cum ultima dintre păsările mecanice dispăru în nori. Apoi se răsuci pe vârfuri şi coborî în cutia ei violetă. La fel cum procedase şi Vika – neluându-l în seamă pe Nikolai şi trecând mai departe. Cum putea să fie atât de nemiloasă?

— Ce s-a întâmplat? strigă cineva, în timp ce mulţimea din piaţă o lua la fugă.

Era exact aceeaşi întrebare care urla în mintea lui Nikolai.

Făcu să explodeze cutiile, trimiţând fragmente de lemn roşii şi violete în toată piaţa şi zgâlţâind caldarâmul de dedesubt. Cei câţiva oameni care mai zăboveau pe acolo o luară la goană ţipând.

Când praful se aşternu, balerina zăcea nevătămată, însă fără vlagă în mijlocul sfărâmăturilor.

Clic, clic, clic. Nu aplauze – căci Piaţa Palatului era aproape pustie acum –, ci sunetul unor unghii ca nişte gheare împreunate.

— Atât de melodramatic! rosti o voce familiară răguşită.

Nikolai se răsuci pe călcâie. O siluetă cu glugă pe cap se furişase în spatele lui.

— Te rog, nu te uita urât la mine, îi spuse ea. Cu toate că nimeni altcineva nu poate să vadă expresia de pe chipul tău, *eu* o pot simţi. Dezaprobarea unui fiu este o armă specială şi mă răneşte până în străfundurile mele veştejite.

Nikolai aproape că se simţi prost. Aproape.

— Te-ai extras din Banca Viselor, spuse Aijana calmă.

De parcă deja ştiuse, dar pur şi simplu confirma faptul. Dar de unde ar fi putut ea să ştie? Nu fusese acolo când Nikolai scăpase.

— Renata a venit să mă viziteze; poate că e ceva în ea care mi-a dat tăria mentală să mă eliberez. Dar, oricum, vezi că nu am nevoie de tine.

Aijana inhală aerul printre dinţii lipsă.

El expiră. O fărâmă de milă îşi găsi drumul spre Nikolai.

— Îmi pare rău. Nu sunt obişnuit să am o... *figură maternă* în viaţa mea.

— Ori pe cineva ca mine, care continuă să apară neanunţată.

Păi, cu partea asta sunt obişnuit, gândi el. Galina obişnuia să-şi facă apariţia pentru lecţii tot timpul atunci când Nikolai se aştepta cel mai puţin, atât de des, încât de fapt începuse să se aştepte tot timpul la ceva neaşteptat. Dacă aşa ceva avea noimă.

Aijana se aventură să facă un pas mai aproape.

Nikolai făcu un pas înapoi.

— Te rog să mă scuzi, trebuie să fiu undeva.

— Unde anume?

— Nu e treaba ta.

Adevărul era că se ducea s-o vadă pe Galina. Se prea poate ca Nikolai să fi pus ochii pe Palatul de Iarnă, însă până ce devenea oficial căminul său, avea nevoie de un loc unde să stea. O bază de unde să plănuiască.

— Tu ştii că te voi urma dacă nu-mi spui unde te duci, zise Aijana.

Nikolai oftă. *Ştia* asta.

— Bine. Mă duc s-o văd pe Galina.

Aijana îşi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă căruntă slinoasă şi rânji.

— Cea mai bună idee a ta de până acum. Vei recolta o mulţime de energie ucigând un mentor. Puterea ei nu era nimic faţă de cum era a ta, însă abilitatea ei de a stăpâni magia e de presupus că va fi în beneficiul tău.

— N-am de gând s-o omor!

Compasiunea pe care Nikolai o simţise în urmă cu câteva clipe pentru mama sa dispăru, iar el îi aruncă o căutătură cruntă.

— Mi-am petrecut noaptea întreagă hoinărind prin oraş. Am nevoie de un loc unde să dorm.

Ea se făcu din nou mică sub gluga sa.

Lui nu-i păsa. Porni să se îndepărteze.

— Nikolai, aşteaptă!

El îşi văzu de drum.

Aijana fugi după el, şchiopătatul ei devenind şi mai pronunţat atunci când era nevoită să se grăbească.

— Am camere la o pensiune din Piaţa Sennaia dacă vrei un loc unde să locuieşti.

El nu se întoarse.

— Piaţa Sennaia este o groapă mizerabilă şi cu o proastă reputaţie.

Era căminul cartoforilor şi al beţivanilor, al păduchilor şi al târfelor. Nikolai ştia asta, căci Piaţa Sennaia era locul în care îşi petrecuse puţinul timp liber în tinereţea sa – înainte să-l întâlnească pe Paşa, adică –, jucând cărţi cu bădăranii şi vrăjindu-le ca să câştige. După aceea, mereu se simţise pătat. Acum, gândindu-se la acest lucru, se cutremură.

Aijana încetă să mai încerce să ţină pasul cu el.

— Piaţa Sennaia este şi genul de loc unde oamenii ştiu să nu se privească în ochi. Genul de loc unde un cadavru înviat şi o umbră vie ar putea să supravieţuiască fără prea multe întrebări. Fiindcă asta e ceea ce suntem cu adevărat, fiule.

Lui Nikolai i se întoarse stomacul şi se opri la jumătatea pasului. Oare la asta fusese el redus? O umbră cu nimic mai bună decât ţărănoii de pe acele ulicioare întunecoase?

Dar nu. El era mai mult decât atât. Chiar dacă trupul lui nu era.

— Am de gând să-mi restaurez curând sinele corporal, îi spuse el.

Aijana lăsă să-i scape un scâncet hârâit. Ori un mârâit.

Era greu de spus. Apoi inspiră lung, tremurător.

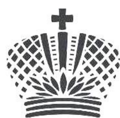
— Sunt mama ta. Voi fi aici pentru tine ori de câte ori vei avea nevoie de mine. Şi când realitatea te va prinde din urmă, vei putea să mă găseşti la „Molia Neagră”.

Cea mai mizerabilă dintre pensiunile sordide din Piaţa Sennaia. Bineînţeles.

Însă locul lui Nikolai nu era acolo. *Refuza* să accepte asta.

— Mult noroc, îi zise el, dând uşor din cap.

Şi apoi se îndepărtă cu paşi mari.



CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Vika alergase la fereastra cabinetului ţarului de îndată ce începuseră ţipetele în Piaţa Palatului. Privise cuprinsă de groază cum explodă omuleţul, urmat de cutii, în urmă rămânând numai balerina.

Tremura în vreme ce privea rămăşiţele.

— Ai cruţat păpuşa sau se presupune că e moartă? întrebă ea, de parcă Nikolai ar fi putut să o audă.

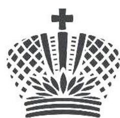
Însă ceea ce intenţionase cu adevărat să întrebe era: *Asta ai de gând să-mi faci mie? Nouă?*

Vika se lipi de geam şi scrută piaţa în căutarea lui. Însă dacă Nikolai era încă acolo, ea nu putea să-i simtă magia. Poate că era scutul lui de protecţie. Ori poate că deja plecase.

Din nou, i se strânse inima, încuindu-se în sinea sa, pentru orice eventualitate. Însă faptul că Vika era nevoită să se protejeze astfel, că trebuia să-l privească pe Nikolai ridicându-se nu doar împotriva ei şi a lui Paşa, ci şi a lui însuşi, o durea la fel de mult pe cât o durea să îl iubească.

Vika scutură din cap cu îndârjire în timp ce se uita la distrugerile create de Nikolai în piaţa acum pe jumătate pustie.

Pocni din degete şi balerina fără viaţă dispăru într-o explozie de bule mărunte. Vika îşi flutură mâna stângă şi pietrele caldarâmului se reasamblară singure în locurile lor. Dar în timp ce împrăştia magia peste Piaţa Palatului, existau unele lucruri pe care Vika nu le putea face – să îndepărteze frica stăruitoare a oamenilor şi propriul ei început de teamă.



CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Lui Nikolai îi luă mai mult decât anticipase pentru a ajunge la casa Zakrevski. Dacă ar fi putut să meargă pe străzi ca o persoană obişnuită, ar fi fost un drum relativ scurt. Dar pentru că o umbră-fară-persoană nu putea pur şi simplu să se plimbe în lumina soarelui – nu dacă voia să păstreze iluzia că Vika era singurul mag şi, ca atare, singura de condamnat pentru dezastrul provocat în Sankt Petersburg –, Nikolai trebuia să se strecoare pe furiş pe sub poduri şi în spaţiile înguste dintre canale.

Aproape că strigă de bucurie când ieşi din întuneric pe bulevardul care trecea de-a lungul Canalului Ekaterinski. Nicicând nu fusese mai fericit să vadă casa Galinei, trei etaje de exces neobaroc, în comparaţie cu care toate celelalte case de pe stradă păleau.

Oare cum avea să reacţioneze Galina când îl vedea? Probabil ca şi când totul ar fi fost la fel, căci inima Galinei era făcută din plumb şi, prin urmare, insensibilă la vreo emoţie, surpriză sau altceva. Însă asta avea să fie un lucru bun. El avea nevoie de un loc de unde să-şi poată plănui atacul împotriva lui Paşa şi, spre deosebire de Aijana, Galina nu avea să se amestece întruna în treburile lui. Galinei nu îi păsa destul cât să facă un asemenea efort.

Nikolai urcă treptele din faţă şi ascultă la uşă. Se părea că nu era nimeni înăuntru, cel puţin nu la intrare. Făcu un farmec şi uşa se deschise, iar el intră. Apoi aruncă o scurtă privire în jurul lui şi, auzind servitorii în sufragerie, ieşi tiptil pe hol, urcă scările şi se duse drept în dormitorul său.

Fusese transformat în bibliotecă.

Nikolai rămase împietrit în prag.

— Unde sunt toate lucrurile mele?

Nu intenţionase s-o spună cu glas tare, dar, ei bine… Unde naiba erau biroul şi patul lui şi armoarul plin cu

veşmintele pe care le croise cu migală? Lipsea de numai două săptămâni.

Galina veni pe nesimţite în spatele lui.

— Am crezut c-ai murit.

După cum se aşteptase Nikolai, ea nu era deloc buimăcită de prezenţa lui. Se întoarse cu faţa spre ea. Galina nu se trase înapoi.

— E clar că nu sunt mort, spuse el.

— Arăţi puţin mort.

— De fapt, e imposibil să mă poţi judeca, ţinând cont de faptul că nici măcar nu mă vezi.

— Rectific afirmaţia mea de mai devreme. Nu arăţi deosebit de *viu.*

Nikolai oftă şi îşi sprijini fruntea de tocul uşii.

— Ei bine, sunt. Şi nu am unde în altă parte să merg, căci nu este tocmai uşor pentru o umbră să intre într-un han şi să ceară o cameră. Pot să stau aici?

— E o bibliotecă, Nikolai. Şi Jocul s-a terminat. Nu mai sunt mentorul tău şi nici nu mi se cere să te găzduiesc.

El îşi lăsă fruntea pe tocul uşii preţ de încă un moment, apoi se îndreptă de spate.

— Corect. Fireşte că aveai să spui asta. Nu ştiu ce-a fost în mintea mea.

Se întoarse din nou spre scări. Avea să coboare la bucătăria din subsol la Renata.

— Îmi pare rău, zise Galina.

Nikolai se opri.

— După ce fratele meu a murit, spuse ea, n-am mai putut suporta să am lucrurile tale aici, în casa mea, amintindu-mi că şi tu te-ai dus. Aşa că m-am descotorosit de ele. Nu mă aşteptam să te întorci.

Nikolai îşi înclină capul înspre ea.

— Galina, detectez cumva un strop de sentimentalism…

Ea i-o reteză cu o încruntare.

— Tot nu poţi să rămâi. Te-ai uitat în oglindă? Mi-ai înspăimânta de moarte servitorii.

Nikolai aproape că izbucni în râs. Uitase cât de strident de directă putea fi. Dar apoi trecu pe lângă fostul lui

mentor, spre oglinda care atârna între picturile mândrilor Zakrevski din trecut. Oglinda în care întotdeauna făcuse o ultimă verificare a înfăţişării sale înainte de a ieşi din casă.

Nikolai icni la reflexia sa.

Îşi atinse faţa. Era toată o înceţoşare, marginile nu prea bine definite, iar restul, o pâclă de un negru-cenuşiu. Ca un nor de furtună în formă de băiat, suficient cât degetul să nu-i treacă drept prin obraz, dar nu chiar suficient cât să fie solid.

Galina se afla în spatele lui, cu buzele arcuite sub forma unui posibil rânjet amuzat, de parcă gura ei ştia ce să facă cu o astfel de expresie. Însă zâmbetele îi erau străine, aşa că ea arăta doar ca un lup care îşi priveşte cina.

— Nu e ca şi cum n-ai mai fi fost umbră până acum, îi spuse ea.

Adevărat. Însă înainte, silueta sa fusese doar un înveliş, o înşelătorie creată pentru jurământul de la Bolşebnoie Duplo, astfel încât adversarul lui în Joc – Vika – să nu poată să-l vadă. Dar Nikolai fusese el însuşi sub înveliş atunci. Acum era o umbră din cap până în picioare.

Trase cu degetul de-a lungul maxilarului, de parcă ar fi vrut să facă linia din nou clară şi ascuţită, aşa cum obişnuise să fie. Nu se întâmplă nimic.

— Trebuie s-o văd pe Renata, zise el, cu vocea la fel de slabă ca şi înfăţişarea.

Renata avea să-l consoleze şi să-l motiveze.

Galina strâmbă din nas.

— Nu e aici. Am concediat-o.

— Ce-ai făcut?

— A dispărut în toiul orelor de muncă ieri, lăsând rufele neîmpăturite şi vasele nespălate. Intolerabil.

Ieri după-amiază. Era cu mine, în visul din stepă. Nikolai scrâşni din dinţi în vreme ce sentimentul de vinovăţie îi strânse inima.

— Unde e acum? întrebă el.

— Nu ştiu şi nu-mi pasă. Am terminat aici? Mă bucur c-ai supravieţuit Jocului. A fost… interesant să te revăd.

Cu aceasta, Galina levită, după cum îi era deprinderea –

nu-i plăcea niciodată ca tălpile ei să atingă podeaua prea mult timp –, şi trecu plutind pe lângă el pe coridor, spre apartamentul ei. Închise uşa.

Acesta, după cum prezisese Aijana, se dovedi momentul când realitatea îl prinse din urmă pe Nikolai.

Nu avea pe nimeni altcineva la care să se ducă, nimeni care să-l vrea. Nu ştia unde era Renata, şi nu putea să dea ochii cu Vika, nu după felul în care se uitase la el când îl animase pe Petru cel Mare, cu groază şi dezamăgire în ochi. Şi un han, după cum subliniase Aijana, nu avea să închirieze o cameră unei umbre.

În trecut, Nikolai ar fi putut să petreacă o noapte sau două în Palatul de Iarnă. Se simţi surprins temporar de un val de căldură la amintirea dăţilor când dormise pe un divan în anticamera lui Paşa.

Dar puternica indignare care se stârnise înlăuntrul lui Nikolai în timp ce scăpa din visul din stepă îşi iţea iarăşi capul acum.

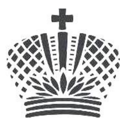
Nu, gândi el, în timp ce încetă să se mai lase în voia amintirilor. Acestea se îngrămădeau una peste alta, precum un convoi de trăsuri oprite prea brusc. Nikolai îşi încleştă maxilarul şi le ignoră. *Nu voi mai pune piciorul în palat până ce nu va fi al meu.*

Destul de curând.

Dar, deocamdată, nu mai rămăsese nimeni. Numai mama lui.

Nikolai se privi în oglindă încă un minut, cu umerii lui cândva mândri acum pleoştiţi.

Apoi coborî, târşindu-şi picioarele pe scări, şi ieşi pe uşa din faţă. Spre „Molia Neagră”, singurul loc căruia părea să îi aparţină.



CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Aijana nu putea citi expresia de pe chipul-umbră al lui Nikolai, însă ştia că el nu voia să fie acolo. Privi în jur la încăperea murdară – până şi la o pensiune rău famată ca aceasta, o femeie cu glugă care refuza să-şi arate chipul putea să închirieze doar o cameră în baraca din spatele clădirii principale a hanului ponosit –, iar ea văzu căminul pe care i-l oferea fiului ei prin ochii lui. Salteaua de paie colcăia de păduchi. Lavoarul din colţ, crăpat şi pătat cu cafeniu şi verde-gălbui de la lucruri care erau mai bine să rămână necunoscute. Putoarea de la latrina aflată chiar dincolo de geamul lor.

— E mai bine decât nimic, spuse Aijana.

— Am dubiile mele, comentă Nikolai, întorcându-se spre uşă.

— Rămâi.

— De ce?

— Deoarece eu vreau ca tu să rămâi.

Nikolai şovăi.

Oare iubirea ei însemna, în sfârşit, ceva pentru el? Sau fusese pur şi simplu părăsit de toţi ceilalţi? În oricare variantă, speranţa clocotea înlăuntrul ei asemenea unei gropi de noroi dintr-un izvor cu ape sulfuroase. Era un lucru îngrozitor să spere că fostul mentor şi foştii prieteni ai fiului ei îl părăsiseră, lăsând-o pe Aijana ca ultima lui opţiune, dar dacă asta era singura cale…

— Nu e cine ştie ce, continuă ea, însă măcar mă ai pe mine. Ceea ce îmi dau seama că nu e mare lucru. Şi dacă nu ai în altă parte unde să te duci…

Nikolai arătă spre saltea.

— Nu voi dormi pe asta.

— Ăsta e singurul loc în care sunt primită, răspunse Aijana. Am încercat.

Se gârbovi. Împotrivirea lui Nikolai făcea ca inima ei neagră să se strângă şi mai mult. Tot ceea ce-şi dorea era să fie aproape de băiatul ei. Timp de optsprezece ani de pre-moarte sub pământ, asta era tot ce îşi dorise, şi continua să fie.

Îl privi cum scutură din cap şi examinează din nou încăperea, dezgustul lui fiind palpabil. Oare ar fi trebuit să-i spună că de fapt ea era cea care îi dăduse energia de care avea nevoie pentru a scăpa din Banca Viselor? Oare avea să-l câştige cu asta de partea ei? Sau avea să o urască şi mai mult, din pricina provenienţei puterii ei? El menţionase în repetate rânduri că nu voia să aibă deloc de-a face cu energia ei.

Însă Aijana nu avu şansa să spună nimic, căci Nikolai vorbi din nou. Tonul lui era acum mai blând.

— Voiam să spun că nu am de gând să suport mizeria asta. Nu vreau ca tu să stai într-o asemenea locuinţă.

Nikolai pocni din degete spre patul cu păduchi şi acesta izbucni într-un foc iute, dar ţinut sub control, arzând rapid, până ce nu mai rămase nimic din el. Apoi pocni din nou din degete, şi două cadre solide de pat din stejar apărură. Fură urmate de o saltea şi de o pătură groasă din brocart.

El miji ochii.

— *Două* saltele, fir-ar să fie! murmură.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Aijana.

— Voiam să fac să apară două saltele frumoase din păr de cal. Nu una singură, cu cocoloaşe.

Se încruntă spre protuberanţa de la picioarele saltelei.

Însă bulele noroioase din sufletul Aijanei clocoteau zăpăcite. Fiul ei încercase să aibă grijă de ea. Şi făcuse să apară *două* cadre de pat.

— Asta înseamnă c-ai să rămâi?

Nikolai încuviinţă din cap şi se lăsă să cadă pe patul fără saltea, ca şi cum ar fi fost brusc prea obosit şi să fie furios.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, cu toate că am fost mai puţin decât recunoscător.

— Nu-mi datorezi scuze, fiule. Sunt încântată la culme că eşti aici cu mine. Şi harul tău magic… Puterea ţi-a

revenit.

Nikolai se încovoie când silueta lui pâlpâi.

— Se pare că nu. Să transform paturile mi-a luat mult din energia pe care o am şi nici măcar n-am făcut-o cum trebuie. Îmi pare rău, mamă. Cea de-a doua saltea va trebui să aştepte, iar lavoarul… poate mâine.

Aijana rânji cu dinţii care îi mai rămăseseră. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de lavoar. Nikolai era acolo. Cu ea. Şi îi spusese „mamă”.

— L-am provocat pe Paşa, i se confesă el. Intenţionez să iau tronul. Dar sunt un prost să cred că-l pot învinge aşa. O are pe Vika de partea lui.

Umbra lui Nikolai pălea, pierzându-şi forma şi marginile.

— Aş face orice-mi stă în puteri pentru tine. Te voi ajuta să-l detronezi pe Paşa…

Nikolai scutură din cap.

— Nu vreau ajutorul tău.

Din nou. Aijana oftă. Dar îl ridică în picioare şi îl conduse la patul care avea saltea.

— Odihneşte-te, îi zise, în timp ce îl învelea cu pătura. Şi nu-ţi face griji în privinţa magiei tale. Poţi întotdeauna să culegi mai multă energie.

Nikolai căscă şi dădu afirmativ din cap.

— Corect. Pot întotdeauna să împrumut mai multă.

Oftă încet şi se lăsă pe pat.

Chiar şi obosit, mişcările sale erau elegante, ca ale prim-solistului din Baletul Balşoi, întinzându-se pentru a dormi pe scenă. Sau aşa îşi închipui Aijana, căci ea nu văzuse nicicând un spectacol de balet, însă şi ea fusese o dansatoare frumoasă, când era tânără şi trupul îi era proaspăt. Fiul ei avea aceeaşi graţie rară pe care şi ea o posedase cândva. Probabil mai multă. Mândria se umflă în pieptul ei putred.

Nikolai adormi în câteva secunde. *Bietul de el,* gândi Aijana.

El spusese clar că nu voia ceea ce ea îi putea oferi, însă Nikolai avea nevoie de energie, fie că o voia sau nu, aşa că întinse mâna şi îşi culcă buricele degetelor pe ceafa lui,

având grijă să nu-l zgârie cu ghearele.

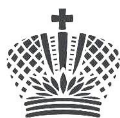
Asta nu era cea mai bună variantă. Nikolai putea să se trezească şi să o arunce pe Aijana în cealaltă parte a încăperii sau, şi mai rău, să o arunce în stradă şi să nu mai vorbească niciodată cu ea. Dar acesta era blestemul ei: condamnată la tertipuri şi la furişat în noapte, chiar şi atunci când venea vorba de propriul ei fiu.

Dar... fie, gândi ea. Căci mamele fac orice trebuie făcut.

Turnă energie în Nikolai până ce băiatul deveni mai întunecat şi conturul lui era din nou mai puţin înceţoşat. El rămânea fără substanţă – acesta era blestemul *lui,* deocamdată –, dar cel puţin era în continuare aici.

Aici, cu Aijana.

— Te iubesc, Nikolai, şopti ea. Apoi îi dădu drumul şi îl sărută pe frunte. Somn uşor! Mă voi întoarce curând. Mă duc să port o mică discuţie cu fostul tău mentor. Nimeni nu-mi respinge fiul fără să suporte consecinţele.



CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

În timpul iernii, Cimitirul Lazarevskoe era un lot de pământ plin de pietre funerare, de statui şi de monumente, toate acoperite de mantia groasă a zăpezii. Ramuri goale atârnau deasupra cimitirului asemenea unor gheare întinse. Vechea biserică Sfântul Lazăr se contura în fundal, sumbră şi austeră şi puţin rău-prevestitoare. Aijana chicoti, şi râsul ei uşor era asemenea unor crenguţe care trosneau; Cimitirul Lazarevskoe era genul de loc în care ea se simţea ca acasă.

Galina pluti deasupra cărărilor acoperite de zăpadă, până ce se opri la un mormânt marcat cu o cruce din marmură din care se revărsa un potop de trandafiri. Aijana se grăbi după ea, cu umbletul ei ciudat în zăpada inegală.

— M-ai adus unde ai vrut? întrebă Galina, fără să se întoarcă.

Aijana încremeni acolo unde se afla.

— M-ai urmărit tot drumul de la mine de-acasă până la mormântul soţului meu, continuă Galina. Aşa că te mai întreb o dată: m-ai adus unde ai vrut?

Se întoarse încet.

Aijana se aşteptase ca Galina să dea înapoi, aşa cum făcea toată lumea când o vedea pe Aijana, cu chipul ei pe jumătate mort. Însă Galina nu o făcu. Poate pentru că gluga Aijanei încă o acoperea, iar ramurile de deasupra filtrau lumina lunii şi făceau ca trăsăturile ei să fie mai puţin stridente.

— Eşti hidoasă, să ştii.

Mă poate *vedea.* Aijana se încruntă. Nu acesta era efectul la care sperase.

— Ei bine, în cazul ăsta, spune-o pe şleau, îi ceru Galina. Cine eşti şi ce vrei?

— Sunt aici ca să te omor.

Galina râse, dar era sunetul pe care l-ar fi scos un lup dacă ar fi râs: încântat şi amestecat cu un mârâit. Reverberă prin cimitir, dând efectul unei întregi haite de lupi râzând. Până şi Aijana se cutremură.

— Şi de ce, întrebă Galina, ai vrea să mă omori? Nu mă gândesc că n-ai avea motive; am adus afronturi multor oameni în timpul vieţii mele. Însă sunt curioasă ce motiv ai *tu* să mă urăşti.

Existau multiple răspunsuri la întrebarea ei. Galina îl cumpărase pe Nikolai pentru preţul a patru animale, ca şi când ar fi fost el însuşi un animal. Îl văzuse ca un simplu pion în Joc. Nu reuşise să-l iubească.

Dar cel mai important în acest moment era că Nikolai avea nevoie de mai multă energie şi, de vreme ce Galina era mentor, energia ei avea să fie deosebit de valoroasă – avea să poarte în ea abilitatea de a folosi magia. Dacă Aijana o omora, ea ar fi putut să-i fure energia şi să i-o transmită lui Nikolai, iar cu o infuzie din puterea Aijanei şi abilitatea magică a Galinei, Nikolai nu mai trebuia să-şi facă griji că avea să pălească. Putea să-l nimicească pe Paşa şi să ia coroana. Aijana îşi dezveli dinţii galbeni într-un zâmbet.

— Sunt mama lui Nikolai.

— Hmm… Ei bine, cu siguranţă nu a moştenit de la tine frumuseţea fizică, nu-i aşa?

Aijana se zbârli, dar refuză să prindă momeala. Galina încerca să-i distragă atenţia de la scopul ei.

— Când Nikolai a venit azi la tine, cerând un loc în care să stea, l-ai aruncat în stradă fără remuşcări.

Galina îşi puse mâinile în şolduri.

— Şi asta, crezi tu, ar fi o ofensă care să merite moartea mea?

— Nu avea niciun alt loc unde să se ducă.

— Nikolai e descurcăreţ.

— Eşti lipsită de inimă.

Galina zâmbi cu superioritate şi se uită ostentativ la pieptul Aijanei.

— Aş paria că şi tu eşti la fel. Chiar în sens literal.

Energia întunecată dinlăuntrul Aijanei dădu în clocot. Se năpusti asupra Galinei.

Galina se dădu din calea ei şi îşi azvârli braţele în faţă, trimiţând un val de magie spre Aijana. Acesta o azvârli pe Aijana într-o statuie a unui înger care plângea şi o lăsă fără aerul din plămânii ei ofiliţi.

Dar se ridică iute în picioare, împleticindu-se. Doar nu reuşise să-l omoare pe ţar fiind slabă. Galina se prea poate să fi avut puţină magie de partea ei, dar nu era pricepută la luptă. Aijana, pe de altă parte, reuşise să-i înfrângă pe soldaţii care îl păzeau pe ţar, precum şi pe Alexandru însuşi. Iar Alexandru nu era un prost când avea un pistol sau o sabie.

Aijana şarjă, cu unghiile ei ca nişte lame negre sclipind. Galina bătu de două ori din palme într-o succesiune rapidă, şi pietrele de mormânt din calea Aijanei căzură asemenea pieselor de domino într-o capcană mortală. Aijana ţâşni din calea primei şi celei de-a doua, dar cea de-a treia căzu pe poala mantiei ei şi o sfâşie zgomotos, lăsând-o numai într-o tunică *koilek* uzată. Iar cea de-a patra piatră era mai mult un stâlp falnic decât un monument comemorativ. Aijana de-abia scăpă să nu-i zdrobească – şi posibil să-i reteze – piciorul desculţ.

Galina era un adversar mai formidabil decât anticipase ea. Una era să poată să anticipeze mişcarea ţarului de a trece o sabie prin pântecul Aijanei – pe care ea o scosese şi apoi se vindecase singură, spre întristarea lui Alexandru însă cu totul altceva era să lupte împotriva unei persoane ale cărei abilităţi îi permiteau să se mişte imprevizibil. *Trebuie să o încolţesc. Dar cum?* Cimitirul era prea deschis. Iar Aijana nu putea să o vâre pe Galina cu spatele într-un colţ, nu când Galina avea abilitatea de a levita şi de a se mişca mai repede şi în mai multe direcţii decât putea Aijana.

Dar ce-ar fi dacă Galina ar crede că m-a încolţit? În loc ca eu să o fugăresc, mă poate fugări ea pe mine.

Aijana icni şi se lăsă în zăpadă, ţinându-se de picior ca şi cum stâlpul care căzuse ar fi rănit-o cu adevărat. Şi-l

cuprinse în mână şi, cu o mişcare ascunsă vederii Galinei, îşi desprinse un deget de la picior. Nu conta; era degerat şi Aijana oricum nu putea să simtă nimic. În plus, era piciorul deja vătămat. Dar scânci ca şi cum ar fi fost rănită şi o durea.

— Mi-ai rupt piciorul!

Şuieră în timp ce ridică degetul retezat în aer.

Se târî pentru a se ridica în picioare, schimonosindu-se şi strângând cea mai apropiată cruce pentru sprijin. Şuieră din nou spre Galina.

— Se prea poate ca tu să fi câştigat în seara asta, dar mă voi întoarce să mă achit de datorii, înzecit.

Începu să se îndepărteze şchiopătând. Râsul Galinei se auzi ca un mârâit de lup.

— Dacă tu crezi că mă poţi ataca şi apoi pur şi simplu să pleci, te înşeli amarnic.

Făcu câţiva paşi spre Aijana.

Ferindu-şi chipul de ea, Aijana zâmbi superior. *Da, urmează-mă.* Şchiopătă cât de repede putu spre un mausoleu, ca şi când ar fi fost o pradă rănită în căutarea unei ascunzători ferite de prădătorul ei.

Uşile erau încuiate. Însă Aijana nu avea nevoie de cheie pentru a pătrunde înăuntru. Unghiile ei de la mâini erau la fel de bune pentru a desface încuietori precum erau şi pentru spintecat gâtlejuri. Galina parcurse distanţa dintre ele. Aijana îşi vârî unghiile în încuietoare şi câteva secunde mai târziu auzi satisfăcătorul declic al mecanismului care ceda. Împinse uşile grele şi intră şchiopătând în mausoleu.

Unde era complet întuneric. Lumina slabă a lunii de afară nu pătrundea în criptă. Aijana se împiedică de coşciugul de marmură din mijloc.

Se simţi o vagă adiere de vânt atunci când Galina intră pe nesimţite.

— Ar trebui să te încui aici, spuse Galina, iar vocea îi reverberă în pereţii din marmură. Eşti în mare parte deja moartă. Mormântul nu va face decât să isprăvească treaba.

— Am supravieţuit îngropată timp de aproape două decenii. Mă îndoiesc că încuindu-mă aici va fi suficient să

mă omoare şi de data asta, răspunse Aijana, pe de-o parte pentru că mândria ei o făcea să se apere, iar pe de altă parte pentru a o atrage pe Galina mai adânc în mausoleu, spre sunetul vocii ei.

Galina era prea precautǎ. Rǎmase aproape de uşi.

Dar nu conta. Ochii Aijanei, obişnuiţi să trăiască la doi metri sub pământ, se adaptaseră deja la lipsa luminii din criptă. Datorită luminii slabe a lunii din fundal, ea putea să vadă silueta Galinei perfect. Iar Galina nu o putea vedea pe ea.

Aijana se năpusti. Străpunse cu o unghie pieptul Galinei drept în mijloc, vârful ascuţit ca un ac perforând muşchiul gros, care pulsa. Se dovedi că de fapt Galina avea o inimă, una care deborda de o energie aşa cum Aijana nu mai simţise niciodată până atunci, deoarece energia Galinei era împletită cu abilitatea de a apela la magie. Nu avea cum să fie nici pe departe la fel de puternică precum cea a lui Nikolai, fireşte, căci Galina era doar un mentor, însă unda acesteia era încă destul pentru a o face pe Aijana să geamă de plăcere, de parcă ar fi absorbit focuri de artificii odată cu viaţa Galinei. Această energie era ceea ce îi trebuia lui Nikolai.

Galina o privi cu uimire pe Aijana.

— Tu…

— Eu… ce?

— Tu nu-l meriţi pe Nikolai.

Aijana îşi împinse şi mai tare unghia în inima Galinei. Galina ţipă. Un moment mai târziu, se prăbuşi, pe când şi ultima picătură de energie se scurse din trupul ei semeţ în trupul ruinat al Aijanei.

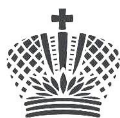
Aijana încercă să-şi scoată unghia de parcă ar fi tras o sabie, dar mişcarea se dovedi prea violentă şi unghia i se rupse, rămânând ferm înfiptă în pieptul Galinei.

— La naiba cu tine! blestemă ea. Chiar şi în moarte îmi faci rău mie şi familiei mele. Scuipă pe cadavrul Galinei. Şi apoi Aijana scuipă încă o dată, să se asigure. Nici *tu* nu-l meriţi pe Nikolai!

Însă exista cineva care s-ar fi putut să-l merite pe

Nikolai, dacă era capabilă să-şi dovedească valoarea, dorinţa de a-l ajuta. Era acea servitoare de care pomenise el. Aijana surâse.

Acum, avea să o găsească pe Renata.



CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

În după-amiaza următoare, Vika stătea alături de Paşa în trăsura deschisă în timp ce plecau de la Palatul de Iarnă. Se prea poate ca Paşa să fi fost distrus pe dinăuntru – evita dinadins să privească spre locul din piaţă unde fuseseră cutiile cu omuleţul şi balerina –, însă pe dinafară nu era nimic altceva decât seninătate regală. Era îmbrăcat cu o uniformă militară neagră scrobită, cu epoleţi de aur, cu paspoal roşu pe margini şi închisă în faţă cu nasturi din alamă lucioşi ca oglinda. Părul îi era îngrijit pieptănat (numai acest aspect îi dădea de ştire Vikăi că înfăţişarea lui nu era decât o faţadă) şi pe cap purta o caschetă impunătoare, cu pană neagră, ce marca pregătirea sa la cavalerie.

Şi eu mă simt la fel, gândi Vika. Era calmă pe dinafară, dar un pachet de nervi pe dinăuntru. Iuliana insistase că Vika nu putea să apară alături de Paşa îmbrăcată în rochia ei verde preferată. Părea să fie „o urâţenie demodată” ce constituia „un afront la adresa imperiului”. Astfel că acum Vika purta o rochie albastră cu corset strâns, pe atât de deschisă la culoare pe cât era de închisă uniforma lui Paşa. Contrastul, insistase Iuliana, era necesar. Felul în care se prezenta publicului fusese calculat până la ultimul detaliu de către Marea Prinţesă. De fapt, Vika sugerase să facă să apară prin magie o rochie precum cea cu viscolul pe care o purtase la balul mascat de ziua lui Paşa, însă Iuliana îi respinsese ideea. Vika trebuia să arate magia publicului, dar nu prea mult, altminteri oamenii ar fi fost mai curând înspăimântaţi decât liniştiţi. (Totuşi, Iuliana aprobase folosirea magiei pentru a menţine trăsura caldă, în ciuda anotimpului, ceea ce avea să facă inutile paltoanele groase şi mai degrabă să etaleze, pentru a fi admirate, ţinutele pe care le alesese cu meticulozitate. Vika îşi dăduse ochii

peste cap.)

Trăsura lor ajunse pe Nevski Prospekt, acelaşi bulevard unde Vika îmblânzise statuia lui Petru cel Mare. Oamenii deja se revărsaseră în faţa vitrinelor magazinelor şi se aplecaseră peste balcoanele şi ferestrele apartamentelor, căci vestea despre procesiunea ţareviciului ajunsese cu mult înaintea sosirii lui Paşa. Însă un icnet colectiv răsună de-a lungul lui Nevski Prospekt atunci când cetăţenii îşi dădură seama cine mai călătorea în trăsură alături de prinţul lor. Unele din ferestre fură închise brusc. Ţipetele despicau aerul geros:

— Vrăjitoare!

— Domnul să aibă milă de noi!

— Ardeţi-o!

— Presupun că Iuliana nu a anunţat că voi fi şi eu în cadrul procesiunii, murmură Vika.

— Îmi pare rău, se scuză Paşa.

Bineînţeles că el ştiuse. Însă, judecând după reacţia mulţimii, Iuliana avusese probabil dreptate să omită acea parte. Până şi Vika era nevoită să recunoască asta.

Garda lui Paşa încetini mersul cailor. Gavriil, căpitanul Gărzii, strigă:

— Alteţa Sa Imperială, ţareviciul Pavel Aleksandrovici Romanov!

Oamenii, care în mod obişnuit ar fi căzut în genunchi şi l-ar fi ovaţionat pe Paşa, rămaseră straniu de tăcuţi.

Netulburat – cel puţin pe dinafară –, Paşa se ridică în picioare în trăsură, care acum înainta în pas de broască-ţestoasă. Îi oferi mâna Vikăi.

Ea îşi înclină capul întrebător.

— Ridică-te lângă mine, spuse el încetişor.

Un zâmbet vag îi lumină ochii.

Vika şovăi. Însă cătuşa se strânse în jurul mâinii ei.

Asta este ceea ce am vrut, îşi aminti ea. *Să fiu Magul Imperial. Să fiu liberă să-mi folosesc fără limite magia şi fără să fiu nevoită să mă ascund.*

Dar oare asta era ceea ce însemna în realitate să fii Magul Imperial? Vika privi brăţara. Aceasta îi marca

realizarea. De asemenea, o încătuşa spre mai puţină libertate decât avusese înainte. Nu-şi închipuise că îndeplinirea celei mai mari dorinţe a ei avea să devină realitate, însă exact cu opusul a ceea ce-şi dorise: să zboare fără limite.

— Vika?

Îşi strecură mâna înmănuşată în a lui Paşa. I se tăie respiraţia atât din pricina moliciunii, cât şi a fermităţii degetelor lui, şi pentru o clipă, îşi aminti de crângul de arţari de pe Insula Letniy, unde aproape că se sărutaseră. Bineînţeles, nu era vorba că ar fi vrut asta acum. Departe de ea acest gând! Dar amintirea era o subită aducere-aminte despre Paşa cel dinainte ca moartea ţarului să-l dea pe el şi pe toate celelalte peste cap. Era mai uşor să-l ia de mână atunci când Vika îşi amintea că era doar un băiat – un prinţ cu părul bălai, dar totuşi un băiat adevărat sub faţada regală.

— Dragii mei cetăţeni, li se adresă Paşa, cu glasul clar şi îmbătător ca una dintre nopţile de vară luminate de soarele din Sankt Petersburg, ştiu că recent aţi fost martori la acte de magie care se poate să vă fi părut ireale şi înspăimântătoare. Vă înţeleg teama, căci răul poate veni dintr-o asemenea putere. Însă nu aveţi de ce să vă faceţi griji, deoarece magia a fost dintotdeauna cu noi. Magii au existat de-a lungul întregii istorii a Rusiei; ei au fost sfetnicii tăcuţi ai ţarilor şi apărătorii imperiului nostru. Astăzi am onoarea şi plăcerea de a vi-l prezenta pe Magul meu Imperial, baroneasa Victoria Sergheievna Andreieva. Cu toate că sper că nu o deranjează dacă o prezint pur şi simplu Vika.

— Vika…

Numele ei trecu în şoaptă peste sute de buze, asemenea unui vânt crunt bătând de-a lungul bulevardului. Vika se înfioră, în pofida vrăjii de a menţine trăsura caldă.

— Nu există niciun motiv să vă fie frică de ea sau de magia în sine, continuă Paşa. Cu Vika alături de mine, imperiul este mai puternic împotriva duşmanilor săi, iar acest lucru va însemna pace, prosperitate şi fericire pentru

voi toţi.

O strânse pe Vika mai tare de mână.

Vika nu-l strânse şi ea drept răspuns. *Cine sunt eu să cedez cu atâta uşurinţă în faţa unei minciuni?*

Şi totuşi, era ceea ce trebuia pentru a reinstaura calmul. Să fie Magul Imperial – şi să facă parte din maşinăria ţaratului – compromitea dorinţa înnăscută a Vikăi de a spune doar adevărul. Pielea o furnica, de parcă ar fi fost alergică la ceea ce trebuia să facă.

— Vreau să văd vrăjitoarea de aproape!

O fetiţă, în jur de şapte ani, scăpă din mâna mamei sale şi fugi spre trăsură. Garda lui Paşa şi caii lor strânseră imediat rândurile în jurul trăsurii.

Îndrăzneala ei îi aminti Vikăi de ea la acea vârstă.

— Lăsaţi fata să treacă! le ceru ea soldaţilor.

Garda se uită la Paşa, care cugetă o secundă, apoi încuviinţă din cap. Membrii Gărzii se despărţiră încet, iar Ilia coborî din şa pentru a lua fetiţa de mână. O conduse la trăsură şi îi făcu semn mamei să o urmeze.

Femeia tremura, paralizată din cauza a ceea ce tocmai se petrecuse şi a ceea ce era de făcut.

La urma urmelor, gândi cu ironie Vika, *fetiţa ei tocmai s-a apropiat de o vrăjitoare periculoasă.*

— Va fi bine, spuse Paşa cu voce tare, astfel încât femeia să poată să audă.

Apoi se aplecă peste laterala trăsurii pentru a fi mai aproape de fată.

Fata arătă spre Vika.

— Ce vreau eu să ştiu este: dacă face magie *rea*?

Degetele Vikăi se contractară, un reflex de ostilitate – ori poate de apărare –, năzuind să le demonstreze tuturor celor prezenţi că se înşală. Îşi strânse mâinile pumn pentru a şi le linişti.

Mulţimea asculta cu mare atenţie, de parcă soarta lor s-ar fi aflat în cuvintele acelei copile. Îşi ţinură respiraţia în aşteptarea răspunsului lui Paşa.

El scutură solemn din cap.

— Vika nu va face niciun fel de magie rea. Dar tu eşti o

fetiţă foarte curajoasă şi isteaţă dacă ai întrebat asta. Cum te numeşti?

— Lena. Fata o examină pe Vika la fel ca pe un animal exotic dintr-o cuşcă de circ, ameninţător, dar totodată fascinant. De unde ştii atât de sigur că nu va fi rea? îl întrebă Lena pe Paşa. Mama spune că Vika e o cotoroanţă care a venit călare pe mătura diavolului în Sankt Petersburg.

Vika îşi încrucişă braţele, cu mâinile în continuare strânse pumn.

— Nu sunt o cotoroanţă.

Lena o examină din cap până-n picioare. Apoi din picioare până-n cap.

— Nu, spuse ea după ce termină evaluarea. Eşti tare drăguţă. Dar ar putea fi un truc ca să ne faci să te credem mai bună.

Paşa îşi drese glasul.

Vika se aplecă şi întinse braţul stâng spre Lena.

— Ei bine, chiar dacă ar fi fost un truc, eu nu aş putea să fiu rea, din cauza acesteia. Simţi cum i se strânge stomacul când îşi scoase mănuşa şi lăsă să se vadă brăţara din aur care îi încercuia încheietura mâinii. Sunt legată să slujesc binele Imperiului Rus. Cătuşa mă va arde dacă fac orice împotriva poruncilor Alteţei Sale Imperiale.

Lena rămase cu gura căscată. Întinse o mână grăsulie spre brăţară.

— Lena, nu! strigă mama ei.

Lena nu-şi retrase mâna, însă se opri la foarte mică distanţă de cătuşă.

— Este în regulă, spuse Vika. Poţi să o atingi. Se înfierbântă numai dacă sunt obraznică.

Lena îi aruncă o privire mamei ei, care încă tremura pe trotuarul bulevardului. Apoi fata chicoti de parcă tocmai ar fi descoperit cât de liberă era să facă orice dorea în acel moment şi îşi trecu degeţelele peste viţele de aur ale brăţării. Mângâie penele vulturului bicefal.

După un minut, ridică din nou privirea spre Vika.

— Dar cum rămâne cu statuia care a înnebunit? Şi cu

cutiile care au explodat în apropiere de Palatul de Iarnă?

— Ăăă… acelea au fost greşeli, răspunse Vika în timp ce îşi trăgea mâneca la loc.

Paşa ridică întrebător din sprâncene.

Ai încredere în mine, rosti ea pe muteşte. Vika voia să păstreze secretă existenţa actuală, întinată, a lui Nikolai. Apoi, când avea să-şi dea seama ce este în neregulă cu el, Nikolai putea să se întoarcă precum un prinţ preaiubit. Era mai bine în felul acesta pentru Nikolai, şi pentru Rusia. Şi, în mod egoist, şi pentru Vika. Dacă oamenilor le era frică şi îl urau pe Nikolai, Iuliana avea un argument mai puternic pentru a-l executa. Dar dacă Vika îl putea proteja pe Nikolai până reuşea să-l salveze de el însuşi…

Totuşi, nu voia să-i explice toate acestea lui Paşa, şi chiar dacă o făcea, nu acum era momentul potrivit. *Ai încredere în mine,* rosti ea din nou în tăcere.

Sprâncenele lui Paşa rămaseră ridicate, dar el dădu încetişor din cap.

Lena pufni, amintindu-le că era acolo.

— Dovedeşte-o! îi ceru Vikăi.

Vika se încruntă.

— Să dovedesc ce?

— Că eşti drăguţă şi nu obraznică.

Vika îi aruncă o privire lui Paşa. El dădu din cap. Era timpul pentru pomul de Crăciun.

Ea deschise portiera trăsurii pentru a coborî. Ilia apăru imediat acolo pentru a o ajuta.

— Îţi mulţumesc!

Ochii lui zăboviră asupra ei câteva clipe mai mult decât ar fi fost necesar. Oricum, felul în care se uită la Vika nu era privirea admirativă a unui tânăr, ci mai curând una estimativă – o evaluare a binelui şi răului similară celei a Lenei.

Interesant. Vika lăsă deoparte observaţia, pentru a chibzui la ea mai târziu.

Se îndepărtă de trăsură. Lena dădu să o urmeze, dar Vika se uită înapoi spre ea şi clătină din cap. Paşa o invită în schimb pe Lena în trăsură şi, după felul cum radia fetiţa

când se aşeză alături de el, era evident că Paşa mai câştigase încă o admiratoare pe viaţă.

Lui nu-i trebuie magie, gândi Vika. *Paşa este propria lui forţă tăcută de care trebuie să ţii seama. Doar că el nu ştie asta întrutotul.*

Vika mai străbătu câteva străzi, îndepărtându-se de locul în care iniţial se adunase mulţimea. Şi aici erau oameni de-a lungul lui Nevski Prospekt, însă mai puţini, iar între ei era mai mult spaţiu. Se dădură la o parte pentru a-i face loc atunci când ea se opri în centrul bulevardului.

Vika închise ochii, şi cu Nevski Prospekt tăcut, concentrarea veni cu destulă uşurinţă, cu toate că stabilitatea oraşului depindea de realizarea ei. Vizualiză pomul care creştea în faţa căsuţei ei şi gândul la căminul ei o făcu să zâmbească, în ciuda împrejurărilor. Ea şi tata obişnuiau să-l decoreze în fiecare an, împodobindu-i ramurile piezişe cu mărgele aurii, ornamente din lemn şi, preferaţii Vikăi, fluturii pe care îi fermeca să bată din aripile lor viu colorate. Auzise, în copilărie, de licurici în climatele mai calde, aşa că lucrase cu ce avea aici, în Rusia, pentru a-şi crea propriul soi de licurici.

Când Vika deschise ochii, ceva ce semăna cu nişte stele înşiruite pe o sfoară apăru pe cer. Stelele sclipeau luminos, cu toate că nu se lăsase seara. Pe măsură ce se apropiau, formele lor deveneau vizibile. Fluturi, cu aripi luminate, cărând o rămurică din bradul ei.

Lăsară rămurica să cadă în mâna Vikăi.

— *Spasiba,* le mulţumi ea.

Ei făcură o reverenţă în aer preţ de o secundă, apoi zburară pe acoperişul celei mai apropiate clădiri, aterizând spre a se odihni după zborul lor rapid dinspre Insula Ovcinin.

Vika examină rămurica pe care o aduseseră fluturii. Lemnul era sănătos şi puternic; acele, întregi şi de un verde închis. O duse la nas şi inspiră. Probabil că nu exista nimic mai bun decât mirosul Crăciunului. Spera că şi oamenii din Sankt Petersburg aveau să gândească la fel.

— Hai să te prefacem într-un pom, vrei?

Îngenunche şi puse rămurica pe pământ. Îşi frecă mâinile înmănuşate una de cealaltă şi apoi, cu un gest brusc, îşi desprinse palmele.

Crenguţa păru să explodeze, căci se desfăcu dintr-o mică ramură în mii de altele enorme. Mulţimea icni, iar forţa creşterii instantanee a crenguţei o împinse până şi pe Vika îndărăt.

Trunchiul copacului continuă să se extindă şi să se extindă, până ce avu câţiva metri în circumferinţă, iar vârful ajunse la cel puţin treizeci de metri înălţime.

Zâmbetul Vikăi se lăţi, amplificat de parfumul îmbătător al bradului amestecat cu mirosul de sevă şi zăpadă.

— Iar acum, decoraţiunile.

Vika bătu din palme şi, imediat, ghirlande dantelate din flori bleu pal – barbă-albastră, una dintre preferatele tatălui ei – apărură şi se aşezară în jurul copacului. Bucăţi de gheaţă crăpară şi săriră din Neva, apoi se topiră până ce alcătuiră globuri transparente şi scânteietoare, atârnând ca ornamente pe crengi.

Fluturii care se odihneau pe acoperişul palatului zburară înapoi spre ea şi fâlfâiră din aripi nerăbdători. Vika dădu afirmativ din cap.

Trecură ca o săgeată prin aer spre pom. În timp ce o făceau, fluturi şi mai strălucitori veniră în zbor din tot oraşul, luminând cerul. Şerpuiră în susul şi în josul crengilor, coborând şi urcând – beteală magică, sclipitoare.

Vika privi în jur, spre oamenii de pe bulevard. Mulţimea era mult mai aproape acum. Cei mai mulţi ochi nu mai luceau de frică, ci străluceau, larg deschişi, cu aceeaşi curiozitate pe care o arătase Lena mai devreme.

Însă Vika nu terminase. Încă mai trebuia să farmece pomul să dea cadouri copiilor care se apropiau de el.

Ce ar fi putut pomul să dea? Dacă ar fi fost vraja lui Nikolai, el ar fi făcut să apară daruri minuţios împachetate, fiecare cu o jucărie diferită – un set pentru a construi machete de poduri, o păpuşă acţionată cu cheiţă, o cutie muzicală din care s-ar fi auzit cântece de Crăciun. Dar acesta nu era genul de magie în care Vika să fi excelat. Ea

era mai pricepută cu elementele şi cu natura, însă un copil ca Lena nu ar fi fost fericit cu o cutie plină cu zăpadă.

Existau, totuşi, alimentele. Avea să fie complicat, deoarece mâncarea făcută să apară prin magie nu era niciodată, aşa după cum pretindea tatăl ei, la fel de delicioasă precum cea gătită cu mâna.

Dar ce copil ar fi făcut vreodată mofturi la dulciuri?

Vika pocni din degete şi prune din zahăr de culoare violet-închis apărură peste tot în pom, agăţate de codiţe negre din lemn-dulce. Ramurile mai joase ale pomului se îngreunară de bomboane în formă de conuri, fiecare de o altă culoare şi aromă, de la roşul căpşunelor la oranjul marmeladei şi la albastrul fructelor de caprifoi. Şi smocuri de vată de zahăr, ca o zăpadă dulce, se aşezară plutind pe crengi. Ori de câte ori un copil întindea mâna, dădea peste o trataţie.

Vika făcu un pas înapoi pentru a-şi privi pomul. Era impresionant şi lucitor şi mai presus de orice… nevinovat. Nu ar fi putut folosi ceva atât de pur drept armă. Şi, oricum, ea nu avea de gând să-l ucidă pe Nikolai.

Am să-i dau şi foc, gândi Vika, *dar nu cum dorea Iuliana.*

Vika făcu să apară o flăcăruie în vârful degetelor ei şi o suflă spre pom. Aceasta zbură spre baza copacului şi se îndreptă spre mijlocul trunchiului. De acolo, începu să lumineze pomul din interior, învăpăiat şi fierbinte. Flacăra ardea în trunchi, dar rămânea închisă înăuntrul straturilor groase de coajă, şi ţâşnea în sus, tot mai sus, spre mijloc. Focul distrugea sufletul copacului şi, în acelaşi timp, îl alimenta, împărţind lemnului lumină şi viaţă din interior spre exterior.

În cele din urmă, flacăra ajunse în vârful bradului şi explodă mai departe, licărind extraordinar în cer.

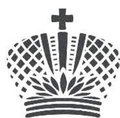
Lena strigă şi bătu din palmele ei mici.

Însă Vika nu sărbătorea. Se uită la vrăjitoria ei şi se văzu pe sine. Şi pe Paşa, şi pe Nikolai. *Aici e vorba doar de rezistenţa scoarţei noastre… sau dacă focul ne va mistui pe toţi şi ne va ucide.*

Restul oamenilor de pe Nevski Prospekt rămaseră tăcuţi

şi nemişcaţi. Nu mai strigau despre vrăjitoare şi diavoli, însă nici nu aplaudau şi nici nu ovaţionau. Era ca şi cum ar fi înţeles cât de precar era totul şi că întunericul nu putea fi oprit de un singur pom de Crăciun învăpăiat.

Sau de o singură fată învăpăiată.



CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Antecamera Iulianei era plină de hârtii. Mai multe cutii cu corespondenţa mamei sale erau răsturnate pe podea, rămăşiţele parfumului floral al răposatei ţarine plutind prin încăpere asemenea unei stafii. Propriile note ale Iulianei erau aruncate pe birouaşul din colţ, în locul rapoartelor Consiliului Imperial, care stăteau într-un teanc atât de înalt pe podea, încât era aproape imposibil să o vezi stând aşezată cu picioarele încrucişate pe covorul din spatele lor.

Scotocea prin scrisorile mamei ei – mă rog, prin cele care îi fuseseră trimise ţarinei, de vreme ce Iuliana, în mod evident, nu le avea pe cele pe care le trimisese mama ei – şi căuta menţiuni despre Aleksei Ohotnikov, precum şi despre oricine altcineva care ar fi putut să fi fost amantul ţarinei cu circa optsprezece ani în urmă. Mama ei se simţise adeseori izolată în viaţa de la curte şi în consecinţă scrisese neîncetat misive, găsindu-şi alinarea în veştile de la prietenii săi.

Totuşi, problema era că prietenii mamei sale scriseseră şi ei neîncetat misive, ceea ce însemna că erau mii de plicuri pe care trebuia să le deschidă.

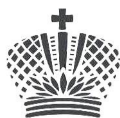
Însă trebuie să existe ceva aici care să dovedească faptul că ţarul era tatăl lui Paşa sau că nu era. Iuliana găsise deja câteva scrisori de la nişte aristocrate care îi raportau ţarinei că îl văzuseră pe Ohotnikov la un bal sau altul, într-un salon sau altul, şi cu ce fusese îmbrăcat în acea seară, cu cine dansase, dacă făcuse cuiva complimente pentru felul în care cântase la pian. Existau menţiuni, în scrisorile timpurii, şi despre alţi bărbaţi, posibili amanţi. Iuliana oftă. Nu ştia dacă voia să se maturizeze. Viaţa la curte pentru femei părea îngrozitor de previzibilă şi de plictisitoare.

Cel puţin, dacă Paşa devenea ţar, el avea s-o lase pe

Iuliana să-i dea o mână de ajutor. Înţelegea că ea era mai mult Ecaterina cea Mare decât Maria Antoaneta. Deşi Iuliana aprecia *petit four*-urile şi rochiile frumoase.

Râse, ceva ce rareori îşi îngăduia, chiar şi când era singură, apoi se aplecă deasupra unui nou teanc de scrisori, cu toate că o durea gâtul de la orele de citit de până atunci.

— Voi rezolva asta, zise ea, în timp ce deschidea un alt plic. Într-un fel sau altul.



CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

— Puteţi să-i faceţi ioc mamei mele? întrebă un băiat în acea seară, în timp ce se împingea în masa de oameni din naos, partea principală a bisericii.

Se apropie de Paşa, care stătea în picioare în mijlocul mulţimii, deghizat în docher. În spatele băiatului păşea încet o femeie cu un şal gri înfăşurat în jurul capului, cu postura aplecată şi cu paşii şovăielnici. Ea nu avea, probabil, mai mult de treizeci de ani, dar viaţa era dură pentru ruşii de rând, cei care măturau străzile, trudeau în fabrici şi creşteau câte şase copii înainte de a muri de holeră sau de tuberculoză sau pur şi simplu de epuizare. Restul credincioşilor arborau aceleaşi expresii, de oboseală şi de resemnare, aşa cum stăteau în naos, aşteptând liturghia.

— Faceţi loc, zise Paşa, despărţind mulţimea cu braţele.

Băiatul şi mama sa dădură recunoscători din cap.

Biserica era una simplă în exterior, prin nimic comparabilă cu marile catedrale din alte părţi ale Sankt Petersburgului, dar acelea erau biserici pentru cei bogaţi. Acesta era un loc de închinăciune şi adăpost pentru toţi ceilalţi.

Şi totuşi, icoane aurite, lucrate cu grijă, ale Sfintei Treimi şi ale tuturor sfinţilor împodobeau iconostasul, un paravan care separa naosul de altar, iar sus, deasupra capetelor, tavanul era pictat cu scene religioase. Nu se făcea rabat de la nicio cheltuială când era vorba de a-L cinsti pe Dumnezeu.

Paşa se aşeză la loc în mulţime. Era îmbrăcat cu o tunică şi cu pantaloni, şi avea o barbă falsă pentru a-i acoperi cea mai mare parte a chipului, dar nu conta prea mult, căci toţi ceilalţi erau prea ocupaţi să-şi spună rugăciunile în şoaptă pentru a se uita la cei din jurul lor.

— Te rog, mântuieşte-l pe ţarevici de sub magia diavolului.

— Ai milă şi cruţă-ne de vrăjitoare.

— Spune-ne ce să facem, o, Doamne, trimite-ne un semn şi noi îl vom urma.

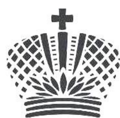
Naosul părea să se facă mai mic; mirosul înăcrit al fricii se întindea ca o pătură grea în biserică şi era din ce în ce mai anevoie pentru Paşa să respire. Îşi făcu loc printre oameni, însă oriunde s-ar fi întors, ei şopteau aceleaşi rugăminţi stăruitoare. *Ajută-ne. Mântuieşte oraşul de vrăjitoare. Scoate diavolul din ţarevici.*

Se părea că pomul Vikăi şi îndemnurile lui Paşa de a crede în el nu convinseseră pe nimeni. Nici pe departe.

Ieşi cu paşi apăsaţi din naos şi se năpusti pe uşa bisericii. Aerul geros de afară năvăli în plămânii lui şi el îl înghiţi lacom, în respiraţii sacadate. Oare făcuse o greşeală susţinând deschis magia? Exista un motiv pentru care ţarii şi Biserica o ascunseseră în trecut – cea mai mare parte a poporului nu putea accepta că existau puteri mai mari decât ei. Acum, totuşi, oamenii ştiau din nou despre magie, şi lucrurile scăpau de sub control.

Nu ştiu cum să fac asta, gândi Paşa, în timp ce se rezema cu spatele de zidul bisericii, cu capul dat pe spate. Vântul îi biciuia obrajii, înţepându-l cu acele ascuţite ale măzărichii.

Nu ştiu cum să fiu ţar.



CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

După ce Galina o concediase, Renata se străduise să-şi găsească de lucru. Numai printr-o legătură a unei alte fete care lucrase la chioşcul provizoriu din Sankt Petersburg al Ludmilei toamna trecută îşi asigurase un post la „Madame Boulangère”, brutăria în stil parizian de pe Nevski Prospekt.

Nu era o slujbă grozavă, cu toate că nicio slujbă de brutar nu ar fi putut să fie numită aşa. Aerul era mereu înăbuşitor de la căldura constantă a cuptoarelor, orele erau istovitoare, iar proprietara brutăriei, aşa-zisa Madame Boulangère însăşi, îşi pierduse papilele gustative într-un accident în copilărie dar refuza să o recunoască, astfel că se plângea mereu de lipsa gustului produselor de patiserie din prăvălie, când orice lipsă era din vina propriei sale limbi.

Totuşi, era un serviciu. În plus, Renata trecuse cu bine peste munci mult mai rele lucrând pentru Galina în toţi acei ani. O proprietară lipsită de simţul gustului nu era nimic remarcabil de suportat.

Renata rămânea adesea ultima la brutărie, căci era şi cea mai nouă angajată, şi astfel beneficia de onoarea îndoielnică de a face curăţenie în prăvălie. Era pe punctul de a aprinde mai multe lămpi – abia se înserase, dar iarna soarele apunea după-amiaza târziu în Sankt Petersburg când uşa de la intrare se deschise şi se închise iar.

— Ăăă, bună seara? strigă ea în întunericul din preajma ei.

Crezuse că încuiase uşa. Poate că Inessa, fata care o ajutase să-şi facă rost de slujbă, venise să-i dea o mână de ajutor? Cu toate că Renata nu avea nici cea mai vagă idee de ce s-ar oferi cineva să facă asta.

— Renata Galighina, voiam de mult să te cunosc, rosti

un glas aspru.

În mod hotărât, nu era Inessa. Renata dădu înapoi, adăpostindu-se în spatele tejghelei brutăriei.

— Îmi… îmi pare rău. Am închis.

Se uită în jur, căutând un cuţit, o spatulă, ceva cu care să se poată apăra, dar fie că fetele curăţaseră prea bine în timpul schimbului precedent, fie că nu era destulă lumină în prăvălie pentru ca Renata să vadă. Ori ambele.

— Nu te teme, draga mea. Nu vreau să-ţi fac niciun rău. Sunt mama lui Nikolai, Aijana Karimova. Am venit să-ţi cer ajutorul pentru fiul meu.

Aijana nu avansă, ci mai curând rămase aproape de intrarea în brutărie.

— Nikolai a dispărut, zise Renata.

Se întorsese la banca stepei după ce el ştersese cea mai mare parte din ea, dar nu-l mai găsise acolo. Nu se îngrijorase, totuşi. Dacă putuse să supravieţuiască Jocului, probabil că supravieţuise şi băncii. Dar, oricum, nu avea de gând să-i spună nimic din toate astea străinei. Nu până ce nu avea să ştie sigur cine era.

Renata îşi strânse degetele în jurul unui sucitor. În sfârşit, o măsură de apărare.

— Din contră, zise Aijana, s-a întors.

S-a întors… aşadar, ea chiar *ştie că trăieşte, dar că o vreme a fost altundeva.*

— De unde să ştiu că spui adevărul? întrebă Renata.

— Este alegerea ta dacă mă crezi sau nu. Aijana râse. După ce Nikolai a scăpat din bancă, s-a dus la fostul lui cămin să caute adăpost şi să te găsească pe tine. Fostul lui mentor l-a dat afară, iar tu fuseseşi eliberată de îndatoririle tale de acolo. De atunci, el a fost, să spunem, preocupat, dar ştiu că ar vrea să te revadă.

Şi apoi Aijana îi spuse Renatei despre provocarea pe care Nikolai i-o lansase lui Paşa.

Renata scăpă sucitorul pe tejghea. Acesta căzu zdrăngănind pe podea.

Nikolai a ameninţat să-l distrugă pe Paşa şi să preia tronul? Asta nu suna a Nikolai cel pe care îl cunoştea ea.

— Tu îl vei ajuta, zise Aijana.

— Poftim?

— Nu te rog. Îţi spun.

Aijana porni şchiopătând spre tejgheaua brutăriei. Traversă într-un con de lumină aruncat de un stâlp de iluminat de afară şi Renata îi văzu chipul scheletic şi peticele de păr lung şi slinos.

— Ce… ce eşti tu?

Aijana se opri.

— Sunt vindecătoare. O femeie care şi-a croit drum cu ghearele înapoi din pre-moarte. O mamă căreia nu-i pasă de nimic pe lume în afară de fiul ei. Nikolai are nevoie de energie, Renata. Se poate întoarce în realitate, însă prinderea lui de această viaţă este fragilă. Dacă e să aibă o şansă de a-l înfrânge pe ţarevici, Nikolai va avea în curând nevoie de mai multă energie.

— Şi cum de sunt eu răspunsul?

— Tu eşti doar mijlocul. Eu posed energia de care are el nevoie, dar refuză să o ia de la mine. Tu, pe de altă parte… el crede că prezenţa ta e cea care l-a ajutat să scape din visul din stepă şi probabil că însemni mult pentru el dacă te-a căutat la casa contesei. Prin urmare, am de gând să-ţi transfer ţie o parte din energia pe care o posed. Tu, la rândul tău, vei găsi o cale prin care să-l convingi să o ia de la tine.

— Eu…

— Să nu mai pierdem vremea flecărind. Îl vei ajuta pe fiul meu de bunăvoie sau te voi forţa s-o faci?

Aijana îşi flutură mâna în aer. Unghiile ei se întinseră ca nişte lame, toate în afară de cea de la degetul arătător, care părea să se fi rupt. Începu din nou să înainteze spre Renata.

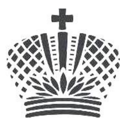
Piciorul Renatei găsi sucitorul de pe podea, lângă un sac de făină. Însă nu îi era de niciun folos. Nu avea cum să oprească o mamă motivată de iubire, chiar dacă iubirea era anapoda. Sau mai ales dacă era anapoda.

De asemenea, nu se putea discuta raţional cu o fată care era îndrăgostită. Chiar dacă băiatul pe care îl iubea voia să

facă ceva cu care ea nu era de acord. Aici era vorba de Nikolai. Renata avea să se dedice oricăror lucruri îi trebuiau lui.

Păşi peste sucitor şi ieşi de după tejghea. Arboră cea mai curajoasă expresie.

— Îl voi ajuta pe Nikolai de bunăvoie, spuse Renata. Spune-mi doar ce să fac.



CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Nikolai dormise aproape o zi întreagă, şi când se trezi la începutul serii, se simţi mai bine şi mai plin de viaţă decât până atunci. Şi totuşi, în mod paradoxal, părea şi mai profund cenuşiu. Se rostogoli din patul său de la „Molia Neagră” şi încercă să-şi folosească puterea revitalizată pentru a ridica o protecţie în jurul său, astfel încât să apară ca o persoană obişnuită, însă forma siluetei sale părea să riposteze, iar protecţia tot şovăia.

Nikolai se încruntă. Se simţea uşurat că marginile sale nu mai erau estompate, dar şi îngrijorat pentru că forma sa de umbră părea să devină tot mai încăpăţânată. Şi cum? Să fie doar odihna cea care îl reenergiza? Şi totuşi dormise destul în visul din stepă, şi se trezise numai o singură dată simţindu-se mai puternic, aşa cum se întâmplase şi azi.

Dar conta oare? Cu cât era mai puternică energia care circula prin el, cu atât mai puţin părea să-i pese lui Nikolai. De fapt, în timp ce se întindea, complet treaz, un val rece se precipită înlăuntrul lui, iar el râse când îşi aminti că avea un tron de preluat. Şi un ţarevici de omorât.

Că tot veni vorba, Nikolai trebuia să viziteze o prăvălie de jucării de pe Nevski Prospekt. Avea ceva amuzant pregătit pentru Paşa. Mă rog, poate că „amuzant” nu era cuvântul potrivit pentru felul în care avea să-l perceapă Paşa. Dar pentru Nikolai avea să fie amuzant.

Gândul îl făcu şi mai rece – ba chiar şi mai puternic.

Îşi croi drum prin Piaţa Sennaia spre zona mai plăcută a Sankt Petersburgului, spre o prăvălie cu o vitrină care etala o adevărată petrecere de sărbătoare a păpuşilor.

— *Cest parfait*[12], zise Nikolai, strecurându-se în prăvălie.

Aruncă o vrajă rapidă, răsturnând un teanc de cutii din

[12] „E prefect”, în lb. franceză.

spate pentru a-i distrage atenţia vânzătoarei, şi cât timp rămase singur, Nikolai vârî în buzunar măsuţele miniaturale, platouaşele şi ghirlandele de Crăciun din vitrină. Luă păpuşile în rochii de tul şi redingote cu pantaloni, precum şi o mică orchestră.

Ieşi furiş din prăvălie, înainte ca acele cutii din spate să fi fost măcar adunate.

O fetiţă şi tatăl ei se apropiară, iar Nikolai intră pe ulicioara îngustă de lângă prăvălie şi se lipi de perete.

— Petrecerea păpuşilor a dispărut! exclamă fetiţa în timp ce examina vitrina.

Dar am de gând să-ţi ofer ceva şi mai bun în locul ei, gândi Nikolai.

— Probabil că a cumpărat cineva setul, replică tatăl.

Fata se bosumflă, dar îşi urmă tatăl şi îşi continuară drumul.

Umbrele lor întârziară.

Nikolai miji ochii la ele. Umbrele se întinseră, din ce în ce mai subţiri, asemenea unei caramele negre, cu un capăt legat de fată şi de tatăl ei, iar celălalt prins – sau atras – de Nikolai.

— Huş! şopti el, făcându-le semn cu mâna să plece.

Umbrele mai zăboviră preţ de o secundă. Apoi, brusc, se retraseră şi reveniră la forma normală îndărătul oamenilor cărora le aparţineau. Nikolai clipi. Asta se întâmplase cu adevărat? Sau îşi pierdea el minţile?

Scutură din cap. Probabil că-şi închipuise; umbrele nu aveau voinţă proprie.

Sau aveau? Îşi privi propriile mâini-umbre. Dar şi le vârî iute în buzunarele paltonului.

Degetele sale dădură de portmoneu. *Of! Nu am plătit pentru păpuşi, nu-i aşa?*

Însă Nikolai se opri înainte de a intra din nou în prăvălia de jucării. Niciodată până atunci nu i se mai întâmplase să fure dintr-o prăvălie. Şi totuşi, iată-l, plătind pentru păpuşi ulterior, ca un gând întârziat.

Ce m-a apucat? gândi el, în timp ce scotea un teanc de ruble. Puse banii în vitrină, unde fuseseră păpuşile. Plecă

grăbit pe Nevski Prospekt.

— Oricum, ce înseamnă corect şi greşit? se întrebă Nikolai cu voce tare.

Putea ceva să pară greşit când era un fenomen izolat – cum ar fi să te serveşti singur cu un set de căsuţă de păpuşi –, dar să fie corect în schema mai largă a lucrurilor? Era ca şi cum ar fi luptat într-un duel. Gentlemenii luptau pentru a îndrepta insulte şi pentru a-şi apăra onoarea în fiecare zi. Uneori, un duel avea drept rezultat moartea, însă era, fără îndoială, lucrul corect de făcut. Ceea ce era întocmai ce făcea acum Nikolai provocându-l pe Paşa: îşi apăra onoarea şi îl făcea pe Paşa să plătească pentru trădarea lui.

În plus, eu aş fi un ţar mai bun. Nikolai putea să ofere o perspectivă de a conduce imperiul de care Paşa nu era capabil, căci Paşa crescuse în opulenţa Palatului de Iarnă, în vreme ce Nikolai îşi croise drumul pornind de la nimic. Se întreţinuse singur, ocupându-se cu îndeletniciri ciudate – livrând pachete pentru „Bissette & Fiii”, ascuţind săbii şi cuţite pentru ofiţerii Armatei Imperiale, ajutând la lecţiile de dans pentru Madame Allard. Spre deosebire de Paşa, Nikolai ştia cum era viaţa pentru ruşii de rând. Şi ei meritau să aibă un ţar care să le înţeleagă greutăţile.

Oricum, asta îşi spunea Nikolai.

Ajunse la cheiul râului Neva, acum o vastă întindere de gheaţă goală. Un spaţiu alb care să găzduiască cea mai spectaculoasă sărbătoare pe care o văzuse vreodată oraşul. Nikolai pocni din degete şi un carton pentru invitaţii apăru:

PAVEL ALEKSANDROVICI ROMANOV
invită tot Sankt Petersburgul
la o festivitate de sărbătoare
LA ORA UNSPREZECE ÎN ACEASTĂ SEARĂ
19 DECEMBRIE 1825
PE SUPRAFAŢA ÎNGHEŢATĂ A RÂULUI NEVA.

Apoi, Nikolai pocni din degete, multiplicând invitaţia falsă. Când aveau să fie gata, urma să le trimită în zbor

tuturor locuitorilor din oraş. Oamenii cu greu fuseseră liniştiţi de pomul de Crăciun al Vikăi. Nu avea să dureze mult ca balanţa să se încline în cealaltă parte, către frică şi isterie.

— Hai să vedem ce părerea au de petrecerea „lui Paşa” şi de presupusa lui folosire a magiei în scopuri nobile.

Dar, mai întâi, trebuia să o creeze.

Nikolai făcu să apară lame pe tălpile ghetelor sale şi patină pe gheaţă. Nimeni nu putea să-l vadă, ceea ce era tocmai ce-şi dorea el. Nimic nu avea să fie dezvăluit până ce totul pentru petrecere nu avea să fie gata până la ultimul detaliu.

Se opri în mijlocul râului şi îngenunche, scoţând păpuşile şi celelalte piese din buzunarele paltonului şi punându-le pe gheaţă.

În vitrină fuseseră numai două mese lungi din lemn, fiecare acoperită cu o faţă de masă din satin albastru, şi o mână de scaune cu pernuţe crem, însă insuficienţa nu constituia o problemă pentru Nikolai. Îşi trecu mâinile peste micuţa mobilă şi o multiplică, iar şi iar, până ce avu o sută de mese şi mai mult de o mie de scaune.

Apoi îşi azvârli braţele în lături, iar mesele şi scaunele urmară arcul său, aruncându-se pe râul îngheţat, până ce fură întinse, la distanţe egale, pe o rază de un kilometru şi jumătate. Nikolai închise ochii strâns şi se concentră asupra fiecărei mese, asupra fiecărui scaun, văzându-le în miniatură. În mintea lui, ele începură să crească. Exact cum procedase şi cu Băncile Viselor pe Insula Letniy, doar că însutit.

Lemnul scârţâi în jurul lui Nikolai pe măsură ce mesele şi scaunele se întindeau. Centimetru cu centimetru, se dilatau de la mărimea pentru păpuşi la cea pentru oameni. Când fură în mărime naturală, Nikolai era plin de sudoare. Deschis încet ochii.

Nu putea să vadă toate mesele şi scaunele în întuneric, însă ele erau acolo, aliniate de-a lungul râului Neva, gata să arate splendid la un festin.

Compétent! îşi zise în sinea lui. Nu era un compliment,

ci o recunoaştere a capacităţii. Până acum. Îşi şterse fruntea de sudoare.

Urmau decoraţiunile. Nikolai privi în jos la grămada de ghirlande aurii, la clopoţei şi la fundele din catifea. Însă nu avea pereţi pe care să le agaţe.

Am păsări.

Nikolai scoase o serie de ciripeli. Un minut mai târziu, cerul se umplu de murmurul moale al sutelor de aripi care fâlfâiau.

— *Bonsoir!* salută el vrăbiile din piatră pe care le crease în timpul Jocului ca să o supravegheze şi să o omoare pe Vika.

Surâse privind la eleganţa lor tăcută.

La fel ca în cazul meselor şi scaunelor, Nikolai măRi decoraţiunile păpuşilor, până ce ajunseră mult, mult mai mari. Când termină, făcu un semn către păsările lui.

— Vă rog, le zise.

Una câte una, coborâră, luând ghirlandele aurii şi clopoţeii şi fundele viu colorate. Zburară de-a lungul Nevei şi le aranjară cu îndemânare în aer – sub îndrumarea lui Nikolai, fireşte –, deasupra şi în jurul meselor. Cerul serii răsună de clinchete, apoi sclipi când Nikolai îl lumină cu candelabre cu lumânări aşezate în şiruri.

— Iar acum să populăm scena, spuse el.

Zeci de păpuşi – femei în rochii de tul de culoarea vinului de Burgundia, bărbaţi în redingote şi pantaloni negri, cu cravate de culoarea vinului de Burgundia – căpătară dimensiuni umane. Chipurile lor erau fin realizate din porţelan, zâmbetele lor pictate pline de veselie şi fără de cusur. În scena din casa păpuşilor, ele fuseseră cele care dansau; la sărbătoarea lui Nikolai, ele aveau să fie cele care îi întâmpinau pe oaspeţi, le turnau vin şi le serveau mâncarea.

Urmară muzicienii. Nu era o orchestră întreagă, aşa cum i-ar fi plăcut lui Nikolai, ci mai curând o secţiune mare de coarde, însă trebuia să se descurce cu ceea ce avea. Păpuşile îşi aranjaseră viorile, violele, violoncelele şi contrabasurile lângă o întindere deschisă de gheaţă, ceea

ce avea să fie ringul de dans – ori, dacă era cazul, de *patinaj.*

Nikolai zâmbi privind ceea ce crease, cu toate că era ameţit de epuizare. Îi chiorăia şi stomacul; i se făcuse foame din pricina efortului. Magia era la fel de istovitoare (sau chiar mai mult) ca orice activitate fizică.

— Încă ceva.

Nikolai făcu să apară supiere pline cu borş, platouri cu sturion copt cu ciuperci şi pâini dense din secară. Existau coşuri pline cu sărăţele pe care să le mănânci cu varză murată şi farfurii încărcate cu piroşti cu varză din care ieşeau aburi. Şi, bineînţeles, vin şi votcă rece ca gheaţa, cu o varietate de murături cu care să meargă.

Mai târziu avea să fie desert, incluzând *pastila*[13] de coacăze, *sîrniki* prăjiţi – papanaşi cu brânză de vaci grasă –, servite cu miere, zahăr pudră şi smântână. Aceasta era o petrecere pentru toată lumea din Sankt Petersburg, inclusiv pentru negustori, marinari şi servitoare, nu doar pentru aristocraţie, aşa că Nikolai voia ca mâncarea şi băutura să reflecte preferinţele zilnice ale ruşilor.

Ce păcat că multe dintre ingredientele pentru festinul din această seară se rânceziseră, gustul fiind complet mascat prin magie! Oamenii aveau să dea vina pe ţar pentru îmbolnăvirea lor, cu minţile şi trupurile îngreţoşate. Şi dacă Paşa avea să-şi arate chipul – cu siguranţă că avea să vină, căci cum ar fi putut să n-o facă dacă invitaţia era în aparenţă din partea lui –, mâncarea care îi atingea buzele avea să fie chiar şi mai potentă.

Posibil letală.

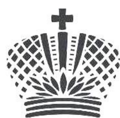
După cum promisese Nikolai, avea să-i fure lui Paşa iubirea poporului. Şi apoi avea să-l omoare.

Nikolai zâmbi cu superioritate. Însă nu era zâmbetul lui obişnuit, cel cu o singură gropiţă în obraz. Era mai tăios, mai întunecat, ca al Aijanei.

El nu înţelegea pe deplin cât de mult se schimbase.

---

[13] Dulciuri tradiţionale ruseşti sub formă de mici pătrate, făcute din piure de fructe, albuşuri de ou şi zahăr sau miere.



CAPITOLUL TREIZECI

Invitaţiile ajunseră la Palatul de Iarnă asemenea unei furtuni de păsări de mare din hârtie, plonjând prin cadrul uşilor şi pe hornuri ca şi cum s-ar fi scufundat în ocean după peşti. Aterizară la picioarele fiecărui slujitor, lacheu şi servitoare. Şi la picioarele lui Paşa şi ale Iulianei. Tocmai se relaxau la sfârşitul serii cu un joc de şah (pe care, invariabil, Paşa intenţiona să-l piardă).

Un servitor se repezi să ridice plicurile de pe covor şi le prezentă Marii Prinţese şi ţareviciului.

Paşa privi lung la plicul din farfuria sa.

— Ai de gând să-l deschizi? îl întrebă Iuliana.

El clătină din cap încetişor.

— Ultimul mesaj pe care l-am primit prin livrare magică n-a fost tocmai bun.

Ea se întinse şi îl mângâie pe fratele ei pe braţ pentru a-l alina.

— Atunci, o voi face eu, zise şi, fără să aştepte consimţământul lui, rupse plicul şi scoase cartonul alb şi gros din interior.

Citi invitaţia şi se strâmbă.

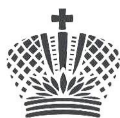
— Mă tem să te întreb ce este, spuse Paşa.

Iuliana lăsă invitaţia pe farfuria lui Paşa.

— Se pare că ai invitat tot Sankt Petersburgul la o serbare în această seară. Începe într-o oră.

Paşa se uită la carton şi oftă.

— Presupun, în acest caz, că am face mai bine să mergem să ne îmbrăcăm. Însă sugerez să mergem deghizaţi.



CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

La unsprezece şi un sfert, Paşa ieşi din Palatul de Iarnă, îşi mângâie mustaţa blondă (nu era reală, dar părea destul de convingătoare) şi îşi potrivi ochelarii falşi pe nas. Şi uniforma lui fusese aleasă cu grijă, de la chipiu şi până la cizmele unui soldat de rând, toate acoperite cu o manta cenuşie.

Iuliana îşi petrecu braţul pe sub al său. Bombăni în timp ce studie paltonul cafeniu ponosit pe care Paşa îl „împrumutase” pentru ea de la o servitoare.

— Lâna îmi dă mâncărimi, se plânse Iuliana.

— E mai bine dacă mergem la serbare aşa, spuse el.

— Ştiu. Dar tot mă mănâncă.

Paşa râse – la naiba, se simţea minunat să se detensioneze aşa, fie şi numai pentru o secundă – şi o conduse spre Neva, unde petrecerea pe gheaţă a lui Nikolai era deja în toi.

Toate femeile şi toţi bărbaţii din Sankt Petersburg păreau să fie prezenţi. Patinau pe muzica orchestrei de coarde. Râdeau sub candelabrele cu lumânări şi sub ghirlandele aurii, sub clopoţeii şi sub fundele ridicate de păsări din piatră în cerul nopţii. Devorau bucatele de la festin şi vorbeau cu gurile pline, scaunele fiind ticsite de negustori aşezaţi alături de marinari şi de spălătorese.

Şi, pretutindeni în jurul lor, păpuşi în mărime naturală, cu chipuri din porţelan, umblau de colo-colo, umplând paharele cu vin şi înlocuind platourile goale cu şi mai multă mâncare.

Paşa se înfioră. Păpuşile erau frumoase, însă era şi ceva în neregulă. Eleganţă întinată de ceva care te bântuie.

— Sunt asemănători omuleţului şi balerinei, atinşi de o nebunie ce îţi dă fiori pe şira spinării.

— Eu cred că Nikolai e cel care a înnebunit, spuse

Iuliana în timp ce studia scena. Poate c-ar trebui să-ţi foloseşti colierul şi să o convoci pe Vika. Dacă invitaţiile au fost trimise numai locuitorilor din Sankt Petersburg, ea nu a primit niciuna pe insula ei.

Paşa se încruntă.

— În ultima vreme, i-am cerut cam multe. Să-i acordăm o seară liniştită la ea acasă. În plus, tu şi cu mine am fost la destule serbări în vieţile noastre încât să ne putem descurca la încă una. Pur şi simplu vom aduna informaţii.

Iuliana îşi ţuguie buzele, privindu-l cu scepticism.

Un grup de pescari trecu pe lângă ei.

— Petrecerea asta este extraordinară, spuse unul din ei, luând o sorbitură din sticla de votcă.

Un altul încuviinţă din cap, şi el cu o sticlă în mână.

— Să sperăm că ţareviciul va face asta pentru noi în fiecare an.

Al treilea interveni:

— Dacă o face, cred că m-aş putea obişnui cu magia.

— Bine zis! Bravo! adăugă primul bărbat.

Ridică sticla în aer, iar grupul izbucni într-un râs zgomotos şi îşi continuă drumul prin zăpadă, spre ringul de gheaţă.

— Ei bine, e un lucru bun că încep să accepte magia, îi spuse Paşa în şoaptă Iulianei.

Ea îl strânse mai tare de braţ.

— Ar fi, dacă tu şi Vika aţi fi creat această serbare. Însă este a lui Nikolai. În mod hotărât, ceva nu va ieşi bine.

Paşa se înfioră din nou.

Cineva îşi drese glasul în spatele lor. Paşa aproape că sări speriat.

— Scuzele mele, Alteţa Voastră Imperială, şopti Ilia în timp ce se apleca spre el. Am vrut doar să-mi fac prezenţa cunoscută în caz că aveţi nevoie de mine.

Paşa îşi reveni. Luase hotărârea să le spună celor din Garda sa că el şi cu Iuliana aveau să ajungă la serbare mai târziu, cam pe la miezul nopţii, ceea ce în parte era adevărat, căci el voise doar să se strecoare prin zona de petrecere în recunoaştere înainte de a-şi face apariţia în

mod oficial, drept el însuşi, ceva mai târziu. Dar, bineînţeles, dacă cineva avea să descopere că ieşise pe furiş din palat mai devreme, acela era Ilia. Acesta era, la urma urmelor, motivul pentru care Paşa îl alesese să-l spioneze pe Volkonski şi pe constituţionalişti. Ilia era foarte priceput la a cunoaşte şi la a vedea lucruri pe care nu ar fi trebuit să le cunoască şi să le vadă.

Lui Paşa îi chiorăi stomacul.

— Poate că aţi vrea să mâncaţi ceva în timp ce investigaţi? îl întrebă Ilia.

— Nu e o idee rea.

— E o idee groaznică, îl contrazise Iuliana.

O păpuşă din porţelan, în mărime naturală, trecu patinând cu o supieră plină cu borş. Paşa inhală profund, căldura ciorbei de sfeclă învăluindu-l şi trecând prin el, exact atunci când o a doua păpuşă alunecă spre el cu o farfurie cu minitarte, umplute cu ceapă caramelizată, şvaiţer şi cimbru.

— *Tarte à l'oignon?*[14] întrebă ea cu o voce nostimă, perfect potrivită unei păpuşi din porţelan.

El zâmbi.

— *Merci.*

Vârî o minitartă în gură, în timp ce Iuliana strigă:

— Paşa!

El înghiţi şi ridică din umeri.

— N-am putut să mă abţin. A trecut mult timp de la cină şi *tarte à l'oignon* este una dintre preferatele mele.

Iuliana se repezi la el şi îl zgâlţâi de umeri.

— Ştiu! Şi Nikolai ştie! Ce alt motiv ar fi avut să servească un fel franţuzesc la o petrecere unde toate celelalte mâncăruri sunt ruseşti?

— *Sacré bleu!* rosti Paşa în şoaptă.

Dulceaţa cepei deja devenea usturătoare pe limba lui. Nu, nu usturătoare. Metalică. Iuliana avea dreptate. Nikolai o făcuse dinadins. Probabil că văzuse dincolo de deghizamentul lui Paşa – fireşte că ştia cea mai mare parte a lucrurilor pe care le avea Paşa în garderobă, de vreme ce

[14] „Tartă cu ceapă”, în lb. franceză.

se furişaseră de nenumărate ori împreună în decursul anilor – şi trimisese anume o păpuşă cu tarta.

— Iuliana…

Paşa se apucă cu o mâna de gât şi cu cealaltă de burtă. Genunchii îi cedară, de parcă ceva ascuţit i-ar fi secerat.

Ilia se aruncă şi îl prinse.

— Repede, trebuie să-l scoatem de aici pentru a nu mai fi vizibil, îi spuse Iuliana lui Ilia în şoaptă. Râse – convingător – şi adăugă cu o voce suficient de tare încât cei din jur să audă: N-ar fi trebuit să bei atât înainte să mănânci!

Ilia îi săltă braţul lui Paşa pe după umărul lui şi amândoi porniră împleticit înapoi spre palat, cu Iuliana în urma lor.

Însă după numai câţiva metri, Paşa se îndoi, străbătut de convulsii, şi tuşi în zăpadă.

— Cred că sângerez, şopti el când accesul de tuse îi trecu.

Iuliana gemu atunci când Paşa îşi luă mâna de la gură. Era lipicioasă şi de un stacojiu intens.

— Pe-aici, spuse Ilia, conducându-i de cealaltă parte a nămetelui de zăpadă.

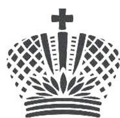
Nu era mare lucru, dar era oarecum ferit de privirile celor care mergeau la petrecere.

Paşa se prăbuşi. Mai tuşi puţin, şi roşul pătă zăpada murdară. Odată cu sângele, îşi pierdea şi cunoştinţa.

Dar chiar atunci când totul era pe cale să se întunece, Paşa trase de gulerul uniformei şi smulse pandantivul din bazalt. Îşi strânse degetele în jurul lui.

— Vika, şopti el. Mă auzi? Am nevoie de tine.

Vocea şi plămânii îi cedară. Şi totul deveni negru ca bazaltul.



CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Vika ţâşni drept în sus de pe buşteanul pe care se aşezase. Era acasă pe Insula Ovcinin, pe malul pârâului Preobrajenski, însă glasul lui Paşa era la fel de clar de parcă ar fi şezut chiar alături de ea.

Glasul semăna cu al băiatului uluit care dăduse peste ea aici, în pădure, în toiul descărcării electrice luminoase şi al flăcărilor. Cel care îi ceruse primul dans, la balul lui mascat. Băiatul care aproape că o sărutase în crângul de arţari.

Spre deosebire de Nikolai, care devenise din ce în ce mai dureros de nerecunoscut, acesta suna ca Paşa pe care îl cunoştea, împotrivirea rămasă faţă de el se sfărâmă ca un castel din nisip.

— Te aud, îi răspunse ea. Şi vin.

Vika apăru câteva clipe mai târziu lângă nămetele de pe malul Nevei.

— A mâncat o tartă pe care a contaminat-o Nikolai, o informă Iuliana.

Vika privi cu atenţie zăpada stacojie – suficient ca să ştie că ceea ce Paşa consumase fusese o tartă doar în aparenţă. *Nikolai, ce-ai făcut?* Inima ei încetă să mai bată.

Îşi reluă bătăile câteva secunde mai târziu, însă ritmul era diferit. Mazurca lor se terminase pentru totdeauna. Întregul trup al Vikăi se moleşi.

— Poţi să-l evanescentizezi înapoi în palat? o întrebă Iuliana.

Vika privea în gol, pe jumătate prezentă acolo şi pe jumătate încă plângând pierderea lui Nikolai.

— Vika!

— Ce este? Oh!

Vika scutură din cap, îndepărtând gândul apăsător la

Nikolai. În faţa ei se afla un băiat care încă era prezent şi care avea nevoie de atenţia ei chiar atunci.

— Ţareviciul este prea fragil. Nu vreau să risc. Dar pot să arunc o protecţie, astfel încât, dacă cineva vine peste noi, nu va vedea decât o movilă de zăpadă.

Vrăji aerul din jurul lor, apoi se lăsă în genunchi.

— Paşa, sunt Vika. Sunt aici.

Era pe deplin conştientă că asta era prima dată de mult timp când îi spunea pe nume, în prezenţa lui. Însă acest lucru se întâmpla pentru că, în cele din urmă, avea senzaţia că era necesar şi din nou potrivit. Nu mai era doar „Alteţa Voastră Imperială”. Era Paşa.

El se mişcă puţin, cu ochii închişi şi cu trupul fără vlagă.

— Sânge… Nikolai… convenabil că aşa se termină…, murmură el.

— *Nu* aşa se termină, interveni Vika. O să te dezbrac de la mijloc în sus.

— Ba n-ai să faci un asemenea lucru! se răsti Iuliana. El este moştenitorul tronului.

— Ei bine, dacă moare, nu va mai fi moştenitor, iar eu voi putea să văd mai bine ce e pe dinăuntru dacă îl dezbrac de haine. Aşa că am de gând s-o fac, indiferent dacă este cuvenit sau nu.

— Va îngheţa de moarte!

Vika se încruntă, dar pocni din degete şi un foc prinse viaţă lângă ea. Nu era lemn deloc, ci doar o flacără ce se înălţa din zăpadă.

Iuliana închise gura, o altă mişcare fără precedent. Însă nu era momentul ca Vika să jubileze.

Începu să descheie nasturii de la mantaua lui Paşa. El gemu şi îşi trase haina mai aproape.

— Şşt! Încerc să văd unde ai fost rănit. Apoi te voi vindeca.

Termină de scos mantaua şi îl dezbrăcă apoi de haina militară şi de cămaşă.

— Iepurii dansează în nori, murmură Paşa. Sunt drăgălaşi.

— Îl pierzi, spuse Iuliana. Grăbeşte-te!

Vika îşi lipi palmele de pieptul musculos al lui Paşa şi îi ascultă pulsul. Oscila, dar exista. Respiraţia îi era sacadată, dar constantă. Apoi Paşa se înfioră.

— Frig, zise el. Iarna este foarte frig. Până şi urşii polari s-au dus.

Focul nu era suficient. El avea nevoie de căldură direct pe piele.

Ea putea să fie acea căldură…

La acest gând, cu certitudine Vikăi îi crescu puţin temperatura.

Nu era câtuşi de puţin potrivit. Însă dacă el era pe moarte, asta impunea luarea de măsuri drastice, fie că erau sau nu respectabile.

În plus, era vorba despre salvarea vieţii lui Paşa.

Fireşte că era.

Îşi culcă obrazul pe pieptul gol al lui Paşa şi îşi lipi trupul ei de al lui, cu mâna pe omoplatul lui drept. Dar în pofida faptului că era culcată în zăpadă, Vika se îmbujoră din pricina apropierii de el. Îi simţea toţi muşchii – de la scrimă, de la tras cu arcul, de la multitudinea de alte activităţi ale sale – şi se încordă. Dar Paşa oftă şi se relaxă lipit de ea.

Iuliana, în mod surprinzător, nu spunea nimic. Iar Ilia stătea stoic, soldatul perfect.

Vika inspiră respiraţia lui Paşa. Mirosea a sânge şi a sudoare, dar şi a săpun, şi avea şi un vag iz de cuişoare.

Nu gândi aşa despre el. El este ţareviciul.

De asemenea, este un băiat curajos şi rănit. El este Paşa.

Resentimentele Vikăi de la sfârşitul Jocului începuseră deja să se stingă, însă ceea ce mai rămăsese se topi acum.

Închise ochii. Cu obrazul lipit de el, ea putea să vadă mai uşor fibrele din carnea sa. Nu să le vadă efectiv, ci să le simtă, cum se ţeseau laolaltă şi se stratificau. Şi unde erau sfâşiate şi zdrenţuite.

O, Cerule! Ce zăcea în stomacul lui se poate să fi arătat ca o tartă atunci când o mâncase, însă acum era o roată dinţată, ca o componentă a uneia dintre maşinăriile lui Nikolai. Cu excepţia faptului că dinţii erau ascuţiţi ca nişte

lame, o roată cu cuţite în miniatură. Iar acea roată se învârtise în tubul digestiv al lui Paşa, lăsând în urma sa un haos sfâşiat şi însângerat.

Nikolai probabil că era încântat pentru că reuşise să-l păcălească pe Paşa, un băiat căruia îi plăcea să se deghizeze, cu o armă letală, şi ea deghizată.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Iuliana.

Vika deschise ochii, însă nu răspunse, ci numai clătină din cap. Apoi închise iar ochii şi se întinse la loc peste pieptul lui Paşa.

Pot să-l tămăduiesc, îşi spuse ea. Vindecase ani la rând rănile animalelor de pe Insula Ovcinin. Se cususe singură după ce cuţitul îi tăiase organele la sfârşitul Jocului. *Exact la fel ca îndreptarea unui os rupt, pot să fac şi asta. Trebuie s-o fac.*

Aruncă o vrajă pentru a-l ţintui la pământ.

— Paşa, asta o să te doară, dar să ai încredere în mine. Ştiu ce fac.

Era o minciună sfruntată, însă nu avea de gând să-i spună lui Paşa – şi nici Iulianei – acest lucru. Trebuia doar să spere că intensificarea din magia lui Bolşebnoie Duplo avea să fie suficientă pentru a împinge puterea ei mai departe decât reuşise ea până atunci. Şi că va putea să-şi păstreze magia constantă. Aceasta deja fluctua şi scânteia, asemenea cailor de curse pe punctul de a porni într-o cursă cu obstacole.

Cu capul pe pieptul lui Paşa, Vika îşi puse mâna deasupra stomacului lui şi se concentră asupra locului unde zăcea roata dinţată a lui Nikolai. Avea de gând să o scoată prin evanescentizare, însă era imperativ să o facă bine, căci nu-şi putea permite să evanescentizeze o parte vitală din trupul lui Paşa.

Ea se concentră până ce văzu fiecare muchie ascuţită în parte. Şi fiecare bucăţică de muşchi şi de organe şi de sânge care atingea metalul. Apoi Vika trase adânc aer în piept şi îşi imagină roata dinţată transformându-se în bule.

Aceasta se dizolvă, dar, în timp ce o făcea, Paşa ţipă şi se înfioră sub vraja care îl ţinea imobilizat la pământ.

Iuliana şi Ilia săriră în faţă la strigătele lui. Vika aruncă o undă de magie pentru a-i ţine în spate.

— Există o roată de cuţite în trupul lui care iese, le spuse, încercând să-şi păstreze pe cât posibil vocea egală. Particulele care se evanescentizează tot au nevoie de o cale pe care să călătorească, astfel că s-a deschis o rană şi el o simte chiar acum.

Vika îşi lipi obrazul de pieptul lui Paşa şi se scutură odată cu el; tremuratul ei venea din faptul că se ţinea strâns de magie pentru a o controla, iar al lui, de la durere. Suflă ceea ce spera că era aer cald, alinător, de pe buzele ei spre deschizătura aproape nedetectabilă de pe abdomenul lui, pe unde se răspândeau bulele.

Pe măsură ce particulele roţii dinţate îşi croiau drum în afara trupului lui Paşa, Vika le putea simţi zgâriind fibrele umede ale cărnii lui, în timp ce rupeau o rută de ieşire. Ea se crispă, resimţind ţipetele lui Paşa de parcă ar fi fost ale ei. Dar, totuşi, ţinu magia constantă, cu toate că aceasta voia să izbucnească asemenea apei care se eliberează dintr-un baraj.

În sfârşit, ultima particulă de roată dinţată ieşi. Se rematerializă în palma Vikăi, iar ea o lăsă să cadă în zăpadă, picături de roşu pătând albul. Vika tremura aproape la fel de jalnic precum Paşa.

Dar nu putea pierde prea mult timp, căci măruntaiele lui Paşa fuseseră sfâşiate şi el avea să moară curând dacă ea nu-l salva.

Ţinându-şi faţa lipită de pieptul lui, deasupra inimii, Vika îşi puse palmele peste abdomenul lui Paşa şi la baza gâtului său. *Prindeţi-vă la loc!* le porunci ea tendoanelor muşchilor lui. Acum putea să lase magia să zboare mai liber, căci nu mai extrăgea cuţite. Puterea ţâşni lin, precum mierea caldă.

Ea ghidă fibrele musculare rupte ale lui Paşa. Venele şi nervii care îi traversau pieptul se ţesură lent la locul lor. Paşa ţipă în timp ce ea îi călăuzea organele să se îmbine iar. Tot trupul lui se scutura în convulsii.

— Sunt aici cu tine. Vika se încolăci mai bine în jurul lui.

Şşt! Sunt aici cu tine.

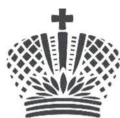
Şi atunci, în cele din urmă, ultimul dintre muşchii lui se închise şi se netezi. *Slavă Cerului!* Vika se prăbuşi peste el.

Pandantivul ei de bazalt era aşezat pieziş pe pieptul lui şi aproape că ea săruta piatra. Aproape că îl săruta pe Paşa.

Dar Vika îşi desprinse privirea. Trebuia să-l ducă într-un loc cald şi sigur pentru a-şi reveni. Trebuia să înceteze să se mai gândească la el ca fiind mai mult decât… orice ar fi fost el. Angajatorul ei. Conducătorul ei… Prietenul ei.

— Să mergem, spuse ea.

Apoi, ştiind că el era ceva mai puţin fragil acum, îl evanescentiză pe Paşa înapoi în Palatul de Iarnă.



CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Nikolai rămăsese cea mai mare parte a serbării, deşi stătuse învăluit şi ascuns în întuneric. Fusese o adevărată plăcere, la început, să privească cum i se realizau planurile, să vadă oamenii mâncând şi râzând şi toastând în cinstea lui Paşa pentru petrecere. Şi apoi venise momentul când îl recunoscuse pe Paşa în mulţime şi trimisese păpuşa cu *tarte a l'oignon.* Nikolai râsese, fiorul puterii copleşindu-l, răceala curgând prin venele sale.

Dar râsul îi fusese curmat de apariţia Vikăi. Privise fără să poată să facă ceva cum ea îl vindeca, neputând nici să treacă de scutul ei şi în egală măsură fascinat de munca pe care ea o făcea. Căci roata dinţată otrăvită a lui Nikolai ar fi trebuit să-i sfâşie măruntaiele lui Paşa fără putinţa de a mai fi vreodată tămăduite; nu era o tăietură curată ca de cuţit. Creşterea magiei lui Bolşebnoie Duplo afecta şi puterea Vikăi.

În timp ce ea se evanescentiză cu ceilalţi, Nikolai îşi azvârli jobenul în zăpadă. Încheieturile degetelor îi trosniră când îşi făcu mâinile pumn. Fir-ar să fie! Paşa era încă în viaţă. Iar Vika… atât de repede apăruse alături de Paşa, şi cu câtă delicateţe îl îngrijise!

Nikolai murmură printre dinţi şi privi cu dispreţ la petrecăreţii din jurul său. Mulţi începeau să se ţină cu mâinile de burtă, cu feţele uşor verzui acum, în loc de rumeneală în obraji de la vânt şi de la zăpadă.

— Serbarea s-a terminat! zise el.

Pocni din degete spre păsările lui din piatră. Acestea dădură drumul decoraţiunilor din cer şi porniră în picaj spre participanţii la petrecere. Oamenii ţipară, căzură în patru labe pe gheaţă, făcându-se mici sub mese. Păsările se zdrobiră în jurul lor, explozii de piatră, lăsând în urma lor doar praf.

Nikolai dădu din cap spre păpuşi, care până în acea secundă încă se agitau servind deserturi şi vin. Acum începură să azvârle tot ce aveau în mâini – mâncare şi platouri şi băutură – în cei de sub mese.

Oamenii ţipară şi mai tare. Ieşiră târâş din ascunzătorile lor şi se ridicară împleticit în picioare, stând, apoi căzând, apoi încercând să ajungă în picioare pe îngheţata Neva. Sticlele de vin şi de votcă se zdrobeau. Farfuriile se spărgeau. Papanaşii *sîrniki* se împrăştiară pretutindeni, făcând terenul şi mai periculos de la brânza de vaci şi miere peste gheaţa deja alunecoasă.

Toată lumea fugi. Păpuşile lui Nikolai avură grijă de asta. Şi apoi, când ultimul dintre petrecăreţi plecă, el spintecă aerul cu un braţ şi decapită toate păpuşile. Trupurile lor fără viaţă se izbiră de gheaţă, capetele lor din porţelan se sparseră.

Neva era un cimitir de zaiafet şi regrete.

Marginile lui Nikolai erau estompate. Să stea în picioare părea deja un mare efort. Se lăsă să cadă pe un nămete de zăpadă.

Se înfioră, dar nu de răceala care îi alimentase furia, căci cheltuise atât de multă energie, încât putea să simtă doar o urmă din acea răceală puternică în el. În schimb, era de fapt vremea cea care pusese stăpânire pe el. Îşi trase paltonul mai strâns în jurul lui.

Cu cât pălea mai mult Nikolai, cu atât i se stingea furia concentrată asupra unui singur gând. Sau era invers? Indiferent cum ar fi fost, în vreme ce stătea aşezat pe zăpadă, examinând rămăşiţele dezastruoase ale petrecerii sale, începu să-şi amintească de o altă dată când Paşa se îmbolnăvise.

Nikolai avea paisprezece ani pe atunci, iar Paşa, treisprezece. Petrecuseră o după-amiază în pădurile din apropiere de Ţarskoe Selo, construind capcane complicate pentru a prinde veveriţe. Oricum, îşi folosiseră tot prânzul pe post de momeli, şi după câteva ore, Paşa se plânsese că murea de foame. Nikolai, în aroganţa tinereţii sale, culesese ciuperci, le fermecase scoţând otrava din ele şi i

le dăduse lui Paşa, asigurându-l că erau sigure pentru a fi mâncate.

Paşa le înfulecase fără ezitare şi, un sfert de ceas mai târziu, era palid şi transpira, apoi căzu, pierzându-şi cunoştinţa. Nikolai intră în panică, îl pocni pe Paşa în burtă, încercând să-l facă să vomite, îl scutură încercând să-l înghiontească pentru a-l trezi. Într-un final, Nikolai îşi veni în simţiri, îl făcu pe Paşa să leviteze şi se repeziră prin pădure spre caii lor. Nu călărise niciodată în viaţa lui mai repede decât atunci pentru a-l duce iute pe prietenul lui înapoi la palatul de la Ţarskoe Selo.

Acum, Nikolai se uita la locul din apropierea serbării unde Paşa zăcuse cu numai câteva minute în urmă.

Ce-am făcut?

Dar, imediat, o mică răceală se stârni şi picură în venele lui.

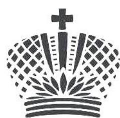
Nu. Asta este ceea ce am vrut eu.

Mă rog, nu exact asta, căci Nikolai voise ca Paşa să moară, şi el nu murise. Dar această distrugere făcea parte dintr-un plan pe care Nikolai îl pusese în mişcare şi avea să-l ducă până la capăt. Nu era o persoană care să se dea bătută prea uşor. Răceala dinlăuntrul lui, cu toate că se prelingea în fir subţire, persista.

Nikolai se ridică în picioare. Avea nevoie să adune mai multă energie. Se împiedică însă şi aproape că se prăvăli în zăpadă.

Mai întâi, înainte să găsească o altă sursă de energie, avea nevoie de odihnă, să-şi limpezească gândurile, să se poată concentra. Se întoarse spre „Molia Neagră”.

Şi, de data aceasta, de-abia aştepta să ajungă la sordidul han.



CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Ceasul de pe peretele prăvăliei „Madame Boulangère” bătu miezul nopţii în timp ce Renata frământa aluatul pentru pâinea pe care brutarii aveau să o pună în cuptor peste câteva ore. Şi totuşi, în pofida orei foarte târzii, Renata se simţea sprintenă. Tăria de a o lua de la început, poate, în genul celei care survine după ce o persoană a fost trează foarte mult, sare peste somn şi o ia de la capăt?

Dar Renata se încruntă. Asta era ceva mai mult decât atât. Era de parcă sângele i se rotea în vene, când de fapt tot ce trebuia să facă era să curgă dinspre inimă spre membrele ei şi înapoi.

Cerule! Cunoştea senzaţia. Ca şi cum ar fi băut nectar oferit de nişte zâne zburdalnice. Fusese la fel atunci când, mai devreme în acea seară, Aijana îi transferase energie, lucru imposibil de uitat, nu doar pentru senzaţia în sine, ci şi pentru surpriza că îmbrăţişarea unui cadavru putea să producă o asemenea bucurie diabolică.

Acum, acel fior se rotea prin venele ei, numai că era mai nebunesc şi mai clar ca până atunci. *Oare asta e senzaţia pe care magia i-o oferă lui Nikolai?*

Gândul o făcu să râdă. Magie? În mine? Ce caraghios!

Dar totuşi… de ce nu?

Podeaua era acoperită cu un strat proaspăt de faină de la aluatul pe care tocmai îl frământase. Renata făcu o grimasă şi privi lung la mătura din colţ.

— Mătură, zise ea şi pocni de două ori din degete, aşa cum îl văzuse pe Nikolai făcând.

Mătura rămase cu îndărătnicie în colţ.

Renata aruncă o privire peste umăr. Nu pentru că ar mai fi fost cineva în brutărie. Totuşi, se înroşi la faţă, stânjenită pentru că sperase, fie şi pe jumătate, că ar fi putut folosi magia aşa cum pot să o facă magii. La urma urmelor, ea nu

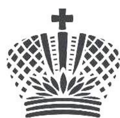
era decât o servitoare.

Îşi turnă o ceaşcă de ceai şi se rezemă de vitrina pentru produse de patiserie. Aburul se încolăcea asemenea unor acrobaţi zvelţi, făcând tumbe prin aer. Luă o sorbitură, însă ceaiul îi fripse limba.

— Îh! Grăbeşte-te şi răceşte-te!

Renata lăsă ceaşca pe tejghea şi se întoarse la aluatul ei, aşezând fiecare bucată într-un coş şi acoperind-o cu un şervet ca să crească. Apoi luă mătura care refuzase să se mişte şi mătură podeaua aşa cum o fac oamenii obişnuiţi.

Însă, în spatele ei, acrobaţii din abur se făcuseră nevăzuţi, iar ceaiul – mult mai iute decât ar fi fost firesc – se răcorise suficient pentru a fi băut.



CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Vika şedea într-un fotoliu din camera lui Paşa şi privea cum păturile cu albastru şi auriu care încălzeau pieptul gol al ţareviciului se ridicau şi coborau odată cu respiraţia lui. Iuliana plecase la ora unu să se odihnească şi promisese că avea să revină înainte de răsăritul soarelui, dar, pentru încă ceva vreme, Vika putea să fie singură cu Paşa. Cuta dintre sprâncenele lui era relaxată, iar genele sale blonde fluturau, atingând obrajii, în ceea ce ea spera că era un vis fericit. În somnul lui, era doar un băiat vulnerabil.

Ea îşi muşcă buza, deoarece, când Paşa avea să se trezească, acea cută dintre sprâncenele lui urma să reapară, purtând cu ea greutatea de a fi fost atacat de către fratele său, peste toate celelalte responsabilităţi şi preocupări pe care le implica faptul de a fi următorul ţar.

Însă nu se schimbaseră ei cu toţii? Viaţa se întâmpla fără permisiune şi îi mătura pe toţi cu violenţă în urma sa. Paşa nu mai era inocentul ţarevici. Vika nu mai era o fată din pădure, lipsită de griji. Iar Nikolai… Vika nu era sigură *ce* era Nikolai acum, dar nu mai era eleganţă pură şi melancolie. Mai era încă acele lucruri, însă sucite şi exagerate.

Nikolai şi Vika nu mai erau cele două feţe ale aceleiaşi monede fermecate. Cum putea să-l salveze dacă nici măcar nu îl mai înţelegea? I se strânse stomacul.

Sub pături, Paşa se foi. Vika se ridică în picioare şi se duse grăbită lângă el.

El gemu în timp ce îşi căuta drumul înapoi spre starea de conştienţă. După cum prezisese Vika, adâncitura de pe frunte reapăru chiar înainte ca el să ridice pleoapele.

Miji ochii spre singura lampă care lumina încăperea. Apoi se întoarse spre marginea patului.

— Vika?

Vocea lui Paşa era aspră. Însă dădu să se ridice în capul oaselor de îndată ce o văzu.

— Nu te încorda!

Ea întinse mâna de parcă ar fi vrut să-l oprească.

Paşa se ridică oricum. Bineînţeles că o făcu. El era ţareviciul şi asta însemna că făcea ce voia. Desigur, dacă Iuliana nu spunea altfel.

— Mi-ai salvat viaţa.

Vika ridică din umeri.

— Eşti teribil de nonşalantă, spuse Paşa. Ca şi cum ai face asta în fiecare zi.

El râse, însă râsul lui era mai fără vlagă ca de obicei, apăsat, cel mai probabil, de motivul pentru care fusese necesar ca ea să-l salveze în primul rând. Apoi se opri de tot din râs şi se ţinu de burtă. Se prea poate ca magia să fi pus bucăţile la locul lor, dar asta nu însemna că el nu avea să simtă efectele ulterioare, la fel ca un pacient după o operaţie. Totuşi, Paşa reuşi să-i arunce Vikăi un zâmbet, cu toată durerea pe care o simţea.

Vika îi zâmbi şi ea. Era aproape imposibil să nu reacţionezi la şarmul lui. În plus, fără păturile care îl acopereau, ea putea să vadă pulsaţiile muşchilor pieptului şi abdomenului său. Încercă să nu se zgâiască.

— Aş prefera să nu fiu nevoită să te cos la loc în fiecare zi. Nu e tocmai uşor şi nu pot să garantez că va funcţiona de fiecare dată. Aşa că, dacă nu te superi, încearcă să nu ajungi iar să fii aproape omorât, bine?

— Voi încerca, spuse el. Dar trebuie să te previn că ţarii sunt adeseori în fruntea listelor cu ţintele asasinilor.

— În acest caz, e un lucru bun că nu eşti încă ţar.

Imediat ce rosti cuvintele, Vika voi să le retragă. *Zău?* se certă singură în gând. *Ai spus asta în toiul evenimentelor ce se petrec?*

Paşa lăsă să-i scape un hohot mic de râs.

— Corect. E bine că nu sunt încă ţar.

Sunt o idioată, gândi Vika.

Paşa îşi trecu degetele peste locul din care extrăsese Vika roata dinţată a lui Nikolai. O dată. De două ori. De

trei ori.

— Îmi pare rău pentru ceea ce tocmai am spus. Vika nu-şi putea lua ochii de la degetele lui Paşa, care încă trasau şi retrasau locul unde îl rănise fratele său. Dar m-am gândit. Ar trebui să te protejez mai bine.

Paşa clătină din cap.

— Tu m-ai salvat. Nu există ceva mai bun decât asta.

— Nu, mă refeream la un scut permanent, pe care înainte îl crezusem imposibil, căci acest gen de magie necesită o cantitate foarte mare de putere şi, prin urmare, apropiere. Dar acum, că Bolşebnoie Duplo generează mai multă magie ca oricând…

— S-ar putea să fii capabilă să îl faci.

Degetele lui îşi încetară mişcarea obsesivă.

— *S-ar putea.* Voi încerca, dar asta nu înseamnă că poţi să renunţi la prudenţă. Este posibil să nu funcţioneze, şi nu vom şti până ce Nikolai nu va încerca iar să-ţi facă rău.

Paşa se crispă. Şi Vika, deoarece o spusese de parcă un nou atac din partea lui Nikolai ar fi fost inevitabil. Ea şi Paşa ştiau amândoi că era adevărat, chiar dacă nu voiau să fie.

— Trebuie ca eu, ăăă, să fac ceva anume? o întrebă el.

— Nu, doar să stai liniştit.

Vika se ridică din fotoliul ei, dar dură o secundă să respire şi să simtă magia scânteind înlăuntrul ei. Devenea tot mai clară atunci când ea o chema, atât de mult, încât aproape simţea că înăuntru avea o torţă. Întâmpină cu bucurie flăcările energice – în acel moment, era bucuroasă că magia nu mai reprezenta un secret, iar credinţa oamenilor stocase şi mai multă putere pe care ea să o folosească – şi apoi se concentră asupra lui Paşa, contură spaţiul de lângă el cu privirea şi făcu să apară un scut în jurul lui.

Şi-l imagină ca pe un material moale, flexibil, unul care nu avea să respingă gloanţele sau vrăjile, ci mai curând avea să le absoarbă până când putea să le disperseze în siguranţă. Părea o abordare mai bună decât să ridice o barieră rigidă ca mult mai tradiţionalul scut, căci ceva de

genul acela se putea spulbera.

Şi totuşi, toate acestea erau doar teorie. Vika nu ştia nici măcar dacă această vrajă avea să ţină.

Se poticni puţin când termină. Să facă să apară un scut atât de puternic, care să dureze la infinit, o consumase mai mult decât se aşteptase ea.

— Aşază-te şi odihneşte-te, o îndemnă Paşa, în timp ce bătea cu mâna marginea saltelei. Şi îţi mulţumesc.

Vika privi locul unde se afla mâna lui Paşa. Simţi din nou cum căldura circula prin ea, dar de data aceasta nu de la magie. Avea să fie incredibil de nepotrivit ca ea să se aşeze pe patul *oricărui* băiat, dar cu atât mai mult pe cel al viitorului ţar. Nu că Vika nu fusese deja ridicol de aproape atunci când îl vindecase. Şi nici nu fusese vreodată până atunci constrânsă de ceea ce se cuvenea sau nu. Dar totuşi! Asta părea diferit. Poate că ea se maturiza şi devenea mai responsabilă. Poate că învăţa să joace după reguli.

O, serios? Vika se încruntă la ea însăşi. *Ca şi cum aş fi vrut* vreodată *să fiu genul care joacă după reguli.*

Se lăsă pe marginea patului lui Paşa. Se aşeză, totuşi, mai aproape de piciorul lui decât de mână, şi îşi ţinu tălpile bine lipite de pământ. La urma urmelor, era Magul Imperial şi baroneasă.

Paşa îşi retrase mâna şi îşi exprimă nemulţumirea încruntându-se.

— Nu intenţionam să fac ceva nepotrivit.

— Ştiu, răspunse Vika, deşi nu ştia.

Sau poate că era îngrijorată că *ea* ar fi putut să fie cea care să facă ceva nepotrivit, atât de mare îi era uşurarea că Paşa se simţea bine şi că încercarea de a-l vindeca funcţionase cu adevărat. Chiar dacă nu mai era furioasă pe el, şi cu toate că nu îl mai putea iubi pe Nikolai – nu pe Nikolai aşa cum era –, Vika nu-şi putea permite să cadă în braţele altcuiva, pur şi simplu pentru că erau deschise. Nu spuse toate acestea, totuşi. În schimb, îl întrebă:

— Dacă intră Iuliana şi crede că se petrece ceva nepotrivit?

— Nu ştiam că-ţi pasă de ce gândesc ceilalţi.

— Nu-mi pasă. Vika îşi încrucişă braţele, însă apoi le lăsă să cadă în lateral, pe pături. Mă rog, uneori îmi pasă.

Paşa surâse.

— În regulă, stai departe, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Avu gentileţea să nu-i dea Vikăi peste nas că se purtase, ei bine, cam înfumurat. *Doar pentru că a vrut să mă sărute cândva pe Insula Letniy nu înseamnă că doreşte mereu să mă sărute când suntem singuri,* gândi ea. *Sau că măcar vrea să mă sărute după lucrurile obraznice pe care i le-am spus.*

Dar apoi mâna lui Paşa se strecură spre a ei peste cuvertură, cu toate că se opri înainte să o atingă pe Vika. Degetele lui erau lungi şi impecabil manichiurate, dovadă a vieţii sale în Palatul de Iarnă. Ale ei erau mai mici, fireşte, cu unghii netede, dar permanent pătate de la pământul de sub ele, o aducere-aminte duioasă a vieţii ei în pădurile de pe Insula Ovcinin.

— Există o poveste pe care a spus-o Platon, zise el cu blândeţe. Că oamenii erau cândva fericiţi şi întregi. Erau atât de puternici, încât păreau o ameninţare la adresa Olimpului. Aşa că Zeus a despărţit fiecare persoană în două, astfel încât să fie două jumătăţi, fiecare imperfectă şi condamnată să cutreiere pământul, fragilă şi fără să mai constituie o ameninţare pentru zei. Dar dacă o jumătate se întâmpla să dea peste cealaltă jumătate a sa, ei puteau fi reuniţi, fericiţi şi întregi şi perfecţi din nou.

Vika se uită la mâinile lor în timp ce medita la istorioară.

— Aşadar, eu sunt o jumătate? îl întrebă ea.

— Cu toţii suntem jumătăţi.

— Deci spui că sunt imperfectă.

Paşa râse.

— Bineînţeles că *asta* este tot ce ai înţeles tu din povestea mea. *Toţi* suntem imperfecţi. Asta e ideea. Nu poţi continua să cauţi perfecţiune, deoarece aceasta nu există de una singură.

— Numai când eşti unit ca un întreg.

— Întocmai. Atunci, cumva, două jumătăţi imperfecte vin împreună şi formează un întreg perfect.

Se aplecă puţin mai în faţă, astfel încât buricele degetelor sale să poată să le mângâie pe ale ei. Pe Vika o furnică tot trupul.

Paşa îşi retrase mâna şi zâmbi în sinea lui.

— Ce este? vru Vika să ştie.

Paşa clătină din cap, continuând să zâmbească.

— Nimic. Doar că... asta a fost drăguţ. Mi-ar plăcea să păstrez acest moment. Îl voi pune undeva la păstrare în siguranţă.

Vika roşi la această declaraţie fermecătoare. Acesta era motivul pentru care îl plăcuse în trecut. Acest Paşa pur, care putea să aprecieze un singur moment din viaţă chiar şi când se confrunta cu o tentativă de omor şi un viitor necunoscut.

El închise ochii şi îşi rezemă din nou capul de tăblia patului. Ea îl ascultă cum respiră şi mulţumi din nou Cerului (şi magiei) că era încă în viaţă pentru a putea s-o facă.

Apoi Paşa deschise ochii şi cuta dintre sprâncene reapăru, vestind sfârşitul momentului lor de respiro.

— Presupun că ar trebui să discutăm despre cum să rezolvăm problema cu Nikolai. Este clar că acum a depăşit nesupunerea civilă.

Ochii lui Paşa erau tiviţi cu roşu, iar mâna i se îndreptă din nou spre abdomen.

— Nu pot să cred că el chiar a încercat să mă omoare.

Vikăi i se opri respiraţia, ca şi cum ar fi simţit din nou acele amintiri despre Nikolai care trăgeau de ea şi o împungeau în acelaşi timp.

— Iuliana îl vrea mort, spuse Paşa încetişor.

Vika apucă strâns pătura în pumn, cu toate că ştiuse că acest moment avea să vină.

— Şi tu ce vrei?

— Prea multe lucruri... inclusiv să nu fac aceleaşi greşeli din nou. Paşa îşi muşcă încheieturile degetelor în timp ce medita. Dar ce se poate face? A încercat să mă ucidă, Vika.

Propriul meu frate. Şi o parte din mine a murit deja, chiar în timpul tentativei lui Nikolai. Paşa se bătu cu pumnul în piept, de parcă ar fi vrut să-şi reanime inima. Trebuie să-l prinzi, Vika. Şi nu-mi place să-ţi cer asta, dar va trebui să ajuţi la executarea lui. Un mag nu va muri pur şi simplu prin spânzurare.

Pentru un moment, Vika pierdu controlul puternicului ei har magic din vârfurile degetelor şi arse uşor aşternuturile. Fumul se ridică în vârtejuri ameninţătoare.

Paşa se smuci îndărăt.

Ea alungă fumul, dar nu-i ceru scuze. Vikăi îi părea rău pentru că arsese pătura, dar nu-i părea rău pentru că avea emoţii şi le arăta.

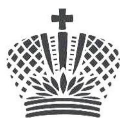
Fusese însărcinată de cinci ori cu omorârea lui Nikolai în timpul Jocului. Nu avea s-o facă din nou, nu dacă exista posibilitatea de a-l salva.

Însă Vika se întoarse spre Paşa şi spuse:

— Sunt la porunca ta.

Poate că ea era un dragon ţinut în lesă, dar tot dragon era. Avea să tragă de timp. Avea să găsească o cale să dreagă asta, cu sau fără brăţară.

Sau, asemenea vrăjitoarelor, ea şi Nikolai aveau să ardă amândoi.



CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Ilia se întoarse în cazarmă după ce îl văzuse pe ţarevici înapoi în Palatul de Iarnă. Prefera să rămână în cantonamentul Gărzii, deşi casa familiei lui se afla la numai câteva străzi depărtare; fiind cel de-al patrulea fiu, nimeni nu-i dădea prea multă atenţie, căci era destul de greu să stai cu ochii pe trei băieţi, darămite pe patru. Dar generalul-maior Volkonski îl remarcase pe Ilia când era cadet şi se pregătea pentru Gardă, şi încă de atunci Ilia considerase armata ca fiind mai mult „acasă” decât părinţii şi fraţii lui din casa Koşkin.

Oricum, în această seară nu îl întâmpinară lovituri amicale pe spate de la camarazii săi, ci în schimb vărsăturile lor în găleţi şi gemetele printre sudori reci în paturile lor. Singurul medic ţâşnea de la un pat la altul, şi el transpirând, dar mai degrabă de epuizare decât din motivele ce le pricinuiau durere celorlalţi bărbaţi.

— Ce s-a întâmplat, Boris? întrebă Ilia, aruncându-şi mantaua într-un cuier şi suflecându-şi mânecile pentru a da o mână de ajutor în orice putea.

Boris îşi făcu cruce.

— Cu toţii s-au dus la serbarea de pe Neva şi au mâncat mâncarea fermecată şi au băut vinul. Asta i-a îmbolnăvit grav pe toţi. Nimic bun nu poate veni de la diavol, iar ţareviciul şi vrăjitoarea lui sunt dovada.

Ilia îşi coborî vocea.

— Ai putea fi arestat pentru că vorbeşti împotriva ţareviciului în felul ăsta.

— După seara asta, să vezi dacă nu o să fie şi mai mulţi oameni de acord cu mine. Boris îşi aruncă braţele în aer şi gesticulă spre soldaţii din jurul lor. În plus, mă îndoiesc că cineva ar putea să mă audă peste tot zgomotul ăsta.

Şi mai multe vărsături şi gemete reverberară prin

cazarmă.

— Ce pot să fac ca să ajut?

— Poţi să începi prin a goli găleţile. În curând vom avea nevoie de mai multe.

Ilia comise greşeala de a se uita în una şi i se făcu greaţă. Dar era soldat şi în şcoală îşi petrecuse jumătate din timpul serviciului având îndatoriri la latrine, aşa că îşi trase o batistă din buzunar, o legă peste nas şi gură şi luă găleata.

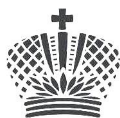
În curând, mişcarea ilegală pentru o monarhie constituţională va avea de unde să recruteze o mulţime de membri. Aveau nevoie de cât mai mulţi soldaţi pentru cauza lor, căci plănuiau o revoltă pentru acea vară. Iar Volkonski putea conta pe Ilia să-i convingă pe aceşti oameni să se revolte împotriva ţaratului.

Lui Ilia i se întoarse încă o dată stomacul, deşi de data aceasta pentru că răzmeriţa se apropia cu repeziciune. Şi nu mai era împotriva ţarului Alexandru acum, aşa cum fusese iniţial plănuită. De vreme ce ţarul murise, avea să fie o revoltă împotriva lui Paşa, pe care Ilia chiar îl plăcea.

Acestea erau motivele pentru care Ilia nu îi raportase nimic lui Paşa despre Volkonski. Loialităţile lui Ilia se aflau în conflict în multe privinţe.

Însă el credea în cauza adepţilor constituţionalismului. Nobilii şi iobagii şi toţi ceilalţi trebuiau să fie egali. Deşi era cel de-al patrulea fiu al unei familii de aristocraţi, el simţise durerea de a fi dat la o parte ca neimportant. Abia dacă putea măcar să îşi închipuie ce grozăvii erau nevoiţi să îndure iobagii.

Dar, mai ales, Ilia credea în Volkonski. Aşa că avea s-o facă. Avea să cureţe voma în acea seară şi să recruteze a doua zi oameni. Şi când ziua revoltei va să vină, el avea să stea în spatele lui Volkonski. Chiar dacă asta ar fi însemnat să nu mai servească alături de Paşa.



CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

De îndată ce Vika plecă de lângă Paşa şi ieşi din Palatul de Iarnă, fluieră înspre cerul întunecat o chemare lungă, melodioasă.

Câteva minute mai târziu, un şobolan albinos apăru pe caldarâm la picioarele Vikăi. Ea îngenunche şi îl luă pe Poslannik de jos, punându-l pe umăr. Nu trebuiră să aştepte prea mult pentru ca fâsâitul aripilor moliilor şi sâsâitul pisicilor vagaboande din oraş să umple aerul. Vika mişcă degetul mic deasupra lor şi de data aceasta făcu vraja permanentă, astfel încât ele să poată să se înţeleagă unele cu altele fără să fie nevoie de vrăji suplimentare de fiecare dată.

— Am nevoie să mi-l găsiţi pe Nikolai, le spuse Vika. A ridicat o barieră în jurul lui, aşa că nu pot să-i depistez magia. Totuşi, voi aţi putea să-l găsiţi. Nu e ca şi cum ar fi invizibil, ci doar… nedetectabil. Dar aşa sunteţi şi voi toţi. Veţi fi mult mai iuţi decât mine, cutreierând străzile şi ulicioarele şi podurile de una singură.

Poslannik, care funcţiona pe post de general al acestei armate, îşi chiţăi acordul faţă de ordinul ei.

— A, încă ceva, adăugă Vika. Nikolai este umbră acum, aşa că să nu căutaţi o persoană intactă.

Moliile bătură din aripi şi pisicile sâsâiră ca dovadă că înţeleseseră.

Însă Vika se înfioră, deoarece ceea ce spusese rezona pe deplin, căci era adevărat într-un sens cumplit, nu-i aşa? Nikolai nu era intact. Fusese stricat şi era ca şi cum un ciob zimţat din sufletul său conducea restul.

Iar acum, întocmai cum preziseseră frunzele de ceai, Vika lupta împotriva lui. Încercând să-l prindă în capcană. Conducându-l în moarte încă o dată.

Dar trebuia să fie făcut. Ameninţările lui Nikolai nu mai

erau abstracte, iar viitorul Rusiei depindea de ce făcea Vika. Ea avea să-l găsească, să-l pună într-un loc sigur, unde numai ea să poată avea acces, şi apoi să-l salveze. Cumva.

Mă rog, poate că pot să mă concentrez pe primul şi al doilea pas deocamdată, şi să mă ocup mai târziu de cel de-al treilea.

Vika îşi flutură braţul în aer, şi mii de molii zburară toate deodată, zgomotul produs de aripile lor semănând cu cel produs de o pădure cu copaci cărora le cădeau frunzele în acelaşi timp. Moliile umplură cerul, mai întâi ca un nor alb ce bloca luna, şi apoi se împrăştiară, o plasă aruncată deasupra Sankt Petersburgului în căutarea unui băiat-umbră.

Blana de pe spinările pisicilor se zburli, şi ele zgâriau caldarâmul îngheţat de sub lăbuţele lor. Vika dădu din cap spre Poslannik. El chiţăi o serie de comenzi. Şi apoi pisicile mieunară pătrunzător şi ţâşniră din Piaţa Palatului în toate direcţiile, într-un minunat haos plin de determinare.

Sper ca Nikolai să se predea cu uşurinţă, gândi Vika, privind cum şi ultimii membri ai armatei lui Poslannik plecau.

Dar care erau şansele să se întâmple aşa? Absolut niciuna.

Totuşi, când sunetul armatei se stinse, nu liniştea era cea care se lăsă în noapte, ci un haos de un alt tip.

Ţipete. Adânci, ritmice şi la unison.

Nu erau prea departe, posibil pe Neva, unde avusese loc dezastruoasa serbare. Vika se evanescentiză către râul îngheţat.

Icni la vederea rămăşiţelor petrecerii lui Nikolai, nu numai mese acoperite cu resturi de mâncare ce se scurgeau din farfurii şi scaune răsturnate, ci şi păpuşi decapitate, cu capetele zdrobite. Imaginea era asemenea stării sufletului lui Nikolai, zăcând dezgolit pe gheaţă.

Mai era şi o mulţime adunată pe chei. Oamenii alcătuiau un cerc, înconjurând ceva ce Vika nu putea să vadă. Însă ceea ce psalmodiau era cât se poate de clar.

— Ardeţi vrăjitoarea! Ardeţi vrăjitoarea! Ardeţi vrăjitoarea!

Vika icni şi se ascunse în spatele unui pom din apropiere.

Despre asta o prevenise Serghei când era doar o copilă, că oamenii obişnuiţi nu aveau capacitatea de a înţelege magia, că frica lor avea să-i facă să se ridice împotriva ei.

Şi Vika era cea pe care voiau ei s-o ardă, nu Nikolai, căci ea îi convinsese pe Paşa şi pe Iuliana că era mai bine să nu dea în vileag existenţa altui mag, deoarece oraşul era şi aşa suficient de înspăimântat de existenţa unuia. În consecinţă, Vika îşi luase (din nou) răspunderea pentru acţiunile lui Nikolai. Dar o făcuse pentru a-l proteja şi pentru a păstra aparenţele de judecată sănătoasă în imperiu.

Vika nu era întru totul convinsă că cea de-a doua funcţiona.

Ţipătul unei fete sfredeli strigătele mulţimii.

— Daţi-mi drumul! Nu sunt vrăjitoare! Să mă ajute cineva!

— Legaţi-o mai strâns! urlă un bărbat. Să nu credeţi minciunile ei!

O, Cerule, oamenii încearcă să ardă pe altcineva în locul meu! Vika ţâşni repede de după copac şi se repezi spre mulţime. Probabil că ar fi trebuit să arunce o vrajă în jurul ei, un deghizament sau un păr mai puţin identificabil, dar pe moment nu se putea gândi decât să ajungă la fată.

Mulţimea era mai mare decât crezuse iniţial. Oamenii formau un cerc strâns unit, pe şase sau şapte rânduri. Vika încercă să-i împingă la o parte, dar se văzu întâmpinată cu mârâieli şi coate.

Unul dintre bărbaţii pe care ea încercase să-i împingă din drum îi aruncă o căutătură cruntă. Dar când se uită mai bine la ea – sau, mai probabil, recunoscu şuviţa neagră din părul roşu –, o apucă de braţ.

— Tu!

Vika se smuci îndărăt, însă omul îşi înteţi strânsoarea.

— Tu eşti vrăjitoarea! Tu eşti cea care l-a făcut pe Mişa

al meu să vomite sânge în noaptea asta!

— Nu e vina mea, replică Vika, nu că el ar fi crezut-o. Dar nu e nici a celeilalte fete, şi trebuie să-i opresc să o ardă înainte de a fi prea târziu. Dă-mi drumul!

Bărbatul o scuipă pe Vika în faţă.

— Nu te duci nicăieri! Şi, din câte ştim, pe rug e sora ta. Mai bine s-o ardem şi pe ea, pentru orice eventualitate, decât să ne pară rău.

Vika vrăji scuipatul de pe obrazul ei să zboare înapoi pe faţa bărbatului. Acesta ţipă.

— Cu respect vă spun, nu sunt de acord cu niciuna din cele două, zise Vika. Nu e mai bine să omori pe cineva „pentru orice eventualitate”. Şi cu siguranţă mă duc undeva.

Spunând acestea, porunci vântului să dea năvală peste agresorul ei, iar vântul îl ridică în aer şi îl azvârli într-un morman de zăpadă aflat la mai mulţi metri depărtare. Potopul de înjurături pe care omul le zbieră în direcţia Vikăi fură şi ele suflate departe.

Iar apoi ea se evanescentiză în centrul mulţimii.

Oamenii ţipară când ea se rematerializă.

— Încă o vrăjitoare! Fata şi-a chemat neamurile!

Vika păşi între fata cu părul roşu, care era legată de una din mesele răsturnate ale lui Nikolai, înconjurată de picioare de scaune rupte şi de mulţimea isterică.

— Sărmana de tine, îi spuse ea fetei, să te fi născut semănând cu mine. Dar nu-ţi face griji. Te scot eu de-aici în siguranţă.

Vika făcu să apară o bulă iridescentă în jurul ei şi al rugului, şi vrăji funiile care o legau pe fată de rug să se dezlege.

Fata căzu în genunchi. Lacrimi tăcute şi muci îi curgeau pe chip şi tot trupul îi tremura.

Mulţimea bătea în exteriorul scutului-bulă al Vikăi.

Vika îşi petrecu braţele în jurul fetei.

— Acum eşti în siguranţă.

Fata scutură din cap.

— Am pus un farmec să ne protejeze.

— Dar ce mă fac după ce pleci?

Vocea fetei era atât de răguşită, încât vorbele ei erau mai mult ca nişte zgârieturi în aerul uscat decât cuvinte propriu-zise.

— Nu te poţi ascunde de noi pe vecie! strigă o femeie, care lovea cu pumnul în scut.

Un bărbat aflat în partea opusă ţipă:

— Domnul va aduce dreptatea! Păziţi-vă, fiice ale diavolului!

Vika se uită de la ei la fată.

— Unde trebuie să ajungi? Ai o familie? Te voi duce acolo unde te simţi în siguranţă.

Fata scutură iar din cap.

— Nu se vor opri la mine. Toate fetele care arată aşa…

Se trase de păr. Era lipit de scalp de la lacrimi şi transpiraţie, umezeala făcând roşul şi mai intens.

— Suntem condamnate.

Vika îşi atinse propriul păr. Ce era să facă? Nu putea să schimbe culoarea părului fiecărei roşcate din Rusia. În afară de faptul că o vrajă atât de mare era imposibilă, ar fi fost folosită ca dovadă a vrăjitoriei împotriva fetelor.

Vika trebuia să-l prindă pe Nikolai cât mai curând. Magia lui neagră trebuia să fie oprită. Era singura cale de a pune punct acestui lucru.

— Vino! îi spuse Vika, trăgând-o pe fată mai aproape de pieptul ei. Plecăm.

— Dar cu ei cum rămâne?

Mulţimea începuse să împungă bula cu cuţite, beţe, orice fel de obiecte ascuţite puteau găsi.

Vika privi mulţimea. Dacă ar fi reuşit să le distragă atenţia… Dar ce anume ar fi putut să le fure atenţia unor oameni hotărâţi să omoare vrăjitoare?

Mai multe vrăjitoare.

Vika îşi muşcă buza. Nu mai făcuse niciodată până atunci să apară iluzii. Şi totuşi, ridicase un scut permanent în jurul lui Paşa (sau aşa spera ea), şi nici asta n-o mai făcuse până atunci. În mod ironic, credinţa oamenilor în magie era cea care alimenta Bolşebnoie Duplo să genereze

şi mai multă putere, care, la rândul ei, îi îngăduia Vikăi să arunce vrăji mai puternice, pentru a le folosi tocmai împotriva celor care se temeau de ele.

— Nu ştiu dacă asta va merge, dar merită să încerc, spuse.

Îşi smulse un fir de păr din cap şi îşi flutură braţul spre fumul care se înălţa de la baza rugului. Vika aruncă firul de păr în el şi fumul se învârteji sub forma unei fete cu un cap plin de păr roşu cârlionţat.

Vika porunci vântului să sufle fata-fum, spărgând-o în mici pufuri şi ducând-o în afara cercului format de mulţime. Acolo, fiecare puf se extinse până la mărimea naturală a unei fete făcute din carne şi oase, nu din fum. Deodată, mulţimea se văzu înconjurată de zeci de vrăjitoare.

Oamenii începură să ţipe.

— E un întreg sabat!

— Diavolul şi-a adus oştirea!

— Toată lumea să se apere!

În panica lor, se întoarseră cu spatele la rug şi se aruncară asupra noilor vrăjitoare care apăruseră.

Vika se aplecă spre fată.

— Vor fi ocupaţi timp de câteva minute. Spune-mi unde ar trebui să mergem.

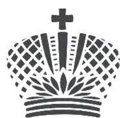
Fata tremura.

— Lacul Ladoga, rosti ea în şoaptă. Mătuşa mea are un mic conac în pădure.

— În regulă, atunci. Nu te speria, o să ne dizolvăm amândouă în mici bule, pentru a ne transporta de-aici.

Fata nici nu tresări. Vika se îndoia că existau multe lucruri comparabile cu grozăvia de a fi aproape arsă de vie pe un rug.

Vika mai aruncă o ultimă privire la mulţimea de oameni roşii la faţă din jurul ei, care se luptau cu un duşman imaginar. Apoi se evanescentiză împreună cu fata.



CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

În alte părţi ale imperiului, creşterea magiei lui Bolşebnoie Duplo se manifesta în feluri mai nebuneşti…

În mijlocul pădurilor siberiene, o colibă dărăpănată se scutură de parcă ar fi fost o pasăre care îşi aranjează penele. Cele două geamuri din faţă clipiră, scuturând praful şi muşchiul care se adunaseră pe pervazurile lor în decursul secolelor în care casa dormise. Sub temelia ei, picioroange ca de pui se întinseră şi ridicară întreaga colibă la şase metri deasupra stratului de omăt. Încheieturile picioarelor de pui – şi ale colibei însăşi – scârţâiră în timp ce începură să calce apăsat prin pădure.

Coliba Babei Iaga se trezise. Acum avea nevoie să-şi găsească proprietara. Apoi puteau să înceapă să-i păcălească – şi să-i mănânce – pe călătorii naivi.

În Peninsula Kamceatka, în Extremul Orient, nimfele vulcanilor rânjiră cu dinţii lor ca nişte ace şi dansară cu trupuşoarele lor roşii şi mlădioase ca flăcările dintr-un foc în aer liber. Pământul îngheţat din jurul lor se cutremură şi vulcanii lor scuipară fum şi cenuşă. Craterele fuseseră în repaus sute de ani, de vreme ce păzitoarele lor – nimfele – nu avuseseră suficientă magie să întreţină focurile din pântecele vulcanilor.

Dar acum, printr-un miracol, aveau. Şi pe măsură ce aerul de deasupra lor se înnoră roşu-cenuşiu, nimfele râdeau şi beau vin albastru de caprifoi şi se simţeau ameţite ştiind că într-o zi – în curând, sperau ele – aveau să fie destul de puternice să facă vulcanii să erupă, să alunge orice fiinţă umană care ar fi îndrăznit să construiască sate şi să atenteze la ceea ce era pământul nimfelor.

În partea de sud a imperiului, de-a lungul fluviului Volga, copilul unor ţărani ieşi târşindu-şi picioarele din coliba familiei pentru a aduce apă. Tremura în gerul iernii

şi îi era greu să vadă, deoarece luna de-abia strălucea prin stratul de nori. Dar băiatul merse mai departe. Mama lui era bolnavă de câteva zile şi avea nevoie disperată să bea mai mulă apă. Urcioarele din colibă erau goale. Această sarcină nu putea să aştepte până se lumina de ziuă.

Băiatul lăsă găleata pe malul apei şi începu să spargă gheaţa cu un târnăcop.

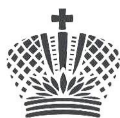
Ar fi trebuit să dureze mult timp până ce să ajungă la suprafaţa apei. Şi totuşi, după trei lovituri, gheaţa se crăpă şi se despărţi. Apa ţâşni în sus, ca şi când l-ar fi aşteptat pe băiat să o elibereze. El vârî precipitat găleata în apă înainte ca aceasta să îngheţe la loc.

Când găleata se umplu, băiatul o trase din râu. Se întoarse cu spatele. Ridică o cizmă plină de zăpadă în direcţia casei lui.

Deodată, în spatele lui se auzi o trosnitură neaşteptată. Însă pe râu nu mai fusese nimeni. Când băiatul se răsuci să vadă ce se întâmplase, un somn uriaş ţâşni din Volga. Numai capul îi era mai mare decât băiatul. Şuviţe ude din ceea ce păreau a fi alge atârnau lucioase de pe capul monstrului. Peştele se uită duşmănos la găleata băiatului.

Băiatul scăpă găleata şi fugi cât de repede îl ţineau picioarele prin zăpadă. Nu se opri până ce nu ajunse acasă şi baricadă uşa.

Căci îşi aminti legendele pe care i le spusese bunicul său – când luna e sus pe cer, râul îi aparţine lui Vodianoi, Regele-Somn. Şi Vodianoi nu are pic de înţelegere faţă de cei care încearcă să fure din regatul lui.



CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

La două dimineaţă, se auzi o bătaie uşoară în uşa barăcii din spatele hanului „Molia Neagră”.

— Nikolai? Eu sunt.

El se răsuci încet în pat, unde fusese pe jumătate adormit, căutând să scape de o durere îngrozitoare de cap.

— Renata?

— Da. Pot să intru?

Nikolai aruncă o privire spre celălalt pat (în cele din urmă reuşise să facă să apară şi o a doua saltea). Ar fi fost stânjenitor să o primească pe Renata în încăpere cu Aijana de faţă.

Însă mama lui nu era acolo. Nikolai nu se miră. Ea era o creatură a nopţii şi adeseori cutreiera străzile când era întuneric.

Nikolai se dădu jos din pat şi începu să se pieptene, dar se opri brusc când întrezări o frântură din reflexia lui în oglinda de deasupra lavoarului. Nu conta dacă părul lui era aranjat sau ciufulit, deoarece forma lui era aceeaşi oricum – o înceţoşare pătată.

Iar faţa lui… practic, putea să vadă prin ea, căci acum era mai curând cenuşiu-deschis decât neagră precum abanosul. *Mon Dieu!*[15] Cum de pălise atât de mult? Era şi mai slăbit decât în noaptea precedentă după serbare.

Nikolai se prăbuşi în sinea lui. Luă o pălărie din cuierul de alături şi şi-o puse pe cap. Şi pălăria era cenuşie, dar cel puţin avea o formă definită.

Îşi scutură încheietura mâinii şi încuietoarea uşii se descuie cu un declic.

Renata se năpusti înăuntru, toată numai cosiţe şi zâmbete, îşi aruncă braţele în jurul lui. El o ţinu, iar ea se

[15] „Dumnezeule!”, în lb. franceză.

topi la pieptul lui. Sau, mai curând, Nikolai se topi în al ei, fir-ar să fie, deoarece marginile sale nu erau solide.

Însă imediat ce ea îl atinse, se simţi un pic mai bine. Şi se încălzi când îşi dădu seama că era oarecum intim să fie atât de aproape. Nikolai se înroşi, ceea ce probabil se vedea în nuanţa mai închisă pe care o căpătară vârfurile urechilor sale, şi se desprinse din îmbrăţişare.

— Am fost să te caut, îi spuse el. Dar Galina – scorpia – te concediase. Unde te-ai dus? Eşti bine?

Renata dădu din cap, încă zâmbind şi ţinându-l uşor pe Nikolai de braţe.

— Sunt bine. Am o slujbă la „Madame Boulangère". Tocmai am terminat treaba de noapte. Şi dorm pe podea la una din fete.

— Dormi pe podea?

Nikolai îşi aruncă mâinile în aer, dând deoparte, fără să-şi dea seama, şi mâinile Renatei.

— Este în regulă. Am multe pături şi un loc lângă foc să-mi ţină cald. Zău, e mai bine decât am putut să sper. Dar tu… Întinse mâna să-i atingă din nou braţul. Nikolai, tu eşti tot umbră.

El oftă.

— Ai nevoie de mai multă energie.

El scutură din cap şi îşi frecă ceafa. Oare ea ştia că el fusese în spatele petrecerii şi al tuturor îmbolnăvirilor care urmaseră? Că acesta era motivul pentru care era atât de slăbit?

Însă Renata nu spuse nimic, iar Nikolai decise să nu spună nici el. Ea era singura persoană la care ţinea şi care îi mai rămăsese. Oricât de distrugător se simţise în ultima vreme, în acest moment avea nevoie de cineva (în afară de Aijana) care să fie încă de partea lui.

— Nu e doar faptul că sunt o umbră, spuse Nikolai. Pălesc. Literalmente. Nu ştiu ce să fac.

— Poţi să iei energie de la mine.

Renata dădu din cap pentru a-l încuraja.

— Poftim? Nu.

— Îţi voi da tot ce-ţi trebuie.

Nikolai se retrase în cealaltă parte a încăperii.

— Nu pot. Nu vreau… Mentorul Vikăi a murit deoarece i-a canalizat ei toată energia lui. Iar eu aproape că am murit la sfârşitul Jocului, încercând s-o salvez pe Vika, deşi ştiam ce făceam. Nu vreau să te ucid accidental; nu mi-aş putea ierta-o după aceea.

Renata se duse spre el, încolţindu-l în faţa lavoarului. Îl apucă de mână şi îi puse degetele pe gâtul ei. Se aplecă spre el.

— Te rog. Vreau să fac asta pentru tine. Îi întâlni privirea şi i-o susţinu ferm, mai ferm decât o văzuse el îndrăznind vreodată să i-o susţină. Şi vreau să fac asta pentru *mine.*

Nikolai roşi din nou şi trupul i se estompă în al ei acolo unde se atingeau. El era o enigmă – destul de eteric pentru ca marginile lor să se amestece, şi totuşi destul de material încât ea să nu treacă drept prin el.

— Renata…

Ea puse un deget peste buzele lui.

— Nikolai. Te iubesc. Lasă-mă să fac asta.

El îşi ţinu respiraţia. Ar fi trebuit să spună „nu” din nou, dar voia totodată să spună şi „da”. Putea deja să simtă energia ei sub piele, pulsând şi tânjind să o facă. Iar el era atât de gol!

În loc să spună „da” sau „nu”, Nikolai nu spuse absolut nimic.

Renata îşi ridică bărbia şi îi trase capul în jos pentru ca privirile să li se întâlnească. Bătăile inimii lui Nikolai se accelerară.

Chiar am nevoie de mai multă energie, gândi el. *Nu pot să generez suficientă pe cont propriu dacă vreau să am încă o şansă cu Paşa şi la tron.*

Renata îşi trecu buzele, foarte uşor, peste ale lui.

Şi apoi gura lui Nikolai era peste a ei, blândă, dar plină de dorinţă. N-ar fi trebuit să facă asta, nu când ştia că iubirea lui aparţinea altei fete, cu care şi acum îi era dor inimii sale să mai danseze o mazurcă. Dar acea fată îl alesese pe Paşa. Şi aici, în braţele lui, se afla Renata,

insistentă, şi totuşi cedând şi oferindu-i ceva ce îi trebuia lui Nikolai pentru a se simţi din nou puternic. Ceva cu care să-şi distrugă duşmanul.

Renata se trase mai aproape şi îşi uni mâinile în părul lui Nikolai. El oftă la senzaţia dată de degetele ei, atât pentru mângâierea lor, cât şi pentru faptul că, deşi pălea, încă era destul de real pentru ca ea să-l ţină.

Buzele Renatei se întredeschiseră. El putu să guste o urmă de ceva dulce, amintirea ceaiului negru amestecat cu lămâie şi cu două bucăţi de zahăr, pe care Renata îl bea în fiecare zi.

Nikolai îşi lipi gura şi mai tare de a Renatei, iar ea lăsă să-i scape un icnet când limba lui o găsi pe a ei. În timp ce o săruta, el absorbi de la ea energie, care avea tot gust de zahăr şi de lămâie şi de ceai.

Ceai negru, tare şi fierbinte.

Renata îşi coborî mâinile din părul lui pe ceafă. Degetele ei alunecară în jos pe spatele cămăşii şi pe sub marginea ei. Se strecurară înăuntru, cu palmele lipite de spinarea lui Nikolai.

El tremură, acum conectat cu ea nu numai prin buze, ci şi prin mâinile ei pe pielea lui goală, umbra lui estompându-se în atingerea ei. Energia ei curse în el ca dintr-un samovar, iar Nikolai bău de parcă ar fi avut o sete de neostoit. Voia, avea nevoie de mai mult. O prinse pe Renata cu un braţ pe după talie şi o trase mai aproape, ca şi cum umbra lui ar fi putut să se contopească total în a ei.

Şi atunci, în încăperea alăturată, o femeie ţipă la un bărbat şi aruncă în el cu ceva ce sună ca o oală, după cum zăngăni de perete.

Nikolai se smuci, îndepărtându-se de Renata şi dându-i drumul la talie.

— Ce faci? îl întrebă ea, cu ochii încă pe jumătate închişi.

Exista o parte din Nikolai care voia să continue să o sărute.

Nu era numai dorinţă fizică, ci şi faptul că ştia că avea nevoie de mai multă energie dacă voia vreodată să fie din

nou întreg, iar Renata era dispusă să-i dea.

Dar el încă era un gentleman. Cel puţin în momente precum cele de acum, când nu era copleşit de răceala din venele sale. Şi acea parte ştia că nu trebuia s-o mai sărute pe Renata. Nikolai îşi frecă tâmplele. *Gândeşte-te. Ba nu, nu te gândi. Doar... Of!*

Ochii Renatei erau complet deschişi acum.

— Îmi pare rău, spuse Nikolai. N-ar fi trebuit să fac asta. Am profitat de tine.

— Ba nu, n-ai profitat. Eu m-am oferit. Ştiu ce însemna şi de asemenea ce nu însemna. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

Nikolai întinse o mână şi o mângâie pe faţă.

— Mereu îmi fac griji pentru tine.

Renata îşi culcă obrazul în palma lui.

— Poate că nu te voi avea niciodată în întregime, dar acum te-am sărutat şi a meritat. Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt mai puternică decât cred cei mai mulţi oameni.

— Ştiu că eşti.

Preţ de o clipă, rămaseră aşa. Apoi Nikolai îşi luă mâna. Era prea tentant să o tragă înapoi lângă el pe Renata dacă rămânea.

— Am auzit că iar a plecat contesa, rosti Renata deodată, pentru a întrerupe acel moment stânjenitor.

— A, da? Nikolai îşi înălţă capul. Unde a mai dispărut Galina de data asta?

— Nimeni nu ştie. S-a dus la plimbare acum două zile şi nu s-a mai întors niciodată.

— Probabil că e iarăşi la Londra sau la Paris. Trebuie să fie plăcut să fii destul de înstărit să faci asta. Pur şi simplu să pleci şi să cumperi tot ce-ţi face trebuinţă când ajungi.

Renata îşi răsucea pliurile fustei.

— Da, dar n-a spus nimănui.

— Cui să-i fi spus? Bucătarului? Valetului? întrebă Nikolai sarcastic.

Contesa nu considera că servitorii erau destul de importanţi pentru a-i informa despre locul în care se afla. Singurii oameni pe care se deranjase să-i anunţe în trecut

când pleca într-o călătorie erau soţul ei şi Nikolai, cel din urmă numai pentru că îl însărcina cu provocări imposibile pe care să le stăpânească atâta timp cât era ea plecată. Dar contele Zakrevski murise de mult, iar Nikolai nu mai locuia acolo.

— Sunt sigur că Galina e bine, zise el. Cel mai probabil îi ceartă pe copiii străzii din Londra în timp ce noi vorbim. Şi într-o zi se va întoarce, iar noi ne vom dori ca ea să mai fi stat în străinătate ca să-i chinuie pe orfanii britanici şi nu pe noi.

Renata îşi reprimă un zâmbet. Lucrase pentru contesă atât de mult timp şi obedienţa îi intrase în sânge prin bătăi nenumărate, încât îi era greu să accepte că de fapt îi era permis să râdă acum pe seama Galinei. Era ca atunci când Renata se temuse să mănânce o tartă cu mere în timpul Jocului, chiar dacă Galina era exilată, deoarece servitorilor nu le erau niciodată permise astfel de trataţii.

— Fă-o! zise Nikolai.

Renata îşi ridică privirile de la fusta ei.

— Ce să fac?

— Să râzi. Este permis. În plus, dacă n-o faci, voi fi ofensat. Am crezut că am spus ceva amuzant.

Hohotul de râs pe care Renata şi-l reţinuse veni şuvoi.

— E plăcut să-ţi văd zâmbetul din nou, spuse Nikolai.

— Măcar de-aş putea şi eu să-l văd pe-al tău.

De data asta, Nikolai nu se zbârli pentru că i se reamintea că era o umbră.

— Cu sau fără zâmbet, acum simt că aş putea cârmui imperiul.

Zâmbetul Renatei pieri.

— Imperiul?

— E o poveste lungă.

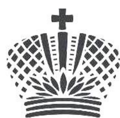
— Am timp.

Aşa că Nikolai dădu din cap şi îi spuse. Dar în timp ce el îi oferea detaliile, Renata nu se trase nici măcar o dată de cosiţe, aşa cum făcea atunci când era neliniştită. Numai când termină el să-i spună că încercase să-l omoare pe Paşa îi deveni clar lui Nikolai că Renata ştia deja.

Gustul de zahăr şi de lămâie şi de ceai negru îl lovi din nou. Ea ştiuse şi venise oricum. Nu numai asta, dar îl şi ajutase.

Nikolai ar fi trebuit să fie fericit, şi totuşi, inima lui se simţea de parcă ar fi fost prinsă în lanţuri. Era păcat că nu o iubea pe Renata.

Dar nu putea. Căci exista o singură persoană care putea să-l deslușească, iar ea nu era acolo.



CAPITOLUL PATRUZECI

Vika aproape că se prăbuşi când intră împleticit în „Brutăria Cenuşăresei”. Tocmai se întorsese după ce o lăsase în siguranţă pe fata fugărită de mulţime la conacul mătuşii ei din apropierea Lacului Ladoga, şi acum întreaga noapte – serbarea lui Nikolai, tentativa împotriva vieţii lui Paşa, rugul menit Vikăi – începuseră să o ajungă din urmă.

Era doar patru şi jumătate dimineaţa, dar la Ludmila era locul unde simţea Vika nevoia să fie. Căsuţa ei era prea pustie fără Serghei, iar brutăria era cel mai apropiat loc de tihnă pe care îl cunoştea. Uşa de la „Brutăria Cenuşăresei” era întredeschisă, iar când intră, mirosul de drojdie şi de zahăr o învălui ca o pătură preferată, cald şi mirosind a acasă.

Întreaga suprafaţă a tejghelei era deja acoperită de pâinile dimineţii. Exista un vas din sticlă plin cu jeleu de măr şi un altul cu gem de vişine. *Peci*-ul – un cuptor enorm din piatră ce trona în mijlocul brutăriei – era plin cu tăvi încărcate de piroşti, iar în vatră clocotea o oală din fier cu cașă.

— Vii-kaa! începu Ludmila să cânte în timp ce sălta prin bucătărie, fluturând o lingură din lemn. Ce mă bucur să te văd! Tocmai eram pe cale să iau o gustare.

— De fapt, eu…

— O, raza mea de soare! Ludmila se opri cu lingura în aer. Arăţi de parcă ai zburat printr-un uragan cu grindină. Stai jos şi… am să-ţi aduc ceva să mănânci. Prăjiturele. Ai nevoie de prăjiturele.

Trase un scaun de sub măsuţa din colţ şi practic o îmbrânci pe Vika să se aşeze. Înainte ca Vika să poată să spună ceva, ea deja îi împinsese în faţă o farfurie cu *suşki* – prăjiturele în formă de inel.

— Te rog, mănâncă, o îndemnă Ludmila. Ba nu, mai întâi

spune-mi că eşti bine, apoi mănâncă.

— N-am de gând să mint şi să spun că sunt bine când de fapt nu sunt. Vika împunse cu degetul o prăjitură *suşki.* Dar sunt în viaţă, ceea ce presupun că e ceva.

Fruntea Ludmilei se încreţi şi ea scutură din cap.

— Ei cer prea mult de la tine.

Vika oftă.

— Este treaba mea să fac ceea ce trebuie să fie făcut.

— Dar să lupţi din nou cu Nikolai? Asta nu făcea parte din învoială.

Ultima dată când Vika o văzuse pe Ludmila fusese imediat după ce Nikolai ameninţase să-i ia coroana lui Paşa. De atunci, fusese prea ocupată pentru a mai vizita brutăria. Ludmila s-ar fi îngrijorat şi mai tare dacă ar fi ştiut tot ce se petrecuse în zilele care trecuseră.

Ludmila folosi un băţ lung, ca o furculiţă, pentru a trage oala cu caşă din vatră, dar aproape că o răsturnă în timp ce o manevra. Vika se sperie, însă reuşi să arunce o vrajă rapidă pentru a forma o barieră domoală, protejând-o pe Ludmila de oală şi oala de Ludmila. Brutăreasa nici măcar nu băgase de seamă că ceva fusese instabil. Puse oala pe tejghea şi începu să descarce caşa în castroane.

O molie albă intră în zbor printr-o crăpătură din fereastră şi aterizǎ în părul Vikăi, lângă urechea ei.

Vika o ascultă cu atenţie.

— Asta a fost iute, spuse ea, odată ce molia termină. Ai făcut o treabă bună. Îţi mulţumesc!

Molia flutură din aripi şi îşi luă din nou zborul prin deschizătura din fereastră.

— Oare vreau să ştiu ce-a fost asta? întrebă Ludmila.

Vika îşi împinse scaunul de la masă.

— Armata lui Poslannik l-a găsit pe Nikolai.

— L-au găsit?

Ludmila puse jos castroanele cu caşă atât de brusc, încât o parte din fiertură se vărsă pe faţa de masă.

De data asta, Vika nu-şi bătu capul cu un farmec pentru a curăţa. Era prea preocupată de veştile moliei.

— Stă în Piaţa Sennaia.

— Piaţa Sennaia… nu pare să fie genul de loc în care ar locui un băiat ca Nikolai.

— Nu Nikolai pe care îl ştiam eu. Dar acesta… poate că se potriveşte la fix în Piaţa Sennaia.

Vika privi încruntată caşa. Nu pentru că fiertura ar fi făcut ceva greşit, ci pentru că era cel mai apropiat lucru sub privirea ei.

— Aşadar, ce-ai să faci? o întrebă Ludmila.

— Trebuie să-l arestez şi să-l închid.

— Nikolai detestă să fie închis. De-abia a scăpat din visul din stepă.

— Ştiu. Vika îşi îngropă faţa în palme. Dar a încercat să-l omoare pe Paşa noaptea trecută…

— Ce-a făcut? Ludmila îşi azvârli mâinile în aer şi răsturnă un coş cu *raspisnie paskalnie iaiţa* – ouă de Paşte încondeiate – de pe marginea mesei. Ouăle mele!

Ludmila zbură de pe scaunul ei.

Vika făcu să apară o pernă pe podeaua din lemn. *Raspisnie paskalnie iaiţa* se rostogoliră pe aceasta, cu o fracţiune de secundă înainte să se spargă de podea.

Ludmila se târî pe palme şi pe genunchi.

— Le-ai salvat! Dumnezeu să te binecuvânteze!

Existau mai multe zeci de ouă, câte unul pentru fiecare an de când Ludmila fusese destul de mare să ia parte la fiecare Paşte la procesul migălos de a desena cu ceară de albine pe coaja ouălor, de a le vopsi pe partea fără ceară şi de a repeta procesul de mai multe ori cu mai multă ceară şi diferite straturi de vopsea, până ce ouăle erau multicolore şi cu modele delicate.

Vika se ghemui pentru a o ajuta şi ridică un ou albastru decorat cu spirale albe şi cu un şarpe auriu în mijloc.

— Simbolurile au toate o semnificaţie, să ştii, îi spuse Ludmila. Acesta este un talisman împotriva răului şi dezastrului. Poate c-ar trebui să-l iei cu tine când te duci după Nikolai.

— Mă îndoiesc că un talisman mă va ajuta împotriva lui, zise Vika. El era puternic şi înainte, dar acum există ceva îngrozitor care îl conduce, şi cu creşterea magiei lui

Bolşebnoie Duplo, eu sunt singura care îl poate opri. Privi oul. Totuşi, *este* frumos.

— Da, este, aprobă Ludmila şi ochii i se luminară. Nikolai apreciază lucrurile frumoase, nu-i aşa?

— Da…

Vika îşi lăsă capul într-o parte, fără să priceapă înlănţuirea de idei a Ludmilei.

— Ce-ar fi dacă nu l-ai închide într-o închisoare obişnuită, ci într-o colivie aurită, ca să zic aşa? Bătu uşor oul din mâna Vikăi, puţintel mai ferm decât ar fi fost necesar. El a fost un gentleman perfect, chiar şi până la sfârşitul Jocului, şi îmi vine greu să cred că ceva din vechiul Nikolai nu mai există în acea umbră. Poate că puţină bunătate îl va îndupleca.

— Nu înţe… Aaa!

Un zâmbet se întinse pe chipul Vikăi. Oul putea fi mărit, iar Nikolai putea fi evanescentizat şi închis înăuntru. Vika îl putea face confortabil şi la fel de frumos pe dinăuntru pe cât era şi pe dinafară. Avea să fie tot o închisoare, dar una mult mai plăcută.

— Ai fi dispusă să te desparţi de oul ăsta? o întrebă ea pe Ludmila.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Acest ou a aşteptat toată viaţa lui un scop mai de seamă. Mult mai grandios decât să şadă la baza unei grămezi în vechiul meu coş.

Vika îşi luă paltonul de pe spătarul scaunului şi îl îmbrăcă. Vârî oul încondeiat în buzunar şi se îndreptă spre uşă.

În urma ei, Ludmila se ridică de pe podeaua brutăriei.

— N-ai de gând să mănânci?

Vika se întoarse.

— O! Eu…

Ludmila zâmbi cu bunătate.

— Te necăjeam doar. Cred că pot să mănânc şi singură mâncarea asta. Tu ai un imperiu – şi un mag – de salvat. Du-te, du-te!

— Îţi mulţumesc, Ludmila! îi spuse Vika. Nu ştiu ce m-aş

face fără tine.

Vika îşi croia drum prin Piaţa Sennaia, spre „Molia Neagră”. Înainte să vină aici, se oprise pe Insula Letniy, unde aşezase oul culcat pe o parte pe pământ la Promontoriul Lumânării şi îl lărgise la mărimea unei căsuţe. Nu existau uşă şi nici ferestre, căci nu putea să-i lase lui Nikolai o cale de ieşire. Arăta în continuare ca un *raspisnie iaiţo,* însă mult mai mare. Înăuntru, totuşi, Vila îl mobilase cât mai luxos cu putinţă. Spera să fie cât de cât locuibil, ţinând cont de cum arătau adevăratele celule din închisori.

Cât priveşte locaţia, Promontoriul Lumânării nu fusese prima opţiune a Vikăi, dar îl alesese pentru că era un spaţiu destul de mare şi destul de puţin circulat, cel de-al doilea aspect fiind important, ţinând cont că ea folosea un ou pentru a-l închide pe Nikolai şi trebuia să-l izoleze.

Acum, însă, Vika se strecura pe străzile slab luminate ale Pieţei Sennaia. Nu exista nimic fantastic la *acel* loc, numai realitatea sumbră a sărăciei şi a tuturor strădaniilor şi a vicleşugurilor pentru a-i supravieţui. Prostituatele de la colţul străzilor îi surâdeau batjocoritor Vikăi, de parcă ea reprezenta concurenţa pe care trebuiau s-o înspăimânte şi s-o facă să plece. Scamatori ambulanţi se oferiră să-i arate trucuri magice în schimbul unei ruble, când singurul truc magic era cât de iute puteau să facă să dispară acea rublă (şi celorlalţi din public portofelele). Şi pretutindeni era umed şi neplăcut, clădirile stăteau să se prăbuşească şi felinarele erau stinse, făcând piaţa să pară şi mai deplorabilă.

Vika scoase un oftat de uşurare atunci când găsi hanul „Molia Neagră”, cu toate că era mai prost întreţinut decât cea mai mare parte a clădirilor din Piaţa Sennaia, dacă aşa ceva era cu putinţă. Dar aici spusese mesagerul lui Poslannik că se afla Nikolai. Ea tot nu putea să-i simtă magia; scutul lui barieră era puternic. Vika se văzu nevoită să spere că Poslannik şi armata lui nu se înşelau.

Merse de-a lungul laturii hanului şi fermecă toate

draperiile să se deschidă pe măsură ce trecea prin faţa odăilor, uitându-se atentă înăuntru pentru a vedea dacă îl putea zări pe Nikolai. Cercetă cu grijă întreaga clădire. De două ori. Nici urmă de Nikolai.

Dar dacă ăsta nu era tot hanul? Uneori exista câte o curte unde se spălau rufe…

Vika se evanescentiză în cealaltă parte a clădirii şi se rematerializă într-un mic pătrat de zăpadă murdară, care cuprindea o albie de lemn, o perie de frecat şi săpun. *Molodeţ!*[16] se felicită ea pentru că ghicise corect.

Şi aici exista un şopron turtit atât de dărăpănat, încât pereţii săi păreau proptiţi laolaltă doar de movilele de zăpadă de la baza scândurilor putrede. Erau trei încăperi, două cu draperiile deschise şi una cu ele trase, fără nicio lumânare înăuntru.

Se lipi de fereastra murdară. Atât de aproape, putea să simtă protecţiile lui Nikolai ca nişte ziduri groase de metal ce încapsulau încăperea.

Vika încălzi aerul, până ce deveni arzător. Poate că reuşea să-i atace bariera topind-o, aşa cum procedase cu statuia lui Petru cel Mare.

Magia lui nici nu se clinti. Doar zăpada din jurul şopronului se transformă în băltoace şi se scurse.

Însă ar trebui să existe îmbinări acolo unde se deschide uşa. Posibil şi la ochiurile de geam.

Vika îşi direcţionă magia să încerce acolo unde sticla se unea cu rama din lemn.

Solid, solid, solid… îmbinare.

În regulă, hai să încercăm asta din nou. Îşi ţinu respiraţia în timp ce îşi concentra magia la fel de intens ca un ciocan de lipit. Poate că în trecut nu ar fi funcţionat, dar acum canaliză fluxul amplificat de putere de la Bolşebnoie Duplo în acest mic punct al barierei lui Nikolai.

Un colţ al farmecului său se topi şi se deschise, şi asta era tot ce îi trebuia Vikăi. Dădu drumul respiraţiei şi fermecă draperiile să se dea la o parte. Lumina lunii pătrunse în încăpere, şi acolo era Nikolai pe pat, cu silueta

---

[16] „Bravo, felicitări!”, în lb. rusă.

lui ascuţită şi graţioasă demnă chiar şi în somn.

Firul invizibil din pieptul ei se trase aprig, iar ea se gândi la legenda pe care i-o spusese Paşa, cum Zeus separase întregul în două jumătăţi, care erau damnate dacă nu-şi regăseau cealaltă parte.

Era greu să-ţi imaginezi o pereche mai damnată decât ea şi Nikolai. Ceea ce însemna că era atât inevitabil, cât şi mai dificil să facă ceea ce se pornise să facă.

— Îmi pare rău, spuse ea prin fereastră. Dar e pentru binele tău.

Vika se concentră şi îl dizolvă în bule. Întredeschise ochiul de geam şi privi cum părţile lui componente ieşeau în aerul geros.

— Spre oul încondeiat, îi direcţionă ea esenţa.

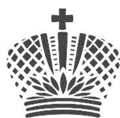
Vântul îl luă şi îl suflă în acea direcţie.

O altă formă se mişcă în cameră. Vika tresări. Oare Nikolai avea o fată cu el în cameră? Vika se gândi la Renata şi stomacul i se strânse, trădând cât de mult mai ţinea la el şi cât de mult spera ca el să mai poată fi salvat, în pofida încercărilor de a se convinge singură că nu îl mai iubea.

Figura din încăpere sâsâi şi sări din pat. Un petic de lumină a lunii îi căzu pe chip, iar acesta se dovedi că nu era câtuşi de puţin un chip. Şi nici o fată nu era.

Vika icni şi se evanescentiză şi ea.

Ultimul lucru pe care îl văzu fură ochii aurii ai arătării, îngustaţi, cu picături de negru pe la colţuri, ce se scurgeau foarte încet, asemenea cernelii vâscoase.



CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Nikolai se trezi cu un şoc, extrem de ameţit. Oare să fi fost de la faptul că o sărutase pe Renata? Poate că luarea energiei de la ea semăna mai puţin cu băutul de ceai cu lămâie şi zahăr şi mai mult cu băutul de vin dres cu stele. Se frecă la ochi şi se ridică în capul oaselor pentru a se orienta. Probabil că nu adormise de mult.

Degetele sale dădură să apuce cearşaful, dar se treziră într-o grămadă de pene împrăştiate. Însă nu împrăştiate, căci cu toate că nu exista o saltea care să le ţină laolaltă, ele stăteau în loc sub formă de pat. Ca prin magie.

— Ce-i asta?

Nikolai coborî grăbit din patul de pene pe un covor de flori purpurii, având moliciunea celui mai grozav covor persan din Palatul de Iarnă.

— Şi *unde* e asta?

Se răsuci în cerc. Se afla într-o încăpere, asta era sigur, căci existau pereţi vopsiţi în albastru cu un model cu mici spirale albe. Dar peretele era bizar arcuit, la fel şi tavanul. Nikolai ieşi în fugă din dormitor în hol.

Acesta îl lega de un salon şi o bucătărie mică (nu exista nicio plită sau vreun cuptor, observă el), ambele împodobite cu mobilă, de parcă meşterul nu ar fi auzit vreodată de cuie sau de tapiserie. Mai curând, existau nişte scoici abalone enorme, cu scobituri netede şi iridescente, potrivite pentru a sta tolănit, şi lămpi alimentate de molii luminoase. Şi un birou făcut nu din scânduri de lemn, ci dintr-un singur bolovan lustruit, cu volume despre arhitectură şi ceasornicărie, precum şi memorii de călătorie, aliniate pe suprafaţa pietrei.

— Sunt într-un alt vis?

— Mă tem că eşti complet treaz, îi răspunse Vika.

Nikolai se răsuci din nou.

— Vika?

— Sunt în exterior. Te-am închis înăuntru, ceea ce înseamnă că nu pot să intru, altminteri aş risca o breşă în vrajă şi tu ai putea evada. Eşti arestat sub acuzaţia de tentativă de asasinare a ţareviciului.

Oh! Ce prostie să creadă că era doar un vis!

Nikolai lăsă să-i scape o expiraţie lungă. Apoi aruncă o vrajă care să-i permită să vadă prin pereţi.

Soarele încă nu răsărise – în dimineţile de iarnă nu răsărea decât mai târziu –, dar era suficientă lumina lunii…

Şi iat-o, cu mâna şi cu fruntea lipite de cealaltă parte a peretelui rotunjit, cu ochii închişi. Vika nu părea supărată, totuşi, aşa cum ar fi sugerat cuvintele ei. Să fi fost obosită? Frustrată? Resemnată? Nikolai nu putea să-şi dea seama.

Traversă încăperea. Se opri la numai câţiva centimetri de perete şi îşi lipi palma de acesta, cu degetele sale umbră lungi şi uşor rotunjite, de parcă ar fi putut să prindă în căuşul palmei sale vârfurile degetelor ei. Ea nu avea cum să ştie; vederea prin obstacole era punctul forte al lui Nikolai, nu al ei.

Nu era fericit că ea îl închisese. Şi totuşi, ea îi capturase inima cu mult timp în urmă, aşa că oricum era deja prizonierul ei.

— Unde mă aflu? o întrebă el.

— Într-un ou.

— Într-un ou? râse Nikolai, fără să vrea.

Râse puţin şi Vika. Un râs trist, însă era ceva.

— Un *raspisnie iaiţo.* Unul gigantic.

— Văd asta.

Aruncă o privire în sus. Faptul că acesta era un ou explica, desigur, arcuirea pereţilor şi a tavanului. La fel şi vopseaua albastră şi albă. Mai exista şi o dâră lungă de auriu, care începea în salon şi probabil mergea pe toată partea laterală a oului. Va trebui să se uite mai târziu. Şi dacă vraja Vikăi era puternică – lucru pe care Nikolai nu-l punea la îndoială –, urma să aibă destul timp.

— Un ou încondeiat… E o alegere interesantă pentru o celulă de închisoare.

În exterior, Vika îşi muşcă buza, însă nu-i răspunse. În spatele ei, un stâlp din piatră cenuşie se înălţa în cer, iar dincolo de acesta, gheaţa Nevei. Gura lui Nikolai se strânse, formând o linie subţire, când recunoscu unde se aflau. Din nou, mag contra mag, la Promontoriul Lumânării.

— Şi o interesantă alegere în ceea ce priveşte locul, zise el.

Vika deschise ochii.

— Poţi să vezi prin coajă.

— Da.

— Ce proastă sunt, fireşte că poţi. Îmi pare rău… Nu am avut alt loc unde să te aşez.

— Un loc potrivit, presupun.

Nikolai ar fi vrut să tragă cu pumnul în perete, dar atunci ar fi speriat-o. De ce nu puteau să fie împreună? De ce exista mereu ceva între ei? Şi de ce era acest ceva mereu Jocul ţarului sau acţiunile ţareviciului? *Clar, țaratul este problema. Sau, mai exact, cei care au purtat coroana.* Avea să fie diferit atunci când Nikolai va fi pe tron.

— Nikolai?

El clipi.

— Nikolai.

El clipi din nou.

— Poftim?

Vika se lipi şi mai bine de exteriorul cojii oului. Colţurile gurii ei se întoarseră uşor în jos.

— De ce faci toate astea? Ce ţi s-a întâmplat?

El oftă, căci adrenalina momentului anterior dispăruse acum, când Vika îl trase înapoi în prezent. Ce i se întâmplase? Nu exista un răspuns adecvat.

— Ai încercat să-l omori pe Paşa. Te rog, încetează! Găseşte o modalitate pentru a te revanşa oricum poţi. Nu-ţi mai pasă deloc de noi?

Nikolai îşi încrucişă braţele la piept.

— Cum poţi să fii cu Paşa după tot ce a făcut?

— Cum adică „cu Paşa”?

— Sfârşitul Jocului… Eu… pur şi simplu nu înţeleg. Tu ar

trebui să fii cu mine, încercând să-l distrugi.

Vika scutură vehement din cap.

— Nu, n-ar trebui. Mai mult, tu nu cunoşti toată povestea.

— Atunci, spune-mi-o!

Vika îşi smulse mănuşa de pe mână, îşi ridică mâneca paltonului şi îşi lipi braţul de exteriorul oului. O brăţară ca o cătuşă din viţe de aur, atent lucrată, îi încercuia încheietura mâinii. Vulturul bicefal al familiei Romanov era aplicat pe ea, cu ochii lui din rubine aţintiţi asupra ei asemenea unui soldat de gardă. Totuşi, nu unul care să o apere pe ea. Un soldat care să o urmărească. Nu părea un dar pentru o persoană iubită, aşa cum crezuse Renata.

— Ce e aia? întrebă Nikolai în şoaptă.

— Drept de proprietate, răspunse Vika. Sunt legată să slujesc ţaratul.

— Deci nu sunteţi împreună.

Vika pufni.

— Ai crezut că sunt logodită cu Paşa? După Joc, l-am urât, Nikolai. Şi eu am suferit, să ştii. Dar de atunci am ajuns să-l înţeleg pe Paşa şi acţiunile sale ceva mai bine. Ca şi mine, a luat hotărâri îngrozitoare ca reacţie la durerea pierderii. Dar le regretă, şi din această cauză l-am iertat. Dar să-i fiu promisă în căsătorie? Nu. Singurul mod în care îi aparţin este prin legământul pe care l-am făcut la Bolşebnoie Duplo. În calitate de Mag Imperial, dacă nu mă supun conducătorului imperiului, brăţara mă arde.

Nikolai îşi duse mâna la claviculă. Încă putea să-şi aducă aminte cum obişnuia să-l pârjolească. Durerea fantomă avea cel mai probabil să-l bântuie toată viaţa. Dar Vika avea o nouă pecete care era departe de a fi o stafie.

— Dacă devin ţar, zise Nikolai, nu va mai trebui să te supui ordinelor lui Paşa şi ale Iulianei.

Vocea lui creştea în intensitate pe măsură ce adrenalina începea să-i curgă prin vene.

— Dacă devin ţar, tu şi cu mine am putea fi împreună. Imaginează-ţi cât de puternici am fi.

Vika scutură din cap.

În regulă, atunci. Puterea nu o atrăgea.

— Am putea să facem foarte multe pentru poporul rus, tu şi cu mine. Cu tot mai multă magie de la Bolşebnoie Duplo, am putea spori recoltele înzecit, şi nimeni nu va mai flămânzi vreodată. Am putea să le dăruim tuturor cele mai bune paltoane, astfel încât nimeni să nu mai moară de frig iarna. Şi, într-o bună zi, magia noastră ar putea fi atât de grozavă, încât am putea să vindecăm toate bolile din imperiu.

— Nu trebuie să fii ţar pentru a face toate astea, Nikolai. Noi suntem magi. Dacă magia lui Bolşebnoie Duplo este destul de puternică, am putea oricum să facem toate aceste lucruri.

— Dar ar fi mult mai amuzant dacă am fi ţar şi ţarină.

— Amuzant? Vika îşi aruncă braţele în sus. Ai încercat să-l omori pe ţarevici şi ai otrăvit mii de alţi oameni! Poate că sunt legată de Paşa, dar este ca şi cum şi tu ai fi legat de altceva.

Nikolai râse. Poate că ea avea dreptate. Poate că faptul că era umbră îl schimba.

Vika îşi muşcă iar buza.

— Nikolai... Spune-mi cum să te ajut. *Există* ceva ce te controlează? Cine... sau ce... era la „Molia Neagră” cu tine?

Merde![17] Vika o văzuse pe Aijana? Încântarea de a se imagina ţar pieri, iar Nikolai îşi culcă fruntea pe peretele din coaja oului. El şi Vika aveau amândoi aceeaşi poziţie acum, de parcă mai degrabă împărţeau un secret intim în loc să se lupte unul cu celălalt.

— Acea... *persoană* este mama mea, răspunse el. Te-a văzut când m-ai evanescentizat?

— „Văzut” ar putea fi o descriere prea blândă.

— Aijana este pătimaşă, ca s-o spun politicos.

— Şi ca s-o spui nepoliticos?

— Ia într-un mod foarte personal şi violent relele care mi se fac mie. Ea l-a ucis pe tatăl meu pentru că m-a obligat să joc Jocul.

[17] „Rahat”, în lb. franceză.

Vika se dezlipi de coaja oului.

— Mama ta l-a ucis pe ţar?

— Eu n-am avut niciun amestec, se apără Nikolai.

Îşi apăsă degetele şi mai tare în perete, ca şi cum ar fi vrut cumva s-o tragă pe Vika înapoi.

Dar ea rămase unde se afla, cu cizmele înfipte în pietrişul de pe alee, căci acolo, în vara eternă de pe Insula Letniy, nu exista zăpadă.

— Dacă vrei să mă ajuţi, continuă Nikolai, luptă alături de mine. Suntem doi magi, vom găsi o cale să ignorăm brăţara.

Ea se duse şi mai departe, clătinând din cap.

— Nu e corect.

— Vika…

— Nu. Mama ta l-a ucis pe ţar. Trebuie să-i spun lui Paşa. Trebuie să plec.

Şi pe neaşteptate, ea dispăru şi îl lăsă pe Nikolai stând acolo, singur.

Mereu, mereu Paşa. Paşa mai bun decât Nikolai când erau copii. Paşa cerând încheierea Jocului. Paşa luând-o pe Vika drept mag alături de el. Era doar o slabă consolare că Paşa nu o convinsese să se căsătorească cu el.

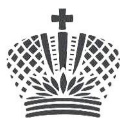
Nikolai izbi cu pumnul în perete, de vreme ce nu mai era nimeni de cealaltă parte ca să se sperie. Coaja oului nici măcar nu se strâmbă, darămite să se crape sau să indice o modalitate de evadare. Înşfăcă o carte de pe biroul din piatră şi o azvârli în partea opusă a salonului. Apoi vrăji toate cărţile, iar ele se izbiră jalnic şi inutil în pereţi, rupându-şi cotoarele şi smulgându-şi paginile până ce covorul de flori se umplu de hârtie şi de cuvinte.

Nikolai se înfioră. Examină dezordinea din încăpere. Frumoasa încăpere pe care Vika o crease pentru el.

Frumoasa închisoare la care ea îl condamnase.

Dar Paşa nu era singurul prinţ care se pricepea la evadat. Nikolai găsise o cale să iasă din banca stepei.

Şi îmi voi găsi iar calea, gândi el. *Dar, de data aceasta, când voi fi liber, Paşa va muri.*



CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

De fapt, sunt bucuroasă că nu ştiu cine au fost adevăraţii mei părinţi, îşi spuse Vika, rematerializându-se în interiorul Palatului de Iarnă. Un ţar şi un monstru dăduseră naştere unui mag. Ce orori s-ar fi putut combina pentru a crea o femeie mag? Vika îşi muşcă buza şi încercă să-şi îndepărteze gândul. *Serghei,* îşi aminti ea. El se prea poate să nu fi fost tatăl ei biologic, dar fusese tot ce-i trebuise. Se agăţă de amintirea lui şi îşi recăpătă concentrarea.

Apoi Vika se îndreptă cu paşi mari spre apartamentul Iulianei. Coridoarele erau împodobite cu ghirlande de sărbătoare făcute din sticlă suflată manual – prea scumpă pentru oricine în afară de familia imperială –, dar Vika nu avea timp să se oprească să admire frumuseţea lor delicată. Trecu în viteză pe lângă ele.

— Am ceva important să-i spun Marii Prinţese, îi informă Vika pe soldaţii de gardă de îndată ce dădu ultimul colţ pentru a ajunge la uşa Iulianei.

Soldatul bărbos mai în vârstă, aflat în dreapta, veni brusc spre ea.

— Cum ai intrat aici? Astea sunt locuinţele private ale familiei imperiale.

Vika se feri de încercarea lui de a o apuca.

— Ţareviciul m-a lăsat să intru, minţi ea.

Soldatul încremeni.

— Ăăă…

Oare se gândea că tocmai coborâse din patul lui Paşa? Dar, dacă aşa era, ce conta? Lasă-i să-şi închipuie ce vor. Asta era important.

— Trebuie să o văd pe Marea Prinţesă.

Celălalt soldat, şi el cu barbă, dar mult mai tânăr, spuse:

— *Mademoiselle,* e şase şi jumătate. Marea Prinţesă va

cere să ni se taie capetele dacă o trezim pentru vreun fleac.

Vika îl privi aspru. Îi trecea prin minte să-i arunce în aer prin magie pe aceşti soldaţi şi să deschidă singură uşa Iulianei. Dar, într-un moment de extraordinară reţinere (pentru care îşi notă în minte să se felicite mai târziu), Vika îşi păstră magia şi temperamentul la nivel scăzut şi spuse:

— Nu este un fleac. Şi vă garantez că Marea Prinţesă va pune să fiţi decapitaţi dacă *nu* o treziţi pentru asta.

Soldatul cel tânăr se uită la cel mai în vârstă. Poate că era ora matinală sau poate că era ferocitatea din căutătura Vikăi, dar ei dădură din cap unul către celălalt.

Cel mai în vârstă ciocăni la uşă şi se strecură înăuntru. Ea îl auzi cerând scuze pentru deranj şi îi anunţă numele ei unui servitor.

— Marea Prinţesă vă primeşte acum.

Îi ţinu uşa, iar Vika păşi înăuntru. Se opri un moment, totuşi, întrebându-se dacă venise în locul potrivit. Încăperea era departe de sanctuarul îngrijit pe care şi-l imaginase ca fiind anticamera Iulianei. În loc de asta, grămezi de scrisori erau împrăştiate peste tot pe podea, dezordinea fiind evidentă şi în lumina slabă a lumânărilor.

Iuliana apăru pe o altă uşă care ducea spre dormitorul ei. Era îmbrăcată cu un halat din mătase, strâns peste cămaşa de noapte, şi chiar dacă era dis-de-dimineaţă, fiecare buclă era la locul ei. Acum, asta era mai mult decât se aşteptase Vika. De fapt, era mai probabil ca Iuliana să nu fi dormit deloc, ci să fi stat trează şi să fi lucrat din greu la ceva.

Exista un motiv pentru care Vika alesese să o vadă pe Iuliana, mai degrabă decât pe Paşa, când aflase că Aijana îl omorâse pe ţar. (În afara faptului că Paşa încă se recupera după atacul lui Nikolai.)

— E ceva în neregulă cu Paşa? Am fost să văd ce face în urmă cu o oră şi dormea liniştit.

Iuliana se aşeză pe singurul loc neacoperit cu hârtii, jilţul de la biroul ei.

— Nu, nu. El e bine.

— O! Atunci, ce este? o întrebă Iuliana, pe un ton mai înţepat decât de obicei, ceea ce era aproape de iertat, dată fiind ora.

Vika rămase în picioare în mijlocul anticamerei, deoarece nu fusese invitată să se aşeze. Fermecă, totuşi, mai multe lămpi să se aprindă. Veştile ei erau prea sumbre pentru a fi date în întuneric.

— Tatăl Vostru nu a murit de tifos, îi răspunse ea. A fost ucis.

Iuliana nici nu tresări. Să crească în familia imperială implica frecvente comploturi de asasinare a tatălui ei.

— De către cine? întrebă ea.

În pieptul Vikăi, ceva se răsuci ca un pumnal-fantomă împlântat. Oare îl trăda pe Nikolai dezvăluind acest lucru? Dar nu putea să fie sigură dacă el nu fusese complice. În plus, Iuliana îl ura deja pe Nikolai. Încă un lucru nu avea să facă mare diferenţă.

— Aijana Karimova. Se pare că e mama lui Nikolai.

— Hmm. Iuliana îşi îndreptă funda de la halat. Şi de unde ştii asta?

— Nikolai mi-a spus. Dar el nu a ştiut şi nici nu a fost implicat, adăugă ea repede. Şi m-am ocupat de el.

Iuliana se ridică din jilţ.

— Cum?

— L-am închis, răspunse Vika, pe un ton cât mai insensibil cu putinţă, cu toate că să-l lase pe Nikolai închis o făcuse să se simtă ca şi cum în inimă i-ar fi fost împlântat un harpon – o durea cumplit, mai ales de vreme ce încă era legată de el, funia smucind de colţii harponului înfipt înlăuntrul ei. L-am închis într-un ou.

Fireşte, Iuliana nu tresări. Iarăşi. Nu era umană; era fier, în forma unei fete.

— Bine, zise ea. Lasă-l deocamdată. Aresteaz-o pe mama lui. O vom spânzura mai târziu în această dimineaţă.

Vika rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Activitatea de Mag Imperial te-a lăsat fără auz?

— Nu, doar că… n-ar trebui să aibă parte de un proces?

Iuliana îşi încrucişă braţele.

— Ţarul a murit. Criminala este mama magului care încearcă să-mi distrugă fratele. Se aud întruna zvonuri de trădare şi revoltă. Aşa că nu, cred că voi sări peste un „proces corect” şi pur şi simplu o vom executa. Există momente când justiţia ia forma unei acţiuni imediate. Acel moment este acum.

— Dar…

— Dacă ai fi vrut îndurare, ar fi trebuit să te duci la Paşa cu această informaţie. Dar tu ai venit la mine, aşa că nu deveni acum temătoare. Spune-le soldaţilor din garda de afară să pună să se pregătească eşafodul. Aresteaz-o pe Aijana şi fii cu ochii în patru la ea până ce va fi spânzurată în cursul dimineţii.

Vika rămase în mijlocul anticamerei. *Mag Imperial… Ar trebui să fiu botezată Temnicer Imperial.*

Sau Temnicerul Familiei Karimov.

Preţ de o secundă, se gândi la ceea ce îi oferise Nikolai: dacă el ar fi ţar, Vika nu ar mai trebui să facă ce i-ar spune Iuliana sau Paşa. Aş *putea fi ţarină, iar Nikolai şi cu mine am putea cârmui Rusia împreună, cu magia la vedere şi cu nimeni care să ne provoace sau să ne sfideze.*

Vika inspiră adânc. Putea fi un djinn dezlănţuit, care nu mai era închis între pereţii unei sticle. Magia scăpăra înlăuntrul ei, explodând ca un foc de artificii în miniatură, şi, fără să vrea, începu să leviteze.

Dar atunci Iuliana bătu cu papucul în podea şi brăţara se încinse la mâna Vikăi.

Vika ieşi din starea ei şi ateriză pe podea.

— Ce mai aştepţi? o întrebă Iuliana, cu toate că era clar că nu voia un răspuns.

Vika îi răspuns oricum:

— Ziua în care îmi voi putea crea propriul destin.

— Poftim?

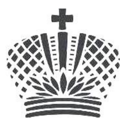
— Nu vă faceţi griji. Azi nu e încă acea zi.

Vika scutură din cap pentru a scăpa de gândurile întinate de a cârmui imperiul. Căci ceea ce îi oferea

Nikolai nu era ceea ce ea voia, nu era felul în care voia ea să-şi făurească destinul. Nu era convinsă nici că era ceea ce *el* îşi dorea cu adevărat. Magia din ea scăpără din nou, ca şi când ar fi fost de acord.

Aşa că Vika scrâşni din dinţi, deoarece mai exista o însărcinare imediată. Nikolai fusese prins. Acum trebuia ca mama lui să fie şi ea arestată. Şi atunci poate că ei puteau să rezolve această problemă şi să aducă puţină pace asupra oraşului.

Cel puţin, acesta era planul.



CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Vika se întoarse la „Molia Neagră”, dar, după cum se aşteptase, Aijana fugise. Exista, totuşi, în zăpadă un set de amprente disproporţionate ale picioarelor, de parcă unul dintre picioare ar fi fost mai greu sau mai lent decât celălalt.

Vika urmări amprentele. Era bine antrenată la depistarea animalelor rănite, vindecarea necesitând ca mai întâi să fie găsite. Şi totuşi, felul în care Aijana se ivise pe neaşteptate la fereastra hanului „Molia Neagră” atunci când Vika venise după Nikolai indica faptul că Aijana nu era o creatură rănită. Dar cel puţin paşii inegali o făceau mai uşor de urmărit.

Urmele se terminau într-un colţ foarte prost luminat al Pieţei Sennaia, într-o alee presărată cu lăzi stricate şi sticle sparte, ecouri ale luptelor pierdute şi ale necazurilor înecate, pe jumătate îngropate în zăpadă.

Magia dinlăuntrul Vikăi zumzăia, nerăbdătoare să fie lăsată să iasă. Dar şi inima i se ridică în gât, căci era pe cale să o aresteze pe mama lui Nikolai, care era un monstru, însă, fără îndoială, tot mama lui.

Vika încercă să-şi facă inima să se întoarcă la locul ei, iar aceasta se urni suficient cât să-i îngăduie să facă o proclamaţie oficială.

— Aijana Karimova, ai fost condamnată la moarte prin spânzurare pentru uciderea ţarului, spuse Vika, deşi Aijana nu era vizibilă.

Era acolo, undeva, ascunzându-se în spatele mormanelor de dărâmături sau înăuntrul uneia dintre clădirile dărăpănate şi insalubre.

— Este inevitabilă prinderea ta, aşa că ne-ai scuti pe amândouă de necazuri dacă te-ai preda fără luptă.

În containerul de gunoi din stânga Vikăi ceva se mişcă,

iar ea se răsuci brusc.

Un şobolan alb ieşi grăbit şi veni lângă ea.

— A, Poslannik, fireşte că eşti tu.

Poslannik se căţără pe piciorul Vikăi, apoi pe braţul ei şi pe umăr. Chiţăi la urechea ei ceea ce ea deja ştia: Aijana era îndărătul uşii celei de-a doua clădiri din dreapta, care era păzită de o baricadă de cioburi de sticle ce ieşeau din zăpadă asemenea unor dinţi din gura legendarului Yeti, omul zăpezii.

Vika îl mângâie pe Poslannik pe cap. El mai chiţăi încă o dată, apoi sări înapoi în zăpadă, dându-se din calea ei, din pricina încăierării ce era foarte probabil să urmeze.

Ar fi putut să se evanescentizeze şi să o ia pe Aijana prin surprindere, dar evanescentizarea era riscantă atunci când Vika nu ştia unde se ducea. Existau mereu puţine momente de dezorientare în timp ce esenţa ei se reunea, şi, în această situaţie, asta însemna să piardă elementul-surpriză.

Mai era şi mica parte din ea care *nu voia* să o ia pe Aijana prin surprindere, care voia să-i dea Aijanei o şansă să se dovedească inofensivă şi demnă de cruţat.

Aşa că Vika merse tiptil spre uşă. De-a lungul clădirii exista un singur geam murdar, iar ea făcu un farmec să apară un strat în plus de praf pentru a-l împrăştia pe geam, la fel ca nişte cristale de gheaţă, doar că făcute din noroi îngheţat, înflorind asemenea florilor de mizerie pentru a obstrucţiona vederea.

Trecu păşind uşor peste baricada de sticlă spartă şi se lipi de uşă. Apoi o întredeschise, în acelaşi timp aruncând o minge de foc înăuntru pentru a lumina încăperea sau holul în care intra, îşi ţinu respiraţia, magia ei şi pulsul bubuindu-i neliniştitor prin vene.

Era un fel de magazie, în care erau stivuite şi mai multe lăzi – acestea intacte –, dintre care câteva erau desfăcute pentru a lăsa să se vadă sticlele de votcă şi de bere dinăuntru. Focul Vikăi trecu repede împrejurul încăperii, lăsând mici flăcări în fiecare colţ, pentru a lumina toate firidele.

— Aijana? Am venit să te arestez, dar nu vreau să te rănesc…

O ladă veni iute ca fulgerul spre Vika. Şi încă una, şi încă una, şi încă una. Vika îşi ridică mâinile şi le zdrobi pe toate în aer, ţăndări de lemn şi cioburi de sticlă explodând în toate direcţiile. Dacă nu ar fi fost un mag cu un scut în jurul ei, ar fi fost înţepată de cel puţin zece ori.

Se terminase cu speranţa ca mama lui Nikolai să fie o femeie inofensivă, incapabilă să-l ucidă pe ţar.

Când lăzile încetară să mai zboare, Vika îşi scutură fragmentele de lemn şi sticlă de pe palton. Expiră zgomotos.

— Ei bine, s-a dus şansa ta să te iau cu binişorul.

Aijana sâsâi şi se ridică din spatele unei stive de lăzi. Se ghemui pe o cutie, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi şi unghiile malefic de lungi, un vânător gata să atace.

— Tu l-ai omorât pe ţar, spuse Vika.

— Am făcut-o pentru fiul meu. Pe care tu l-ai luat.

— Nikolai e teafăr.

— Nu te cred.

Vika îşi arcui o sprânceană.

— Asta nu e problema mea.

Aijana scoase un ţipăt strident, un urlet ascuţit mai neplăcut decât o mie de unghii zgâriind un ochi de geam infinit. Vika se crispă şi îşi acoperi iute urechile cu mâinile.

Aijana sări peste lăzi, cu ochii ei aurii strălucind şi cu ghearele scoase. Se izbi de scutul Vikăi, dar, din cauză că ea avea mâinile puse peste urechi, îşi pierdu echilibrul şi amândouă căzură pe spate pe pământul magaziei, rostogolindu-se într-o parte într-o încâlceală de braţe şi picioare, ciocnindu-se de lăzi şi spărgând şi mai multe sticle.

Vika se ridică în picioare, levitând pentru a evita podeaua primejdioasă. Aijana se ridică şi ea la fel de iute. Din umăr îi ieşea o pană din lemn, pe care ea şi-o scoase de parcă nu o durea şi o aruncă la o parte. Sângele de pe tunica ei se prelingea de pe material, aparent înapoi în pielea ei.

— Tu te poţi vindeca singură, remarcă Vika, în timp ce-şi trăgea răsuflarea.

— N-ai mai văzut niciodată făcându-se asta? o întrebă Aijana pe un ton batjocoritor.

— Din contră. Şi eu pot să vindec răni şi să sudez oase rupte. Nu eşti atât de specială pe cât crezi.

— Copilă arogantă! Încă n-ai început să vezi de ce sunt eu capabilă.

— Ţi-aş putea spune acelaşi lucru.

Aijana se aruncă din nou asupra Vikăi.

Dar, de data aceasta, Vika era pregătită. Făcu să apară un zid de gheaţă în faţa ei. Aijana se izbi de el şi căzu. Apoi, în clipa în care Aijana zăcea ameţită pe lemnul şi sticla de pe podea, Vika topi zidul şi îl modelă din nou sub formă de cătuşe în jurul încheieturilor mâinilor şi picioarelor Aijanei, gheaţa fiind mai groasă şi mai puternică decât orice tip de fier făurit de un om obişnuit.

Aijana mârâi în timp ce îşi revenea. Se zbătu pentru a scăpa de piedici, încercând inutil să le zdrobească una de cealaltă şi făcând să zornăie lanţurile din gheaţă.

— Ţi-am spus c-ar fi mai bine dacă ai veni fără să opui rezistenţă, îi spuse Vika în timp ce examina dezordinea din magazie. Acum, uite ce mi-ai lăsat să curăţ!

Aijana sâsâi la ea. Vika aruncă o pală de vânt spre ea şi o lăsă inconştientă.

— Nici măcar nu-mi pare rău de asta, zise Vika.

Apoi merse prin magazie şi fermecă lăzile sfărâmate să se refacă la loc, stivuindu-le în ordine într-un colţ. Comandă unei mături să mături cioburile de sticlă şi unui mop să şteargă alcoolul (ar fi durat prea mult să separe noroiul de lichid şi votca de bere şi să le direcţioneze în sticlele corecte).

Când magazia ajunse cât de cât ordonată, Vika se întoarse în locul unde zăcea Aijana, prăbuşită pe podea.

— Presupun că cel mai eficient mod de-a te duce în fortăreaţă este să te evanescentizez.

Însă Vika strâmbă din nas la gândul ca magia ei să atingă toate particulele intrate în putrefacţie ale Aijanei. Şi

cine putea şti dacă trupul aflat în descompunere ar fi putut supravieţui desfacerii în particule şi reasamblării? Ar fi putut să ajungă ca o stivă de oase şi fâşii de piele.

Iuliana avea să fie furioasă dacă nu căpăta spânzurarea pe care o poruncise.

— În regulă, fără evanescentizare, zise Vika, simţindu-se foarte uşurată. Va trebui să te transport în alt mod, într-o manieră demnă de o femeie de statura ta.

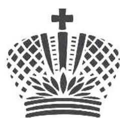
Pocni din degete şi apăru o roabă. O făcu pe Aijana să leviteze şi o răsturnă grămadă înăuntru. Pocni iar din degete şi o prelată – făcută din cânepă extrem de aspră, pentru un minim confort – se fixă peste grămada reprezentată de trupul inert al Aijanei.

— Uite aşa, o trăsură-celulă potrivită pentru un monstru.

Vika tăcu, totuşi, în timp ce o undă de remuşcare o străbătu. Monstru sau nu, era mama lui Nikolai.

Dar un moment mai târziu, îşi aminti că Aijana îl omorâse pe ţar şi încercase să o omoare şi *pe ea,* şi orice urmă de bunăvoinţă pe care o simţise Vika se evaporă. Deschise uşa magaziei şi fermecă roaba să plutească peste cioburile de sticlă ce semănau cu dinţii lui Yeti, apoi să aterizeze în zăpadă şi să meargă singură. De asemenea, mai aruncă un farmec de ascundere asupra lor, astfel încât trecătorii să nu le vadă.

Şi apoi Vika escortă roaba pe străzile întunecate ale dimineţii timpurii, pe tot drumul către Fortăreaţa Petru şi Pavel, unde în cele din urmă Aijana avea să se întâlnească cu Moartea, o dată pentru totdeauna.



CAPITOLUL PATRUZECI ȘI PATRU

Nikolai trebuia să evadeze din oul pictat, dar avea ne voie şi să-şi conserve energia. Se încruntă privind pereţii rotunjiţi care îl înconjurau.

Presupun c-aş putea încerca să reabsorb magia Vikăi… Ar fi fost ca atunci când îi dăduse un nou scop propriului său har magic în timpul încercării de a scăpa din visul din stepă. Bineînţeles, asta nu funcţionase, dar spera ca acum să fie altfel.

Pocni din degete spre divanele din scoici abalone şi ambele dispărură, iar magia pătrunse în Nikolai. Era lichidă şi dulce, asemenea scorţişoarei presărate peste nectarul de caprifoi. Însă ceva înlăuntrul lui se feri, de parcă n-ar fi putut să se amestece cu magia pe care o atinsese Vika, deşi magia însăşi, la origine, venise din Bolşebnoie Duplo.

Nikolai se încruntă, dar, în timp ce examina biroul făcut din rocă lustruită, energia Vikăi îl încălzi, iar el alungă îngrijorarea iniţială potrivit căreia era ceva greşit fie cu el, fie cu ea. Diferenţa dintre magia lui şi a Vikăi era pur şi simplu ca uleiul şi apa; a lui fusese dintotdeauna mecanică, în vreme ce a ei era naturală.

Avea noimă faptul că energia lui nu prea ştia ce să facă cu magia obişnuită să comande flori de liliac şi ouă, vânt şi zăpadă.

Totuşi, după ce studie covorul de flori, Nikolai observă că încă putea să simtă moliciunea petalelor sub tălpi. Privi în jur în interiorul oului şi contururile-fantomă ale divanelor şi biroului rămâneau, dispărute şi totuşi prezente.

— Ce nai…?

Îţi dădea impresia că e mobilă de formă. Nikolai putea să ia cu sine scaunele pe care le făcuse Vika să apară, dar

nu putea să ia esenţa „scaunului” în sine.

Probabil că dacă ar fi încercat să facă să dispară pereţii oului, aceştia ar fi devenit translucizi, dar ar fi rămas totuşi intacţi, ca toate celelalte.

— Deci, aşa mă ţii tu închis, nu-i aşa? Abil.

Pentru a-şi verifica teoria, Nikolai făcu să dispară întreaga bucătărie – dulapuri, blat, farfurii şi mâncare. După cum bănuise, vagi contururi ale fiecărui articol rămâneau.

— Dar pot să înlocuiesc ceea ce ai creat tu, atâta timp cât conceptul este acelaşi? întrebă el, de parcă Vika ar fi fost acolo şi ei ar fi discutat o ipoteză magică. Să vedem.

Nikolai se întoarse spre fantoma biroului, dar în locul granitului lustruit el voia unul din metal. Se concentră asupra conturului şi şi-l imagină umplându-se. Apăru o bară de fier, apoi alta, şi alta, iar în decurs de câteva minute Nikolai avu într-adevăr un birou proiectat ca un mic pod din elemente metalice.

— *Voilà!*[18] spuse el.

Ciocăni uşor cu degetele şi două fotolii modelate din argint umplură spaţiul unde fuseseră şezlongurile din abalone. Sub picioarele lui, un covor persan violet înlocui covorul din flori vii. Şi bucătăria se schimbă, reproiectată ca interiorul expus al unui ceas, cu şuruburi, balansier şi angrenaje vizibile. Nu trebuia decât să tragi un mâner, şi o portocală sau o felie de pâine avea să alunece pe un jgheab până într-o farfurie făcută din alama lucioasă a unei rotiţe dinţate.

Atunci, Nikolai se întoarse la pereţii curbaţi ai oului şi zâmbi. Trebuia să se concentreze şi mai tare asupra lor, de vreme ce ei încapsulau complet încăperile închisorii sale şi erau, prin urmare, mult mai mari decât cele câteva articole de mobilier, dar, după un timp, culorile începură să pălească.

Magia Vikăi se infiltra în Nikolai, şi era atât alinătoare în căldura ei condimentată, cât şi tulburătoare în felul cum se războia înăuntrul lui, de parcă ar fi băut prea multe

[18] „Iată!”, în lb. franceză.

urcioare de vin fiert.

Trebuie să mă debarasez de magia Vikăi de-ndată ce ies de-aici, gândi el. Se foi, simţindu-se inconfortabil în pielea lui.

Pereţii, totuşi, păliseră aşa cum sperase şi, deşi erau încă solizi şi intacţi, acum aveau o nuanţă de cenuşiu deschis, gol. Acum îi putea transforma într-un material pe care să-l poată controla mai bine.

Nikolai prefăcu pereţii-fantomă în bronz. Lăcui exteriorul pentru a imita vopsitul minuţios al unui *raspisnie iaiţo,* decorându-l în albastru, cu spirale din email alb învârtejindu-se la suprafaţă şi un şarpe făcut din aur pur încolăcindu-se în centrul acestuia. Se gândi la ceasornicele elveţiene cu cuc şi cum adeseori acestea aveau surprize mecanice înăuntru, şi astfel creă o balama care avea să se deschidă pentru a lăsa să se vadă interiorul oului şi încăperile şi mobilierul refăcute. Dacă Nikolai lucra destul de serios, putea de fapt să facă balamaua să funcţioneze şi…

Să deschidă oul.

Se rostogoli afară din ou şi ateriză pe pietrişul Promontoriului Lumânării. Oul uriaş din spatele lui se deschise drept la jumătate, ca o cutie muzicală de bijuterii, pentru a lăsa să se vadă conţinutul.

Dacă oamenii din Sankt Petersburg nu ar fi fost atât de înspăimântaţi de magie acum, ar fi putut să aibă un nou loc minunat pe Insula Letniy de care să se bucure, gândi Nikolai. Apoi râse sardonic, căci necazul cu magia era, fireşte, isprava lui.

De îndată ce se ridică în picioare, se descotorosi de magia Vikăi. Straturi de liliac, de zambile albastre şi un curcubeu de trandafiri răsăriră în jurul oului lui Nikolai.

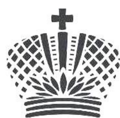
El făcu câţiva paşi înapoi şi, preţ de un moment, privi lung grădina. Nu mai crease niciodată până atunci ceva atât de strălucitor şi de viu.

Dar apoi îşi reprimă gândul. Era magia Vikăi, nu a lui.

Se întoarse la hanul „Molia Neagră”. Însă mama lui nu era acolo.

Fir-ar să fie!

Nu dură mult până auzi pe străzi anunţurile că ucigaşa ţarului fusese arestată şi că Aijana urma să fie spânzurată.



CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

Nikolai o localiză pe Aijana cu uşurinţă. Spânzurarea ei urma să aibă loc în curtea Fortăreţei Petru şi Pavel, şi mulţimea începuse deja să se strângă în jurul eşafodului de îndată ce răsărise soarele. Ea nu era încă pe platformă, dar avea să fie condusă acolo curând. Trebuia să fie undeva prin apropiere.

Clic, clic, clic.

Acel sunet. Nikolai ascultă cu mai multă atenţie. Unghiile Aijanei.

Clic, clic, clic.

Nikolai evită marginea mulţimii, ţinându-se în umbra dintre clădirile care alcătuiau întinsa fortăreaţă. Se îndreptă spre ţăcănit şi îl urmă spre clădirea din cărămidă roşie a Curtinei Kronverkskaia.

Ea e aici.

Totuşi, Nikolai nu putea să o elibereze pur şi simplu. Aijana nu urma să fie sub supravegherea poliţiei obişnuite. Vika se afla acolo, căci cine altcineva ar fi putut să ţină încuiată o femeie care omorâse zeci de membri ai Gărzii ţarului şi apoi pe ţarul însuşi? Nikolai şovăi un moment. De fiecare dată când trebuia să stea faţă în faţă cu Vika, era mai greu decât data precedentă. O simţea îndepărtându-se uşor de el, când tot ce voia el era să o aibă alături.

Nikolai inspiră adânc, totuşi, şi păşi înăuntru pe una dintre uşile care dădeau spre partea din clădire care găzduia cazarma. Din nou, se ţinu în umbră şi ţâşni pe coridoare, trecând de soldaţi în timp ce aceştia părăseau sala de mese şi se pregăteau pentru execuţie.

Clic, clic, clic.

Aproape am ajuns.

Doi poliţişti stăteau de pază la intrarea unde era deţinută Aijana. Nikolai îşi flutură mâna în aer şi pistoalele

celor doi bărbaţi ieşiră singure din toc, lovindu-i în ceafa. Ei se prăbuşiră neceremonios la pământ.

Acesta era motivul pentru care era insuficient ca oamenii obişnuiţi să o păzească pe mama unui mag.

Nikolai deschise uşa şi se strecură într-un alt coridor, mai întunecat decât cele din cazarmă. Câteva lămpi atârnau în suporturile de pe pereţi, flăcările lor pâlpâind înalte. În care încăpere era Aijana?

Vika stătea rezemată de o uşă din lemn din mijlocul coridorului.

— Te-ai eliberat singur din oul meu pictat.

— Tu ai făcut să fie dificil.

— Nu destul de dificil, se pare.

Nikolai înaintă câţiva paşi.

— Mama e acolo înăuntru?

— Da, dar nu pot să o las să evadeze şi ea.

— Nu vreau să fiu nevoit să te rănesc.

— Nikolai, ea l-a ucis pe ţar. Asta nu-i poate fi iertat şi ea va muri azi. Chiar şi aşa… nu sunt lipsită de inimă. Nu am avut ocazia să-mi iau rămas-bun de la tata înainte ca el să se prăpădească. Vika îl privi direct pe Nikolai, cu ochii plini de o sclipire de lacrimi. Mă voi duce acolo, în celălalt capăt al coridorului – ceea ce, bagă de seamă, nu e prea departe –, dar am de gând să studiez acea lampă de pe perete, iar dacă s-ar întâmpla ca tu să te strecori în celulă pentru un minut pentru a-ţi lua rămas-bun de la mama ta, ei bine, s-ar putea ca eu să nu observ.

Preţ de o clipă, Nikolai rămase locului. Venind într-acolo, clocotise de nervi, însă bunătatea Vikăi îi domoli brusc furia.

— Dacă încerci mai mult de un simplu rămas-bun, totuşi, continuă ea, *asta* voi observa. Iar când eşti gata, tu şi cu mine avem nişte treburi neterminate.

— Eu… mulţumesc.

Vika dădu din cap şi se întoarse să se uite la lampă.

Nikolai începu să farmece închizătorile să se deschidă. Când cea din urmă se deschise cu un zăngănit, Vika îi spuse:

— Şi intră cu grijă. Am o pereche de aligatori înăuntru şi n-au fost hrăniţi.

Nikolai râse fără să vrea.

— Sigur că ai. Mulţumesc că m-ai prevenit.

Împinse uşa grea din lemn şi păşi înăuntru. Era şi mai întuneric acolo decât pe coridor. Făcu să apară o lumânare în mâna lui şi închise uşa.

— Mamă?

În colţul îndepărtat, pe o platformă ridicată cât să nu ajungă aligatorii, se auziră zăngănind nişte cătuşe.

— Fiul meu. Nu te-ai pierdut.

— Nu e chiar atât de uşor să scapi de mine, răspunse Nikolai. Cred că e moştenire de familie.

Pocni din degete şi două bucăţi de funie apărură. Acestea se înfăşurară în jurul boturilor aligatorilor, iar Nikolai păşi peste ei de parcă ar fi fost doar nişte buşteni. Traversă celula şi examină lanţurile din gheaţă de la încheieturile Aijanei şi din jurul întregului ei trup. Ea tremura.

— Te scot eu de-aici.

— Ba nu, spuse ea. Ei vor ca eu să mor azi, şi voi muri. Am vrut doar să te mai văd o dată.

Nikolai încă se concentra asupra lanţurilor. Putea să desfacă vraja. Erau mult mai puţin complicate faţă de oul pictat.

— Ce tot spui?

— În trecut am fost egoistă, răspunse Aijana. M-am prefăcut că sunt generoasă şi că ţi-am dat o parte din mine, dar în realitate a fost exact invers, căci nu ţi-am dat *totul,* Nikolai. Am vrut să trăiesc şi eu, ca să te văd crescând. Am fost egoistă, căci am vrut să pot să fiu mama ta. Dar nu de asta ai tu nevoie de la mine, nu-i aşa? Tu nu ai nevoie de o mamă; ai supravieţuit de unul singur. Eu n-am făcut decât să complic şi mai mult lucrurile. Aşa că-ţi voi da ceea ce ar fi trebuit să-ţi dau cu mult timp în urmă, şi singurul lucru pe care îl am de dat…

O lacrimă neagră se prelinse din ochii ei aurii în jos, pe obrajii scheletici.

Nikolai se încruntă la vederea lacrimii. Era ceva familiar în ea…

— Îţi voi da întreaga mea viaţă, zise Aijana.

El îşi îndepărtă gândul pe jumătate format despre lacrimi.

— Mamă, nu!

Nu-i putea cere să moară pentru el.

— Deja sunt ca şi moartă, Nikolai. Nu voi fugi de-aici cu tine. Aş abate asupra ta şi mai multe necazuri. Aşa că fie mor acum, în condiţiile stabilite de mine şi dăruindu-i fiului meu tot ceea ce am de dat, fie mor în condiţiile stabilite de ei, singură pe o platformă înzăpezită, cu un laţ în jurul gâtului. Fie-ţi milă de mine şi spune da.

— Eu…

— Spune da.

Ea era îngrozitoare. Îi omorâse pe sătenii din stepă, pe soldaţi, pe tatăl lui… Dar o făcuse din iubire. Iubire nechibzuită. Dar iubire. Cum putea Nikolai să-i refuze un ultim act de iubire şi de milă drept dorinţă pe patul de moarte? Mai ales când aceasta nu făcea rău nimănui. Nu mai făcea.

Nikolai căzu în genunchi în faţa ei.

— În regulă, mamă.

Lacrimile ei începură acum să curgă, un şiroi lent ca smoala. Aijana încercui încheieturile-umbre ale lui Nikolai cu degetele ei osoase, acolo unde acestea erau dezvelite între manşeta cămăşii şi mănuşă.

— Te iubesc, Nikolai, îi spuse, cu gâtlejul uscat, cu vocea încordată. Să ştii că tot ce am făcut vreodată a fost pentru tine, şi că sunt mândră de tine. Nu pentru că eşti mag, ci pentru că eşti inteligent şi pasionat şi puternic. Şi pentru că… pentru că deşi se poate să nu mă fi iubit niciodată cu adevărat, mi-ai arătat tandreţe. M-ai lăsat în viaţa ta.

Aijana închise ochii. Îşi lipi capul de al lui Nikolai şi începu să-i trimită energia ei în el. Porni ca un şuvoi subţire, rece şi aprig, iar Nikolai icni pe măsură ce primea energia pe care ea o adunase de la paraziţii ce se hrăneau din stricăciune şi moarte, din trupurile tuturor oamenilor

pe care îi omorâse.

La naiba… Era gros şi negru lipicios. Ca lacrimile ei.

Ca sentimentul umbrit care îl tulburase pe dinăuntru de când el se eliberase din visul stepei.

— Tu ai fost, îi spuse în timp ce strânsoarea Aijanei asupra încheieturii mâinii lui se înteţi. Tu mi-ai transferat energia când eram inconştient. Aşa am avut destulă putere să scap din Banca Viselor, şi să fac vraja cu serbarea de pe Neva, şi să mă eliberez din oul pictat.

— Pentru prima şi a doua, da, ţi-am dat energia în timp ce dormeai. Cât priveşte oul? Nu ştiu nimic despre vreun ou. Aceea a fost prietena ta Renata.

— Renata? Dar cum putea ea să mă facă atât de puternic?

— I-am transferat energia Galinei.

— Ce?

Îşi smulse mâinile din strânsoarea Aijanei. Ea ţipă ca şi când pierderea legăturii i-ar fi produs o durere fizică.

Nikolai se depărtă împleticindu-se, scuturând din cap.

— Ai obligat-o pe Renata să te slujească! Iar Galina nu e plecată din ţară, nu-i aşa? O, să fiu al naibii, ai omorât-o şi pe ea!

Aijana se clătină şi căzu pe platforma crăpată. Pielea ei era acum atât de uscată de la cedarea energiei lui, încât i se cojea de pe faţă ca nişte fulgi. Tendoanele gâtului se încordară şi lumina aurie din ochii ei era ca o flacără de lumânare gata să se stingă.

— Te-ai aşteptat la mai puţin din partea mea? întrebă ea răguşită, acum fiecare cuvânt necesitând un efort enorm. Trebuia s-o fac. A meritat-o.

— Ba nu, n-a meritat-o.

Un amestec complicat se învârtejea în Nikolai, un amestec de groază cavalerească cu dorinţa de a pune în cârca Aijanei nefericirea şi trauma. Galina nu fusese în mod deosebit amabilă cu Nikolai, dar îl *luase* în casa ei şi îşi petrecuse mulţi ani antrenându-l. Merita un sfârşit mai bun decât cel de care avusese parte.

Aijana întinse mâna spre el. Braţul îi tremura de la efort.

— Fiule. Te rog. Lasă-mă să-ţi dau ce-a mai rămas.

El o privi cu dispreţ. Ea se retrase. Dezgustul lui trebuie să fi fost palpabil, chiar şi pe chipul lui umbră.

Nikolai se întoarse şi porni spre uşă.

— Aşteaptă! Fie-ţi milă!

Lanţurile Aijanei zăngăniră pe platformă.

— Nu mă părăsi!

Nikolai se opri în faţa unuia dintre aligatori.

— Te-am părăsit acum mult timp, spuse el fără să se întoarcă. Dar pentru că sunt un gentleman, îţi voi acorda un dram de milă şi nu te voi obliga să faci faţă morţii în public pe eşafod.

Păşi peste aligatori în drumul lui către uşă.

Desfăcu vraja asupra funiilor, iar boturile aligatorilor se închiseră şi se deschiseră cu zgomot, libere. El bătu din palme şi platforma pe care stătea Aijana dispăru, aruncând-o pe podeaua din piatră. Nikolai ieşi din celulă şi închise uşa, reînchizând toate încuietorile în urma lui.

Era îndurarea unui gentleman să o scutească de eşafod, dar întunericul energiei ei, acum vuind în Nikolai, stabilea cum era oferită îndurarea. Un *dram* de milă, spusese el.

Ţipetele Aijanei reverberau din încăpere, acoperind pocnetele fălcilor aligatorilor. Ori poate că erau pocnetele oaselor ei sfărâmicioase.

Vika se năpusti dinspre lampă, cu ochii mari.

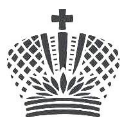
El îi evită privirea.

— Am terminat. Mi-am luat ultimul rămas-bun.

— Nikolai…

El clătină din cap şi se îndepărtă cu paşi mari.

Vika doar îl privi uimită şi îl lăsă.



CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

Vika rămase nemişcată, lipită de perete, privind în gol la uşa de la capătul coridorului pe unde plecase Nikolai. Îşi strânse genunchii la piept în timp ce relua ceea ce tocmai se petrecuse, pe fundalul de linişte din fortăreaţă, căci nu se mai auzeau gemete venind dinspre celula Aijanei.

Vika putea să înţeleagă cum se simţise Nikolai când părăsise celula. Aijana se prea poate să fi fost un monstru, însă era totuşi mama lui. Moartea lui Serghei avusese loc atât de recent, încât Vika se strânse în sinea ei la amintirea vidului dureros pe care îl resimţise la pierderea lui.

Ţarul şi ţarina muriseră şi ei. Prea multă moarte, iar Vika, Nikolai şi Paşa fuseseră forţaţi să meargă înainte cu trudă, fără să poată să ţină doliu şi să jelească aşa cum se cuvine. Jocul le-o pretinsese. Imperiul o ceruse.

Şi iată cât de bine ieşise asta.

Dar Vika putea să încerce, cel puţin, să-i dea o şansă lui Nikolai să jelească. Acesta era în parte motivul pentru care îl lăsase să plece. Şi mai putea să-i arate şi în alt fel că îi păsa. Poate că putea să ajungă la vechiul Nikolai, care era îngropat adânc sub furia lui orbitoare. Poate că Nikolai încă mai putea să înţeleagă că nu era singur.

Deoarece ea auzise fără să vrea, prin pereţi, discuţia lui cu Aijana. Acum Vika înţelegea ce era în neregulă cu Nikolai, de ce era diferit. El absorbise energie de la mama lui, care era făcută din întuneric.

Dar felul în care el arăta atunci când plecase, regretul amestecat în nefericirea lui… probabil că încă exista ceva bun înlăuntrul lui. Fie şi numai o fărâmă. Vika voia să creadă că nu era încă pierdut.

Închise ochii şi se gândi la cerul dimineţii de afară. Putea să simtă greutatea norilor, plini de picături de apă,

gata să acopere oraşul cu şi mai multă zăpadă.

Însă nu astăzi.

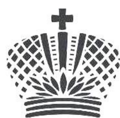
În interiorul norilor, picăturile se evaporară. În locul lor, petale galbene apărură, în toate formele şi mărimile – lungi şi înguste, rotunde şi scurte, în formă de inimă şi ovale şi ondulate şi de tot felul. Norii deveniră şi mai grei.

Acum.

La comanda Vikăi, norii izbucniră. Petalele galbene se rostogoliră din ei, învârtindu-se una în jurul alteia în vânt şi unindu-se într-o ninsoare de flori, fiecare la fel de unică precum fulgii de nea pe care îi înlocuiseră. Existau dalii care arătau toarse din miere, şi trandafiri cu miezul din margarete, şi gălbenele pe tulpini gemene ca nişte cireşe galbene. Cerul de deasupra Sankt Petersburgului era o cascadă nesfârşită de flori care pluteau, o comemorare a tuturor celor care fuseseră pierduţi, dar nu uitaţi.

— Asta este pentru Serghei, spuse Vika în şoaptă din locul în care încă stătea aşezată în interiorul zidurilor fortăreţei. Şi pentru ţar şi ţarină, şi chiar şi pentru Aijana.

Spera că Nikolai avea să vadă florile şi să înţeleagă că ele erau şi pentru el.



CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Nikolai stătea pe marginea drumului care ducea de la Palatul de Iarnă la Fortăreaţa Petru şi Pavel. Cerul ningea peste el cu flori funerare galbene, dar era prea amorţit ca să fie mişcat.

În schimb, aruncase un văl de invizibilitate în jurul său, astfel încât nimeni să nu-l vadă în timp ce aştepta acolo. Însă era plin de energia Aijanei acum şi, odată ce se năpustea, nu avea să fie niciun dubiu cu privire la cine atacase.

Destul de curând, sunetul roţilor care se învârteau pe zăpada îngheţată umplură aerul şi o trăsură aurită se apropie. Pe portiera ei exista o pictură a Palatului de Vară, iar mânerul era întinderea graţioasă a unui gât de lebădă. Vulturul bicefal al familiei Romanov împodobea laterala trăsurii, iar alţi vulturi decorau cupola tivită cu aur.

— *Bonjour, mon frère!* salută Nikolai în şoaptă.

Aşteptă ca Garda care deschidea drumul să treacă. Apoi, în timp ce trăsura se apropie de Nikolai, el împunse aerul cu un deget.

Şuruburile care fixau roţile se desprinseră. Trăsura se clătină violent, căci mergea prea repede pentru ca forţa inerţiei să nu o poarte mai departe. Roţile se legănară şi se desprinseră de trăsură.

Din interior se auziră ţipete – un băiat şi o fată, Paşa şi Iuliana – în timp ce trăsura se înclină într-o parte, ieşind de pe drum. Nikolai despică aerul cu mâinile în faţa lui şi, într-o secundă, frumoasele părţi componente ale trăsurii se metamorfozară în piese ascuţite. Panourile pictate deveniră lame de cuţit, iar muchiile lor pivotară înspre înăuntru asemenea unei răzători în mărime naturală, dar una făcută să radă un ţarevici şi nu morcovi. Gâtul lebedei care servea drept mâner se prefăcu într-o lance cu vârf.

Vulturii familiei Romanov se topiră, ameninţând să picure metal topit peste ocupanţii dinăuntru.

Trăsura începu să se răstoarne pe o parte. În câteva clipe, Iuliana şi Paşa aveau să fie străpunşi de lame. Membrii Gărzii din faţa şi din spatele trăsurii ţipară alarmaţi, dar nu puteau face nimic.

Nikolai râse, iar energia pe care o luase de la mama sa părea să râdă odată cu el.

Trăsura se prăbuşi.

Totul deveni înspăimântător de tăcut.

Gavriil, căpitanul Gărzii, sări de pe cal şi se repezi la trăsură. Restul oamenilor săi îl urmară, unii pe jos şi alţii înconjurând trăsura răsturnată cu caii lor.

— Alteţele Voastre Imperiale! strigă Gavriil. Repede, ajutaţi-mă să desfac trăsura! le porunci el celor mai apropiate gărzi.

Încercară să smulgă pereţii, dar era ca şi cum ar fi apucat nişte tăişuri de săbii, iar ei ţipară în timp ce îşi retrăgeau mâinile pline de sânge. Gavriil încercă portiera, însă lebăda-lance îl înjunghie. Nikolai râse batjocoritor.

Dar atunci, din trăsură, Paşa zise:

— Daţi-vă înapoi!

Gavriil şi ceilalţi se speriară.

În numele diavolului, ce este? Nikolai îşi lungi gâtul să vadă mai bine.

— L-aţi auzit pe Alteţa Sa Imperială! zise Gavriil, făcându-le semn oamenilor lui să se retragă de lângă trăsură.

Portiera se deschise brusc, lovită dinăuntru.

— Luaţi-o pe Marea Prinţesă! le ceru Paşa, încă aflat în trăsură.

— Nu…! şopti Nikolai.

Cum au putut să supravieţuiască?

O mănuşă albă, pătată cu puţin sânge, ieşi din trăsură prin portiera aflată acum cu faţa în sus. Gavriil veni grăbit şi o apucă. Iuliana ieşi şi trecu cu grijă peste pereţii ascuţiţi.

Paşa urmă imediat după ea. O apucă pe Iuliana de

îndată ce ieşi şi o îmbrăţişă.

Gavriil privi de la ei la trăsura răsturnată şi din nou la ei.

— Alteţele Voastre Imperiale, cum aţi…?

— Magul Imperial a aruncat un scut în jurul meu, răspunse Paşa. M-a protejat de lame.

Vika a făcut să apară un scut permanent? Nikolai se minună. Din câte ştia el, ea era încă în fortăreaţă. Nu ştiuse că era posibil să arunci o vrajă atât de puternică precum un scut care să dureze la infinit şi să reacţioneze la noi ameninţări, chiar în timp ce magul nu era în apropiere ca să vadă precis care erau ameninţările de care trebuia să-l apere pe Paşa. Aceasta era în mod clar o evoluţie a harului ei magic.

— Are şi Marea Prinţesă un… scut? întrebă Gavriil.

Rosti „scut” ca şi cum şovăia să accepte conceptul şi aruncă o privire la restul Gărzii, de parcă şi-ar fi dat seama că oamenii lui erau posibil depăşiţi.

— Nu, răspunse Iuliana. Paşa m-a apărat cu trupul lui, prostul.

Dar se cuibări la pieptul fratelui ei şi rămase acolo, mai liniştită decât o văzuse vreodată Nikolai. Buclele ei, de obicei impecabile, erau răvăşite. Chipul îi era pătat de sânge unde avea mai multe tăieturi pe obraz.

— Aş face orice să te protejez, zise Paşă şi o strânse şi mai bine în braţe.

Energia Aijanei era încă atât de proaspătă înlăuntrul lui Nikolai, încât el nu simţi nici măcar un strop de mustrare de conştiinţă privindu-i pe Paşa şi pe Iuliana. În schimb, îi trecu prin minte că putea să pună capăt zilelor Iulianei şi ale Gărzii chiar acum. Ei stăteau pe marginea drumului, complet expuşi, iar Paşa nu putea să-i protejeze pe toţi.

Nikolai îşi ridică privirea spre cer. Continua să ningă cu petale galbene. Întregul peisaj era acoperit cu minunata zăpadă tristă care mirosea a caprifoi.

Totuşi, nu orice fel de caprifoi. Acesta era copleşitor, parfumând întreaga atmosferă. Capul lui Nikolai începu să se învârtejească şi el se clătină pe picioare.

Dar Paşa, Iuliana şi Garda lor nu păreau afectaţi de flori.

Continuau să stea în picioare fără nicio problemă lângă trăsura cu pereţi din lame de cuţit.

Aceste flori sunt pentru mine, îşi dădu Nikolai seama. Vika trebuie să le fi făcut ceva, folosindu-se de cunoştinţele despre botanică primite de la Serghei şi de faptul că îl înţelegea pe Nikolai, şi crease florile pentru a-l slăbi pe el. Ca o cătuşnică[19] pentru un mag criminal.

Nikolai de-abia îşi putea ţine ochii deschişi, cu atât mai puţin să arunce o vrajă competentă pentru a-i ucide pe Iuliana sau pe Gavriil. În plus, dacă mai rămânea mult, putea să-şi piardă controlul asupra vălului său de invizibilitate. Şi dată fiind şansa ca ea să-l captureze din nou, Vika nu avea să-l lase să scape de data asta.

Trebuie să plec.

Florile galbene continuau să cadă. Erau îmbătătoare. O scânteiere de căldură se aprinse înlăuntrul lui Nikolai.

Doar o singură scânteie, totuşi, şi întunericul Aijanei o înăbuşi iute.

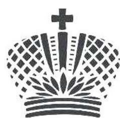
Nikolai trimise o privire aspră, fără vlagă, în direcţia lui Paşa. Şi apoi se retrase să înece în somn efectele vrăjii Vikăi.

Dar înainte de a pleca de tot, pocni din degete de două ori. Nu era mare lucru, însă era tot ce putea să facă deocamdată.

Florile care cădeau se transformară în confetti de ziare, iar pe fiecare fâşie erau scrise aceleaşi cuvinte: *Ţareviciul este un bastard. Tatăl lui a fost amantul ţarinei, căpitanul de Stat Major Aleksei Ohotnikov.*

---

[19] Cătuşnică sau iarba-mâţei are uşoare efecte sedative.



CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

Pe coridorul fortăreţei se auzeau paşi. Vika încă stătea aşezată pe jos, mişcând întruna din cap, fiind pe punctul de a adormi. Nu putuse să se odihnească de… de când? Atât de multe lucruri se petrecuseră, încât nici nu-şi mai aducea aminte când pusese ultima oară capul pe pernă într-un pat.

Dar Vika nu avea să aibă şansa să doarmă, căci glasul unei fete reverberă din josul coridorului:

— *J'en ai assez!*

Îmi ajunge!

Aceasta trebuia să fie Iuliana, cel mai probabil dând peste membrii Gărzii pe care Nikolai îi lăsase inconştienţi – sau îi omorâse? – în drumul lui spre Aijana. Şi dintr-o clipă într-alta, ea avea să se năpustească pe ultima uşă pentru a descoperi nu numai că ucigaşa tatălui ei era deja moartă şi ca atare fusese privată de a o vedea pe Aijana spânzurată, ci şi că Nikolai evadase din închisoare şi Vika îi îngăduise să plece. Vika îşi lăsă capul să cadă pe genunchi.

Un minut mai târziu, uşa chiar se deschise, dar nu era pasul apăsat şi furios la care se aşteptase. Vika îşi ridică încet privirea.

Gavriil, căpitanul Gărzii lui Paşa, intră cu pistolul scos. Ilia îl urma.

Paşa se afla imediat în spatele lor, şi el cu o armă în mână. Cercetă cu grijă coridorul, de la celula încuiată a Aijanei la felinarele pâlpâitoare din pereţi, şi în cele din urmă la Vika, ghemuită pe podea.

— Vika!

Ascunse pistolul şi se repezi spre ea. Gavriil şi Ilia se despărţiră pentru a-l acoperi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Paşa în timp ce îi întindea mâna. Te simţi bine?

Ea nu putu să-i răspundă.

Paşa o prinse în braţe şi, de data asta, ea lăsă pe cineva să o consoleze. Dădu drumul genunchilor şi îi permise trupului ei să se destindă lipit de al lui.

Iuliana intră pe uşă păşind apăsat, în ciuda protestelor ultimei gărzi care se ţinea pe urmele ei.

— Presupun că e liber. Pufni când traversă coridorul spre locul unde Vika era cuibărită la pieptul lui Paşa. Nu sunt sigură că vreau măcar să ştiu care este explicaţia pentru ce s-a petrecut aici.

Paşa oftă.

— Las-o un minut, *s'il vous plaît*[20].

Vika o privi lung pe Iuliana. Avea părul în dezordine şi faţa îi era pătată de sânge uscat. Vika se uită la Paşa. Şi părul lui era ciufulit, dar asta era ceva normal, motiv pentru care nu observase până atunci că ceva nu era în regulă.

Vika îşi veni în fire.

— Ce s-a întâmplat? Sunteţi bine?

— Vestea bună, răspunse Paşa, este că scutul tău funcţionează. Vestea proastă este că Nikolai a încercat să ne omoare.

Vika se ridică în picioare. Se temuse că asta avea să se întâmple, că durerea sufletească a lui Nikolai avea să-l îndemne din nou la acţiuni extreme.

— Sunteţi teferi cu toţii?

— Da, răspunse Paşa.

— Nu, nu suntem, spuse Iuliana, în timp ce mărşăluia spre uşa celulei Aijanei. Descuie asta! îi ceru Vikăi. M-am săturat de familia Karimov. Am de gând să o strâng de gât pe mama lui Nikolai cu mâinile mele!

— Ea e… deja moartă, spuse Vika.

— Poftim?

Iuliana se răsuci cu faţa la ea.

— Nikolai a dat drumul aligatorilor.

— Aligatori? Nikolai? Ai face mai bine să începi să explici, magule!

---

[20] „Te rog”, în lb. franceză.

Paşa o strânse pe Vika de umăr. Şi ea le povesti ce se petrecuse.

Când termină, Iuliana se repezi la ea, apucând-o de ambele braţe şi scuturând-o.

— Nikolai a încercat să-l omoare pe fratele meu! Şi tu ce-ai făcut? O treabă foarte proastă în ceea ce priveşte închiderea lui, iar apoi i-ai permis să intre cu tupeu aici să o vadă pe ucigaşa tatălui nostru şi să ne fure justiţia... şi apoi... aaah! L-ai inundat cu flori ca la o paradă, în vreme ce el încerca să ne omoare iar!

Iuliana o plesni pe Vika peste faţă.

— Iuliana!

Paşa o apucă şi o trase deoparte.

Vika îşi frecă obrazul şi se uită la Marea Prinţesă.

— Am meritat asta.

— Ba nu, n-ai meritat-o, zise Paşa.

Vika îl privi uimită. *Cum poate să fie încă atât de bun?*

— Meriţi şi mai rău.

Vika nu putea să nege asta.

Iuliana fierbea.

— Ai găsit o fisură în ordinele mele şi mi le-ai subminat intenţionat, nu-i aşa, deoarece încă ai noţiunea aia absurdă că tu îl vei salva pe Nikolai. Ei bine, de-acum înainte ordinele mele vor fi mult mai precise, pentru a mă asigura că te supui.

Se uită cu înţeles la încheietura mâinii Vikăi.

Vika închise ochii. Putea deja să simtă cătuşa strângându-se, anunţând îngustarea hotarelor lumii ei.

— Mai mult, continuă Iuliana, nu vei mai folosi niciun fel de magie dacă nu a fost în mod explicit comandată de Paşa sau de mine.

Vika deschise brusc ochii.

— Poftim? Nu! De ce?

Iuliana zâmbi superior.

Dar era Paşa cel care răspunse:

— Îmi pare rău, Vika. Dar este pentru imperiu.

— Ştii ce rapoarte au venit azi-dimineaţă la Consiliul Imperial? o întrebă Iuliana sau, mai precis, o acuză.

Dar bineînţeles că Vika nu ştia. Fusese ocupată aici la fortăreaţă.

Iuliana nu aşteptă un răspuns.

— În extremitatea sudică, ţăranii încep să refuze să se mai apropie de fluviul Volga. Există legende despre un monstru – pe jumătate somn, pe jumătate bărbat – care va înşfăca şi va îneca pe oricine îndrăzneşte să se apropie de apă după lăsarea întunericului. Ţăranii sunt înnebuniţi de frică şi regiunea devine din ce în ce mai instabilă pe zi ce trece.

Vika icni. Nu era cu putinţă… dar suna exact ca Vodianoi, Regele-Somn din vechile legende ruseşti pe care Ludmila obişnuia să i le spună când era mică. Vika se întrebă ce alte magii nebuneşti se trezeau în Rusia de care ei încă nu ştiau. I se întoarse stomacul pe dos.

Paşa încercă să-şi pună mâna pe braţul ei, dar ea se trase la o parte. El privi în podea în timp ce vorbi:

— Cu cât oamenii văd mai multă magie, cu atât mai tare cred, şi cu atât mai mare este puterea care izvorăşte din Bolşebnoie Duplo. Asta e bine când *tu* eşti singura care foloseşte magia pentru Rusia. Însă începe să se manifeste în feluri pe care nu le putem anticipa… fie că acest peşte monstruos este adevărat sau nu, oamenii cred în el, şi asta e ceea ce contează, cel puţin deocamdată. Şi mai este Nikolai. Magia este înspăimântătoare atunci când el este cel care mânuieşte puterea sa tot mai mare. După răul pe care l-a pricinuit poporului nostru şi atentatele asupra vieţii mele şi a Iulianei, este limpede că trebuie să-l oprim. Dacă putem să le spunem oamenilor că magia nu mai există, puterea lui Bolşebnoie Duplo va scădea, iar asta îl va limita pe Nikolai. Şi poate că vom putea curma frica iraţională din ţară.

Vika scutură din cap. Gura i se rotunji în ceva ce arăta a zâmbetul cuiva deranjat mintal, dar era panica, nu fericirea, cea care îi dădea acea expresie. Era ca şi cum gura ei nu prea ştia ce să facă.

— Aveţi nevoie de mine şi de magia mea. Aveţi nevoie ca *eu* să pot să-l prind şi să-l opresc pe Nikolai.

— Se pare că nu poţi de fapt să stăpâneşti acest lucru, replică Iuliana. Această dimineaţă este o dovadă în plus că avem nevoie de o tactică diferită. Toată această magie pricinuieşte mai multe probleme decât rezolvă.

— Iar eu voi fi în siguranţă, zise Paşa. Scutul tău mă protejează.

— Da, dar… dar tu le-ai spus oamenilor că magia este bună, zise Vika, străduindu-se să găsească argumente. Dacă te răzgândeşti acum, asta îţi va submina…

— Vika. Paşa îşi vârî mâinile în păr şi se trase de el. Îmi pare rău, sincer. Dar Iuliana şi cu mine avem destule lucruri de care să ne ocupăm, cu otrăvirea alimentelor de la serbarea lui Nikolai şi cu neîncrederea poporului în magie, acum ajunsă isterie. În plus, zvonurile despre monstrul-peşte şi arderi de vrăjitoare ies la suprafaţă peste tot în ţară, iar aici, în Sankt Petersburg, se vorbeşte despre o revoltă. Ţaratul nu poate fi văzut luând partea puterii tale, poate doar ca o ultimă soluţie. Vom spune că am comis o greşeală. Sunt tânăr; oamenii mă vor ierta pentru un pas greşit. Dar trebuie să fac asta, deoarece trebuie să restaurez stabilitatea. Tu ştii că nu ţi-aş face asta dacă aş avea de ales, nu-i aşa? Este pentru imperiu.

Vika nu putu decât să se uite iar de la cătuşa cu vulturul bicefal la Paşa.

— Nu e pentru totdeauna, spuse el cu blândeţe. Doar până recâştigăm o aparenţă de calm şi control. Ceea ce noi am făcut, să îngăduim ca existenţa magiei să fie informaţie publică, nu funcţionează, aşa încât mă văd nevoit să încerc altceva. Dar dacă vom avea cu adevărat nevoie de harul tău magic, dacă această strategie se dovedeşte greşită, te vom reinstala imediat.

Renunţă să se mai tragă de păr şi întinse mâna spre ea.

Însă, spre deosebire de momentul de mai devreme, atunci când Vika îngăduise ca degetele lui Paşa să o atingă uşor, de data aceasta ea se trase deoparte.

El nu-i putea lua harul magic, ci numai să impună prohibiţia; brăţara avea să o ardă dacă încerca să nu se supună. Dar cu toate că Paşa nu-i luase efectiv puterea,

Vika simţea ca şi cum scânteile constante care dansaseră prin trupul ei încă de când se născuse începuseră să pălească până la strălucirea vagă a jăraticului. Sângele ei, care întotdeauna cursese fierbinte prin vene, părea să se fi răcit cu câteva grade. Şi energia arzătoare care îi permitea în mod obişnuit Vikăi să domine o întreagă încăpere se diminua, transformând-o doar într-o simplă fată.

Dacă ea era un djinn, Paşa şi Iuliana erau stăpânii ei. Şi tocmai o îndesaseră înapoi într-o sticlă ce era considerabil prea mică.



CAPITOLUL PATRUZECI ȘI NOUĂ

Mai târziu în acea după-amiază, înapoi în Palatul de Iarnă, Paşa îi înmână lui Gavriil edictul semnat.

— Poftim. Asigură-te că este comunicat şi că toată lumea din oraş îl va auzi.

— Imediat, Alteţa Voastră Imperială!

Gavriil îl salută.

— Şi vei supraveghea evacuarea în siguranţă a oricărei cetăţene cu păr roşu, bine?

— Oamenii mei au făcut toate pregătirile pe care le-aţi solicitat. Noi ne vom oferi să ajutăm pe oricine doreşte protecţia voastră.

— Fii precaut, Gavriil. Evacuează-le la adăpostul nopţii, şi aminteşte-ţi, îndreaptă-te către est. Un număr de arderi de vrăjitoare a fost deja raportat în sud, iar negustorii care trec prin avanposturile de acolo nu sunt de ajutor. Ei îşi prezintă acum flecuşteţele drept protecţii împotriva demonilor şi a magiei negre.

— Spre est, atunci, Alteţa Voastră Imperială.

Paşa încuviinţă din cap obosit.

— Îţi mulţumesc. Te rog, închide uşa când ieşi.

Gavriil salută din nou şi plecă să-i îndeplinească ordinele, închizând uşa cabinetului lui Paşa în urma lui.

Paşa se lăsă din nou în jilţul său. Propriul lui frate încercase iar să-l ucidă, în timp ce el încerca să îşi revină după primul atentat. Şi să fie nevoit să-i ia Vikăi harul magic nu făcuse decât să intensifice ceea ce era deja o zi inimaginabil de îngrozitoare. Voia să se întindă pe podea şi să vomite, aşa cum făcuse la sfârşitul Jocului, atunci când fusese copleşit de un vârtej de emoţii contradictorii – mânie pentru trădarea lui Nikolai şi tristeţe pentru că totul trebuise să se termine, că cineva trebuia să moară. Însă, de data aceasta, mai era şi furia faţă de el însuşi, laolaltă

cu remuşcările, căci Paşa ştia că nimic din toate astea nu ar fi început dacă nu ar fi existat deciziile sale.

Un cap încoronat nu ştie tihna.[21] Shakespeare avea dreptate. Iar Paşa nici măcar nu avea încă o coroană.

Fireşte, dacă nu găsea o cale să-l oprească pe Nikolai, exista posibilitatea ca Paşa să nu aibă niciodată şansa de a fi ţar. Şi dacă avea să fie, încă ar fi existat probleme, căci oraşului i se reamintise acum că mama sa avusese un amant cam în perioada în care el fusese conceput. Nici măcar Paşa nu era sigur de legitimitatea sa.

Greaţa deveni şi mai intensă, dar numai în parte din cauza fricii de moarte. Era şi din pricina posibilităţii ca niciodată să nu-şi atingă scopul pentru care fusese pregătit toată viaţa sa. Paşa se prinse strâns de marginea biroului în clipa în care realitatea puse stăpânire pe el: oricât părea de ciudat, el voia să fie ţar. Călătorise în străinătate cu tatăl său şi vizitase curtea Angliei şi hanate din stepă. Studiase politică externă, economie şi arta războiului, şi, cu toate că nu erau preferatele sale, acestea erau în sângele lui la fel de mult cum erau vânătoarea sau lectura tragediilor greceşti sau furişatul din palat. Paşa iubea Rusia cu întreaga lui fiinţă.

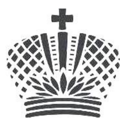
Şi voia să vomite din cauza imensităţii acestui fapt.

Se retrase imediat după aceea în camerele sale şi nu mai ieşi toată după-amiaza. Între timp, Gavriil şi Ilia traversară în lung şi-n lat Sankt Petersburgul şi anunţară tuturor:

— Din porunca lui Pavel Aleksandrovici Romanov, ţareviciul întregii Rusii: folosirea magiei este de acum înainte interzisă, iar poziţia de Mag Imperial, eliminată.

---

[21] William Shakespeare, *Henric al IV-lea,* traducere de Dan Duţescu, Editura Adevărul Holding, Bucureşti, 2009.



CAPITOLUL CINCIZECI

— Intră, e ger afară, spuse Renata în timp ce îl conducea pe Nikolai în brutăria „Madame Boulangère”.

Nu mai era nimeni în brutărie – vânzătoare sau clienţi –, căci cei mai mulţi erau încă prea bolnavi după serbarea de pe Neva. Renata închise uşa în urma lui Nikolai, întoarse semnul care indica faptul că brutăria era închisă şi trase zăvorul.

Nikolai privi la tapetul franţuzesc cu flori de pe perete şi la măsuţele de cafenea înconjurate de scaune cu tapiţerie din brocart.

— Nu cu mult diferit faţă de casa Galinei.

Renata râse.

— În unele privinţe, nu diferă deloc. Ceai?

Se repezi în spatele tejghelei şi porni să umple o ceaşcă din porţelan. O puse pe o tavă, împreună cu zahăr, lămâie, frişcă şi o *pain aux raisins*[22], de vreme ce ştia că era una dintre preferatele lui Nikolai. În mai puţin de un minut, Renata reveni de după tejghea şi puse totul pe una dintre măsuţele de cafenea.

— Să ştii că nu trebuie să mă serveşti, îi spuse el, în timp ce îşi agăţa paltonul şi pălăria într-un cuier de alamă de lângă uşă. Te rog, aşază-te.

Renata roşi şi rămase în picioare preţ de câteva secunde, neştiind dacă să-şi scoată şorţul sau să-l păstreze. Dar dat fiind faptul că ultima dată când îl văzuse pe Nikolai se sărutaseră, poate că dacă şi-ar fi scos şorţul în faţa lui ar fi părut prea sugestiv? Sau făcea ea prea mult caz din nimic? Cerule, probabil că făcea ea prea mult caz.

De ce ai venit aici? ar fi vrut să-l întrebe. Poate că era doar o vizită prietenească. Ea şi Nikolai obişnuiau să

---

[22] Produs de patiserie din foitaj cu stafide, în lb. franceză.

sporovăiască în fiecare zi pe vremea când locuiau în casa Zakrevski. Sau poate că voia mai multă energie de la ea. Ceea ce însemna că era posibil ca el s-o sărute iar… Renata simţi că obrajii i se înroşesc şi mai tare.

— Ai de gând să te aşezi? o întrebă Nikolai.

— Poftim? O! Da. Mulţumesc.

Se aşeză pe scaun, cu şorţul încă legat la brâu, cu mâinile strânse pumn în fundele şorţului, deoarece nu ştia ce să facă cu ele. Nici cu fundele, *nici* cu mâinile.

Nikolai expiră audibil şi se aşeză pe un scaun aflat vizavi de ea. Închise ochii şi se frecă la ceafa. Se încruntă şi colţurile gurii se curbară în jos.

Renata icni surprinsă când îşi dădu seama ce vede. Gura lui. Gura lui adevărată. Nikolai nu mai era o umbră.

Nikolai deschise ochii iar şi ridică din sprâncene.

— De ce te holbezi la mine?

Renata clipi.

— Pentru că te pot vedea!

— A, bine. Mama a murit. I-am luat cea mai mare parte a energiei înainte să moară, ceea ce, în cele din urmă, mi-a dat suficientă putere să pot arunca un farmec cu o faţadă care seamănă cu un facsimil al meu.

— Eu…

Era prea mult în acele câteva propoziţii pentru a şti la ce să răspundă mai întâi. Renata scutură din cap pentru a le ordona.

— Mama ta a murit? se hotărî ea să întrebe.

— Da. A fost arestată pentru uciderea ţarului şi condamnată la moarte, dar m-am ocupat eu de asta înainte să fie spânzurată.

Renata rămase cu gura căscată.

Nikolai luă o gură de ceai.

— Nu e nevoie să te alarmezi. Ea mi-a cerut s-o omor din milă.

— Ăăă… ăăă… înţeleg, făcu Renata, deşi nu înţelegea nimic.

De ce era atât de nonşalant când vorbea despre asta? Creierul ei se străduia să ţină pasul cu raţionamentul lui

Nikolai, însă nu părea să reuşească. În schimb, reveni la sentimentele ei obişnuite.

— Te simţi bine?

El lăsă să-i scape un hohot de râs ca un lătrat.

— Nu prea era cine ştie ce mamă şi nici că era pe deplin umană nu sunt convins. Nu e o mare pierdere moartea ei.

Renata se trase înapoi de la masă. Băiatul din faţa ei arăta ca Nikolai, dar nu era cel pe care îl ştia şi îl iubea. Acel Nikolai era atât de vulnerabil în faţa emoţiilor, încât asta efectiv îl tortura, însă acest Nikolai…

— Ai spus că ai aruncat o vrajă pentru faţadă, spuse Renata cu grijă. Asta înseamnă că sub ea tot umbră eşti?

Nikolai zâmbi, dar într-un fel pe care Renata nu-l recunoscu. Era prea viclean şi nu antrena şi gropiţa din bărbie, aşa cum ar fi făcut adevăratul zâmbet al lui Nikolai.

El dădu drumul faţadei şi imediat redeveni umbră, cu toate că acum marginile sale erau clar definite, nu estompate.

Mâinile Renatei rămaseră nemişcate în poala ei, şi mai înnodate în fundele şorţului.

— Înainte mi-ai spus că faptul că sunt umbră nu te sperie. Te-ai răzgândit?

— N-nu.

— Bun.

Îşi făcu faţada să reapară şi zâmbi din nou.

Da, în mod hotărât era ceva în neregulă cu acest Nikolai, căci cel care fusese cel mai drag prieten al Renatei şi-ar fi dat seama că ea minte.

— Şi Galina este moartă, spuse el fără niciun pic de durere. Se pare că mi-a lăsat mie casa, probabil pentru că nu avea cui să o lase. Aşa că am venit astă-seară să-ţi ofer o slujbă, dacă vrei s-o accepţi.

— La casă?

— Da, fosta ta slujbă, răspunse Nikolai. Spune că accepţi.

Fundele şorţului erau atât de strâns legate în jurul mâinilor Renatei, încât lăsau dungi albe adânci în pielea ei.

— Te rog, zise el, dar fără să mai zâmbească.

Renata încuviinţă din cap.

— D-da, bineînţeles.

— Ştiam eu că pot să contez pe tine.

Dădu peste cap restul ceaiului din ceaşca sa şi se ridică, lăsând *pain aux raisins* neatinsă. Înainte ca Renata să apuce măcar să se ridice în picioare, el îşi puse paltonul şi pălăria pe cap – ambele erau negre ca smoala; de fapt, tot ce purta era negru, observă ea. Nu exista o căptuşeală colorată la paltonul lui şi nici măcar o batistă fantezistă, unicele tuşe cu care obişnuia Nikolai să se mândrească.

— Atunci, ne vedem la casă.

Nici măcar nu-i spuse la revedere în timp ce descuie uşa brutăriei şi ieşi în strada plină de zăpadă.

Renata privi lung după el. Dar odată ieşit din raza ei vizuală, ea se întoarse la măsuţă să ia farfuria pe care îi adusese *pain aux raisins* şi ceşcuţa cu farfurioară pentru ceaiul lui Nikolai.

Ceaşca lui era aproape – dar nu de tot – golită. El niciodată nu bea ultimele picături când se afla în preajma ei, cu toate că îi promisese cu mult timp în urmă că nu avea să-i ghicească în frunze fără permisiunea lui explicită. După cum le lăsase Nikolai, frunzele sugerau că moartea era încă o dată pe aproape.

Dar cum stătea ea în picioare deasupra ceştii lui, ceva înlăuntrul ei scânteie. Ea nu atingea tava sau masa, dar cu toate astea, frunzele îşi schimbară poziţia.

Ce? Asta chiar s-a întâmplat?

Renata miji ochii la frunzele negre şi ascuţite. Una dintre ele se întorsese puţin în ceaşcă.

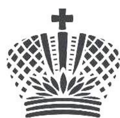
— Eu am făcut asta..., rosti ea în şoaptă.

Rămăşiţele energiei pe care Aijana i-o dăduse dansară o gigă în venele Renatei.

Dacă ar fi fost o profeţie adevărată – dacă ceaşca lui Nikolai ar fi fost golită cu totul –, aceste frunze ar fi însemnat că moartea era puţin amânată.

Şi, poate şi mai important, dacă Renata putea influenţa cum să cadă frunzele în ceştile lor...

Asta însemna că destinele puteau fi schimbate?



CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU

Nikolai mai privi o dată camera de la „Molia Neagră”.

Cu siguranţă n-am de gând să las cloaca asta cu îmbunătăţirile pe care le-am făcut să apară. Biciui cu mâna aerul din faţa lui de parcă ar fi măturat la o parte mobila şi, într-adevăr, paturile şi saltelele din păr de cal şi lavoarul din porţelan pe care le crease dispărură. Pocni din degete şi vechea mobilă plină de păduchi, ruptă şi pătată, reapăru.

Strâmbă din nas la spaţiul din nou împuţit. Nu exista nimic la „Molia Neagră” pe care el să aibă nevoie să-l ia, nici măcar amintirile. Avusese o mamă, pentru o foarte scurtă perioadă de timp, iar asta se dovedise chiar destul. În plus, ea îşi lăsase moştenirea lui, sub forma întunericului neiertător care îi curgea prin vene.

— *Au revoir!*[23] spuse Nikolai în timp ce se răsucea pe călcâie şi ieşea din încăpere. *Et bon débarras.*

Şi călătorie sprâncenată.

Călca apăsat, cu paşi mari, pe străzile oraşului spre Canalul Ekaterinski. Era mult mai rapidă traversarea Sankt Petersburgului, acum că Nikolai aruncase o vrajă de învăluire astfel încât să arate ca o persoană normală şi nu mai era nevoit să se ţină în umbră. *În sfârşit, ceva merge cum trebuie.* Zâmbi arogant în sinea lui în timp ce depăşea unul dintre stâlpii mari din granit aflaţi de-a lungul cheiului canalului.

Stâlpul zâmbi la rândul lui.

La naiba! Nikolai se împiedică şi privi din nou stâlpul.

Într-adevăr, zâmbea cu superioritate. Şi nu mai era un stâlp, ci în locul lui era un gargui, şi încă unul grotesc, cu o

[23] „La revedere”, în lb. franceză.

mutră ca de trol, plină de negi, cu şapte coarne răsucite pe cap şi cu globi oculari negri care zuruiau şi se rostogoleau în orbitele lor.

— Tocmai am…?

Dar cu siguranţă nu. Nikolai nici măcar nu se gândise să creeze garguiul, darămite să arunce un farmec adevărat. Şi totuşi, nu era genul de lucruri pe care să le facă Vika să apară.

Era ca şi cum garguiul ar fi fost o manifestare tangibilă a felului în care Nikolai se simţea pe dinăuntru. Exact aşa cum învelişul lui era o versiune fizică a felului în care el – încă o umbră, realmente – simţea că trebuie să arate.

Nu ştiu dacă e un lucru bun că acum pot să folosesc magia fără să trebuiască să mă gândesc la ea, sau dacă este rău că nu e în întregime sub controlul meu.

Dar atunci Nikolai se gândi la ce însemna asta din punct de vedere al puterii – magia care îl furnica în vârfurile degetelor era mai rece şi mai puternică decât oricând –, iar ochii îi sclipiră, deşi nu la fel de strălucitori ca stelele. Mai curând, ca două găuri negre, înghiţind lumina în adâncurile lor.

La vaga sugestie a încântării lui Nikolai, toţi stâlpii de-a lungul râurilor şi canalelor din oraş se transformară în garguie, cu ochi pustii care urmăreau toate mişcările trecătorilor.

Şi energia reînnoită dinlăuntrul lui Nikolai se agita veselă la dezordinea pe care această nouă vrajă avea să o provoace.

Porni spre casa Zakrevski cu un elan întunecat în pas şi vrăji uşa să se deschidă. Intră în hol şi avu numai câteva secunde să examineze decorul familiar – covoarele persane, ceasul cu pendulă, moştenire de familie, candelabrul din cristal şi scara care se curba în spatele lui – înainte ca Vadim, lacheul, să vină în fugă să-l salute.

Sau poate nu să-l salute, căci Vadim nu era îmbrăcat în uniformă, ci cu o tunică şi pantaloni simpli şi avea o crustă de salivă uscată pe faţă. Probabil că îşi revenea după mâncarea de la serbarea de pe Neva, ca mai toţi ceilalţi.

Făcu ochii mari şi se opri brusc atunci când văzu că era Nikolai în hol.

— C-conaşule Karimov, zise el, făcând imediat o plecăciune. Vreau să spun, Mare Prinţ, Alteţa Voastră Imperială, n-noi nu vă aşteptam.

Nikolai îi făcu semn cu mâna să se ridice.

— Sunteţi dumneavoastră cu adevărat? îl întrebă Vadim.

— Da. Eşti surprins?

— A circulat un zvon că aţi fi în viaţă, dar nimeni nu v-a văzut, aşa că cei mai mulţi l-au respins.

— Şi tu ce ai crezut? întrebă Nikolai, mijind ochii.

— Eu, ăăă, întotdeauna v-am susţinut, Alteţa Voastră Imperială. Tot personalul din casa dumneavoastră a făcut-o.

Casa mea. Nikolai zâmbi cu superioritate.

— Apropo de personal, spuse el, unde sunt ceilalţi?

Cât timp locuise aici, fusese prieten cu Renata, dar nu şi cu restul servitorilor, căci, prost plasat, statutul lui se afla undeva între personal şi conte şi contesă. În plus, servitorii se fereau făţiş de Nikolai, care era adeseori ascuns în camera lui, lucrând la un proiect misterios ce implica o mulţime de izbituri şi de înjurături şi de explozii ocazionale (erau lecţiile Galinei de pregătire a lui Nikolai pentru Joc, însă servitorii nu ştiau nimic din toate astea şi doar îl socoteau excentric şi puţin intimidant).

Vadim se uită în direcţia scărilor din spate, care duceau la subsol, unde se aflau bucătăria, spălătoria şi măruntaiele casei.

— Am fost informaţi de către autorităţi de moartea contesei, şi astfel concediaţi din serviciile noastre, căci nu mai avea cine să ne plătească. În plus, cea mai mare parte a personalului s-a îmbolnăvit de la petrecerea de alaltăseară. Numai bucătăreasa, curierul Kostia şi eu am mai rămas să ne ocupăm de treburile neterminate.

— Ei bine, acum sunt eu aici, zise Nikolai, alegând să nu ia în seamă faptul că Vadim era palid şi se clătina pe picioare. Mi-aş dori o gospodărie adecvată. Vreau ca tu şi Kostia să-i aduceţi pe ceilalţi. Vor avea de lucru sub

oblăduirea mea.

— Vă mulţumesc, Alteţa Voastră Imperială. Va fi o mare onoare pentru mine să vă slujesc.

Vadim făcu o plecăciune, puţin instabil, apoi se îndepărtă grăbit.

Nikolai urcă la etaj şi străbătu coridorul cu portretele familiei Zakrevski. Se opri în faţa oglinzii din centrul coridorului. Era prima reflexie a sa de când aruncase vraja de învăluire.

— Nu e prea rău, spuse.

Părul apărea aşa cum îi plăcea lui, scurt şi îngrijit pieptănat, cu favoriţi foarte mici. Maxilarul era ascuţit ca o lamă de cuţit, cu pomeţi asemănători. Iar ochii erau două semiluni întunecate…

Nikolai se încruntă. Culoarea irisurilor era prea neagră, o străfulgerare a umbrei sale răzbătând prin învelişul creat cu grijă.

Aruncă o căutătură cruntă oglinzii, iar sticla dispăru. O secundă mai târziu, un portret al Galinei într-o rochie argintie opulentă – care atârnase înainte în camera ei, astfel încât să se poată admira oricând dorea – luă locul oglinzii. Oricum, se potrivea mai bine. Acest coridor era plin de membrii familiei Zakrevski. O reflexie a lui Nikolai nu-şi avea locul acolo.

Şi nici nu vreau una.

Merse mai departe, până în camera lui, care era tot bibliotecă, aşa cum fusese atunci când el trecuse ultima dată pe acolo. Dar asta nu va dura prea mult să fie rectificată. *Acum e casa mea. Am mână liberă să o redecorez cum vreau.* Aproape că zâmbi, dar întunericul din el nu prea îl lăsă. Decoratul interioarelor era genul de lucru care l-ar fi făcut fericit pe vechiul Nikolai, dar nu şi pe cel nou. Totuşi, trebuia să fie făcut.

Primul lucru care trebuia să dispară erau draperiile. Cu toate că Nikolai aprecia calitatea mătăsii roz-deschis şi nu avea nimic împotriva rozului în sine – deţinea mai multe cravate în diverse nuanţe de roz, sau *deţinuse,* înainte ca Galina să-i fi aruncat toate bunurile –, el nu era tocmai în

starea sufletească pentru draperii de acea culoare. Pocni din degete şi negrul începu să curgă din vârful draperiilor, înghiţind mai delicatul roz, până ce dispăru.

În continuare, rafturile. Erau pline de cărţi despre modă – franţuzeşti, englezeşti, italieneşti –, aşa că lui Nikolai îi era greu să se descotorosească de ele, însă rafturile nu puteau să rămână, căci nu ar mai fi fost suficient spaţiu pentru un pat şi un armoar.

Dar ar putea merge în camera Galinei. Colţul gurii i se ridică cu infatuare. *Ea mi-a transformat dormitorul într-o bibliotecă imediat ce m-a crezut mort. Ar fi mai mult decât oportun ca eu să procedez la fel cu al ei.*

Cu Vadim şi Kostia trimişi după treburi şi cu bucătăreasa jos, la subsol, Nikolai putea să folosească magia fără să se ascundă. Îşi roti încheietura mâinii şi mobila din camera Galinei dispăru. Cu o mişcare a celeilalte încheieturi, rafturile şi cărţile din propria lui cameră migrară pe hol, trecând de portretele familiei Zakrevski, mărşăluind ca nişte soldaţi neîndemânatici, şi se instalară acolo unde stătuse patul cu baldachin al Galinei.

Nikolai se întoarse spre camera sa şi expiră. Era aproape goală acum, în afara biroului, iar acesta fusese iniţial al său, aşa că putea să rămână. Îl mută câţiva metri, acolo unde îi era locul, lângă cea mai îndepărtată fereastră, dar aceasta se dovedi singura schimbare.

Imediat după aceea, făcu să apară un cadru de pat din lemn vopsit în negru, cu stâlpii sculptaţi într-un mod complicat cu înflorituri şi pene. Deasupra aşeză o saltea fină, perne pufoase şi o pătură neagră cusută la margini cu auriu. Auriul, la urma urmelor, era culoarea ţarului.

Apoi veni rândul unui armoar, din lemn negru, sculptat, pentru a se potrivi cu patul, şi cu o pană aurie pe mânere şi balamale. Picioarele patului le făcu să apară în auriu, cu gheare, asemenea unei garude[24].

Ce bine dacă nu ar fi gol, gândi Nikolai în timp ce

[24] Creatură mitică de mari dimensiuni, ca un vultur monstruos, care apare în mitologiile hindusă şi budistă.

deschidea uşile armoarului. Putea să facă să apară haine, dar acestea erau întotdeauna inferioare celor croite de el însuşi, căci nimic nu se putea compara cu măsuratul şi remăsuratul meticulos şi tăiatul materialului cu mâna. Mă rog, poate nu „cu mâna”, căci, sub îndrumarea harului său magic, foarfecele lui erau la fel de pricepute ca extensii ale îndemânaticelor degete ale lui Nikolai.

Nimănui nu-i păsa ce îmbrăca o umbră, în special de vreme ce încercase să nu fie văzut. Dar această nouă faţadă necesita haine decente, şi, cu toată sinceritatea, „decent” nu avea să fie suficient pentru mândria lui Nikolai.

Trebuie să procur mai multe valuri de stofă de lână, şi ace şi bobine de aţă, şi cam tot ce mai este necesar pentru a croi o nouă garderobă. Nikolai se încruntă la vasta goliciune a armoarului. Avea să o trimită pe Renata la „Bissette & Fiii” de îndată ce venea înapoi la lucru aici; putea să aibă încredere în ea să ia materialele şi nasturii care i-ar fi plăcut lui.

Nikolai făcu să apară un bloc de desen şi creioane şi începu să schiţeze furios un desen pentru o redingotă pe care o avea în minte. Era cu revere crestate… Nu, nu, asta nu mergea, el era Marele Prinţ, iar formalismul dicta ca reverele sale să fie în mod hotărât necrestate. Râse în sinea lui. Galinei i-ar fi plăcut să fie martoră la aşa ceva; întotdeauna dispreţuise înclinaţia lui către reverele crestate.

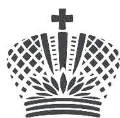
Rupse foaia de hârtie, o boţi şi o luă de la capăt.

O oră mai târziu, avea o schiţă de care era satisfăcut. Dar, privind-o, Nikolai îşi dădu seama de inutilitatea ei. La ce bun o haină nouă, dacă nu avea unde să o poarte? Era ca şi cum ar fi fost o debutantă în rochie lungă fără o invitaţie la bal.

Trebuie să dobândesc coroana o dată pentru totdeauna, gândi Nikolai. Atunci, avea să aibă multe locuri în care să meargă cu hainele lui fine. Nu că acesta ar fi fost motivul pentru care să fi vrut să-l deposedeze pe Paşa. Dar era unul amuzant. Râse încet.

Îl durea capul, totuşi, şi nu avea nicio idee cum să-l atace pe Paşa data următoare. Ceea ce voia Nikolai era o seară în care să se adune. Şi ceva de mâncare. Brusc, i se făcu poftă de pâine şi de peşte afumat, şi de ungherele întunecate ale unei taverne.

„Vulpea şi Coţofana", atunci, gândi el, împingând în spate scaunul de la birou. *Este tocmai ceea ce-mi trebuie.*



CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI

O furtună de seară umplu Insula Ovcinin de zăpadă, iar Vika se cuibări înăuntrul căsuţei ei lângă *peci.* Era îmbrăcată cu cel mai gros pulover, un fular şi o căciulă pe care Ludmila i-o împletise cu ani în urmă. Pe deasupra, se înfășurase cu pătura preferată a tatălui ei, un obiect uzat pe care el îl adusese din una dintre expediţiile sale ştiinţifice din Peninsula Kamceatka, şi i se părea că amintirea lui Serghei era unul dintre lucrurile care o împiedicau să moară de frig.

Furtuna se înteţi şi îi scutură casa. Vântul năprasnic găsi brusc crăpăturile expuse din pereţi şi îşi croi drumul înăuntru urlând. Fără să se gândească, Vika pocni din degete pentru a lipi crăpăturile de lângă ferestre.

Brăţara îi arse imediat pielea.

— Aaah!

Vika se ghemui la podea, strângându-şi braţul, în timp ce revoca farmecul asupra casei. Cătuşa încetă să mai ardă.

Dar pentru că Vika nu putea să folosească magia ca să se vindece, durerea nu dispăru. Continuă ca fierul înroşit pe pielea ei, în vreme ce lacrimile îi şiroiau pe faţă. Se făcu ghem pe covor, cu dinţii încleştaţi şi încercând să suporte arsura prelungită.

Acum sunt doar o fată obişnuită. Vika aproape că se sufocă la acel gând şi se ghemui şi mai tare pe covor, încercând să se cuprindă singură în braţe.

Dar durerea refuza să cedeze. Îşi strânse braţul ars la piept şi inspiră scurt printre dinţi.

— Vii-kaa! se auzi chemarea cântată a Ludmilei, străpungând furtuna de afară. Ţi-am adus cina, raza mea de soare.

Chipul ei roşcovan, acoperit de o glugă îmblănită, se iţi

la fereastră.

— O, Doamne…!

Brutăreasa împinse uşa din faţă şi se repezi spre Vika, aflată pe podea. Aruncă pachetul pe care îl adusese şi o trase pe Vika la pieptul ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Arsă…

Vika se forţă să-şi elibereze braţul de la pieptul ei şi să-i arate Ludmilei încheietura. Era acoperită de brăţară, dar Ludmila avea să înţeleagă ce voia să spună.

Ludmila îi cuprinse braţul.

— L-ai răcorit cu apă?

Vika scutură din cap. Să-l răcorească cu apă? Asta era ceea ce făceau oamenii obişnuiţi?

Oroarea de a fi obişnuită o lovi iar, cu aceeaşi violenţă cu care lovea furtuna totul afară. Se prăbuşi în sinea ei.

— Aşteaptă aici!

Ludmila o întinse cu blândeţe pe Vika pe covor, înșfăcă un castron mare de pe blatul din bucătărie şi ieşi grăbită pe uşa de la intrare. Un minut mai târziu, se întoarse cu castronul plin cu zăpadă, pe care îl aşeză lângă Vika. Adăugă nişte apă din urciorul de pe masa din bucătărie.

— Acum, dă-mi încheietura.

Ludmila îi vârî braţul în castron. Apa rece năvăli în jurul pielii arse a Vikăi şi ea icni din pricina răcelii.

Dar, încet, durerea cedă locul unei amorţeli reci şi Vika putu să respire din nou pe deplin.

— Mai bine? o întrebă Ludmila, în timp ce tampona încheietura Vikăi cu un prosop.

— Da, mulţumesc. Încă mă mai doare, dar e mai bine.

— Probabil că o să rămână o cicatrice.

Vika duse braţul teafăr la claviculă.

Ludmila făcu ochii mari.

— O, raza mea de soare, îmi pare rău, n-am vrut să…

— E în regulă, zise Vika, deşi nu era.

Baghetele încrucişate ale Jocului fuseseră când tot ce *nu* era în regulă începuse.

— Mă bucur c-ai venit.

— Şi eu. Şi mă bucur că ţi-am adus de mâncare.

Ludmila se ridică în picioare şi luă pachetul învelit în hârtie cafenie pe care îl aruncase atunci când intrase. Întinse mâna şi o ajută pe Vika să se ridice şi să meargă la masă.

— Mi-am zis că o pâine Borodinski proaspătă şi nişte cârnaţi ar putea să te înveselească. Şi e un lucru bun c-am adus cu mine şi nişte prăjiturele *oreşki.* Cu siguranţă ţi-ar prinde bine câteva.

Ludmila desfăcu pachetul şi puse cina pe masă în faţa lor.

Doar ascultând tonul melodios şi cald al Ludmilei, Vika avu senzaţia că se iviseră nişte raze de soare, oricât de slabe ar fi fost. O urmă de zâmbet îi atinse buzele în timp ce se aşeza la masă, odihnindu-şi braţul ars pe faţa de masă. Luă una dintre prăjiturelele în formă de nucă, cu cele două jumătăţi lipite cu mult caramel, şi o ronţăi. Zahărul îi atinse limba şi se duse direct prin venele ei în încheietură. Sau aşa i se păru. Prăjiturelele erau cu adevărat cel mai bun leac.

— Nu-mi vine să cred c-ai venit pe jos tot drumul până aici, zise Vika.

Ludmila o sărută pe creştet. Vika se topi.

— Dacă te las, ai să fii bine? Nepoata unuia dintre clienţii mei se mărită mâine şi încă mai am de copt toate dulciurile pentru nuntă. Dar dacă totuşi ai nevoie de mine…

— Voi fi bine, mulţumesc. Acum, că ce a fost mai rău din durere a trecut, pot să-mi fac o cataplasmă pentru arsură cu unul din amestecurile de ierburi ale tatei. Dar, sincer, îţi mulţumesc. Eşti aşa de ocupată, şi totuşi ai străbătut atâta drum până la mine prin furtună ca să-mi aduci cina.

Ludmila ridică din umeri.

— Te iubesc, raza mea de soare! Şi asta e ceea ce se întâmplă atunci când iubeşti pe cineva. Sacrificiile încetează să mai fie sacrificii pur şi simplu pentru că te fac fericit. Să am grijă de tine mă face fericită. Aşa că nu e un sacrificiu. Este ceea ce vreau eu să fac.

Vika lăsă restul de prăjiturică pe masă şi îşi aruncă braţele în jurul Ludmilei. Zăpada care se topea pe mantia Ludmilei se lipi rece şi udă de ea, dar Vikăi nu-i păsă. Tot ce voia era să o îmbrăţişeze pe această femeie incredibilă, care nu era mama ei, ci era, îşi dădu Vika seama, *ceva mai bun.* Ludmila fusese prezentă alături de Vika toată copilăria ei, aşa cum fusese şi Serghei. Poate de aceea, chiar şi după revelaţia că Serghei nu era tatăl ei biologic, Vika nu simţise nevoia să ştie sau să-i caute pe presupuşii ei părinţi „reali”. Ludmila şi Serghei erau mult mai reali decât ar fi putut să fie oricine altcineva.

Vika îşi îngropă faţa la pieptul moale al Ludmilei.

— Nu ştiu cine sunt fără magie.

Ludmila o mângâie pe şuviţa neagră din păr.

— Nu ne defineşte ceea ce *putem* face, ci ceea ce facem *cu adevărat.* Vika, tu eşti o fată extraordinară, deşteaptă, şi ai să găseşti o cale să te faci cunoscută, chiar şi fără harul magic care-ţi curge prin vine. Eu ştiu cine eşti. Şi cred că orice se va întâmpla în continuare te va ajuta şi pe tine să vezi cine eşti.

Vika zăbovi în îmbrăţişarea Ludmilei, mângâiată de căldura cu miros de caramel. Se simţea golită pe dinăuntru, dar cel puţin ştia că acesta era căminul ei.

Un moment mai târziu, îi dădu drumul Ludmilei.

— Presupun c-ar trebui să te las să te întorci la brutăria ta. *Bolşoie spasiba*[25]pentru că m-ai ajutat cu arsura, şi pentru cină.

Ludmila puse un deget sub bărbia Vikăi.

— Ţine capul sus, raza mea de soare. Nu uita, nu magia este cea care te defineşte. *Tu* eşti cea care te defineşte. Acesta este tot adevărul care există.

Vika o privi pe Ludmila plecând şi coborând dealul înzăpezit. Slavă Domnului, furtuna se mai domolise, transformându-se în ninsoare. Când nu o mai văzu, Vika se întoarse la bucătărie.

O durea încheietura, dar nu la fel de tare. Îşi pregăti o cataplasmă cu ierburi din diferite borcane pe care le

---

[25] „Mulţumesc mult”, în lb. rusă.

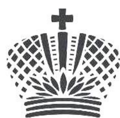
păstrase tatăl ei în dulapuri, şi îşi înfăşură bandajul răcoritor în jurul antebraţului şi al brăţării. Apoi tăie o felie din pâinea Borodinski pe care o adusese Ludmila, încălzi un cârnat şi îşi făcu ceai.

Vika se aşeză lângă *peci,* încălzită de foc, şi luă o gură din pâine, mestecând-o gânditoare.

Poate că ea nu-şi putea folosi harul magic, dar Ludmila avea dreptate – nici lipsită de puteri nu era. *Sunt cine mă fac eu să fiu.* Termină pâinea şi cârnatul şi sorbi din ceai.

Apoi Vika surâse, luă o prăjiturică *oreşki* şi o vârî întreagă în gură.

Era timpul să înţeleagă ce anume avea să facă şi cine avea să fie.



CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI

Când Nikolai păşi în taverna zgomotoasă, se simţi copleşit de amintiri. „Vulpea şi Coţofana” fusese locul lui şi al lui Paşa, acolo unde mergeau când Paşa voia să se furişeze din palat şi să fie altcineva decât ţareviciul, şi unde Nikolai putea să lase deoparte eforturile antrenamentului său de mag şi să se simtă ca un băiat normal. Lui Nikolai îi veni acru de la stomac. Aproape că se întoarse către uşă.

Dar ceea ce începuse ca o greaţă de la stomac se transformă iute într-un nod de furie. De ce trebuia Nikolai să părăsească taverna pur şi simplu pentru că Paşa venea cândva aici? Nu orice trebuia să fie implicit legat de Paşa pentru simplul motiv că el era moştenitorul tronului. Mai mult, Nikolai avea să ia coroana de la el, cumva – poate chiar şi cu mai multă uşurinţă acum, că Vikăi îi fusese interzis să folosească magia –, şi atunci tot ce fusese cândva al lui Paşa putea şi avea să devină al lui Nikolai.

Trebuia doar să îşi dea seama cum. Avea nevoie de un plan nou.

De asemenea, avea nevoie de ceva de mâncare.

Nikolai se strecură într-un colţ întunecat al tavernei – nu-şi aruncase vraja cu faţada, căci voia să se mişte nevăzut, o umbră printre umbre – şi şterpeli câteva felii de pâine de secară şi nişte bucăţi de peşte afumat de pe un platou din lemn, aşezat pe o masă unde conversaţia devenise mult prea animată pentru ca muşteriii să mai fie atenţi la mâncarea lor.

Înaintă şi mai adânc în tavernă şi trase cu urechea pe lângă un grup de jucători zurbagii, care deja aveau cinci sticle de votcă goale pe masa lor alături de grămezile de monede şi bancnote.

— Ar fi trebuit să vezi privirea de pe chipul fetei când

am încolţit-o, spuse unul dintre bărbaţi, cu gura plină de o murătură pe jumătate mestecată.

— A ţipat de groază când ţi-ai desfăcut centura şi a văzut ce mic e membrul tău? îl întrebă un alt bărbat, în timp ce trăgea cu grijă o carte din teanc.

— Cred că tu confunzi experienţa ta cu a mea, zise primul păduche de om şi scuipă pe podea. Singurele ţipete au fost ale fetei şi ale surorii ei, care mă implorau să le dau mai mult.

Tovarăşii săi jucători izbucniră în hohote de râs, iar el rânji victorios.

O fată care servea trecu pe lângă ei în acel moment nefericit, iar bărbatul îi arse o palmă peste posterior, încurajat cu strigăte de aprobare din partea amicilor de băutură.

Porcul, gândi Nikolai. Fiind doar o siluetă, se prea poate ca simţul lui de cuviinţă să fi pălit, dar nu dispăruse în întregime.

Însă energia întunecată dinlăuntrul lui fierbea şi din alt motiv – voia mai mult din propriul fel, chiar dacă Nikolai nu avea nevoie în mod deosebit, de vreme ce puterea Aijanei era mai mult decât suficientă. Însă energia era lacomă şi poftea la mai mult întuneric. Asta îi făcea pe acei bărbaţi nişte ţinte perfecte.

Nikolai se întinse din umbră pentru a-l atinge pe primul jucător pe spate.

Energia tremură în el, şi cu ea simţi magia vibrându-i în buricele degetelor, pulsând cu întuneric. Nikolai aproape că oftă sonor, căci energia era ca apa – ba nu, ca votca – după ce ai fost mult timp însetat. Luă şi luă, până ce bărbatul începu să bâţâie din cap, ameţit de la ceea ce Nikolai îi furase.

Prietenii lui doar arătară spre el şi spuseră râzând:

— Marele Stanislav din Piaţa Sennaia nu mai ţine la băutură!

Nikolai îi dădu drumul. *Marele Stanislav din Piaţa Sennaia?*

Îi dădu ocol pentru a vedea mai bine chipul bărbatului.

Nu, nu un bărbat, ci un băiat de vârsta lui Nikolai. Chipul era mai aspru decât şi-l amintea, pielea mai uscată de la zilele îndelungate la soare, dar era acelaşi netrebnic cu care obişnuia Nikolai să joace cărţi. Stanislav era un mincinos şi un şarlatan şi o brută, şi aceasta era numai o scurtă listă a celor mai bune însuşiri ale lui.

Stanislav mormăi ceva, apoi se prăbuşi peste masă, cu faţa într-un platou de heringi, şi începu să sforăie. Prietenii lui hohotiră şi mai abitir, apoi îi goliră buzunarele de restul rublelor.

Unul mai rău ca altul, gândi Nikolai, în timp ce îi privea. *Cu atât mai bine pentru mine.* Se hotărî să ia energie de la fiecare dintre ei.

Când termină, dormeau cu toţii cu feţele trântite în heringi. Nikolai adună bancnotele şi monedele şi le vărsă în şorţul fetei care servea, în timp ce ea trecea pe lângă masa lor.

— Pentru tine, rosti el în şoaptă.

Era acel micuţ fragment de cuviinţă, acea fărâmă de lumină a soarelui care încă exista în el, cea care îl determina să o facă.

Fata privi în jurul ei, dar nu putu să-l găsească pe binefăcătorul ei. Când vârî mâna în buzunarul şorţului ei, totuşi, zâmbi şi spuse:

— Mulţumesc!

În acel moment, Nikolai se simţi minunat de infam şi oribil de pios, şi acel ciudat tumult, ca un amestec de ulei cu apă, se agită din nou în el, cum făcuse şi atunci când absorbise o parte din magia Vikăi din ou. Se încruntă şi scuipă pe podea, de parcă asta l-ar fi scăpat de disconfortul de a fi bun.

Dădu să se îndepărteze, dar apoi se opri. Umbrele lui Stanislav şi ale celorlalţi îl urmau. Mă rog, nu chiar îl urmau, căci, fără doar şi poate, nu erau vii, însă se întindeau subţiri, aşa cum o făcuseră şi umbrele fetei şi a tatălui la prăvălia de jucării, cu un capăt prins de proprietarii lor, cu celălalt atras de Nikolai.

El mai făcu un pas, şi apoi încă unul, şi încă unul, iar

umbrele celorlalţi clienţi începură şi ele să se agaţe de el. Nikolai privi cum şi mai multe umbre se alăturară, întinzându-se din ce în ce mai subţiri, până ce el ajunse în celălalt capăt al tavernei. „Vulpea şi Coţofana” era dungată de siluete misterioase, zvelte, de la un capăt la altul.

Nikolai rânji. Şi atunci, când umbrele erau pe punctul de a plesni, el flutură din mână pentru a le elibera de sub atracţia lui. Umbrele ricoşară înapoi.

El le lăsă să se întoarcă iar la cei cărora le aparţineau. Deocamdată.

Umbrele cele mai apropiate de el reveniseră la o masă de lângă perete, unde un băiat de vârsta lui şi trei bărbaţi în jur de treizeci şi cinci de ani stăteau strânşi unul în altul. Nikolai se încruntă în timp ce îi studia, căci îşi dădea seama că nu erau genul care în mod normal să se întâlnească la „Vulpea şi Coţofana”. Încercaseră să se îmbrace mai prejos de condiţia lor, dar, fără să-şi dea seama, manierismele lor îi dădeau de gol – îi ignorau pe toţi cei din jurul lor, clienţi şi ospătari deopotrivă, în maniera aristocraţilor care erau obişnuiţi să nu-i vadă pe inferiori lor.

— Nu am nicio problemă cu ţareviciul, spuse unul dintre bărbaţi. Ţareviciul e renumit pentru generozitatea lui. Cu Marea Prinţesă nu mă înţeleg eu.

Fir-ar să fie, ăsta e generalul-maior Serghei Volkonski. Nikolai îl recunoscu, fireşte. Toată lumea din Sankt Petersburg îl ştia. Dar ce căuta un bărbat ca Volkonski într-o văgăună ca „Vulpea şi Coţofana”?

— E un fapt demonstrat, spuse un bărbat cu o faţă trasă, în timp ce gesticula cu o murătură în mână, că Marea Prinţesă a fost mereu mâna dreaptă a ţarului. Ea participa la toate întrunirile Consiliului Imperial, în vreme ce ţareviciul nu.

Un al treilea bărbat, cu o faţă lungă, îşi drese glasul. Era colonelul Serghei Trubeţkoi, un alt membru marcant al nobilimii, pe care Nikolai îl recunoscu.

— Marea Prinţesă ar dori o continuare a politicii tatălui

ei, zise Trubeţkoi. Dar Rusia nu poate continua aşa. Avem nevoie de o constituţie. Avem nevoie de responsabilitate.

Nikolai asculta cu atenţie din colţul lui întunecat. Poate că mai devreme îi judecase greşit pe aceşti bărbaţi. Poate că ei îi ignorau pe cei din jur fiindcă erau atât de absorbiţi de patriotismul lor, încât nu mai vedeau nimic altceva.

Iar el era empatic faţă de idealurile lor. Dacă cineva înţelegea inechitatea din societatea rusă, acela era Nikolai.

— Ar trebui să o ucidem pe Marea Prinţesă atunci când ne vom revolta, spuse bărbatul cu faţa trasă.

— Pavel Ivanovici Pestel, şopti Trubeţkoi foarte serios. Vorbeşte mai încet! Noi nu vom fi de acord cu crima sub nicio formă.

Dar eu aş fi. Rotiţele din mintea lui Nikolai începură să se învârtească. Ce puneau bărbaţii aceia la cale? Şi în ce fel îi puteau fi lui de folos?

Pestel se rezemă de spătarul scaunului.

— Tot ceea ce discutăm înseamnă trădare. Însă ceea ce contează este gradul de gravitate.

— Trebuie să existe o altă cale, zise Trubeţkoi.

— Există, răspunse Volkonski. De asta se află Ilia aici în această seară. Are o propunere interesantă.

Nikolai miji ochii în lumina slabă. Da, era Ilia Koşkin, pe care îl cunoştea deoarece era singurul membru al Gărzii care avea întotdeauna habar unde să-l găsească pe Paşa atunci când ieşea pe furiş din palat. De asemenea, într-un fel, Ilia semăna cu Nikolai. Ambii erau ignoraţi acasă – Ilia pentru că era cel de-al patrulea fiu, iar Nikolai pentru că, în primul rând, nu avusese părinţi în adevăratul sens al cuvântului –, însă amândoi băieţii erau destul de ambiţioşi pentru a avea succes în afara ei.

Nikolai îşi schimbă poziţia, apropiindu-se de masă în acelaşi timp în care ceilalţi bărbaţi îşi îndreptară atenţia spre Ilia.

Ilia se foi pe scaunul lui, dar apoi îşi drese glasul şi spuse:

— Propun ca, în loc să aşteptăm până vara viitoare pentru a ne revolta, aşa cum plănuiserăm iniţial atunci

când ţarul era încă în viaţă, să acţionăm mai curând. Ţareviciul se luptă să dreagă nenorocirea care s-a făcut cu magia, iar ca rezultat eu m-am ocupat să recrutez mai mulţi soldaţi de partea noastră. Lor le este teamă de vrăjitoarea lui, cu sau fără edict.

Trubeţkoi sorbi din berea lui.

— Asta e interesant.

— E momentul propice pentru o lovitură, spuse Ilia. Ţareviciul nu a fost încoronat oficial. Şi circulă zvonuri potrivit cărora ţarul n-ar fi fost tatăl lui. Din punct de vedere politic, pentru noi este ideal. N-am uzurpa un ţar; am lua tronul de la un fiu ilegitim.

Volkonski încuviinţă din cap, cu zâmbetul unui tată mândru care îşi priveşte copilul cum îi arată de ce este capabil.

— Dar pe cine am instala în locul ţareviciului? întrebă Trubeţkoi.

— Pe nimeni, răspunse Pestel. Creăm o democraţie.

Trubeţkoi se încruntă.

— Am mai discutat acest aspect o dată. Rusia nu este pregătită pentru asta. Uitaţi-vă la dezastrul care a urmat în Franţa după răsturnarea atât de abruptă a monarhiei.

— Dar Statele Unite…, începu Pestel.

— E o situaţie foarte diferită de Rusia, zise Volkonski. Ele alcătuiesc o ţară foarte tânără. Noi suntem mult mai asemănători Franţei decât Americii.

Trubeţkoi încuviinţă din cap.

— Trebuie să privim în perspectivă şi să alegem ceva între cele două, de aici şi preferinţa mea pentru o monarhie constituţională. Ştiu că nu eşti de acord, Pestel; aşa ai fost întotdeauna. Însă cei mai mulţi dintre noi cred că acesta este parcursul corect pentru ţară.

— Bine, atunci. Pestel îşi încrucişă braţele. Pe cine aţi propune să vă conducă aşa-zisa monarhie constituţională?

Aş putea s-o fac eu, gândi Nikolai şi începu să zâmbească. De fapt, asta era tocmai ceea ce îi trebuia lui – o cale spre coroană cu o legitimitate politică. De asemenea, ar fi fost mult mai uşor pentru poporul rus să-l

accepte pe el drept ţar dacă nu îl omora pe Paşa în mod făţiş. Era mai bine dacă lăsa un grup de revoluţionari să o facă pentru el. Ca bonus, ei aveau să facă o Rusie mai bună. Da! Un imperiu mai bun pentru cei ca Nikolai, care nu erau născuţi cu privilegii sau liberi. Era atât de bucuros să aibă un nou plan, încât aproape că izbucni în râs cu voce tare.

Nikolai aruncă o vrajă de învăluire ca să semene mai mult cu el însuşi, apoi trase un scaun şi se aşeză la masă între Pestel şi Trubeţkoi. Bărbaţii se speriară şi săriră cât colo.

— Vă sugerez să mă instalaţi pe mine pe tron, zise Nikolai.

— Marele Prinţ Karimov, rosti Ilia în şoaptă, rămânând cu gura căscată.

Îşi împinse scaunul înapoi de la masă şi dădu să se ridice pentru a face o plecăciune.

Nikolai surâse, dar îşi duse degetul arătător la gură.

— Să păstrăm identitatea mea între noi cinci în această seară, vreţi? Altminteri, cum l-am surprinde pe ţarevici dacă ar fi publică informaţia că m-am alăturat vouă?

Ilia dădu frenetic din cap şi se aşeză la loc.

Dar, ca măsură de precauţie, Nikolai făcu să apară un scut în jurul lor pentru a înăbuşi conversaţia.

— Cum putem şti că sunteţi dumneavoastră şi nu e vreun truc magic poruncit de ţarevici? întrebă Trubeţkoi, păşind cu grijă peste linia subţire cât un tăiş de spadă dintre scepticism şi respect în cazul în care Nikolai ar fi fost Nikolai cu adevărat.

— Nu aveţi cum, dar îl puteţi crede pe Ilia când vă spune cine sunt. De fapt, voi şi cu mine am fost prezentaţi în societate înainte de a mi se cunoaşte paternitatea. Eram pupilul contesei Zakrevskaia. Mă puteţi întreba orice doriţi pentru a-mi verifica identitatea. Odată ce veţi fi satisfăcuţi, aş vrea să vorbesc cu Domniile Voastre despre cum vă pot da o mână de ajutor la planurile voastre şi viceversa.

— Planuri? Trubeţkoi îşi aruncă privirea prin tavernă. N-avem niciun fel de planuri.

— Prea bine, atunci, nu aveţi planuri.

Trubeţkoi era precaut. Nikolai ar fi procedat la fel dacă ar fi fost în locul celorlalţi bărbaţi, căci numai conversaţia anterioară ar fi constituit suficiente motive pentru a fi acuzaţi de trădare.

Ilia îi zâmbi lui Nikolai. Pestel îl cântări din priviri. Volkonski îl privi cu ceva mai multă precauţie, însă optimist.

Trubeţkoi, totuşi, miji ochii şi se foi pe locul lui. Nu devenise un preamărit erou de război fiind prost. Nikolai avea să fie nevoit să ofere în mod voluntar informaţii pentru a le câştiga încrederea.

— Prima dată când ne-am întâlnit faţă în faţă, colonele, a fost la un bal, în urmă cu doi ani, în casa contelui Rostov. Aţi ţinut un toast în acea seară pentru a sărbători noua sală de bal în care dansam.

— Oricine ar putea cunoaşte aceste lucruri.

— În regulă. Atunci, ce părere aveţi despre asta? Ştiţi că obişnuiam să ascut săbiile unui locotenent din regimentul dumneavoastră în schimbul unor lecţii. În mai, anul trecut, aţi declarat că exact acest pumnal de la centura dumneavoastră peste care vă treceţi acum degetele era distrus, dar locotenentul v-a spus că eu l-aş putea repara. Mi l-a adus mie la următoarea lecţie, cu lama plesnită la doi centimetri de plăsele. Nu ştiu ce i-aţi putut face acestui pumnal de s-a îndoit la circa patruzeci şi ceva de grade, însă l-am reparat.

Trubeţkoi nu-şi puse mâna pe masă, unde Nikolai ar fi putut să o vadă. O ţinu acolo unde se afla, la centură, aproape şi totuşi nu mai aproape de pumnal.

— De unde ştiţi asta?

— V-am spus, eu sunt cel care vi l-a reparat. Iniţialele mele sunt înscrise la baza lamei. Puteţi verifica. Insist s-o faceţi.

Acum, Trubeţkoi scoase pumnalul din teacă şi îl răsuci la lumina singurei lămpi de pe masă. Se concentră asupra metalului de la îmbinarea cu mânerul. Nikolai ştia ce vedea – literele *NK* gravate în scrisul de mână al lui

Nikolai, căci nu avusese un poanson de marcat. Îşi folosise harul magic pentru a-şi grava marca pe lamă.

Trubeţkoi examină pumnalul timp de alte câteva secunde înainte de a-l da deoparte. Apoi îşi lăsă capul în jos în semn de respect.

Un zâmbet de uşurare traversă chipul lui Ilia.

Pestel se aplecă mai aproape de Nikolai.

— Dacă îmi este permis să întreb, ce vi s-a întâmplat? Este adevărat că fratele dumneavoastră a încercat să vă omoare, dar aţi supravieţuit?

— Ei bine, mai precis, Marea Prinţesă, răspunse Nikolai. Iuliana, după cum ştiţi, poate fi fără scrupule. Dar Paşa i-a fost complice.

— Influenţa pe care ea o are asupra lui e şi mai rea decât ne temem, le spuse Pestel celorlalţi bărbaţi.

La aceasta, energia dinlăuntrul lui Nikolai începu din nou să bolborosească.

— Putem corecta situaţia, spuse el. Îmi plac ideile pe care dumneavoastră şi ceilalţi le-aţi pus pe tapet.

— Ne-aţi susţine reformele? Aţi aboli iobăgia şi aţi fi dispus să acceptaţi o monarhie constituţională?

Zâmbetul lui Nikolai era amestecat cu urâţenia răzbunării.

— Dacă mă sprijiniţi să ajung pe tron, eu vă voi susţine reformele.

Toţi cei patru bărbaţi îşi lăsară capetele în jos, făcând plecăciuni fără a se ridica sau a se da în spectacol.

În cele din urmă, Trubeţkoi vorbi:

— E mai mult decât am fi putut spera. Oamenii mei şi cu mine vă susţinem.

— Orice v-ar trebui, consideraţi că e ca şi rezolvat, adăugă Volkonski.

— Excelent! spuse Nikolai. Atunci, haideţi să discutăm cum ne vom atinge ţelurile. Ilia a menţionat ceva legat de organizarea unei lovituri de stat curând. Propun să o facem blocând încoronarea lui Paşa.

— Mai sunt doar câteva săptămâni până atunci, zise Ilia.

— Puteţi să-i pregătiţi pe soldaţi?

Trubeţkoi îşi drese glasul.

— Suntem una dintre cele mai mari armate din toată Europa. Nu va fi o problemă să-i mobilizăm.

— Încoronarea va avea loc la Moscova, spuse Nikolai. Ilia, tu eşti la curent cu conversaţiile ţareviciului. A discutat traseul pe care intenţionează să-l urmeze?

Ilia clătină din cap.

— Nu când am fost eu prezent. Dar poate că vor conta pe Magul Imperial să-i evanescentizeze pe ei şi orice le-ar fi de trebuinţă la Moscova.

— Să evanseze? se poticni Trubeţkoi la cuvântul nefamiliar.

— Acesta este modul în care ea apare şi dispare, nu-i aşa? întrebă Ilia.

Nikolai ridică dintr-o sprânceană.

— Eu… eu am fost în Piaţa lui Petru când v-aţi certat cu ţareviciul, spuse Ilia. Am văzut-o apărând de nicăieri, şi atunci, şi altă dată.

Hm. Nikolai crezuse că el, Paşa şi Vika fuseseră singuri în acea noapte când el animase statuia lui Petru cel Mare. Aparent, Ilia era şi mai priceput la a se furişa şi a-i lua urma lui Paşa decât îl considerase el.

Însă Nikolai nu voia ca toţi ceilalţi să ştie că era mag. Nu ştia cum aveau să reacţioneze, mai ales că Trubeţkoi nu avusese încredere în „trucul magic” când Nikolai apăruse la masa lor.

Nikolai îşi ţuguie buzele şi scutură subtil din cap în timp ce îl privea pe Ilia.

Ilia clipi, apoi dădu o dată din cap. Îşi reprimă zâmbetul ce îi încolţea pe buze.

Nikolai avea să ia asta drept un semn de înţelegere.

— Magului Imperial îi este interzis să-şi folosească magia acum, le spuse el lui Trubeţkoi, Volkonski şi Pestel. Asta înseamnă că Paşa va fi obligat să călătorească cu trăsura. Va fi expus.

Pestel se trase mai aproape de masă.

— Vor folosi drumul principal. Rutele alternative sunt aproape impracticabile pe timp de iarnă.

— E bine că ştim unde vor fi, spuse Volkonski. Mai uşor de ştiut unde să-i atacăm din ambuscadă.

— Dar e rău că vremea va fi aspră chiar şi pe drumul principal, spuse Trubeţkoi, ciocănind uşor în paharul de votcă. Va îngreuna lucrurile şi pentru noi.

— Totuşi, zise Nikolai, îmi place ideea.

Nu spuse că ei nu urmau să fie întru totul pe cont propriu, că el avea magia care să-i ajute.

— Puteţi lucra la detaliile planului de luptă şi să mi le prezentaţi cât de curând?

Cei patru bărbaţi îşi plecară iar capetele.

— Fireşte, Alteţa Voastră Imperială.

— Excelent.

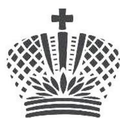
Nikolai turnă cinci păhărele de votcă. Ilia îl ridică pe al său.

— În cinstea lui Karimov şi a constituţiei! spuse el încet.

— În cinstea lui Karimov şi a constituţiei! ziseră şi Trubeţkoi, Volkonski şi Pestel.

Nikolai surâse în vreme ce energia întunecată a Aijanei mocnea înlăuntrul lui.

— Îmi place asta. Îşi ridică propriul pahar. În cinstea mea! Şi a constituţiei!



CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU

Vika privea dincolo de cheiul din granit, la Canalul Ekaterinski în lumina dimineţii. În timpul Jocului, ea fermecase toate apele din Sankt Petersburg pentru a-şi schimba culoarea – de la roşu-rubiniu la oranj ca opalul înflăcărat, apoi în galben-citrin, verde-smarald, albastru-safir, ametist, pe urmă înapoi la roşu pentru a reîncepe curcubeul –, şi, pe măsură ce iarna se instalase, canalele şi râurile îngheţaseră în orice culoare se întâmplaseră să fie. Canalul Ekaterinski, în special, îngheţase într-o nuanţă deloc atrăgătoare între galben şi verde.

Însă acesta nu era singurul lucru pe care îl observă Vika. În urmă cu ceva vreme, Nikolai prefăcuse toţi stâlpii în garguie, unul mai monstruos decât celălalt, iar globii lor oculari goi păreau să se mişte în orbite în timp ce oamenii treceau. Astăzi, cetăţenii se îngrămădeau pe mijlocul străzilor pentru a evita cheiurile; unii alegeau traseele mai lungi, în încercarea de a evita să treacă de-a lungul canalelor navigabile. Şi în locul betelii festive de Crăciun legate de stâlpi, nişte suflete mai curajoase legaseră mici mănunchiuri de beţe, frunze şi ilice. Fructe *otrăvitoare.* Protecţii împotriva vrăjilor.

Hotărârea Vikăi de a face ceva, mai curând decât să stea acasă şi să se vaite, se înteţi. Era clar că declararea faptului că magia nu mai putea fi folosită nu îmbunătăţise lucrurile, în afara faptului că unii oameni începuseră să iasă din ascunzătorile caselor lor. Era nevoie de o nouă tactică. Numai că Vika nu ştia *care.*

Când ajunse la casa Zakrevski – sau acum era casa Karimov? –, şovăi în faţa treptelor de la intrare. Ultima dată când fusese acolo, trimisese armata lui Poslannik să distrugă bunurile Galinei şi ale lui Nikolai. Le lăsase casa în ruină: candelabre sparte, covoare persane în zdrenţe,

iar cea mai mare parte a garderobei lui Nikolai mâncată de molii. Apoi Vika fugise ca o laşă, cuprinsă de remuşcări.

Se cutremură. Erau multe lucruri în neregulă cu acea mişcare. Fusese o greşeală enormă, cu multiple feţe.

Dar nu mai sunt acea fată, gândi Vika în timp ce se forţa să urce treptele. Încă nu ştia exact ce intenţiona să fie, dar nu era *acea* versiune a ei. De asemenea, mai ştia, fără nicio urmă de îndoială, şi că felul în care se definea pe ea însăşi avea să atragă după sine felul în care urma să aibă de-a face cu Nikolai. Chiar şi fără acces la magie, chiar şi cu inima grea, încă putea să simtă acea coardă care îi lega.

Întrebarea era dacă ea trebuia să-l distrugă, să-l salveze sau să conducă imperiul alături de el. La asta spera Vika să primească răspuns, dacă l-ar fi putut vedea.

Totuşi, indiferent de rezultat, ea nu avea să se supună nimănui. Nici lui Nikolai, nici lui Paşa. Nu conta că acum nu avea dreptul să folosească magia sau că era constrânsă de o brăţară. *Eu sunt Vika Andreieva şi sunt la fel de importantă ca oricine altcineva.*

Vika sună la sonerie şi studie trandafirii sculptaţi pe uşă în timp ce aştepta să i se răspundă. Un minut mai târziu, un lacheu deschise uşa.

— *Bonjour, mademoiselle,* o salută acesta.

— *Bonjour.* Am venit să-l văd pe Nikolai.

Lacheul dădu din cap în mod dezaprobator.

— *Alteţa Sa Imperială* nu primeşte vizitatori.

— O, acum aşa procedăm, folosim titluri formale? se zbârli Vika. Atunci, spune-i *Alteţei Sale Imperiale* că *baroneasa* Victoria Sergheievna Andreieva a venit să-l vadă.

Lacheul păli.

— Dumneata eşti vrăjitoarea. Dumneata eşti cea care ne-ai îmbolnăvit pe toţi la serbare.

— Eu n-am făcut aşa…

Lacheul îi închise uşa în nas.

Vika încercă să farmece uşa să se deschidă. Dar brăţara o pârjoli imediat, iar ea strigă de durere şi se chirci pe treptele de la intrare.

Îşi strânse încheietura mâinii şi o lipi de gheaţa de pe treaptă într-o încercare de a o răcori mai repede. Durerea avea să cedeze curând, căci era numai o arsură superficială, precum cea produsă de atingerea unei tigăi încinse, dar ea trăgea aerul printre dinţi în timp ce durerea dispărea.

Afurisită să fii, Iuliana! Şi tu, Paşa! Vika era înlănţuită de ţarat, dar ei îi interziseseră să folosească magia care reprezenta motivul pentru care era de fapt înlănţuită. În felul acesta, Vika nu era un dragon în lesă; o transformaseră într-o biată şopârlă.

Şi totuşi, ştia că ea fusese cea care făcuse legământul faţă de coroană. Ea fusese cea care voise să fie Mag Imperial. În nicio împrejurare nu trebuia să cedeze abilitatea de a-şi folosi magia, chiar dacă ştia că puterea o costa scump.

Vika avea să-şi creeze propriul destin cu ceea ce avea. Ciocăni din nou la uşă.

Aceasta se deschise şi lacheul reapăru.

— Tot aici eşti.

— Da, şi nu am de gând să plec până ce nu mă văd cu Alteţa Sa Imperială.

Lacheul se încruntă, dar spuse:

— Cel puţin nu sunt nevoit să fug după dumneata să-ţi transmit asta. În mărinimia sa, Alteţa Sa Imperială are un mesaj pentru dumneata.

Totuşi, în mod evident, el dezaproba presupusa „mărinimie” a lui Nikolai, căci lacheul îi azvârli Vikăi o carte de vizită. Aceasta ricoşă de paltonul ei şi căzu în zăpadă. Apoi omul îi trânti din nou uşa în nas.

Incredibil!

Totuşi, Vika bâjbâi după bileţel în zăpadă.

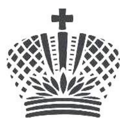
Nu pot să fiu văzut conversând cu tine. Sunt convins că înţelegi de ce.

Dar asta nu înseamnă că nu ne putem întâlni acolo unde circumstanţele nu sunt atât de reale.

Închide ochii. Simte magia.

Şi ai să mă găseşti acolo.

____ *N*



CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI

Vika încercă să-şi închidă mintea şi să *simtă* magia, aşa cum îi ceruse Nikolai. Obişnuise să o facă mai des când era mai tânără, dar de când începuse Jocul, se trezea gândind mai mult şi simţind mai puţin.

Închise ochii. Nu trebuia să vrăjească nimic pentru a simţi prezenţa magiei care deja exista. Chiar şi oamenii normali, dacă ar fi fost destul de conştienţi, ar fi fost capabili să identifice ce era ordinar şi ce era extraordinar. Pur şi simplu nu avuseseră parte de practică pentru a şti diferenţa.

Coarda invizibilă care o lega pe Vika de Nikolai zvâcni. Ea le îngădui picioarelor sale să o urmeze şi se împiedică puţin pe trepte, apoi de-a lungul canalului, pe străzile care duceau spre golf.

Spre Insula Letniy.

Bineînţeles. Băncile lui Nikolai erau acolo, şi unde altundeva erau circumstanţele mai puţin reale decât acolo, unde visele constituiau o realitate în care trăise un băiat-umbră?

În pofida a tot ce se întâmplase, Insula Letniy era locul care încă îi ţinea uniţi.

Sau putea să fie o capcană.

Vika rămase pe malul Nevei pentru încă o clipă. Ar fi fost mai înţelept să nu se ducă.

Dar, uneori, destinul te trage atât de tare, încât îl urmezi indiferent de consecinţe. În plus, precauţia nu făcea parte din vocabularul Vikăi.

Ei bine, poate că un dram de precauţie ar fi fost o dovadă de înţelepciune, dat fiind că ea nu avea voie să folosească magia acum. Sună din nou la uşă.

Lacheul deschise uşa, iar de data asta nici măcar nu catadicsi să-i vorbească. Se mulţumi să ridice dintr-o

sprânceană.

— Pot să împrumut un toc şi cerneală? întrebă Vika.

— Dacă ai un răspuns pentru Alteţa Sa Imperială, pot să i-l transmit eu.

— Nu, aş prefera să i-l scriu.

Lacheul oftă, îi închise uşa în nas (din nou) şi se întoarse un minut mai târziu cu un toc şi o călimară de cerneală. Vika întoarse cartea de vizită pe care Nikolai i-o trimisese şi, ţinând-o în poală, compuse un mesaj scurt pe partea albă:

Paşa,

Am plecat pe insula Letniy să mă întâlnesc cu Nikolai. E posibil să fie o capcană, deşi sper că nu.

În orice caz, dacă până la apusul soarelui nu ai veşti de la mine, te rog restabilește-mi abilitatea de a folosi magia, astfel încât să mă pot elibera.

____ *V*

Lacheul bătu din piciorul încălţat cu cizmă. Vika se ridică şi împinse tocul şi călimara înapoi în mâinile sale.

— Mulţumesc.

Se întoarse şi coborî treptele de la intrare.

— Cum rămâne cu biletul pentru Alteţa Sa Imperială? întrebă lacheul.

Vika se întoarse şi îi făcu veselă cu ochiul.

— O, este pentru o altă Alteţă Imperială.

Lacheul îşi umflă pieptul şi mormăi.

Vika surâse cu superioritate şi plecă în grabă, oprindu-se la Palatul de Iarnă pentru a lăsa biletul lui Paşa unui soldat (palatul era în drumul spre bac), apoi îşi croi drum spre singurul loc care exista numai datorită ei şi lui Nikolai.

Vika închise ochii când ajunse; nu avea nevoie să vadă ce creaseră ei. Cunoştea configuraţia insulei deoarece ea inventase toţi copacii şi toate pietrele, toate cărările şi toate fundăturile. Cunoştea felinarele pe care Nikolai le fermecase să plutească deasupra frunzelor şi ramurilor, şi

îi cunoştea Băncile Viselor. Dar ceea ce nu ştia era unde se intersecta cu adevărat magia lor şi cum.

Zvâcnitura din pieptul ei o ghidă. Era încă vagă, aşa că pierdu atracţia în timp ce cutreiera dumbrava de arţari, copleşită de rămăşiţele propriei magii şi de mirosul dulce-zaharat de sirop din aer. Vika aproape că deschise ochii, dar se opri. În schimb, se concentră şi mai tare.

Aminteşte-ţi de Nikolai, îşi spuse ea. *Aminteşte-ţi de căldura şi eleganţa lui, nu de magia crudă de la serbarea păpuşilor şi de la trăsura cu săbii, ci de când magia sa era ca mătasea dansând în vânt.*

Briza se înteţi în jurul Vikăi – şi respiraţia ei la fel – şi odată cu ea veni ceea ce se simţea ca un fuior de mătase ce se încolăci în jurul trupului ei înainte să se îndepărteze învolburat.

Dar era destul. Se luă pe urmele lui şi, deşi pierdu senzaţia mătăsii, auzi ceva. Melodia plină de dor a unui oboi. O urmă şi găsi din nou firul. Muzica acompania magia lui Nikolai! Nu ca orchestra de la petrecerea de pe Neva. Aceasta era liniştită ca un cântec de leagăn pe care îl murmură o pasăre ouălor din care încă nu ieşiseră puii.

Oare muzica fusese întotdeauna acolo?

Vika ştia că răspunsul trebuia să fie da. Numai că ea nu observase, deoarece fusese prea ocupată să-l omoare pe Nikolai în timpul Jocului, sau cel puţin să nu fie ea omorâtă, şi văzuse numai ce putea să facă puterea lui doar la suprafaţă. Nu ascultase niciodată, nicicând nu săpase mai adânc.

Ce mai este acolo, Nikolai?

Cu ochii în continuare strâns închişi, Vika trecu de florile roz şi roşii pe care le plantase de-a lungul aleii cu pietriş şi coti pe promenada principală. Stejarii foşneau deasupra, iar păsările ciripeau o melodie populară, dar acestea erau toate creaţiile Vikăi, aşa că ea le ignoră. Totuşi, se ţinea strâns de fuiorul de mătase, cu al său oboi melancolic, şi de îndată ce se apropie de prima Bancă a Visului, se simţi asaltată de mireasma de iarbă uscată la soare amestecată cu mandarine şi cu… cimbru?

— Nikolai.

La drept vorbind, nu era ca şi cum el ar fi mirosit a toate acele lucruri sau a oricare dintre ele. Nu când Vika se aflase în prezenţa lui fizică. Şi, cu toate acestea, combinaţia era stepă şi Sankt Petersburg, franţuzească şi rusească, toate în acelaşi timp. Era amprenta parfumată a magiei sale, o altă dimensiune pe care Vika nu o remarcase niciodată până atunci. Cum de îi scăpase atât de mult din el? Şi oare această amprentă era complet pierdută acum, în faţa întunericului care îl mistuia? Vika îşi muşcă buza de jos.

Mireasma şi muzica o conduseră dincolo de banca Moscovei, de cea a oraşului Kostroma, a Insulei Kiji şi a oraşului Ekaterinburg, până ce ajunse la banca pentru Lacul Baikal, din Siberia.

Se aşeză pe ea, învăluită încet de pâcla purpurie care înconjura banca. O inhală şi apoi aţipi.

Vika se trezi de cealaltă parte a băncii, în lumea visului despre Lacul Baikal. Înaintea ochilor ei se întindea un lac de culoarea safirului, de un albastru infinit, o apă pură, glacială, dintr-un crater creat de un vulcan. Munţi violet-cenuşii înconjurau lacul pe toate părţile şi o briză rece adia peste apă, cu toate că acolo era vară.

Vikăi i se tăie răsuflarea când se ridică în picioare pentru a privi în jur.

Dar ea mai urcase în aceşti munţi şi altă dată, în vis, şi fuseseră la fel de frumoşi. Ce anume o atrăgea aici în acest moment? Ce era atât de special la acest loc?

— Nikolai, rosti ea cu voce tare, sunt aici. Te caut. Unde eşti?

În faţa ei apăru o cărare, ca şi când munţii se deschiseseră şi creaseră o nouă culme pe care ea să o urmeze, deşi când cercetă mai atent, munţii nici nu se clintiseră. Dar nu aceasta era frumuseţea lui Nikolai? Cât de contradictoriu putea să fie! Putea să pară a fi cumva şi apoi să fie cu totul altfel, îngândurat şi ambiţios, dar în acelaşi timp voios şi gata să se sacrifice. Fireşte că magia sa putea la fel de bine să arate în acelaşi timp şi semne

contrare.

Vika o porni de-a lungul cărării care era şi nu era acolo, conducând-o între doi munţi violeţi. Cerul era atât de albastru, încât părea contrafăcut. *Ba bine că nu,* gândi Vika. *Aceasta este creaţia lui Nikolai. El poate să facă cerul de orice culoare îi e pe plac.*

Pe crestele îndepărtate se mişcau animale, poate căprioare sărind din stâncă în stâncă sau lupi plecaţi la vânătoare. Pe cărarea Vikăi era linişte, cu excepţia scrâşnetului pietrelor sub talpa botinelor sale. În urma ei, cărarea dispărea pe măsură ce ea înainta, în acelaşi mod în care în faţa ei apărea cu fiecare pas făcut.

În vreme ce îşi croia drum mai departe, muzica deveni mai tare, aproape putând fi auzită de o ureche normală acum. Ce senzaţie stranie să se plimbe singură în munţii Siberiei, acompaniată de un oboi! La un moment dat, privi înapoi peste umăr şi Lacul Baikal nu se mai vedea nicăieri. Era imposibil să aprecieze distanţa pe care o parcursese. Din câte ştia, Nikolai o putea conduce acum la Cercul Polar Arctic. Însă continuă să meargă, nu numai pentru că nu era nicio cărare înapoi, ci şi pentru că zvâcnetul din pieptul ei devenea tot mai puternic. Aceasta era o cărare numai pentru ea şi pentru nimeni altcineva. Trebuia să o parcurgă până la capăt.

Şi atunci, anotimpul se schimbă brusc. Genele Vikăi îngheţară la vârfuri, iar ea se înfioră, deşi era îmbrăcată cu paltonul din iarna adevărată de la Sankt Petersburg. O pală de zăpadă se năpusti asupra ei şi aproape că o doborî de pe cărarea care devenise acum îngustă cât o muchie de cuţit, o dâră de pietriş plutind deasupra unui abis vast, cu nimic altceva decât piscuri ascuţite şi gura căscată a unei văi dedesubt.

Nu se poate să mor într-un vis, nu se poate să mor într-un vis, îşi spunea Vika, dar nu-şi putu împiedica inima să nu-i bubuie când se părea că putea să alunece cu adevărat şi să cadă spre moarte în orice moment. De ce se schimbase subit terenul? Era ca şi cum Nikolai ar fi vrut ca ea să-l găsească, dar acum, că venise, el se răzgândise.

Oare ar fi trebuit ca ea să se întoarcă? Dar cum? Până şi cărăruia îngustă dispărea în urma sa, lăsând pietricelele dinaintea ei ca unică opţiune.

Ori poate că i se testa propria voinţă şi dacă voia cu adevărat sau nu să-l găsească pe el.

Magia visului lui Nikolai se învârtejea în jurul ei, moliciunea lui mătăsoasă şi parfumul alunecând pe pielea ei, cu muzica oboiului în crescendo. *El nu e doar un băiat-umbră cu întuneric în venele sale.* Gândul îi veni Vikăi ca o amintire. De parcă ar fi uitat că era o persoană reală şi numai acum şi-ar fi amintit – şi-ar fi amintit *cu adevărat* – că Nikolai era complex şi real. Ea comisese mai devreme o eroare similară cu Paşa, uitând că el era mai mult decât caricatura în alb şi negru pe care şi-o zugrăvise ea în minte despre el. Nu avea să mai facă aceeaşi greşeală şi cu Nikolai.

Chiar vreau să te găsesc, gândi ea, ca şi cum el putea să o audă.

Cerul se întunecă, de parcă ar fi fost miezul nopţii, iar cărăruia cât muchia cuţitului dispăru. Vika ţipă la schimbările neaşteptate şi apucă aerul, de parcă ar fi putut să se ţină de nimicnicie pentru a nu cădea. Începu să se prăbuşească asemenea lui Icar din cer.

Un vultur auriu, mai mare decât oricare altul în viaţa reală, se avântă în jos din lună. Plonjă drept spre ea, dar apoi o prinse pe Vika pe spinarea lui.

— O, slavă Cerului!

Ea se cuibări în căldura penelor sale cafenii şi se întinse pe spatele lui, nevrând să-l călărească asemenea unui cal şi să fie doborâtă de vânt, căci vulturul se înclină în înaltul cerului cu o viteză aproape nesăbuită. Urechile Vikăi pocneau în timp ce vulturul intra şi ieşea ţâşnind din nori, iar părul îi flutura în urmă ca o dâră de flăcări, atât de luminos, încât oricui privea, ea şi vulturul i-ar fi apărut ca o cometă brăzdând cerul nopţii.

Inima Vikăi se zbătea ca un iepure speriat, însă în urechi auzea pulsul vulturului bătând constant şi puternic. Încercă să-şi calmeze propriile bătăi ale inimii.

Apoi îi trecu prin minte că acesta era tipul de magie care ar fi încântat-o înainte de Joc. Înainte ca Nikolai să fi încercat să-l omoare pe Paşa. Înainte ca ea să fi devenit bănuitoare faţă de tot ce făcea Nikolai.

Vika zâmbi pe jumătate. Se ridică în capul oaselor pe spinarea vulturului acum, deschise ochii şi încercă să se bucure de acel respiro din realitate, de aerul rece al nopţii care îi sufla în faţă. Se uită la stelele de deasupra lor şi era ca şi cum ar fi navigat printr-o imensă mare de miez de noapte, exploratori cartografiind oceane unde nimeni nu mai fusese vreodată. Oboiului lui Nikolai i se alătură acum o întreagă simfonie, iar instrumentele de suflat cântau cu sentiment odată cu melodia delicată a strunelor, muzica armonioasă răsunând blând ca o revărsare a luminii stelelor.

Vulturul se avântă mai iute, iar Vika strigă de bucurie, zâmbind din toată inima, simţindu-se vie, deşi dormea, simţindu-se întreagă, cu toate că jumătate din ea stătea întinsă de cealaltă parte a băncii. Magia, cât de mult îi lipsise!

Vulturul ateriză în vârful altui munte. Dar nu făcură decât doi paşi când pământul se cutremură sub ei. Abur şi căldură şi iz de pucioasă se ridicară în apropiere.

Vika încremeni.

Un vulcan. Precum cel în care o găsise Serghei, o copie exactă, se părea, a schiţei vulcanului pe care o gravase el în armoarul ei de acasă. Vika îşi atinse fularul; sub el atârna pandantivul din bazalt al mamei sale. Dar colierul nu era acolo, căci i-l dăduse lui Paşa. Gâtul ei păru brusc prea expus, în pofida faptului că era acoperit cu un strat gros de lână.

— De ce m-ai adus aici?

Vulturul ţipă. Ea nu-l înţelegea, deoarece nu putea să folosească magia pentru a traduce.

Vulturul cârâi şi o scutură din spinarea lui. Fără să aştepte ca ea să se mişte din calea lui, îşi flutură aripile imense şi îşi luă zborul, lăsând-o pe coasta muntelui.

Vika se agăţă de un tufiş mic pentru a evita să fie

răsturnată de pala de aer. Tremură în zăpadă, dar când vulturul se făcu nevăzut, ea se ridică şi îşi scutură zăpada îngheţată de pe palton.

— Sunt extraordinară, rosti, repetând ceea ce spusese Ludmila despre ea. Acesta este doar un vis. Refuz să îngădui ca nişte lucruri atât de caraghioase ca un vultur imaginar şi un vulcan inventat să mă zăpăcească.

Porni iute, mândră, spre marginea craterului, ca şi când asta i-ar fi demonstrat mai departe punctul de vedere.

Însă nu era o căldare de lavă, aşa cum s-ar fi aşteptat Vika. Mai curând, era un tunel lung, îngust, care ducea drept în jos, ca un cilindru înfipt în vulcan.

Vika îşi muşcă buza. Nu avea încotro să se ducă, ci numai în jos. Singura opţiune alternativă era să se trezească din vis, iar asta nu era o opţiune, căci Vika nu dădea pur şi simplu înapoi fiindcă ceva ar fi fost periculos. La fel ca precauţia, renunţarea pe motiv de pericol nu făcea parte din lexiconul ei.

Se uită din nou în crater. Era un cerc perfect, ceva creat nu de natură, ci de altceva – sau de altcineva. Se prinse de un copac din apropiere şi se aplecă peste marginea deschiderii.

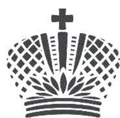
— Bună! strigă ea în jos.

Mătase pură, imaculată, se învârteji în sus pentru a o întâmpina.

Şi atunci…

— *Bonsoir,* Vika!

Îl găsise pe Nikolai.



CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞASE

Nikolai putea să-i vadă silueta încadrată de lumina lunii imaginare care pătrundea prin deschizătura circulară de deasupra lui. Nu ştiuse dacă ea avea să vină sau dacă ar fi putut să o facă fără să-şi folosească magia, dar socotise că dacă încă erau legaţi aşa cum fuseseră înainte de sfârşitul Jocului, atunci… poate că totuşi mai exista speranţă pentru ei. La urma urmelor, ea venise la el acasă. Era posibil, acum că Paşa îi luase magia, ca Nikolai să o poată convinge să i se alăture.

— Vin jos! strigă Vika.

Înainte ca Nikolai să-i poată răspunde, Vika pur şi simplu sări drept în gaura din tavan, plonjând iute la început, apoi plutind în jos, spre pământ, ca o pană. De fapt, *era* călare pe o pană. De la vulturul auriu pe care el îl făcuse să apară prin magie pentru a o aduce acolo.

— Chiar ştii cum să-ţi faci intrarea, zise Nikolai.

Ea făcu o reverenţă.

— Ce căutăm în vulcanul ăsta? o întrebă el, continuând să se ţină în umbră, departe de lumina lunii.

Vika îşi puse mâinile în şolduri.

— Amuzant, am crezut că ai să poţi *tu* să-mi spui *mie.* Nu tu ai creat asta?

Nikolai scutură din cap în timp ce examina piatra poroasă de culoare neagră din care erau alcătuiţi pereţii încăperii cilindrice din jurul lui, simţind izul de sulf care îl pişcă de nări. Nu avea nicio legătură cu vulcanii. Vika era cea a cărei mamă fusese o nimfa a vulcanilor.

— Doar m-am unit din nou cu magia care a creat Banca Visului, îi spuse el, dar n-am îndrăznit să intru de tot. M-am gândit că s-ar putea să rămân iar blocat acolo.

— Aşadar, tu nu stai pe bancă alături de mine acum?

— Nu, dar totuşi sunt în apropiere.

— Atunci, acesta este un teren neutru pe care noi să ne putem întâlni.

Vika gesticulă spre încăperea întunecată, care era incredibil de detaliată – fiind, în mod remarcabil, o celulă tăiată în adâncimea unui vulcan clocotitor – şi, în acelaşi timp, neagră într-un fel neutru şi greu de definit.

— Tot nu ştiu cum am creat-o noi doi, zise Nikolai. E ca şi cum ai fi explorat prin magia mea pentru a combina ceva de-al tău cu al meu.

— Doar că acum nu mai fac nicio vrajă.

Nikolai se încruntă. Uitase, preţ de o secundă, că ea nu-şi putea folosi magia. Dar dacă nu, atunci cum se făcea că gândurile lui se amestecau cu unele de-ale Vikăi? Oare să fi fost din pricina faptului că îi descompusese oul şi îi atinsese energia atunci? Sau mergea şi mai departe înapoi în timp, la sfârşitul jocului, când el îi dăduse aproape toată energia lui?

— Nu-mi este permis să-mi folosesc magia, spuse Vika, de parcă Nikolai nu ar fi ştiut de edictul lui Paşa. Am fost declarată ilegală de către ţarat.

— Eu… Îmi pare rău de asta, zise el, ceea ce nu constituia câtuşi de puţin un răspuns, dar era singurul pe care Nikolai îl putuse încropi, căci încă se încurca în propriile lui întrebări.

— Nu pe cât de rău îmi pare mie, spuse Vika, încruntându-se.

Asta îl îndepărtă de gândurile lui şi îi zâmbi. Ea era foarte drăguţă, chiar şi când era enervată – ba chiar cu atât mai mult, de fapt, deoarece o făcea să aibă acea sclipire în ochi.

Nikolai voia să o sărute.

Vechea versiune a sa ar fi vrut să se abţină. Însă aceasta, cu ambiţia şi îndrăzneala din vene, nu voia. Făcu un pas mare şi o cuprinse pe Vika pe după talie.

Ea încremeni.

Nikolai îşi coborî capul şi îşi lipi gura de a ei. Umbra lui avea destulă substanţă, deoarece, deşi el era uşor estompat în ea, încă putea să-i simtă căldura şi moliciunea

buzelor.

Vika icni şi se trase înapoi. Îl privi cu gura căscată.

Dar apoi întinse mâna spre ceafa lui şi îl trase în jos, lipindu-şi gura de a lui. Îl sărută cu ferocitate, exact ca vrăjile ei. Buzele i se întredeschiseră, iar limbile lor se găsiră şi dansară aşa cum dansaseră ei mazurca la balul mascat, frenetic şi fierbinte. Trupurile li se lipiră şi mai tare. Marginile lui Nikolai se estompară între ale ei.

Să o sărute pe Vika era ca şi cum înghiţea foc şi era înghiţit de foc în acelaşi timp. Asta încălzi puţin răceala care curgea prin el. Şi era un sărut care nici măcar nu era real; se întâmpla între plăsmuirile lor într-un vis. Ce ar fi simţit dacă ar fi sărutat-o de cealaltă parte a băncii?

Vika îşi desprinse gura de a lui.

Nikolai lăsă să-i scape o mică răsuflare. Încă era plin de dorinţă.

— Nu ştiu ce să fac cu tine, spuse ea, cu chipul la câţiva centimetri de al lui.

Părea sfâşiată între dorinţa de a se lipi din nou de el şi de a o lua la goană.

Nikolai o privi, dar nu spuse nimic. Nu putea.

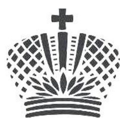
— Suntem legaţi laolaltă, tu şi cu mine, continuă Vika. Dar nu ştiu dacă sunt atrasă de tine fiindcă ar trebui să te iubesc sau fiindcă suntem meniţi să ne luptăm mereu.

— Poate că sunt amândouă, reuşi el să spună.

— Nu vreau să fie amândouă.

El îşi îndepărtă faţada, astfel încât să arate ca băiatul în care ea avusese cândva încredere. Îi întinse mâna.

— Atunci, mai gândeşte-te la oferta mea. Vino alături de mine!



CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞAPTE

El arăta întocmai cum şi-l amintea Vika de dinainte de a deveni o umbră – ca o brânduşă otrăvitoare de toamnă, mortal de frumoasă, dar fără niciun antidot. Preţ de o clipă, ea nu mai respiră şi întreg trupul i se înmuie, exact aşa cum se întâmplase şi la balul mascat din timpul Jocului. Îi trebui multă stăpânire de sine să nu-l ia de mână sau să mângâie elegantele linii ascuţite ale chipului său.

Dar, oricât de greu ar fi fost, Vika rezistă.

Nikolai îi susţinu privirea, totuşi, iar ea nu putu să privească în altă parte.

— De ce ai venit la mine acasă? o întrebă el într-un târziu.

Ea clipi şi ieşi din transa indusă de ochii lui. Oare el îi făcuse asta dinadins? Sau era doar un efect colateral al faptului că se afla lângă Nikolai?

Ambele, cel mai probabil.

— Voiam să te văd, reuşi ea să-i răspundă.

— Acesta este singurul motiv?

Existau mai multe motive, dar, chiar în acele clipe, *să vrea* să-l vadă părea să le adumbrească pe toate celelalte.

— Este singurul care contează, răspunse ea.

Pereţii din încăperea neagră începură să scânteieze cu particule de oranj, ca şi cum lava fusese în repaus în adâncuri, iar acum ieşea la suprafaţă prin porii bazaltului. Inima Vikăi se zbătea în corsetul rochiei sale.

Noul fel de magie al lui Nikolai, rece şi neted, îi învălui asemenea unei mătăsi negre. Vika se înfioră în timp ce el îşi coborî privirea asupra ei, iar ea şi-o ridică spre el.

— Îmi pare rău pentru mama ta, zise ea.

— Mie nu.

Ochii lui, în pofida vrăjii de învăluire, erau încă umbre, dar se întunecară şi mai tare după ce rosti acele vorbe.

Lava din spatele Vikăi începu să se prelingă din pereţi, vâscoasă şi prea lentă pentru a constitui încă o ameninţare, dar în mod cert mai fierbinte.

Nikolai o apucă de braţe, fie pentru a o ţine cu el, fie din instinct, pentru a o proteja de lavă, iar ea nu-şi putu da seama de ce. De asemenea, nu ştia dacă voia să se elibereze din prinsoare. Un soi diferit de căldură o străbătu la atingerea lui. Foc prin măduva ei.

Şi ei nici măcar nu se atingeau! Aceasta era o fantezie. Fiinţele lor reale erau altundeva.

— Îmi acorzi onoarea de a dansa cu mine? o întrebă Nikolai.

Vika privi în jur. Lava curgea acum de pe pereţi pe podea, adunându-se într-o băltoacă şi pâlpâind într-un cerc în jurul lor.

— Aici?

— De ce nu?

Ea nu se mişcă.

— De ce acum?

— Deoarece mai devreme, când ţi-am oferit mâna mea, nu ai luat-o. Tu ai venit la mine acasă, dar nu te-ai hotărât încă ce să faci cu mine. Aşa încât trebuie să te conving. Poate că un dans o va face. Şi dacă nu, ei bine, se poate ca tu sau eu să murim curând – să murim cu adevărat –, cu tine de partea lui Paşa şi cu mine de partea mea, iar dacă aşa stau lucrurile, atunci mi-ar plăcea să mai fi dansat cu tine încă o dată.

Ea şovăi. *Dar poate că, dacă încă mă iubeşte aşa cum mă iubea în timpul Jocului, un dans îi va reaminti de cum era cândva. Poate că încă mai pot să-l ajut.*

— Ce să dansăm? întrebă ea. Trebuie să te previn că nu ştiu să dansez vals şi nici poloneză sau altceva la modă.

El râse, iar în acel râset ea auzi un strop din fostul Nikolai. Inima îi bătu mai tare, cu speranţă.

— Ştii mazurcă, spuse el.

Muzica începu să cânte în vulcan, o melodie plină de viaţă.

Însă ea n-o mai ştia. Nikolai se schimbase prea mult şi

inima ei uitase ritmul lor.

Şi totuşi, când el îi oferi din nou mâna, nu exista posibilitatea ca ea să spună nu, chiar dacă el ar fi vrut să danseze cu ea la marginea Pământului.

Pentru că mazurca era esenţa fiinţelor lor.

Nikolai o apucă de o mână şi pe cealaltă i-o aşeză pe umărul lui înainte de a o cuprinde cu braţul liber pe după talie.

Brusc, ea îşi aminti cum se simţise când dansase cu el la balul mascat al lui Paşa.

— Acum vei avea încredere în mine? o întrebase el.

— Să faci ce?

— Să dansez pentru tine.

— Nu, răspunsese Vika.

Nikolai ridicase din umeri.

— Nu contează. Nu-ţi dau de ales.

Apoi magia se năpustise în jurul ei şi o făcuse să leviteze de pe podea. Fără să aibă nevoie să gândească, Vika şi Nikolai alunecaseră şi se învârtiseră, se rotiseră şi făcuseră paşi în lateral, un vârtej al mişcării împreună, ca şi când ar fi fost purtaţi de muzică şi de vânt.

Vika voia să aibă din nou acea senzaţie. Aici. Acum. În acest vis cu vulcanul.

— Vrăjeşte-mi picioarele, îi şopti ea la ureche lui Nikolai. Ca la bal.

El o strânse de mână şi o trase mai aproape de el.

O mătase neagră netedă se desfăşură în jurul Vikăi, înfrigurând-o şi ademenind-o în acelaşi timp. Dar ea nu voia să-i dea drumul lui Nikolai. Lava se învârtejea tot mai aproape de ei.

Muzica izbucni. Picioarele lor alunecau peste piatra neagră, trupurile lor întorcându-se şi păşind şi rotindu-se într-o perfectă armonie. Se dovedi că, la urma urmei, inima ei nu uitase mazurca, doar îi ferecase amintirea adânc înlăuntrul ei pentru a se proteja. Dar acum lava strălucea mai tare, şi pretutindeni erau mătase neagră şi flăcări oranj, iar Vika era o fată extraordinară cu un păr sălbatic, dansând cu Prinţul Întunericului, fără să-i pese că se

învârteau împreună prin acel iad imaginar.

Dansau cu un pas dezlănţuit, stârnind praful de pe fundul vulcanului, care se învârteji în jurul lor. Botinele Vikăi se ridicară de pe pământ, iar Nikolai levită şi el, şi destul de curând dansau deasupra lavei, croindu-şi drum în şi din fuioarele de fum. Vika lăsă să-i scape un râs nepăsător.

La un moment dat, totuşi, cântecul se termină, iar Vika şi Nikolai plutiră înapoi pe pământ. Respiraţiile lor încă veneau şi plecau în ritm, inspiraţii şi expiraţii în măsură de trei timpi.

Se ţinură unul de altul mai mult decât ar fi fost nevoie să o facă.

— Te iubesc, Vika, şopti el. Nimic în legătură cu asta nu s-a schimbat.

— Dar orice altceva s-a schimbat.

El îşi înteţi strânsoarea de pe braţele ei, şi o undă din magia lui, o parte întunecată a ei, pe care o ţinuse cu inteligenţă ascunsă de ea, o străbătu pe Vika, mişcându-se iute ca o mie de miriapode care o ciupeau cu ciocurile lor otrăvitoare.

Ea gemu la atingerea lor.

Vika se înfioră, în pofida lavei care se strecura tot mai aproape de locul în care stăteau ei în centrul încăperii. Magia lui Nikolai nu-i putea ţine de cald. Nu putea decât să ia căldura ei şi a oricui altcuiva.

Ea încercă să se desprindă. Dar nu putu. Aceasta era Banca Visului, creaţia lui, iar ea era doar o fată obişnuită.

— Dacă mi te alături împotriva lui Paşa, am putea dansa aşa pentru totdeauna, îi spuse el. Ţar şi ţarină. Magia pe tron.

Ea se cutremură la voluptatea ambiţioasă din tonul lui. *Ce ar face un Nikolai ca acesta odată ce ar avea puterea? Nu ar mai fi nimeni care să-l contracareze.*

Nimeni, asta numai dacă Vika nu rămânea dârză pe poziţie în faţa lui. Simţul datoriei – şi a ceea ce era drept –, pe care Serghei i-l insuflase, o ardea până în măduva fiinţei ei.

— Nu vreau să conduc Rusia cu tine, îi spuse.
— Am fi magnifici.
— Ba nu. Am fi terifianţi.
Nikolai expiră încet, în acel mod stăruitor, dureros, cum numai o umbră poate. Era imposibil să-ţi dai seama dacă era supărat sau dezamăgit, ori dacă el putea să vadă câtuşi de puţin adevărul acelui viitor anume.
— Dar... Vika îşi ridică privirea spre el. Îşi aminti râsul lui din urmă cu un foarte mult timp, în care se ascundea încă sclipirea din ochii vechiului Nikolai. Eu chiar te iubesc, îi spuse.
El se trase înapoi, puţin surprins.
— Nu te comporţi ca şi cum m-ai iubi.
— Ba da. Nikolai cel pe care l-am cunoscut cândva ar înţelege-o.
El clătină din cap, de parcă aşa putea anula adevărul că exista o diferenţă între el şi cel care fusese cândva.
— Te rog, încetează orice ai plănui. Energia mamei tale te pângăreşte. Dar, împreună, sunt convinsă că încă am putea face lucrurile cum trebuie.
El se încruntă.
— Mă îndoiesc de asta.
Se întoarse ca şi cum ar fi vrut să plece.
— Nikolai, aşteaptă!
El nu se uită din nou la ea, dar şovăi, cu mâna lui în continuare într-a ei.
Era ceva. Mai mult decât ceva. Avea să-l ţină cât de mult putea.
— Indiferent de ce se întâmplă, spuse Vika, nu uita!
— Ce să nu uit?
— Că te iubesc.
Degetele lui se strânseră mai tare în jurul alor ei, pentru o clipă scurtă.
— Şi eu te iubesc, îi spuse în şoaptă.
Se scutură şi dispăru din vis.
Vika rămase privind locul unde stătuse Nikolai. Numai câteva minute mai târziu, totuşi, pereţii vulcanului începură să tremure. Nu, nu doar să tremure, ci să se

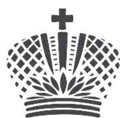
cutremure. Bucăţi de bazalt începură să cadă deasupra ei, iar lava porni să bubuie în încăpere. Vika ţipă şi se făcu mică într-un colţ.

— Nu te teme, draga mea, spuse o voce care suna straniu de asemănătoare cu a Vikăi, reverberând prin încăperea cilindrică. Tu te-ai născut din asta. Nu îţi va face rău.

Totuşi, Vika se lipi de perete. Se întinse şi căscă şi se scutură, exact când lava începu să-i atingă tălpile botinelor.

Ea icni în timp ce sări drept în sus pe Banca Visului. Trase lacom în piept aerul proaspăt, unde nu era foc şi nici cenuşă. Apoi o porni grăbită spre doc pentru a prinde bacul.

Încep cu adevărat să urăsc visele.



CAPITOLUL CINCIZECI ȘI OPT

Un soldat din Gardă ciocăni la uşa de la anticamera Iulianei şi îl anunţă pe Paşa. Ea îşi ridică privirea de la ceea ce făcea la biroul ei.

Paşa se încruntă când intră. Examină camera, încă plină de scrisori şi de plicuri, apoi se uită atent la Iuliana.

— Cine eşti?

— Poftim? făcu ea, strâmbând din nas.

— Camera asta e un dezastru. Sora mea nu ar fi tolerat niciodată aşa ceva. Prin urmare, eşti clar o impostoare.

Iuliana putu să vadă rânjetul care i se iţea la colţul buzelor.

— Foarte amuzant!

— Aşa mă gândeam şi eu. Îşi îngădui să zâmbească şi eliberă un mic spaţiu pe divan. Când se aşeză, ridică un plic. Spune-mi, aşadar, *de ce* e o asemenea mizerie aici?

Iuliana se ridică şi îşi înşfacă notiţele de pe birou, apoi îşi croi drum printr-un spaţiu îngust dintre teancurile de hârtii. Paşa îşi schimbă poziţia pe divan pentru a-i face loc.

— Astea sunt lucrurile mamei, zise ea în timp ce se aşeza alături de el.

Paşa încuviinţă din cap.

— Îi recunosc parfumul de pe foi. Dar asta nu răspunde întrebării mele: de ce pare că prin apartamentele tale a trecut o furtună?

— I-am răsfoit scrisorile pentru a-mi da seama cine a fost tatăl tău.

Iuliana îi arătă lui Paşa notiţele ei. Erau pagini şi pagini de coloane ordonate, care enumerau date şi descrieri ale conţinuturilor scrisorilor.

Zâmbetul lui pieri.

— Mă tem să te întreb ce ai descoperit.

Iuliana se aşeză şi mai aproape de el şi îşi luă notiţele

înapoi, răsfoindu-le până ce găsi ceea ce căuta.

— Ei bine, ca să fiu sinceră, încă nu am găsit nimic concret. Zvonurile spun că mama şi Ohotnikov aveau o relaţie la începutul lui 1808, bine? Ceea ce înseamnă că ar putea fi tatăl tău, de vreme ce eşti născut în octombrie în acel an. Şi totuşi, uite! Îi arătă mai multe intrări, datate 1807. Acestea sunt scrisorile în care prietenele mamei o consolau pentru pierderea „candelei care îi lumina nopţile”. Din ceea ce pot să înţeleg din restul corespondenţei, acesta este codul pentru amantul ei.

Paşa se aplecă pentru a vedea mai bine. Iuliana îl auzi cum îşi ţinea respiraţia.

— A murit în 1807? întrebă Paşa.

Ea dădu din cap.

— Aşa cred.

— Dar nu eşti sigură.

— Am de gând să citesc mai departe.

Paşa se ridică şi îşi sărută sora pe creştetul capului.

— Voi cerceta registrele cu ordinele de serviciu ale Armatei Imperiale. Asta ar trebui să ne dea un răspuns definitiv.

Ea îşi ridică privirea spre el.

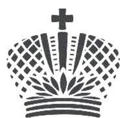
— Bine. Dar fii prevăzător.

El îşi înclină capul într-o parte, întrebător.

— A fost prea multă linişte de când Nikolai a încercat să ne omoare cu trăsura făcută din săbii. Pune el ceva la cale.

Paşa oftă. Dar apoi încuviinţă din cap.

— Voi afla ce pune la cale.



CAPITOLUL CINCIZECI ȘI NOUĂ

Soldatul de gardă la arhiva Armatei Imperiale dormea la biroul lui. Paşa se încruntă. Trecuse prin toate chinurile de a se deghiza într-un infanterist dintr-un regiment din afara oraşului – completat cu o poveste legată de motivul pentru care avea nevoie să cerceteze însemnările despre unchiul său, pentru onoarea pe care voia să i-o facă oraşul său inventat aşa-zisului unchi –, dar se părea că toate pregătirile fuseseră absolut de prisos. Era, de asemenea, dezamăgitor şi faptul că asta era ceea ce un soldat din armata lui Paşa făcea când nimeni nu se uita. Dar totuşi, acesta era un birou de arhivă, nu un avanpost la marginea Imperiului Otoman. Chiar şi Paşa trebuia să admită că dacă slujba sa ar fi fost să stea la acest birou, şi el ar fi tras câte un pui de somn pentru a-şi trece timpul.

Se strecură în partea din spate a arhivei, pe lângă soldatul care sforăia, şi cercetă dosarele din sertare.

Dosarele erau ordonate şi asta era cu siguranţă ceva de care Paşa putea să fie mândru. Armata Imperială era una dintre cele mai grozave din Europa, de la luptele împotriva lui Napoleon până la cizmele perfect lustruite, de la înţelepciunea comandanţilor ei până la documentaţia pentru fiecare soldat, atât de precisă, încât părea că însăşi Iuliana ar fi făcut însemnările pentru fiecare.

Paşa răsfoi prin hârtiile îngălbenite, lucrând în sens invers în timp, până ce găsi anul 1807.

Te rog, fă să fie aici o înregistrare a morţii lui Ohotnikov!

Aruncă o privire la soldatul din faţa uşii şi, auzindu-l sforăind mai departe, scoase un teanc gros de hârtii din sertar. Paşa se aşeză cu ele pe podea, dincolo de raza vizuală a soldatului, în caz că acesta s-ar fi trezit.

Înregistrări ale noilor recruţi. Ale pensionaţilor. Ale

avansărilor şi ale învoirilor pe caz de boală.

Şi apoi, o înregistrare a unui deces.

Aleksei Ohotnikov, căpitan de Stat-Major al Gărzii.

Cauza decesului: prin înjunghiere, atacant necunoscut.

Paşa respira sacadat. Îşi lipi hârtia de piept, închizând strâns ochii, apoi se rezemă de perete.

Înainte de a părăsi apartamentele Iulianei, aceasta îi arătase şi restul notiţelor. După pierderea „candelei care îi lumina nopţile”, nu mai existau niciun fel de menţiuni despre alţi amanţi, iar ţarina începuse să le scrie prietenelor ei mai mult despre atenţia reînnoită a ţarului faţă de ea. Şi apoi despre sarcina ei.

Ţinând încă în mână înregistrarea decesului lui Ohotnikov, Paşa îşi acoperi faţa şi procesă informaţia.

— Sunt cu adevărat un Romanov, spuse el în şoaptă. Sunt ţareviciul. Coroana îmi aparţine.

Vocea îi tremură când rosti cuvintele.

Nu, nu doar cuvintele. Adevărul.

Dar atunci, brusc, îşi luă mâinile de pe faţă şi se ridică drept în capul oaselor. Numai pentru că era moştenitorul legitim nu însemna că avea ascensiunea garantată. O mulţime de regate le fuseseră smulse conducătorilor legitimi. Nikolai urmărise neabătut coroana. Nu avea să se oprească pur şi simplu pentru că Paşa deţinea dovada că era primul în linia de succesiune.

Paşa lovi podeaua cu pumnul şi se ridică în picioare. Treaba lui nu se încheiase. Deocamdată, ştia sigur că trebuia să fie ţar.

— Şi am de gând să o dovedesc.

În faţa uneia dintre cele mai mari barăci din cazarmă, o mulţime de bărbaţi erau strânşi în jurul unei perechi de luptători fără cămăşi care îşi dădeau târcoale. Zăpada fusese curăţată cu o jumătate de oră în urmă, când soldaţii deveniseră apatici şi băuseră prea mult – reuşiseră să „procure” trei lăzi de votcă dintr-un cărucior nepăzit de pe strada Sadovaia –, iar acum îşi îndepărtau plictiseala cu pumnii şi cu rămăşaguri, şi, fireşte, cu şi mai multă votcă.

Paşa, încă deghizat ca soldat dintr-un alt regiment, se aruncă în mijlocul lor. Dacă avea de gând să conducă imperiul, trebuia să o facă într-un mod care să-i fie de folos – să plonjeze în realitatea oamenilor săi.

Totuşi, Paşa *participase* recent la o întrunire a Consiliului Imperial (spre marea surprindere a membrilor Consiliului) şi aflase că adepţii constituţionalismului profitau de serbarea lui Nikolai şi de relele magiei pentru a aduce armata de partea lor. Până acum, numai o facţiune minoritară a nobilimii sprijinise ideea unei monarhii constituţionale, şi, chiar şi atunci, fusese doar o discuţie academică, aproape teoretică. Dar recrutarea soldaţilor de rând era alarmantă, deoarece lua o idee din saloanele la modă şi o transforma într-o ameninţare potenţială.

Ilia se dovedise a fi un spion incompetent – nu auzise nimic demn de a fi raportat –, aşa că acum Paşa trebuia să vadă cu ochii lui dacă era adevărat.

— Hei, ai de gând să pui rămăşag? Bogdan sau Grigori?

Un soldat veni împleticindu-se spre grupul de bărbaţi de lângă Paşa.

— Nee, răspunse unul din ei. Nu-s destul de prost să pariez pe ursul cu asemenea şanse jalnice şi nici destul de beat să-mi pun banii pe ăla sfrijit.

Soldatul râse şi îl plesni peste spate.

— Bine zis!

Bogdan era într-adevăr o namilă de om, nu doar ca mărime, ci şi în ceea ce priveşte cantitatea de păr de pe pieptul lui, şi bătuse cinci soldaţi în ultimele cincisprezece minute. Luă o gură din sticla oferită de unul dintre prietenii lui şi mai făcu câţiva paşi pe terenul curăţat de zăpadă.

Grigori era mai mic. Era şi mai încet, atât la minte, cât şi ca viteză. Dar era mult mai puţin beat decât Bogdan, ceea ce-l făcea să fie un competitor. Se legăna pe tălpile cizmelor lui, în timp ce Bogdan îşi trosnea încheieturile degetelor.

— Pariez că Grigori va câştiga meciul, zise Paşa.

Soldatul ridică o sprânceană. Apoi rânji.

— Măi să fie, un susţinător al lui David în lupta lui cu Goliat. Cât?

Paşa era tentat să arunce de două ori cea mai mare sumă de până atunci. Dar chiar în acel moment, Bogdan îl izbi pe Grigori cu cotul în nas, iar lovitura îi transformă acestuia faţa într-o fântână de sânge. Paşa auzi vocea Iulianei în mintea sa, certându-l pentru că era prea impetuos, aşa că, fără tragere de inimă, spuse:

— Minimum.

Soldatul pufni.

— Nu eşti cine ştie ce susţinător, nu-i aşa?

— Nu prea mă simt bine să risc prea mult, răspunse Paşa.

Ceea ce nu era deloc adevărat. Iuliana era cea care urma principiul. Paşa era cel care întotdeauna se alegea cu o ceartă pentru că îşi asuma riscuri. Dar, oricum, îi dădu soldatului o bancnotă boţită şi câteva monede.

De îndată ce banii trecură dintr-o mână în alta, Bogdan îşi trânti pumnul în pieptul lui Grigori, iar acesta se prăbuşi pe pământul rece. Bogdan rămase pe lângă ei. Cercul soldaţilor deveni tăcut în timp ce aşteptau. Grigori nu se mişcă.

Bogdan renunţă la poziţia lui defensivă şi păşi mai aproape de Grigori. Cineva din mulţime strigă:

— Sper că nu l-ai omorât!

Grigori gemu şi se întoarse pe spate. Soldatul care făcea pe arbitrul strigă:

— Bogdan câştigă iar!

Bogdan îşi încordă bicepşii şi mormăi.

Bărbatul de lângă Paşa îl pocni peste spate. Duhnea a votcă şi îl întrebă bolborosit:

— Cine eşti, străine? Orice om de pe-aici ştie că să pariezi contra lui Bogdan e întotdeauna un rămăşag pierdut.

Paşa îi aruncă omului o privire de disperare exersată.

— Sunt în permisie de la compania mea de lângă Sankt Petersburg, în vizită la familie. Ar trebui să mă abţin să mai pariez, căci îmi place când câştigă cei cu cele mai mici

şanse şi pariez pe ei mai des decât ar trebui. Dar nu degeaba sunt „cu cele mai mici şanse”.

Soldatul îi oferi lui Paşa o sticlă de votcă pe jumătate băută.

— Vrei să-ţi îneci pierderea?

Paşa înşfacă sticla de gât şi luă o înghiţitură lungă, ştergându-se după aceea la gură cu mâneca (şi având grijă să nu-şi deranjeze mustaţa temporară). Îi dădu sticla înapoi soldatului.

— Mulţumesc, ăăă…?

— Numele meu e Iuri.

— Iuri şi atât? Nu ai un patronimic?

Era un mod ciudat de a se prezenta fără al doilea nume, care îl onora pe tatăl respectivului. Dar totuşi, Iuri nu era tocmai sigur pe picioarele sale în acel moment. Era poate o faptă de vitejie pentru el să-şi amintească oricare parte din numele lui.

Iuri mai bău o dată din sticlă.

— Mama mea a fost mai degrabă… să spunem *populară…* în tinereţea ei. Ştii tu, ca răposata ţarină.

Iuri râse, stropind cu salivă.

Paşa duse un pumn la spate.

— Cum îndrăzneşti să o insulţi pe Maiestatea Sa Imperială?

— Scuzele mele. Ai fost unul din amanţii ei?

Şi Iuri rânji.

Paşa era cât pe ce să sară la Iuri, când cineva îl prinse de braţ.

— Hei, mormăi Bogdan, răsucindu-l pe Paşa pentru a se afla faţă în faţă cu el. Nu-i pocnim pe beţivani. Nu e corect. Mă lupt eu cu tine, în schimb, Frumuşelule.

Paşa privi în sus spre Bogdan. Blana de pe pieptul lui era încâlcită de la transpiraţie. Muşchii încordaţi. Era un adevărat Goliat în mărime naturală.

Dar Paşa clocotea de indignare şi nu avea de gând să dea înapoi. În plus, ar fi fost stânjenitor şi dezonorant să bată în retragere.

— Bine, se arătă el de acord. Dacă vrei să plăteşti pentru

insulta lui Iuri, mă voi lupta cu tine. Dar de vreme ce vorbeşti despre corectitudine, hai să luăm în calcul evidenta… mărime. Propun să folosim mai degrabă săbiile decât pumnii pentru a face să fie o luptă egală.

Paşa era cel mai bun scrimer din Sankt Petersburg. Avea o şansă cu săbiile.

— Cum vrei tu. Nu contează, fiincă nu pierd.

Bogdan îşi trosni încheieturile.

Soldaţii beţi din jur priviră un moment de la Bogdan la Paşa. Apoi o aclamaţie străbătu mulţimea.

— Luptă! Luptă! Luptă! Luptă!

Soldatul care servise drept arbitru al meciurilor de lupte apăru cu două săbii. Îi dădu voie lui Paşa să aleagă primul.

Paşa luă ambele săbii şi le cântări în mâini. O alese pe cea mai uşoară. Nu ca fiind mai puternică, ci mai uşor de mânuit. Agilitatea era adeseori subestimată în faţa forţei.

Bogdan îşi înşfăcă sabia cu o mână şi vintrele cu cealaltă. Gestul care urmă se dovedi opusul politeţii.

În regulă. Asta nu urma să aibă nimic de-a face cu meciurile manierate dintre domni cu care era Paşa obişnuit. Dar avea să se adapteze. Nu putea să fie chiar *atât de* diferit, nu-i aşa?

Bogdan îşi legănă sabia într-un arc larg, destul de amplu pentru a-i reteza capul lui Paşa. Paşa ţipă şi sări înapoi.

Ba da. *Era foarte* diferit.

— Frumuşelul e iute de picioare, zise Bogdan.

Mulţimea râse batjocoritor.

Paşa avansă şi atacă.

Bogdan pară şi se repezi la Paşa.

Paşa devie lovitura şi atacă din nou. Săbiile lor se mişcau iute, ca nişte licăriri de argint angajat într-o coreografie violentă. Odată intrat în ritmul luptei, nu era chiar atât de diferit de cadenţa duelurilor de scrimă. *Parare-ripostă, parare-ripostă, parare-ripostă.* Deviere-atac, deviere-atac, deviere-atac.

Bogdan fandă, dar Paşa bănui că era o fentă. Nu pară. Bogdan îşi reveni iute şi schimbă tactica.

Paşa se feri. Dar apoi se împiedică în clipa când un

muşchi din abdomenul lui se contractă, exact acolo de unde Vika extrăsese roata dinţată otrăvită a lui Nikolai.

Din fericire, Bogdan era încet, cel puţin în comparaţie cu Paşa. Paşa inhală brusc, forţându-se să ignore crampa, şi avansă să-şi execute propria fentă.

Bogdan se mişcă să pareze. Nu destul de repede, totuşi. Paşa îşi mişcă sabia în cerc sub cea a lui Bogdan şi îi lipi vârful de pieptul păros al lui Bogdan, drept în centrul de deasupra inimii acestuia.

Nările lui Bogdan se dilatară precum cele ale unui taur stârnit. Privi mânios la Paşa.

Pe Paşa îl dureau muşchii, dar mâna îi era fermă. O singură apăsare uşoară a sabiei şi sângele lui Bogdan avea să curgă.

Bogdan îi aruncă o căutătură urâtă lui Paşa preţ de încă un moment lung. Apoi îşi aruncă sabia la pământ şi ridică ambele braţe a înfrângere. Deodată, începu să râdă, un hohot adânc, ca un tunet, din abdomen.

— Nu-i rău, Frumuşelule. Nu-i rău deloc.

Paşa îşi apăsă mâna pe stomacul dureros.

— Poftim?

— Eşti cel mai bun luptător de aici. În afară de mine, fireşte.

Paşa nu insistă asupra faptului că tocmai îl învinsese pe Bogdan.

— De când eşti în oraş, Frumuşelule? Cât de profundă îţi este credinţa faţă de familia imperială? Chiar îţi pasă de bastardul de ţarevici sau pur şi simplu i-ai apărat onoarea ţarinei din respect, aşa cum ar face-o orice bărbat de treabă?

Bogdan îi aruncă o căutătură cruntă lui Iuri. Acesta ridică din umeri.

Paşa îşi aşeză cu grijă sabia pe pământ. Pe cât de precaut putu, răspunse:

— Nu cred că e cinstit să-i insulţi pe cei morţi. Nu se pot apăra singuri.

— Dar cu viii cum e? îl întrebă Bogdan.

— Cei vii pot să lupte.

Bogdan mârâi a încuviinţare.

— Ne-ar prinde bine mai mulţi bărbaţi ca tine. Mai ales dacă şi compania ta este staţionată în afara oraşului.

Paşa împrumută o sticlă de la un soldat din apropiere şi luă câteva înghiţituri înainte de a vorbi din nou.

— Cum adică v-ar prinde bine mai mulţi oameni ca mine?

— Crezi în Rusia?

Paşa încuviinţă din cap.

— Şi crezi că toţi oamenii sunt egali în ochii Domnului?

Soldaţii din jur începură să chicotească în şoaptă.

— Ai grijă! strigă Iuri, părând să fi uitat că Paşa fusese pe cale să-l pocnească nu cu mult timp în urmă. Bogdan o să încerce să te recruteze să lupţi împotriva ţareviciului şi să o omori pe vrăjitoare.

Bogdan se uită urât la el.

— E-n regulă, minţi Paşa. Ştiam deja. Vorba a ajuns şi la compania mea.

Un zâmbet strâmb se lăţi atunci pe chipul lui Bogdan, lăsând la vedere dantura îngălbenită demnă de un urs.

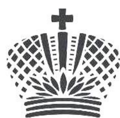
— Mai bine decât speram. Atunci, ne vedem când vom porni în marş împotriva ţareviciului şi îi vom bloca drumul spre Moscova?

Paşa şovăi. Adepţii constituţionalismului aveau deja planuri concrete? Intenţionau să-l atace într-o ambuscadă pe drum luna viitoare, astfel încât el să nu poată ajunge la ceremonia încoronării?

— Nu fi atât de îngrijorat, îi zise Iuri, arătând cu sticla goală în direcţia lor. Dacă tu şi oamenii tăi nu apăreţi, Bogdan va bloca drumul de unul singur. Pur şi simplu se va aşeza în mijlocul lui. Şi se va aşeza şi pe vrăjitoare!

Soldaţii izbucniră în hohote de râs gălăgioase şi ciocniră sticlele. Paşa se adună şi se prefăcu a râde la fel de entuziasmat laolaltă cu ei.

Dar Bogdan nu râse. Şi, în sinea lui, nici Paşa.



CAPITOLUL ȘAIZECI

Energia furnicătoare a lui Nikolai, ca acele miriapode în venele ei, încă o bântuia pe Vika, până şi câteva zile mai târziu. Era puternică, bineînţeles, căci magia lui Bolşebnoie Duplo nu făcuse decât să sporească odată cu frica tot mai mare a oamenilor, însă altceva o îngrijora pe Vika la această energie: era agitată, sutele sale de mii de picioare fiind într-o mişcare neîncetată, nerăbdătoare să ajungă oriunde trebuia să meargă. Şi faptul că exact înainte de moartea Aijanei, înainte ca Nikolai să devină şi mai rece şi mai furios, el încercase să-l ucidă pe Paşa…

Acesta era motivul pentru care Vika îşi stabilise singură ca sarcină să-l urmărească pe Nikolai. Ceva se punea la cale. Un alt plan. O altă tentativă de a prelua tronul. Şi pentru că luptase împotriva lui în Joc, ştia că următoarea lui mişcare avea să se intensifice.

Singurul avantaj al faptului că nu avea voie să-şi folosească magia era că putea să se ţină pe urmele lui nedetectată. Nu era nevoită să arunce o vrajă de acoperire în jurul ei. Pur şi simplu putea să poarte o pălărie cu boruri late şi să-şi tragă fularul peste nas, şi astfel să se piardă cu uşurinţă printre oamenii care treceau grăbiţi prin Sankt Petersburg, mergând de colo-colo sau încercând, în general, să nu se afle pe străzi în cazul unei alte calamităţi magice.

Nikolai plecă de acasă la lăsarea serii. Vika, avându-l pe Poslannik într-un buzunar al paltonului ei, păstră o oarecare distanţă între ei, dar nu-l lăsă niciodată să se îndepărteze prea mult. El trecu repede de-a lungul Canalului Ekaterinski, apoi coti pe Nevski Prospekt. Ea iuţi pasul, astfel încât să nu-l piardă în forfota de cumpărători, care, în acel moment, erau în cea mai mare parte servitori veniţi să ia lăzi cu biscuiți, carne afumată, murături şi alte

provizii pentru stăpânii lor, care păreau să creadă (potrivit conversaţiilor grăbite ale servitorilor) că s-ar putea chiar să fie nevoie să se baricadeze în case în eventualitatea unei apocalipse magice. Era genul de scenariu care în mod obişnuit ar fi făcut-o pe Vika să râdă de absurditatea sa. Dar dată fiind violenţa vrăjilor lui Nikolai, acum ea nu găsea niciun dram de umor în reacţiile oamenilor.

Preţ de o clipă, îl pierdu pe Nikolai în marea de jobene care ieşiseră din „Bissette & Fiii". Prăvălia se pregătea să închidă, clienţii săi ieşind înapoi în lume într-un torent de costume croite la comandă şi de paltoane din lână fină. Bărbaţii porniră într-un grup, dar apoi se despărţiră şi plecară fiecare în direcţia lui, croindu-şi drum pretutindeni prin mulţime.

— Nu, nu, nu! exclamă Vika, în timp ce ochii ei urmăriră mai întâi o pălărie anume, apoi o alta, apoi încă una. Nu se poate să-l pierd, murmură ea. Nu vreau.

În plus, era îngrijorată că această diversiune nu putea să fie doar o coincidenţă. *Oare Nikolai ştie că îl urmăresc? Oare el i-a făcut pe acei bărbaţi să se reverse dinadins, toţi odată, din „Bissette & Fiii"?*

Nu că aceasta ar fi determinat-o pe Vika să renunţe; n-ar fi făcut decât ca urmărirea lui să fie mai complicată.

Se concentră din nou asupra pălăriilor, în vreme ce proprietarii acestora se risipeau acum şi mai departe şi plecau pe căile lor separate. Pălărie neagră, cu borul îngust. Pălărie neagră, cu borul îngust. O altă pălărie cu… of, borul îngust.

Totuşi, pălăria lui Nikolai ar fi diferită, gândi Vika. El nu şi-ar fi cumpărat o pălărie ca a tuturor. Şi-ar fi meşterit el una, căci moda era ceea ce lui Nikolai îi plăcea cel mai mult în rarele sale momente de timp liber. *Aşa că ceea ce trebuie să găsesc este o pălărie care* nu este *neagră sau nu are borul îngust.*

Era prea scundă pentru a vedea peste capetele şi umerii din jurul ei, iar între timp ţinta ei se îndepărta. Dacă Vika ar fi putut măcar să leviteze…

Sau să se caţăre pe un felinar. Se căţărase în mulţi

copaci care creşteau în pădure. Un felinar nu era prea diferit, cu excepţia faptului că era peste măsură de nepotrivit să escaladezi un felinar în mijlocul unei străzi din oraş.

Vika zâmbi.

Sări pe baza celui mai apropiat felinar şi se prinse de stâlp, săltându-se în sus sprintenă ca o veveriţă (cu puţin ajutor din partea ghirlandelor de Crăciun înfăşurate în jurul felinarului). Oamenii aflaţi cel mai aproape de ea icniră. O servitoare îşi scăpă traista în zăpadă. O fetiţă scânci:

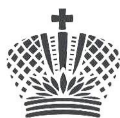
— Papa, vreau şi eu să fac asta!

Ar trebui s-o faci, gândi Vika. Îi făcu fetei cu ochiul. *Să nu laşi niciodată ca regulile să te oprească.*

Vika scrută din nou bulevardul. Pălărie neagră, bor îngust. Pălărie neagră, bor îngust. Pălărie neagră… mai lucioasă şi mai întunecată decât celelalte. Material care capta lumina felinarului şi, sub unghiurile potrivite, făcea vălurele şi strălucea asemenea tuşului reflectând lumina unei lumânări. În mod hotărât, pălăria aceea avea şi un bor mai lat.

— Aha! exclamă Vika. Te-am prins!

Sări de pe postamentul felinarului şi trecu prin mulţime. Nikolai se întoarse şi o porni pe cheiul râului Fontanka. Vika se luă după el.



CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI UNU

Existau numeroase poduri peste apele din Sankt Petersburg, însă Podul Cernîşev de peste râul Fontanka fusese dintotdeauna preferatul lui Nikolai, mai ales seara. Avea patru pavilioane dorice sculptate în piatră care găzduiau mecanismul de basculare a podului – fiind un pod mecanic, lui Nikolai îi plăcea mult –, iar pavilioanele arătau ca nişte palate în miniatură, profilate pe cerul albastru-închis al asfinţitului.

Se rezemă de balustradă, privind lung la râul îngheţat în nuanţa de verde-smarald. Culoarea era în aceeaşi nuanţă cu ochii Vikăi, aproape prea adânc şi prea hipnotizant pentru a fi real.

Dar, fireşte, gheaţa nu era adevărată, sau cel puţin verdele ei nu era, căci era rezultatul iernatic al vrăjilor anterioare ale Vikăi. Şi totuşi, cu toate că apa era îngheţată, Nikolai încă mai putea să simtă magia ei plutind dinspre ea, sălbatică şi puternică şi aromatizată cu scorţişoară, incongruentă, şi totuşi perfect îndreptăţită. Inhală profund, închise ochii şi se gândi la sărutul lor din visul cu vulcanul.

Nu reuşi decât să-l facă să fie şi mai ursuz. Din nou, ea îl respinsese.

Oamenii se agitau în spatele lui pe pod. Nikolai avu grijă să rămână bine ascuns, iar întunericul albastru-purpuriu al amurgului făcea să fie aproape imposibil ca orice privire curioasă să zăbovească prea mult asupra gentlemanului de la capătul podului.

În cele din urmă, auzi nişte paşi care se apropiau şi care îl aveau ca ţintă, de fapt, chiar pe el.

— Alteţa Voastră Imperială, îl salută Ilia cu faţa ascunsă în guler, astfel încât niciun alt trecător să nu-l poată auzi.

Nikolai dădu din cap ca răspuns la salut, însă continuă

să privească dincolo de râu.

Ilia venise destul de aproape încât să poată vorbi, dar şi el privea dincolo de râu, astfel încât se părea că cei doi băieţi nu discutau deloc, ci mai curând erau pierduţi în gândurile lor stârnite de priveliştea gheţii de smarald.

— Forţele noastre prind frumuşel contur, zise Ilia. Trubeţkoi a fost numit oficial conducătorul mişcării noastre, cu Volkonski şi alţi câţiva care îi sunt direct subordonaţi. Soldaţii sunt deja dornici să ni se alăture, deoarece foarte mulţi dintre ei se tem de magie; astfel, propunerea noastră privind constituţia prezintă interes pentru ei, căci îl împiedică pe ţar să deţină singur puterea şi, prin asociere, şi pe vrăjitoarea lui. Cred că stăm bine. Decembriştii numără douăzeci de mii.

Nikolai îşi înălţă capul.

— Decembriştii?

Ilia rânji.

— Numele sună îndrăzneţ, nu credeţi? Eu l-am născocit. Ne va uni, îi va face pe soldaţi să se simtă ca făcând parte din ceva important şi măreţ.

— Decembriştii, zise Nikolai, lăsând numele să-i zăbovească pe limbă. Chiar îmi place. Dar credeam că planul nostru era să acţionăm împotriva lui Paşa în ianuarie. De ce să ne numim după *această* lună?

— Programul a fost devansat, îi răspunse Ilia. Ţareviciul şi Marea Prinţesă au aflat de planurile noastre iniţiale de a bloca încoronarea.

Nikolai îşi mută privirea de la râu la Ilia.

— Iuliana?

Ilia clătină din cap.

— De data aceasta a fost ţareviciul. L-am auzit spunându-i asta surorii lui.

— Corect. Tu faci parte din Garda lui. Nikolai lovea uşor cu degetele în balustrada podului. Aşadar, în acest caz…?

— Vom continua să folosim planul de a bloca încoronarea drept momeală, explică Ilia.

— Nu le spuneţi soldaţilor că e un şiretlic, totuşi, îl sfătui Nikolai. Coroana are urechi pretutindeni.

Şi arătă spre Ilia, un exemplu grăitor.

Ilia râse în barbă.

— Bineînţeles. Vom continua să le spunem soldaţilor că planul este să ţintim încoronarea. Însă avem un alt plan, o altă oportunitate poimâine. Atunci când armata ar trebui să depună jurământul de credinţă în faţa ţareviciului. Dar vom refuza s-o facem.

Nikolai bătea darabana cu degetele în balustrada podului în timp ce medita la spusele lui. Ştia la ce se referea Ilia – înainte de suirea pe tron a fiecărui ţar, Armata Imperială ţinea o ceremonie oficială în timpul căreia jura credinţă Coroanei. Urmau să aibă loc mai multe ceremonii în tot Sankt Petersburgul, ţinute la fiecare garnizoană.

De fapt, asta era o idee mult mai bună. Problema legată de blocarea încoronării lui Paşa era distanţa. Drumul spre Moscova era lung şi avea să fie dificil să coordonezi acţiunile oamenilor de departe. Dar dacă lovitura de stat ar fi putut să aibă loc aici, în Sankt Petersburg…

Atunci Nikolai nu ar mai fi trebuit să aştepte săptămâni. Ar fi putut să-şi asigure coroana în două zile începând de astăzi.

— Îmi place noul plan, spuse Nikolai, desprinzându-se de balustradă. Însă ce aveţi de gând să faceţi după refuzul de a depune jurământul?

— Vom cere cu insistenţă o constituţie şi ca Alteţa Voastră să fie pusă pe tron.

Nikolai scutură din cap.

— Vorbele nu vor fi de ajuns. Va trebui să mărşăluim asupra lui Paşa pentru a ne arăta forţa fizică, la fel ca în planul iniţial de a-i bloca încoronarea.

Ilia privi peste umăr pentru a se asigura că nu erau auziţi de nimeni, apoi îşi mută din nou privirea la râu.

— Ce sugeraţi?

— Ceremoniile vor fi împânzite în tot oraşul. Trebuie să ne adunăm forţele laolaltă după ce vor respinge jurământul.

— În Piaţa Palatului? sugeră Ilia.

Nikolai vizualiză locul unde fuseseră omuleţul şi balerina.

— Nu… dacă avem douăzeci de mii de oameni, spaţiul este prea mic. Vom fi prinşi în capcană dacă va urma o luptă. În timp ce se gândea, îşi plimba degetul mare de-a lungul borului. Ce părere ai de Piaţa lui Petru?

Ilia aprobă din cap cu înflăcărare.

— E mai mare.

Vika readusese statuia lui Petru cel Mare în locul ei după tărăboiul pe care îl iscase pe Nevski Prospekt.

— Petru cel Mare a prins viaţă o dată pentru a le spune oamenilor de faptele reprobabile ale ţareviciului, spuse Nikolai. Statuia este protectoarea oraşului nostru. Îmi place simbolismul lui Petru cel Mare veghind asupra noastră şi a cauzei noastre.

De asemenea, gândi Nikolai, *Piaţa lui Petru e şi ceva personal.* Deoarece acolo îi spusese prima dată lui Paşa că-i va lua tronul. Chiar avea să fie perfect să folosească acelaşi loc pentru a-şi materializa ameninţarea.

Dacă Nikolai n-ar fi purtat o faţadă, silueta lui s-ar mai fi întunecat cu o nuanţă.

— În regulă, se arătă Ilia de acord. Îl voi informa pe generalul-maior şi pe colonel cu privire la dorinţele dumneavoastră de a ne aduna în Piaţa lui Petru.

— Douăzeci de mii de oameni, spui?

— Da. Iar restul Armatei Imperiale este răspândit în stepa kazahă şi lângă Missolonghi sau în alte părţi. Prin urmare, vom întâmpina foarte puţină rezistenţă. Ţareviciul şi Marea Prinţesă vor avea numai gărzile lor. Fără mine, fireşte.

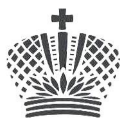
Şi o vor avea pe Vika, gândi Nikolai. Cu siguranţă Paşa avea să renunţe la edictul său atunci când avea să aibă loc lovitura lui Nikolai. Vikăi avea să i se permită să-şi folosească iar magia. Însă Nikolai nu pomeni de asta. Lasă-i pe decembrişti să-şi facă griji pentru oamenii obişnuiţi, iar de magi avea să se ocupe el.

— Spune-le trupelor să se pregătească de o furtună de zăpadă, adăugă Nikolai.

Ilia se uită la el întrebător.

Nikolai ridică din umeri şi îşi mută iar privirea la apa îngheţată ca un giuvaier.

— Presimt că în ziua aia vremea va fi deosebit de aspră.



CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI DOI

Vika nu putea să audă discuţia dintre Nikolai şi Ilia, aşa că Poslannik o zbughise înainte şi înapoi pe pod, între băieţi şi locul în care se ascunsese Vika, pentru a-i spune ce se petrecea. Ea fusese nevoită să-şi acopere gura cu ambele palme ca să nu strige în timpul conversaţiei lor. Chiar şi după ce Nikolai şi Ilia plecaseră, ea se lipise de colţul interior al pavilionului unde se pitise.

Dacă îi spun lui Paşa ce am auzit, el şi Iuliana vor găsi o cale de a-l zdrobi pe Nikolai.

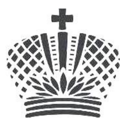
Dar dacă nu raportez asta, Nikolai îi va distruge.

În jurul ei, totul părea să se mişte cu încetinitorul, inclusiv abilitatea Vikăi de a hotărî ce să facă.

Brăţara nu o ardea, fiindcă nu fusese vreun ordin direct pe care ea să-l fi nesocotit. Aceasta avea să fie decizia Vikăi şi numai a ei.

Era libertatea de a-şi stabili propria soartă după care tânjise.

Vika mai zăbovi în pavilion câteva minute. Apoi ieşi grăbită, străbătu podul, strângându-şi paltonul mai bine pe trup pentru a lupta cu frigul, şi, întorcându-se cu spatele la râu, porni spre Palatul de Iarnă.



CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI TREI

Soarele apusese de mult, însă lui Paşa îi plăcea provocarea de a trage în întuneric. În fine, aproape în întuneric, căci Gavriil nu i-ar fi permis ţareviciului să exerseze în curtea de tragere cu arcul – sau oriunde altundeva, de altfel – fără nicio lumină, atât pentru că asta reprezenta un pericol pentru Paşa (făcea să fie imposibil ca soldaţii din Gardă să-l poată apăra, dacă nu aveau cum să vadă), cât şi pentru că reprezenta o primejdie pentru orice biet muritor care s-ar fi aventurat în linia de tragere a lui Paşa.

Nu că ar fi făcut-o cineva. Şi nu că Paşa ar fi ratat ţintele, chiar dacă nu le putea vedea. Se prea poate ca trasul cu arcul să nu mai fi fost o abilitate necesară în război pentru nimeni, însă asta nu-l împiedica pe Paşa să fie unul dintre cei mai buni arcaşi din Europa. El ştia sigur acest lucru. Triumfase în multe confruntări – sportive, bineînţeles – cu prinţi şi ofiţeri militari de pe continent şi din Anglia ori de câte ori fusese plecat în străinătate sau îi găzduise la curtea Rusiei. Iar Paşa nu intenţiona să renunţe la locul lui în acele elite.

Fixă săgeata în arc cu mişcarea iute a unei persoane pentru care arma devenise o extensie naturală a propriului trup, şi o eliberă la fel de iute, ascultându-i vâjâitul prin aer şi felul în care sparse un ţurţure de gheaţă dintr-un copac din apropiere într-un mulţumitor clinchet de cristal. Paşa nu avea nevoie să aprindă o torţă pentru a afla că săgeata nimerise în ţurţurele dorit, deşi ramura era plină de ei. Deja ştia din instinct care fusese traiectoria săgeţii şi după sunet distanţa exactă pe care o parcursese.

Tot din instinct şi după sunet îşi dădu seama când Vika se apropie de curtea de tragere cu arcul, nu pentru că toţi soldaţii se foiră uşor luând poziţia de drepţi în prezenţa

unei femei, ci şi pentru că vântul păru să bată cu ceva mai multă fervoare.

Mâna lui Paşa, fermă cu o clipă în urmă, acum tremură. Nu o mai văzuse de când el şi Iuliana îi luaseră abilitatea de a-şi folosi puterile.

Torţa o lumina. Vika părea trasă la faţă şi se uita urât la soldaţi, aproape aşa cum ar fi făcut-o şi Iuliana. Paşa îi dădu lui Gavriil arcul şi tolba cu săgeţi şi porni încet (nu era nerăbdător să se urle la el) pentru a o întâmpina pe Vika în mijlocul curţii de tragere. Zăpada proaspătă scârţâia sub tălpile cizmelor sale.

— Îndepărtează-i! îi ceru ea, uitându-se la soldaţi.

Paşa se încruntă. Nu se aşteptase ca Vika să treacă direct la treburile pentru care venise.

Ea continua să-i privească pe soldaţi.

— Gavriil, zise Paşa, întorcându-se spre căpitanul lui. O clipă, te rog. Cu toţii!

Gavriil şovăi, dar apoi făcu o plecăciune şi soldaţii porniră spre perimetrul exterior al curţii. Continuând să fie vigilenţi, însă dincolo de locul din care ar fi putut să tragă cu urechea.

Paşa se întoarse spre Vika.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

Ea se încruntă la el preţ de un moment.

Bineînţeles că nu se simţea bine. Paşa îi luase magia unui mag.

— Îmi pare rău, zise el. Ştiu că e greu…

— Nu am venit să discutăm despre asta. Mă rog, nu încă.

Vika veni şi mai aproape de Paşa şi îşi ridică bărbia pentru a-i vorbi la ureche.

— Oh! Atunci, ce este?

El se aplecă puţin pentru a fi mai aproape de ea. Expiră în acelaşi timp, uşurat că ea nu se afla acolo pentru a protesta împotriva edictului.

— Nikolai pune la cale o lovitură de stat care va avea loc peste două zile.

Toată tensiunea pe care antrenamentul de tragere la

ţintă o risipise îl copleşi din nou pe Paşa.

— Ce? Cum?

Din câte aflase Paşa la cazarmă, fusese vorba despre blocarea încoronării sale de luna viitoare. Nu despre o revoltă iminentă.

— L-am auzit vorbind cu Ilia Koşkin din Garda ta despre un grup numit decembrişti. Se pare că au deja douăzeci de mii de oameni loiali. Vor refuza să depună jurământul de credinţă în faţa ta şi îl vor instala pe Nikolai pe tron.

Acea spirală familiară din stomacul lui Paşa porni din nou, provocată de Nikolai, pentru a-l face pe Paşa să plătească pentru ceea ce făcuse. Iar acum şi Ilia, unul dintre cei mai buni oameni din Gardă, îl trăda. Oare Ilia fusese dintotdeauna alături de adepţii constituţionalismului? Nu mai exista nimeni în care Paşa să se poată încrede?

Vika îşi ridică privirea spre el.

— Aşadar, ce vom face?

El clipi.

— Noi?

— Da, *noi,* răspunse ea. Toată povestea asta a mers prea departe. Trebuie să ia sfârşit. Şi mă aflu aici – nu în slujba ta, ci alături de tine pe poziţie de egalitate –, dacă mă vrei.

Paşa se încruntă, dar încuviinţă din cap. Deoarece, în timp ce toate celelalte lucruri erau greşite, acesta era corect. Vika era soarele şi nu putea fi eclipsată. Nu meritase niciodată să fie etichetată drept „inferioară”.

Şi nici Paşa. Toată viaţa lui, el se îndoise de sine, de abilitatea lui de a purta coroana. Şi totuşi, nu era inferior. Inferior tatălui său, Iulianei, Vikăi sau lui Nikolai. Învârtejirea din stomacul lui încetini, apoi se opri.

Şi Paşa era un soare în sine.

Se duse călcând apăsat prin zăpadă spre rastelul cel mai apropiat şi luă un arc şi două tolbe de săgeţi. Gavriil şi unii membri ai Gărzii porniră iar spre curte, însă Paşa scutură din cap şi ei se opriră.

În partea opusă a curţii se afla o pânză mare. Nu avea nicio ţintă desenată, era doar de culoare crem simplă. Paşa

scoase o săgeată din prima tolbă, ţinti şi trase. Aceasta se înfipse în centrul spaţiului gol.

Acum luă trei săgeţi în mână şi le trase rapid, una după alta, iar înainte să aterizeze cea de-a treia, el avea alte trei în mână. *Vâj, vâj, vâj,* iar şi iar, prima tolbă se goli iute şi apoi următoarea, săgeată după săgeată, în acelaşi ritm susţinut, până ce şi cea de-a doua rămase goală.

Întreaga curte era tăcută. Vika privi cu gura căscată la pânză.

Săgeţile se înfipseseră în forma Marii Coroane Imperiale.

— Am de gând să fiu ţar, spuse Paşa. Am negat asta toată viaţa mea atunci când mi se părea inevitabil şi impus cu forţa. Dar acum, că tronul ar putea fi luat, este limpede ca ţurţurii din copaci că o vreau. Şi sunt dispus să lupt, să-mi risc viaţa pentru a o dovedi.

Vika îl privi stăruitor, la fel cum privise şi pânza plină de săgeţi.

— S-ar putea să fiu nevoită să-ţi spun din nou „Alteţa Voastră Imperială”, căci acesta a fost cel mai regesc lucru pe care l-ai rostit vreodată.

Paşa strânse arcul în mână.

— Asta e de bine?

— Îmi place această versiune a ta, zise Vika. Şi cred că şi oamenii te vor plăcea, chiar mai mult decât o fac deja. Asta dacă îl înfrângem pe Nikolai şi supravieţuim. Pot să-mi folosesc din nou magia?

— Ar fi posibil să fie…

— Discret?

Paşa făcu o grimasă la menţionarea protestului Iulianei legat de modul cum gestionase Vika povestea cu statuia lui Petru cel Mare.

— Eu n-aş fi spus-o aşa, răspunse el. Dar da, ceva de genul acesta.

— Voi încerca să nu fac nimic care să-i înspăimânte şi mai tare pe locuitorii oraşului. Trebuie însă să am din nou magia la dispoziţia mea pentru a te ajuta.

— Ştiu. Da, eşti liberă să-ţi foloseşti din nou puterea. Se

pare că prejudiciul agresiunilor lui Nikolai a fost deja înfăptuit, dacă a adunat douăzeci de mii de oameni. Îi voi pregăti pe oamenii mei în legătură cu prezenţa ta.

— E nevoie să renunţi la edictul tău anterior? Sau… să capeţi aprobarea Iulianei?

Paşa de-abia îşi domoli tresărirea la aluzia trecutei sale inabilităţi de a lua decizii fără sora lui. Însă acesta era adevărul şi avea să mai dureze o vreme până ca el să fie convins că putea, de fapt, să se comporte ca un adevărat ţar.

— Nu. Iuliana m-a ajutat în trecut, dar jurământul tău ca Mag Imperial te leagă de ţar. Eu sunt cel mai aproape de asta în acest moment. Şi edictul a fost doar o declaraţie în beneficiul poporului.

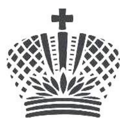
Vika încuviinţă din cap, cu buzele strânse într-un fel care nu era nici zâmbet, dar nici încruntare, ci ceva între. Ceea ce reprezenta întocmai felul în care şi Paşa se simţea. Nu avea să fie deloc uşoară calea pe care urmau să o pornească.

— Dacă asta chiar se va întâmpla, noi amândoi ar trebui să ne odihnim puţin, îi spuse el. Între timp, fii cu băgare de seamă!

— Nu cred în băgarea de seamă, spuse Vika.

Lumina lunii sclipea în ochii ei.

În timp ce ea se îndepărta, Paşa ştiu cu siguranţă un singur lucru: nu avea să mai iubească niciodată o altă fată la fel.



CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI PATRU

Paşa o informă pe Iuliana pe scurt în legătură cu cele spuse de Vika despre Nikolai şi planurile de lovitură de stat ale decembriştilor, iar până a doua zi după-amiază Iuliana îşi pusese în mişcare propriile planuri.

— Colonele Trubeţkoi, mă bucur nespus că aţi putut să veniţi să luaţi ceaiul cu mine, îi spuse ea, în timp ce unul dintre soldaţi îl conduse pe aristocratul cu faţa lungă în încăpere.

Era îmbrăcat într-o redingotă gri dichisită, asortată cu o cravată de culoarea untului. Părul lui negru era pieptănat îngrijit şi tuns scurt, cu excepţia favoriţilor care mergeau de-a lungul întregului maxilar.

Pe cât de ascunşi credeau constituţionaliştii că erau, Consiliul Imperial ştia de ceva vreme că Trubeţkoi era unul dintre fondatorii mişcării. De asemenea, ştiau că grupurile lui anterioare se dizolvaseră şi eşuaseră. În sinea ei, Iuliana zâmbea cu superioritate.

Trubeţkoi făcu o plecăciune.

— Alteţa Voastră Imperială, este o onoare pentru mine să fiu invitat să mă alătur dumneavoastră.

Iuliana îşi înclină capul. Ea luase deja loc pe scaun, cu suporturi de trei etaje cu sandvişuri şi deserturi aşezate în faţa ei.

— Vă rog, luaţi loc.

Trubeţkoi se supuse.

O servitoare aduse ceşti de porţelan pictate cu un model dantelat din cobalt şi cu o margine de aur pur. Era desenul favorit al Ecaterinei cea Mare şi, prin urmare, serviciul de ceai preferat al Iulianei. Servitoarea umplu ceştile Iulianei şi a lui Trubeţkoi cu ceai negru aromat cu portocală uscată.

Iuliana alese o tartină cu legume de pe suportul

apetisant cu sandvişuri şi i-o oferi lui Trubeţkoi.

— Nu, vă mulţumesc, Alteţa Voastră Imperială!

— Poate că preferaţi dulciurile? făcu un gest larg cu mâna în direcţia suportului cu trei etaje plin cu tarte cu gem, bomboane de ciocolată şi nuci caramelizate. Bucătăria palatului face minuni.

Trubeţkoi îi oferi un zâmbet forţat.

— Ei bine, în acest caz, nu pot refuza generoasa ofertă a Alteţei Voastre Imperiale.

Luă o bomboană de ciocolată şi o mână de nuci caramelizate şi le puse pe farfuria lui.

— Bine. Acum, că am terminat cu amabilităţile, daţi-mi voie să trec la motivul pentru care vă aflaţi aici. De o vreme, sunteţi glasul constituţionaliştilor, nu-i aşa?

— Ei bine, Alteţa Voastră Imperială, n-aş putea spune că sunt „glasul” *per se.* Mă interesează discuţiile filosofice.

Iuliana îşi dădu ochii peste cap.

Trubeţkoi se bâlbâi, dar insistă.

— Vă jur, conversaţiile nu au fost nimic mai mult decât nişte sporovăieli particulare, şi nu sunt sigur cine v-a pomenit de ele, dar…

— Iau asta ca pe o confirmare, zise Iuliana. Sincer, nu ştiu cum credeţi voi, nobilii, că veţi scăpa nepedepsiţi pentru aceste discuţii, de parcă ţarul nu ar fi la curent. Tatăl meu ştia tot ce puneaţi la cale. Dar v-a lăsat să continuaţi, atâta timp cât peroraţi principii înalte şi fanfaronadă în rândul aristocraţilor. Însă acum, sursele mele îmi spun că aţi trecut la agitatul soldaţilor de rând. Intenţionaţi să luaţi ideea monarhiei constituţionale de la seratele voastre şi s-o duceţi în cazărmi şi, în cele din urmă, în acest palat şi în întreg imperiul. Intenţionaţi să-l împiedicaţi pe fratele meu să călătorească la Moscova pentru încoronarea sa de luna viitoare.

Dinadins ea nu menţionă faptul că ştia de planurile lor de a pune în scenă o lovitură de stat a doua zi. Era ca la şah. Nimeni nu-şi dezvăluie toate mutările.

Trubeţkoi aproape că se înecă cu o nucă pe care o vârâse în gură. Scoase o batistă din buzunar şi tuşi în ea,

apoi înghiţi şi bău repezit puţin ceai.

— Domnule colonel, vă daţi seama că toate acestea înseamnă trădare? Ar fi mare păcat ca un bărbat ca dumneavoastră – descendentul unei familii nobile, cu un trecut mândru în apărarea imperiului – să-şi piardă capul.

— Eu… eu… Pedeapsa cu moartea a fost abolită în Rusia.

— O, a fost? se miră Iuliana, cu toate că ştia perfect de bine că fusese abolită. Ei bine, o nouă conducere, reguli noi. Alaltăieri ar fi trebuit să aibă loc o execuţie prin spânzurare, aţi auzit despre ea? Asta se întâmplă celor care uneltesc împotriva ţaratului.

Trubeţkoi se prinse de muchia mesei.

— Alteţa Voastră Imperială, vă jur că, indiferent ce aţi auzit despre mine, nu este adevărat.

Iuliana luă o îmbucătură delicată din tartina ei. Sorbi din ceai. Se tamponă la gură cu şervetul de pânză, îl împături şi îl aşeză exact la locul lui.

— Ce s-ar face minunata dumneavoastră soţie, Ekaterina Laval, dacă ar fi să fiţi executat? Sau dacă ţareviciul ar fi indulgent şi doar v-ar condamna la *katorga*[26] în taberele de muncă din Siberia pentru tot restul vieţii? Ar fi capabilă să trăiască fără bogăţiile cu care este obişnuită? Oare v-ar însoţi în coloniile penale şi v-ar privi cum trudiţi încătuşat în mine?

Trubeţkoi îşi drese glasul.

— Din nou, insist că orice vă imaginaţi că aţi auzit nu este adevărat. Şi chiar dacă aşa ar fi stat lucrurile, cuvintele şi acţiunile ar fi fost numai ale mele. Ekaterina este complet nevinovată.

Iuliana îşi împreună mâinile în faţa ei.

— Ei bine, dacă nu aţi făcut nimic greşit, nu aveţi de ce

---

[26] *Katorga* a fost un sistem de detenţie grea în coloniile penitenciare din Imperiul Rus. Prizonierii erau trimişi în lagăre din zonele îndepărtate, nepopulate, ale Siberiei, unde erau forţaţi să presteze munci grele. Sistemul *katorga* a început să funcţioneze din secolul al XVII-lea şi a fost preluat de bolşevici, fiind transformat în ceea ce avea să fie numit în epoca sovietică „gulag”.

să vă temeţi. Dar, domnule colonel, dacă plecaţi astăzi de aici înţelegând un singur lucru, acesta să fie următorul: fratele meu va fi ţar. Dacă veţi încerca să vă ridicaţi din nou împotriva lui, veţi eşua, şi toţi cei implicaţi – incluzându-i aici şi pe cei asociaţi cu ei, prin mariaj sau altminteri – vor fi găsiţi vinovaţi de înaltă trădare. Este clar?

El rămase calm.

— La fel de clar precum este Rusia măreaţă, Alteţa Voastră Imperială.

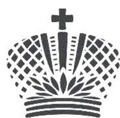
— Excelent. Sunt nespus de bucuroasă că am avut această mică discuţie. Acum puteţi pleca.

Trubeţkoi se ridică din jilţul său, făcu o plecăciune, apoi se retrase din încăpere.

Când se făcu nevăzut, Iuliana îşi înfipse furculiţa într-o tartă cu gem. Insistenţa lui Trubeţkoi cu privire la nevinovăţia sa nu se clintise atunci când ea o menţionase pe soţia lui. El nici măcar nu tremurase şi nu lăsase să se vadă nici cel mai mic indiciu cum că Iuliana l-ar fi intimidat. După-amiaza nu decursese chiar cum voise ea.

Iuliana îşi răsuci furculiţa. Tarta se sfărâmă.

Ea nu putea decât să spere că, sub calmul lui exterior, Trubeţkoi fusese înspăimântat. Şi că această spaimă urma să aibă un impact asupra planurilor decembriştilor împotriva tronului.



CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI CINCI

Vika era aşezată la masa din bucătăria căsuţei ei, amestecând neatentă într-un castron cu borş, în timp ce se gândea la revolta ce urma să vină.

Cineva ciocăni la uşă.

Ea se încruntă şi îşi împinse înapoi scaunul de la masă. Cine să o viziteze acolo? Ciocănitul suna prea timid pentru a fi al Ludmilei.

Vika deschise uşa de la intrare şi o pală de zăpadă se năpusti înăuntru din întuneric, împreună cu o Renata măturată de vânt.

— Îmi pare rău că am venit neanunţată, se scuză Renata. Privi în jur la intrare şi dădu să iasă cu spatele înapoi în zăpadă. Şi nu am vrut să dau buzna. Vântul a fost cel care…

— Nu e nicio problemă. Vika o trase pe Renata în hol şi încuie iarna afară. Dă-mi voie să-ţi iau paltonul.

Renata rămase ca şi cum ar fi fost îngheţată de la zăpadă.

— Să-l vrăjesc ca să-l scot de pe tine? o întrebă Vika. Scânteile se îngrămădiră în vârfurile degetelor ei. Fusese lipsită de magie timp de o eternitate, aşa i se păruse – deşi în realitate trecuse mai puţin de o săptămână –, astfel încât chiar şi promisiunea unei simple vrăji îi făcea întreg trupul să vibreze.

— Credeam că ţareviciul ţi-a interzis să-ţi foloseşti magia.

Vikăi îi dispăru zâmbetul care îi încolţise pe buze. Întotdeauna o plăcuse pe Renata, dar ştia că, dacă ar fi fost obligată să aleagă, Renata l-ar fi ales pe Nikolai.

— Paşa şi cu mine avem o înţelegere, îi spuse Vika precaută.

Renata şovăi, dar nu răspunse. Îşi scoase paltonul şi o

lăsă pe Vika să-l agaţe de un cuier de lângă uşă.

— Eu… eu… am venit să-ţi cer un ceai.

Vika miji ochii.

— O, nu zău? Nu mai au ceai în Sankt Petersburg?

— Vreau să spun, am venit să-ţi arăt ceva. E vorba de Nikolai, într-un fel. Şi de frunzele de ceai.

Vika o scrută din nou. Dar era doar Renata, cu ochii ei mari şi inocenţi şi cu cosiţele şi mai inocente. Nu era nici urmă de viclenie la ea.

— În regulă. Pe-aici!

Vika o conduse pe Renata în bucătărie. Luă de pe masă castronul de borş neatins şi aduse două ceşti din dulap. Ceainicul deja se încălzea deasupra samovarului, căci Vika intenţionase să-şi facă un ceai mai devreme (numai că uitase, aşa de pierdută fusese în timp ce amestecase în borşul ei).

Aduse strecurătoarea şi tocmai era pe punctul de a turna în ceşti *zavarka* – ceaiul negru concentrat din ceainic –, când Renata făcu un pas în faţă şi zise:

— Stai!

— Nu vrei ceai? o întrebă Vika.

— Vreau. Dar te rog să nu strecori frunzele.

Vika încuviinţă din cap şi lăsă strecurătoarea jos. Turnă nişte *zavarka* (cu frunze) în fiecare ceaşcă şi o dilua cu apă fierbinte din samovar.

— Te rog, ia loc.

Fetele se aşezară la masa din bucătărie – nu-i scăpă Vikăi faptul că Renata aşteptă până ce Vika se aşeză înainte să se aşeze şi ea – şi îşi cuprinseră ceştile în căuşul palmelor. Spirale de abur se ridicau de la suprafaţă.

— Aşadar… ce voiai să-mi arăţi?

Renata luă mai multe înghiţituri de ceai.

— Eu… pot să mişc ceaiul.

— Ce vrei să spui?

Renata bău până ce mai rămase doar un sfert de ceai.

— Dă-mi voie să-ţi arăt.

Privi lung ceaşca. La început, nu se întâmplă nimic. Dar apoi din centrul lichidului începură să se propage

încreţituri şi frunzele dinăuntru să tremure, plutind subtil spre margini, de parcă ar fi existat un curent în ceai.

— Cerule! şopti Vika.

Renata clipi. Ceaiul încetă să se mai mişte.

— Ţi-am întrerupt concentrarea, spuse Vika. Iartă-mă. Continuă, te rog.

Renata scrâşni din dinţi şi privi din nou lung la ceaşcă. Frunzele tremurară, apoi continuară să plutească. Se opriră în locul lor iniţial, dar într-un cu totul alt model.

— Poţi controla frunzele. Vika scutură din cap, încă uluită de ceea ce tocmai văzuse. Dar cum?

Renata netezi o cută a şervetului lung şi îngust de pe masă. Era cel pe care îl croşetase Ludmila pentru Vika şi Serghei cu mult timp în urmă. Ea continuă să treacă peste acelaşi loc, deşi deja îl netezise.

— Renata?

— Aijana mi-a dat ceva energie! izbucni fata. Dar n-a fost pentru mine. A fost pentru Nikolai. Totuşi, o parte trebuie să fi rămas încă în mine, iar acum pot să fac asta.

Flutură din mâini spre ceaşcă.

Aijana îi dăduse Renatei energie? *Dar de ce, atunci, Renata nu face lucruri îngrozitoare ca Nikolai?* Vika se gândi la discuţia pe care o auzise între Nikolai şi mama lui chiar înaintea morţii ei.

Aijana îi explicase iubirea ei pentru el, dorinţa ei de a-l ajuta cu orice preţ, ceea ce explica de ce se coborâse la a-i transmite energia ei prin şiretlicuri. Şi… oh!

Aijana îi mai mărturisise şi că o ucisese pe Galina. Ceea ce însemna că era energia Galinei, nu a ei proprie, cea care îi fusese trecută Renatei. Oare asta explica diferenţa? Oare putea să fie energia magică a mentorului cea care sporise talentul Renatei de a ghici în frunzele de ceai?

Dar cum reuşise Aijana să-i transfere numai energia Galinei, fără să o întineze cu a ei? Vika se încruntă. Aceasta era o specialitate de-a Karimovilor.

— Te rog, spune ceva, o rugă Renata. Acum sunt şi eu un monstru, din cauza mamei lui Nikolai?

Vika scutură din cap.

— Nu ştiu ce anume a făcut Aijana, dar mă îndoiesc că tu ai putea să fii vreodată un monstru. Tu eşti prea bună şi prea pură.

Poate că asta era. Când Aijana îi dăduse energie lui Nikolai, el era deja slăbit, o umbră în Banca Visului, mânată de suferinţă morală. Însă Renata fusese puternică şi mânată de iubire.

— Gândeşte-te la o ceaşcă pe jumătate plină, bine? îi ceru Vika. Acum poţi schimba soarta.

— Eu… eu nu ştiu.

— Ei bine, în speranţa că este adevărat… am o idee.

Vika îşi roti mâna, astfel încât palma se deschise în sus. Zâmbi în timp ce o mică punguţă ţesută apăru în ea. Chiar şi cele mai simple fapte de magie îi creau acum o mare bucurie.

Renata îşi lungi gâtul pentru a vedea mai bine.

— Ce este înăuntru?

Vika desfăcu baierele şi vărsă în palmă mai multe firişoare de şofran de un roşu strălucitor.

— Seamănă cu părul tău, zise Renata.

— Exact.

Vika luă firişorul de deasupra şi îl lăsă să cadă în ceaiul ei.

— Acesta mă va reprezenta pe mine. Să beau până ce mai rămâne doar puţin?

Renata încuviinţă încet din cap, începând să înţeleagă.

Vika procedă aşa şi lăsă ceaşca înapoi pe farfurioara ei. Frunzele negre se aşezară pe fundul ceştii sub formă de V. Firul de şofran plutea deasupra bazei literei, acolo unde frunzele se despărţeau în cele două laturi.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

Renata se juca nervoasă cu cosiţele ei.

— Înseamnă că sunt doi oameni ale căror cărări s-au despărţit. Şi tu – şofranul – eşti condamnată să fii prinsă între ei.

— Asta este dureros de corect, zise Vika. Acum, hai să-l schimbăm. Cum ar arăta dacă aş ajuta să-i aduc înapoi împreună, în loc să stau pur şi simplu acolo unde ei se

despart?

Renata îşi mestecă buza în timp ce medita.

— Presupun că dacă şofranul nu ar fi în locul unde V-ul se desparte, ci în vârful lui, arcuindu-se ca un pod care reuneşte cărările.

— Poţi să faci asta?

Renata inspiră adânc.

— Am să încerc.

Prinse câte o cosiţă în fiecare mână şi se concentră asupra ceştii.

Ceaiul dinăuntru tremură. Apoi, încet, începu să facă vălurele, dar numai în jurul firişorului roşu. Frunzele negre rămaseră în forma lor de V, însă şofranul pluti mai departe.

După cinci minute de concentrare intensă, şofranul unea vârful cărărilor negre.

— Ai reuşit! exclamă Vika.

Renata se cocârjă în scaunul ei.

— Nu chiar. Încă mai este ceai în ceaşcă. Nu este o profeţie până ce lichidul nu a dispărut. Dar nu ştiu cum ai să bei ceaiul fără să mai mişti frunzele.

Vika zâmbi afectat.

— Uiţi să sunt mag.

Privi intens ceaşca şi, o secundă mai târziu, ultimele picături de ceai se ridicară ca printr-un pai invizibil, doar că nu era niciun pai, ci numai aer. Vika îi făcu Renatei cu ochiul în timp ce le sorbea.

Frunzele rămaseră exact acolo unde le plasase Renata.

Un timp, cele două fete doar priviră profeţia.

— Crezi că va funcţiona? întrebă Renata, într-un târziu.

Vika oftă.

— Nikolai crede că sorţile noastre sunt deja determinate. Eu refuz să cred asta. Altminteri, nu aş încerca să le schimb. Ar fi chiar mai bine dacă nu ai schimba doar frunzele *mele,* ci şi pe ale lui Nikolai. Ar fi mai direct în felul acesta. Crezi că poţi?

— Nu ştiu. I-am promis că nu îi voi citi frunzele de ceai dacă el nu va dori s-o fac.

— Dacă e să fie vreun moment în care să poţi încălca o promisiune, atunci cred că acesta este.

Renata încuviinţă din cap, deşi se şi încruntă.

— Dar cum să-l fac să bea doar parţial ceaiul, aşa cum te-am rugat pe tine s-o faci?

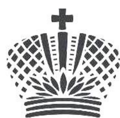
Vika se uită la propriile frunze, apoi împinse ceaşca la o parte.

— Va trebui să manipulezi frunzele atunci când ceaşca lui va fi uscată.

— Nu sunt sigură că pot.

Vika se întinse peste masă şi o strânse de mână.

— Merită să încerci.



CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘASE

În acea seară, Evgheni Obolenski făcu o plecăciune atunci când intră în armurărie pentru a-l saluta pe Nikolai.

— Alteţa Voastră Imperială, este o mare onoare să vă întâlnesc în sfârşit!

Obolenski avea un chip moale, rotund, care îl făcea să pară mai tânăr decât cei douăzeci şi nouă de ani ai săi, dar Nikolai avea mai multă experienţă decât să-l judece după aparenţe. Obolenski era aghiotantul celui mai de elită regiment al Armatei Imperiale, iar familia lui putea să-şi găsească rădăcinile nobile tocmai în epoca lui Rurik, dinastia care condusese Rusia cu secole în urmă.

Generalul-maior Volkonski şi Ilia erau cu el, şi se înclinară şi ei.

— Mă bucur că aţi putut veni.

Nikolai se desprinse de zidul de care se rezemase, între două rastele de muschete. Îşi purta din nou faţada, aşa că arăta ca o persoană obişnuită, dar îi era prea greu să se dezbare de obiceiul de a se ascunde în întuneric.

— Unde este Trubeţkoi? întrebă Nikolai.

Dacă Trubeţkoi se presupunea că era conducătorul întregii mişcări, absenţa lui din seara de dinaintea loviturii de stat era destul de supărătoare.

Volkonski ridică din umeri.

— Nu vă faceţi griji în privinţa lui, Alteţa Voastră Imperială. Dacă există cineva în ale cărui vene să curgă idealurile cauzei noastre mai ceva ca în al lui Trubeţkoi, atunci eu nu l-am cunoscut pe acela.

— L-am văzut mai devreme, zise Obolenski. Avea ceva urgent de făcut pentru soţia sa.

— Mai degrabă pentru Lebzeltern, spuse Volkonski. Cumnatul lui.

— El e ministrul Imperiului Austro-Ungar aici, în

capitala noastră, adăugă Obolenski.

Nikolai îşi încrucişă braţele la piept.

— Ştiu cine este Lebzeltern.

Cu mult timp în urmă, considerase de datoria lui să îi cunoască pe toţi cei care erau importanţi în Sankt Petersburg, chiar dacă ei nu-l cunoşteau.

— Fireşte. Scuzele mele, Alteţa Voastră Imperială.

Obolenski îşi coborî capul.

— Spuneţi-mi că toţi oamenii voştri sunt pregătiţi, zise Nikolai.

Era mai bine ca Obolenski şi Volkonski să-l facă pe Nikolai să se simtă liniştit că totul mergea după cum fusese plănuit.

— La fel de pregătiţi ca săbiile şi pistoalele din această încăpere, rosti Ilia primele lui cuvinte de când intrase în armurărie.

Nikolai privi armele care atârnau în rastele şi băgate în casete şi pe rafturi. Ca şi când ar fi dormit.

— Nu este o comparaţie deosebit de încurajatoare.

Ilia se înroşi şi îşi privi cizmele.

Volkonski făcu un pas în faţă.

— Alteţa Voastră Imperială, să fiţi convins că soldaţii din toate regimentele staţionate în Sankt Petersburg vă susţin. Am luptat cu aceşti oameni în bătălii de-a lungul şi de-a latul Europei. Am mâncat cu ei pe câmpuri, am zăcut răniţi cu ei în infirmerii, am atacat liniile inamice cu ei alături de noi. Aceşti bărbaţi sunt loiali comandanţilor alături de care au asudat şi au sângerat, nu unuia care conduce numai cu numele şi pe care de-abia îl cunosc. Ei ne vor urma mâine-dimineaţă în respingerea jurământului faţă de fratele dumneavoastră. Nu am niciun dubiu.

— Şi câţi soldaţi avem?

— Douăzeci de mii, răspunse Obolenski, confirmând numărul pe care îl avansase Ilia.

Nikolai luă un pistol şi îl cântări în mână. Partea militară din lovitura de stat era menită să-i stabilească legitimitatea lui Nikolai nu numai printre soldaţi, ci şi printre oamenii din Sankt Petersburg. Ei n-ar fi înţeles şi

nici nu s-ar fi raliat în spatele lui dacă l-ar fi detronat în secret pe Paşa prin magie. Dar dacă ar fi fost demonstrată o forţă militară şi numărul mare al decembriştilor ar fi copleşit forţele mai mici ale lui Paşa – ceea ce ar fi trebuit să facă, dat fiind elementul-surpriză –, atunci Nikolai putea accede în siguranţă la tron.

În siguranţă, dar nu simplu. Căci mai exista şi complicaţia magiei.

— Trebuie să fim pregătiţi pentru un viscol, spuse Nikolai, continuând să ţină pistolul în mână. Nu am nicio îndoială că Paşa îi va îngădui Magului Imperial să-şi folosească din nou puterile în timp ce noi îl vom ataca. Va porunci elementelor să se întoarcă împotriva noastră.

— Vom avea grijă ca oamenii noştri să fie pregătiţi, spuse Obolenski.

— În regulă, zise Nikolai. Dacă nu mai e nimic, ne vedem mâine-dimineaţă în Piaţa lui Petru.

Obolenski, Volkonski şi Ilia se plecară.

— Pe mâine-dimineaţă, Alteţa Voastră Imperială! îl salută Volkonski.

Părăsiră armurăria.

Când uşa se închise, Nikolai puse pistolul la locul lui. Examină din nou pereţii pe care se aliniau muschetele şi săbiile, cu vârfurile în jos, cu lamele sclipind.

Da, urma să aibă douăzeci de oameni mărşăluind pentru el mâine. Dar nu putea să-şi lase viitorul numai în mâinile acelor oameni.

Nikolai aruncă o privire poruncitoare muschetelor. Acestea săriră de pe pereţi şi plutiră în aer, cu ţevile îndreptate înainte, într-un şir perfect, la fel de disciplinate ca soldaţii care aveau să le poarte dimineaţă. Dădu din cap spre pistoale, care săriră de pe rafturi şi se aliniară sub muschete, ca un alt regiment pregătit pentru luptă. Şi atunci Nikolai se uită la săbii, iar acestea despicară aerul într-un fâşâit metalic satisfăcător, gata să vină în ajutorul artileriei.

— Un alt lucru minunat când eşti mag, zise Nikolai cu voce tare, este că nici măcar nu ai nevoie de arme pentru a

le folosi gloanţele.

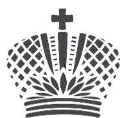
Fermecă lăzile din armurărie să se deschidă, lăsând la vedere muniţia din ele. Va putea să le poruncească la fel de uşor după cum dădea ordine armelor. Vika o fi fost ea capabilă să creeze o furtună de zăpadă, dar Nikolai putea să direcţioneze o vijelie de gloanţe.

— Bravo! le zise Nikolai pistoalelor, săbiilor şi muniţiei. Ne vedem şi cu voi dimineaţă.

Acestea se relaxară şi se întoarseră în rastelele, rafturile şi lăzile lor, ca nişte soldaţi care au primit ordinul „Pe loc repaus!” şi acum se duceau înapoi în cazărmile lor pentru un pui de somn.

Cât despre Nikolai, nu avea să fie niciun fel de odihnă. Adrenalina i se învârtejea în vene şi agita energia dinlăuntrul lui. Şi, cu toate că nu credea că Vika avea să încerce să-l găsească iar în visele lui, nu voia să rişte să doarmă. Să danseze cu ea o dată, să o audă rostind cele două cuvinte pe care tânjise să le audă, fusese suficient să-l facă să se clatine în hotărârea lui. Însă ea nu fusese de acord să i se alăture şi era încă de partea lui Paşa, aşa că Nikolai nu se putea întoarce în visele sale.

Erau mult prea multe în joc.



CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

Renata duse o tavă cu micul dejun în camera lui Nikolai destul de devreme. Ştia că era deja treaz; de fapt, era sigură că nici nu se dusese la culcare. Toată noaptea făcuse paşi înainte şi înapoi, înainte ca ea să se trezească la patru dimineaţa, paşii lui răsunând pe scândurile podelei şi ţinându-i companie în timp ce ştergea praful la parter şi făcea curat prin casă pentru ca aceasta să fie demnă de un Mare Prinţ.

Paşii lui se opriră când o auzi ciocănind la uşă.

— Nikolai, eu sunt.

Imediat, cele cinci încuietori se descuiară şi uşa se deschise. Nu foarte tare, căci el nu era genul care să deschidă uşile larg, dar destul cât Renata să ştie că se bucura că era ea.

— Mă bucur că te-ai întors în această casă, îi zise el.

— Ca să-ţi aduc micul dejun?

— Pentru că n-ar trebui să dormi pe podea în apartamentul unui străin. Locul tău este aici.

Cu tine, gândi Renata. Dar scutură din cap pentru a alunga ideea. *Ceaiul. Mă aflu aici pentru a-l face să bea ceaiul.*

— Mă bucur că m-am întors, zise ea, în timp ce se ocupa cu despăturitul unei feţe de masă cu care să acopere suprafaţa biroului său şi să aşeze pe ea ceainicul, o ceaşcă cu farfurioară, un castron cu caşă şi gem de mere.

Îi turnă nişte ceai, cu o singură felie de lămâie, şi strecură un firişor de şofran în ceaşcă.

— Poftim, îi zise, ducându-se spre locul unde stătea el, în faţa ferestrei, şi îi puse ceaşca de ceai în mână. Trebuie să-ţi fie sete. Eşti treaz de câteva ore.

— Mereu ştii ce-mi face trebuinţă. Nikolai sorbi din ceai. Interesantă aromă. Acela e… şofran?

— Un amestec nou pe care l-a cumpărat contesa înainte de a muri, minţi Renata. Importat de la greci. Sau erau spanioli? Unii din ăştia.

N-ar fi trebuit să spun ultimele cuvinte, gândi Renata. Era atât de evident că habar n-avea ce spune. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând să vadă dacă Nikolai avea să mai bea.

El mai luă o gură de ceai, apoi făcu ceaşca să plutească înapoi pe birou.

Nu intra în panică, gândi Renata. O *să mai bea cu micul dejun.*

— Caşă? îl îmbie ea, oferindu-i lui Nikolai castronul.

— Nu chiar acum, mulţumesc. Nu mi-e foame.

— Ăăă… bine.

Nikolai zâmbi şi veni spre birou.

— Tu chiar vrei ca eu să mănânc, nu-i aşa?

— Eu doar… Mi-era dor să am grijă de tine, asta-i tot. Am fost bucuroasă să-ţi aduc micul dejun şi m-am forţat să aştept o oră rezonabilă înainte să bat la uşă, şi chiar şi-aşa, cei mai mulţi n-ar considera cinci şi jumătate ca fiind o oră rezonabilă.

Era adevărat în cea mai mare parte, doar puţin ajustat pentru a se potrivi cu ceea ce trebuia Renata să facă. Ea îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt. Să-şi mintă superiorii nu era ceva obişnuit pentru ea. În realitate, nici nu se putea gândi la ultima dată – dacă ar fi existat vreuna – când o făcuse.

— Eşti prea bună cu mine.

Nikolai se aşeză la biroul lui şi îşi puse câteva linguri de gem în caşă.

Ea zâmbi şi se duse în celălalt capăt al încăperii, astfel încât să nu-i stea pe cap. Odată ajunsă acolo, totuşi, nu ştia ce să facă. În mod obişnuit, şi-ar fi scos pămătuful de praf şi s-ar fi apucat de curăţenie, însă camera lui Nikolai era imaculată, nu se vedea nicio pată sau vreun fir de praf.

Renata se decise, în schimb, să se uite la noua mobilă. Era mai princiară decât fostele piese din nuc pe care le avusese el în cameră înainte. Şi puţin mai ameninţătoare, cu lemnul lor negru şi cu penele aurii de pe mânere şi

balamale, şi cu picioarele terminate cu gheare ale armoarului. Dădea efectul, gândi Renata, de garude, care apăruseră şi pe iurtele din visul din stepă. Părea o gheară îndreptată spre ea. Dădu înapoi din faţa armoarului şi se repezi spre biroul lui Nikolai din nou.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? îl întrebă ea.

Se uită în ceaşca lui. Nivelul lichidului mai scăzuse cu o înghiţitură sau două.

— Azi punem în scenă o lovitură de stat.

El o spuse nonşalant, ca şi când nu ar fi fost nimic. Oare asta să fi fost ceea ce energia întunecată din venele lui făcuse, transformându-l pe Nikolai într-o fiinţă aspră, împietrită, încât nu vedea şi nu simţea nimic? Era ceea ce el detestase la Paşa la sfârşitul Jocului. Mai întâi un frate îşi pierduse umanitatea, iar acum şi celălalt.

Mâinile Renatei zburară spre cosiţe, dar în această dimineaţă şi le prinsese cu agrafe, aşa că era frustrant să nu aibă nimic de răsucit sau de tras.

— Am crezut că aş avea mai mult timp.

Nikolai lăsă lingura în castron. Nu mâncase decât foarte puţin din caşă.

— Mai mult timp? Îşi împinse grăbit scaunul de la birou. Pentru ce timp?

— Pentru n-nimic.

— Renata!

El îi aruncă o privire pe care ea o mai văzuse de atâtea ori, cea care însemna că el ştia că ea voia să spună ceva, dar nu avea să o facă fără puţină convingere. Oftă în sinea ei. Îl iubea atât de mult, încât o resimţea ca pe o durere fizică.

— Eu doar… mă tem pentru tine, zise Renata.

Şi pentru toţi ceilalţi. Îl îmbrăţişă şi îşi îngropă faţa la pieptul lui, frecându-şi nasul de cravata lui perfect înnodată. Aceasta ar fi putut să fie ultima lor îmbrăţişare.

— Te rog, bea-ţi ceaiul, spuse Renata în jiletca lui.

Dacă nu îl ruga, el nu avea s-o facă. Mintea lui era deja în altă parte, concentrându-se asupra loviturii.

— Lasă-mă să-ţi ghicesc în frunze.

Nikolai râse o dată şi se desprinse din îmbrăţişarea ei.

— De-asta ai vrut să-mi aduci micul dejun?

— Am vrut să te văd. Eram fericită că ne aflăm amândoi în această casă.

— Şi-ai vrut să-mi citeşti frunzele.

Renata întinse mâna spre birou şi luă ceaşca.

— Şi am vrut să-ţi citesc frunzele.

Nikolai luă ceaşca, dar nu bău.

— Nu vreau să ştiu ce spun ele, Renata.

— Atunci, n-am să-ţi spun. Dar nu suport să nu ştiu dacă te întorci. Aproape că te-am pierdut la sfârşitul Jocului şi acum se întâmplă iar. Bea doar ceaiul şi lasă-mă să-ţi citesc frunzele şi voi ţine profeţia pentru mine.

— Are un gust groaznic, să ştii. Oricine a creat acest amestec ar trebui să-şi piardă slujba.

Renata pe jumătate râse, pe jumătate plânse.

— Aşadar, o vei face?

— Dacă asta înseamnă să nu te mai strecori pe-aici şi să nu mai încerci să mă păcăleşti, atunci o voi face. Îmi placi mai mult atunci când eşti sinceră.

Duse ceaşca la buze – acele frumoase buze care cândva le atinseseră pe ale ei – şi bău tot conţinutul ceştii cu fiertura sa stranie de şofran. Când puse ceaşca înapoi în mâinile Renatei, făcu gura pungă.

Atingerea lui mai zăbovi un moment. Ca şi când Nikolai s-ar fi gândit dacă să mai rămână.

Apoi trase brusc aer în piept şi îşi desprinse degetele.

— Ar trebui să plec, spuse.

— Nu, aşteaptă!

Ea privi în jos, la frunze.

— Mi-ai promis, îi aminti el.

— N-am să…

— Dacă mai rămân, voi şti dacă e de bine sau de rău văzându-ţi reacţia.

O sărută pe creştetul capului şi ea i se mai aruncă o dată în braţe.

— La revedere, murmură în pieptul lui.

Şi fă lucrul corect, gândi ea. *Ştiu că poţi.*

— *À la prochaine,* îi spuse el, în timp ce se desprindea din îmbrăţişarea ei.

Traversă încăperea din trei paşi mari şi îşi luă paltonul şi jobenul din cuier. Nu privi înapoi când ieşi din cameră.

Renata fugi la fereastră. Un şobolan alb stătea cocoţat pe pervazul din afară, privind-o cu ochii lui roşii care nu clipeau.

— Hâş! făcu Renata, lovind în geam, dar şobolanul nu se clinti.

Un minut mai târziu, totuşi, Nikolai coborî treptele de la intrare în strada îngheţată de dedesubt, iar Renata uită de şobolan. Dimineaţa încă era ca un prunc, înfăşat în scutecele negre ale nopţii. Nikolai dispăru în faldurile sale întunecate.

Numai atunci Renata se lăsă să cadă pe patul lui, cu ceaşca de ceai ocrotită în căuşul palmelor sale.

Privi lung. Şi iar privi. Îşi imagină frunzele mişcându-se, apoi le impuse voinţa ei.

Dar ele nici nu se clintiră. Soarta nu era atât de uşor de manipulat.

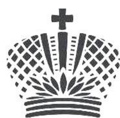
Renata scânci, atât de frustrare, cât şi de dezamăgire, în timp ce se lăsa pe spate pe patul lui Nikolai, cu ceaşca – şi încăpăţânatele ei frunze – încă în mâinile sale.

„À la prochaine”, îi spusese el. *Până data viitoare.*

Dar era imposibil să-şi dea seama dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Nikolai. Căci frunzele erau o grămadă neagră şi încâlcită în cercul interior al ceştii, iar firul de şofran atârna separat, departe de restul.

Ce însemna asta? Oare frunzele Vikăi nu contaseră? Sau cumva aveau noimă numai împreună?

Singurul lucru pe care Renata îl ştia cu siguranţă despre acea zi era următorul: avea să fie moarte, multă moarte, şi un haos tragic.



CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI OPT

Soarele de-abia răsărise când Vika stătea în faţa Palatului de Iarnă, cu ale sale ziduri verzi şi coloane albe mute, scăldate în lumina zorilor. Curând, trupelor avea să li se ceară să-i jure credinţă lui Paşa. Curând, mulţi dintre soldaţi aveau să refuze.

Vika îşi potrivi mănuşile.

În acel moment, Poslannik veni grăbit peste caldarâmul îngheţat şi urcă pe rochia Vikăi, până pe umăr. Gâfâi, căci alergase jumătate din Sankt Petersburg pentru a ajunge la ea.

Mesagerul ei micuţ îi raportă tot ce văzuse acasă la Nikolai, terminând cu Renata căzând pe spate, disperată, pe patul lui.

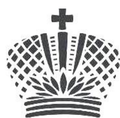
Nu... Probabil că nu a reuşit să schimbe frunzele lui Nikolai. Vika închise ochii strâns.

— Mi-aş dori să existe o cale prin care să-i pot salva atât pe Paşa, cât şi pe Nikolai, îi zise lui Poslannik. Aş da orice ca asta să fie posibil.

Poslannik îşi frecă botul de fularul din lână din jurul gâtului ei.

Ai grijă ce-ţi doreşti, îl prevenise Vika odată pe Paşa.

Dar ea nu-şi urma propriul sfat.



CAPITOLUL ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Volkonski îşi inspecta soldaţii. Regimentul se adunase în garnizoana lor, aparent pentru a jura credinţă ţareviciului. Bărbaţii stăteau în faţa lui în rânduri perfecte, cu mantalele lor bleumarin imaculate – până la vipuşca roşie de pe margini şi la nasturii argintii lustruiţi – şi cu pantalonii albi care contrastau straşnic cu cizmele lor negre lucioase.

Ofiţerii se apropiară de Volkonski. Uniformele lor erau şi mai impresionante decât cele ale soldaţilor de rând, cu epoleţii lor aurii de pe umeri şi cu şnururile şi medaliile acoperindu-le piepturile.

— Suntem gata? întrebă Volkonski.

— Da, domnule general-maior, răspunseră ofiţerii. Oamenii au fost instruiţi ce să facă.

— Prea bine. Să începem.

Unul dintre ofiţeri păşi până în faţa funcţionarului care fusese trimis de către ţarevici şi îl informă că ceremonia putea să înceapă. Bărbatul se urcă pe un mic podium în faţa trupelor.

Volkonski de-abia auzi jurământul, căci funcţionarul era una dintre acele persoane cu voci monotone, neatrăgătoare, cu care birocraţii erau adeseori năpăstuiţi. În plus, Volkonski îşi urmărea cu privirea soldaţii, care stăteau drepţi. Prindea doar câte un cuvânt ici şi colo. „Datorie.” „Armata Imperială.” „Mama Rusia.”

Funcţionarul se lansă într-o tiradă lungă despre onoare şi măreţia Imperiului Rus. Îi lăudă pe bărbaţi pentru serviciile lor trecute şi pentru tot ceea ce aveau să facă pe viitor. Soldaţii începură să-şi arunce priviri piezişe unii altora. Volkonski se încruntă. Acesta nu era comportamentul la care se aşteptase de la oamenii săi.

După mai multe minute, funcţionarul se opri, apoi spuse

cu cea mai afectată şi grandioasă voce:

— Voi, soldaţi ai Armatei Imperiale, juraţi credinţă Alteţei Sale Imperiale, Pavel Aleksandrovici Romanov, viitorul ţar al întregii Rusii, şi promiteţi să vă daţi vieţile pentru a apăra imperiul?

Volkonski îşi strânse buzele. *Tăcerea garnizoanei va fi răsunătoare. Şi apoi vom mărşălui spre Piaţa lui Petru, laolaltă cu celelalte trupe din oraş, care, chiar în acest moment, refuză să depună jurământul în faţa ţareviciului.* În toţi acei ani sperase într-o schimbare, iar momentul în sfârşit sosise. Volkonski era un bărbat cu o bună-cuviinţă şi o cumpătare rigidă, însă până şi inima lui sări o bătaie în anticipare.

Însă, în locul tăcerii, soldaţii din faţa lui strigară:

— Jurăm credinţă Alteţei Sale Imperiale şi marelui Imperiu Rus!

— Poftim?

Volkonski se răsuci pentru a-şi privi ofiţerii. Şi aceştia erau prinşi cu garda jos şi se uitau la oamenii lor cu gurile căscate. De ce nu urmaseră soldaţii ordinele de a respinge jurământul?

Funcţionarul din faţa lor îl privi de sus pe Volkonski.

— Domnule general-maior, e vreo problemă?

Volkonski rămăsese fără cuvinte. Aceştia erau oamenii lui. Le câştigase loialitatea pe câmpurile de luptă. Fuseseră înspăimântaţi de apariţia magiei. De ce nu-i urmaseră ordinele?

Atunci, unul din ei, care avea dimensiunile unui urs şi la fel de mult păr, rupse rândul de soldaţi.

— Renunţ la jurământ! în cinstea lui Karimov şi a constituţiei!

Inima lui Volkonski îndrăzni să bată iar.

— Voi porni în marş! strigă Bogdan. Eu le sunt loial ofiţerilor mei comandanţi, şi dacă ei spun „Înainte, marş!”, eu pornesc în marş.

Se uită urât la oamenii din jurul lui. Nu risipi nicio privire pe funcţionarul de pe podium, care se grăbea să-şi adune hârtiile.

Volkonski îşi veni în fire şi urcă pe podium. *Aceştia sunt oamenii mei. Mă vor asculta dacă voi sta în faţa lor.*

— Eu voi porni în marş chiar acum spre Piaţa lui Petru, spuse el, şi cer judecarea vrăjitoarei, o constituţie şi ca Marele Prinţ Karimov să urce pe tron. Cine este cu mine?

Bogdan aruncă un pumn cărnos în sus.

— Eu sunt cu dumneavoastră, domnule general-maior!

Restul soldaţilor se foiră la locurile lor.

Volkonski îi privi cu severitate. El era un erou de război. Era eroul *lor.* Avea să-i convingă să-l urmeze.

— Cine este cu mine? întrebă el din nou, cu şi mai multă forţă.

Un soldat din primul rând spuse:

— Şi eu sunt cu dumneavoastră, domnule general-maior!

— Veţi avea nevoie de drapelele mele, declară din fundul încăperii un portdrapel.

Alţii dădură aprobator din cap şi păşiră în faţă împreună cu stindardul regimentului lor.

— Şi de tobe.

Mai mulţi soldaţi îl salutară pe Volkonski.

Discuţii confuze izbucniră în încăpere.

— Trebuie să mergem cu domnul general-maior chiar acum? Credeam că urma să împiedicăm încoronarea de luna viitoare.

— Ba nu, a avut loc o schimbare de plan, îţi aminteşti?

— Dar deja i-am jurat credinţă ţareviciului. Nu vreau să fiu pedepsit pentru insubordonare.

Volkonski se uită la unul dintre ofiţerii săi şi spuse încet:

— Arestează-l pe funcţionar! Ne vom ocupa de el după lovitură.

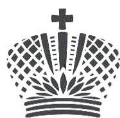
Ofiţerul încuviinţă din cap şi îl escortă „cu amabilitate" pe plimbătorul de hârtii într-o încăpere alăturată, unde avea să fie legat de un stâlp sau altcumva împiedicat să fugă şi să-l prevină pe ţarevici.

Cei mai mulţi ofiţeri i se alăturară lui Volkonski în partea din faţă a încăperii.

— Fraţii noştri ne aşteaptă în Piaţa lui Petru, spuse Volkonski în aşa fel încât toţi să-l poată auzi. Şi vom porni

acum în marş pentru a-i apăra pe cei dragi şi pentru a schimba soarta Rusiei. Veniţi cu mine sau veţi înfrunta pedeapsa pentru insubordonare faţă de comandantul vostru!

Rămânea de văzut cine şi cât de mulţi aveau să-l urmeze. Dar era acum ori niciodată!



CAPITOLUL ȘAPTEZECI

Iuliana intră în antecamera lui Paşa. El se întoarse de unde stătea în picioare în faţa oglinzii, trăgând de mânecile uniformei sale. Era tunica pe care o comandase iniţial pentru încoronarea lui, cea albastră cu guler înalt, negru, epoleţi de aur şi eşarfa roşie peste piept.

— Sunt surprinsă că te-ai îmbrăcat cu asta, zise ea.

El se întoarse înapoi spre oglindă şi zâmbi la vederea reflexiei sale.

— Arată bine, nu-i aşa? Mă gândeam că dacă ar exista un moment propice ca să arăt ca viitorul ţar, azi ar putea să fie.

Iuliana veni lângă el şi îi ajustă eşarfa care cădea peste nasturii de aur.

— E impresionant, Paşa. Şi tu nu *arăţi* ca viitorul ţar. Tu *eşti* viitorul ţar.

El râse, deşi uşor tremurat.

— Corect.

— Crede, şi se va împlini.

Iuliana nu zâmbea prea des, căci un lucru, cu cât era mai rar, cu atât era mai valoros. Dar acum îi oferi un zâmbet lui Paşa.

Îi zâmbi şi el drept răspuns pe cât de bine putu.

Iuliana îi îndreptă gulerul lui Paşa. Era teribil de ţeapăn şi îi ajungea până sub bărbie.

— Nu e de mirare că te-ai plâns de el şi înainte.

— De fapt, e în regulă. Ştii, tata a avut cândva o tunică exact la fel ca asta.

— Ştiu. De aceea l-am rugat pe croitor să facă una la fel.

Acum Paşa zâmbi cu adevărat.

— Bineînţeles că te-ai gândit la asta. Până la ultimul detaliu.

Ea îi mai aranjă un pic gulerul, apoi păşi înapoi. Da,

acum arăta bine.

Iuliana inspiră adânc.

— Am venit să-ţi spun că decembriştii au pornit în marş, îl anunţă ea.

Paşa încremeni.

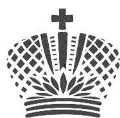
— Deja?

— Nu-ţi face griji. Vor fi surprinşi că suntem pregătiţi pentru ei. Iar tu ne ai pe mine şi pe Vika alături de tine. Asta ajută, nu-i aşa?

— Da, ajută.

Paşa îşi îndreptă spatele.

Iuliana îl privi pe fratele ei în oglindă. Şi speră ca încrederea pe care ea o inspira să fie îndreptăţită.



CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI UNU

Nikolai îşi croia drum spre marginea Pieţei lui Petru, unde maiestuoasa statuie a lui Petru cel Mare prezida din nou. Steaguri fluturau în bătaia vântului. Tobele soldaţilor băteau ritmul. Şi marele fluviu Neva asigura decorul în capătul îndepărtat al pieţei. Cât de potrivit avea să fie ca totul să ia sfârşit aici, în aceeaşi piaţă unde începuse provocarea lui Nikolai către Paşa!

Oricum, piaţa, potrivit planului decembriştilor, trebuia să debordeze de soldaţi care refuzaseră să depună jurământul de credinţă faţă de Paşa. Dar „să debordeze” nu era câtuşi de puţin sintagma corectă. După estimarea sa, în faţa statuii lui Petru cel Mare se aflau doar cam trei mii de soldaţi. Nici măcar pe aproape de cele douăzeci de mii pe care le dăduseră drept sigure decembriştii.

Te rog, spune-mi că mai vin şi alţii! Mizase totul pe această revoltă. Trebuiau să câştige, şi încă repede, căci altfel el avea să sfârşească într-o bătălie prelungită cu Vika, iar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Trebuia să-i găsească pe Trubeţkoi, Obolenski sau pe Volkonski. Cineva care să comande. Nikolai îşi croi drum printre regimentele vag aşezate în formaţie. Primul dintre cei trei bărbaţi pe care îl găsi era Volkonski.

— Ce se întâmplă? întrebă Nikolai. Unde vă sunt toţi oamenii?

Volkonski tresări, dar apoi îşi reveni repede.

— Alteţa Voastră Imperială, spuse el, destul de încet, astfel încât oamenii lui din apropiere să nu-l poată auzi, dar şi destul de tare încât să-şi prezinte omagiile.

— Parcă aţi pretins că puteţi aduce douăzeci de mii de soldaţi.

Nikolai încercă să-şi disimuleze neliniştea folosind un ton plin de dezamăgire. Imperios. Ca al unui moştenitor la

tron.

— Dar aici este doar o fracţiune din acel număr.

Volkonski îşi îndreptă spatele.

— La garnizoană s-a produs o stare de confuzie atunci când s-a depus jurământul de credinţă. Nu toţi au refuzat să jure credinţă. Dar în continuare suntem puternici. Este destul să impunem o lovitură de stat.

— Unde sunt Trubeţkoi, Obolenski şi oamenii lor?

— Obolenski este chiar acolo, răspunse Volkonski şi arătă spre soldaţii din formaţia de la dreapta. Trubeţkoi…

— Ce e cu Trubeţkoi?

— El, ăăă… nu e de găsit. Dar Ilia îl caută, şi el este cel mai bun să dea de urma cuiva.

— Conducătorul vostru neînfricat face în continuare ceva „important” pentru soţia lui sau pentru Lebzeltern? întrebă Nikolai, fără să poată să-şi ascundă sarcasmul.

Volkonski îşi verifică soldaţii, de parcă se temea că îi ascultau. Nu o făceau. Se învârteau în cerc şi sporovăiau nonşalant între ei pentru a se apăra de frigul dimineţii.

— Ştiu că nu arată promiţător, Alteţa Voastră Imperială, dar vă jur, chiar şi fără Trubeţkoi, treaba va merge. Vom triumfa.

Nikolai îşi strângea şi îşi desfăcea pumnii. Toată viaţa lui fusese nevoit să se bizuie doar pe sine. Oare greşise luându-i în calcul şi pe decembrişti?

— Aşezaţi-vă oamenii în formaţie! se răsti el la Volkonski.

— Da, Alteţa Voastră Imperială! zise acesta, salutându-l pe Nikolai.

Nikolai dădu din cap pentru a-i cere să se retragă, iar Volkonski făcu o scurtă plecăciune şi plecă.

Nu trecu mult timp şi îl văzu pe Ilia vorbind cu Obolenski. Trubeţkoi nu se întorsese. *La naiba!*

Dar apoi un strigăt răsună în Piaţa lui Petru.

— Atenţie!

Un tropăit colectiv răspunse chemării. Ceea ce cu o clipă în urmă părea să fie doar o masă dezordonată de oameni, acum se aliniase în rânduri drepte şi regimente mândre.

Fără să vrea, Nikolai rămase cu gura căscată. Precizia trupelor era splendidă. Ceea ce fusese o dezordine militară se transformase brusc în şiruri ordonate de uniforme şi arme. Toate sporovăielile dintre oameni încetară. Tobele care băteau în fundal căpătară o ferocitate magnifică. Cu certitudine erau impresionante, iar Nikolai putea să înţeleagă în acele clipe cum de nişte oameni ca aceştia îl învinseseră pe Napoleon. *Poate că, la urma urmelor, avem o şansă.*

Obolenski stătea sub statuia lui Petru cel Mare, lângă Piatra Tunetului. Cu Trubeţkoi absent, probabil că îşi asumase conducerea.

— Soldaţi loiali ai Imperiului Ţarist Rus! strigă el. Astăzi este o zi crucială! Astăzi este ziua în care vom da înapoi Rusia poporului căruia îi aparţine! Astăzi este ziua în care vom lupta pentru libertatea noastră şi pentru demnitate umană! Mulţi dintre voi au luptat vitejeşte împotriva lui Napoleon. Pe câmpul de luptă, nu a contat dacă aparţineaţi nobilimii sau ţărănimii. Eram cu toţii ruşi şi am adus glorie imperiului nostru. Acum, totuşi, fără un război care să ne unească, monarhia s-a întors la vechile obiceiuri, înrobind ţăranii sub stăpânii lor. Familia imperială a uitat cum iobagii şi aristocraţii deopotrivă şi-au dat vieţile pentru ţara noastră. Şi vrem să le amintim. Pentru Karimov şi o constituţie!

Soldaţii bătură cu cizmele şi cu catargele steagurilor în pământ şi strigară:

— Pentru Karimov şi o constituţie! Pentru Karimov şi o constituţie!

Un zâmbet se lăţi pe chipul lui Nikolai. Acesta era poporul lui. De sânge regal sau nu, Nikolai se trăgea dintr-un sat nomad din stepă şi îşi petrecuse întreaga viaţă luptând pentru respect. Fusese curierul unui croitor şi lustruise încălţări pentru un cizmar. Furase lecţii de dans şi de scrimă oferind la schimb timpul lui liber şi serviciile sale. Aşa că aceşti oameni care stăteau în faţa lui, aceşti soldaţi de rând, erau confraţii lui.

Dar atunci, tunetul unor copite înecă strigătele

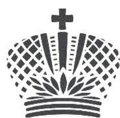
decembriştilor. Bărbaţii din piaţă se întoarseră cu toţii cu spatele la Obolenski şi cu faţa spre sursa sunetului.

— Nu! exclamă Nikolai.

Nu erau, aşa după cum speraseră decembriştii, întăriri din alte garnizoane. Erau cavaleria şi infanteria lui Paşa. Erau aproape zece mii de oameni.

Se aflau încă la distanţă, dar Nikolai avea impresia că toţi caii lor îl puneau deja pe fugă.

Căci decembriştii erau acum depăşiţi ca număr cu mai mult de trei oameni la unul.



CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI DOI

Vika mergea călare în stânga lui Paşa când acesta conduse cavaleria în Piaţa lui Petru. Iuliana călărea în dreapta lui, nefiind dispusă să cedeze cererii lui de a sta acasă sau măcar de a rămâne în spatele liniei de luptă. Caii lor trebuiau să păşească cu grijă pe caldarâmul îngheţat.

Decembriştii erau aliniaţi în formaţie în faţa statuii lui Petru cel Mare.

Forţele pe care le comanda Paşa erau mult mai descurajatoare.

— Infanterie, strigă Paşa, înconjuraţi piaţa, dar păstraţi distanţa faţă de rebeli şi nu trageţi decât la ordin!

Comandanţii lui se repeziră în acţiune, iar regimentele lor mărşăluiră să ocupe poziţii strategice în jurul Pieţei lui Petru.

— Vreau artileria uşoară acolo – Paşa arătă spre un loc dinaintea uneia dintre unităţile de infanterie, care stătea faţă în faţă cu statuia lui Petru cel Mare – şi aici, zise el, indicând o linie care să protejeze locul în care se aflau el şi calul său.

Astfel, puteau să-i vadă pe decembrişti din acea poziţie care permitea o vedere de ansamblu, dar rămâneau apăraţi de mai multe regimente de infanterie, laolaltă cu linia de artilerie uşoară.

— Cavaleria va merge pentru a-i flanca pe rebeli, zise Paşa. Vreau ca decembriştii să fie nevoiţi să-şi *ridice* privirile spre noi.

Ofiţerii şi soldaţii lor mărşăluiră spre locurile lor. Vika privi de la Paşa la piaţă şi înapoi la Paşa.

— Foarte impresionant, Alteţa Voastră Imperială!

Paşa dădu scurt din cap spre ea, ca un comandant de oşti serios. Dar un zâmbet îi arcui colţurile buzelor.

— Domnule conte Miloradovici, unde sunteţi? întrebă Paşa.

Contele, un erou de război, care, la fel ca Obolenski şi Volkonski, era admirat de trupe, veni grăbit spre Paşa şi îl salută.

— Vorbiţi cu Obolenski, îi spuse Paşa. Şi, dacă se poate, adresaţi-vă oamenilor. Încă se mai pot răzgândi. Îi voi lăsa să plece.

Din dreapta lui, Iuliana pufni dezaprobator. Paşa o ignoră.

— Da, să trăiţi! zise Miloradovici.

Salută din nou, apoi porni spre formaţiile rebelilor din centrul pieţei.

Paşa se întoarse spre Vika.

— Nikolai e aici?

Ea simţi zvâcnetul din piept în timp ce scruta piaţa.

— Nu-l văd, însă îl simt. Chiar dacă nu l-aş putea simţi, ştiu că ar trebui să fie. Decembriştii intenţionează să-l pună pe tron. Asta înseamnă că ei sunt oamenii lui Nikolai. Iar Nikolai nu este genul care să stea deoparte şi să lase treaba neplăcută în seama altora. Aşa că da, Nikolai este aici.

Inima ei bătea mai repede, amintindu-şi de mazurca din visul cu vulcanul. Ce bine ar fi fost dacă această scenă era tot un vis…

Paşa începu să-şi treacă mâna prin păr, dar se opri, de parcă şi-ar fi amintit că era urmărit de privirile oamenilor săi.

— Omoară-l pe Nikolai! îi ceru Iuliana Vikăi.

Vika trase adânc aer în piept şi totul dinlăuntrul ei se întoarse cu susul în jos. Fireşte că ştia că era mai mult decât o simplă posibilitate ca ea să fie nevoită să-i facă rău lui Nikolai, poate chiar să-l omoare, dar o posibilitate era cu totul altceva decât o poruncă directă dată cu voce tare. Mai ales de vreme ce brăţara avea să o constrângă.

Paşa îşi domoli calul alături de al ei. Era ceva mai palid ca de obicei.

— Să nu…

— Paşa! Iuliana întoarse capul brusc, pentru a-l fulgera cu o căutătură cruntă. Ai încercat data trecută să dai dovadă de indulgenţă punând-o pe Vika să-l prindă. Însă Nikolai a evadat din ou şi a încercat iar să te omoare. Nu putem fi siguri că vom reuşi să-l capturăm şi să-l închidem şi de data aceasta.

Paşa înghiţi pentru a-şi domoli emoţiile, dar dădu aprobator din cap.

— Vika, găseşte-l pe Nikolai şi…

Vocea i se frânse.

— În fine, ai auzit-o pe Iuliana.

Totul înlăuntrul Vikăi rămase cu susul în jos. Pulsul îi bubuia.

În centrul pieţei, Miloradovici vorbea cu Obolenski. Bărbaţii îşi umflaseră piepturile şi stăteau cu picioarele larg depărtate. Nori fierbinţi se ridicau acolo unde respiraţiile lor se întâlneau cu aerul rece de iarnă. Discuţia nu părea deloc prietenoasă.

Calul Vikăi se foia sub ea.

— L-ai localizat pe Nikolai? întrebă Iuliana.

Vika trebuia să o facă. Alesese să fie de partea lui Paşa, şi nu doar din cauza brăţării care o ardea. Dar avea să încerce din răsputeri să facă asta în felul *ei.* Măcar atâta integritate putea să aibă.

— Restrâng posibilităţile.

Vika se concentră asupra părţii drepte a formaţiei decembriştilor, unde aerul părea să fie tulburat nu de vreme, ci de magie.

Miloradovici se răsuci pe călcâie şi plecă de lângă Obolenski, urcându-se pe Piatra Tunetului.

— Ascultaţi-mă, camarazi soldaţi…

O împuşcătură răsună înainte ca el să aibă şansa să încheie fraza. Soldaţii urlară. Miloradovici căzu grămadă la pământ.

Obolenski reacţionă imediat, scoţându-şi sabia din teacă şi ţinând-o ridicată deasupra lui, astfel încât să sclipească în lumina timpurie a dimineţii. Apoi o înfipse în trupul lui Miloradovici.

— O, Cerule! exclamă Vika.

— Crimă! Trădare! strigară trupele lui Paşa, în stare de şoc.

Decembriştii începură să ţipe şi ei şi îşi scoaseră armele.

Izbucnirea subită luă prin surprindere caii din cavaleria lui Paşa, iar aceştia se izbiră unii în alţii în vreme ce nechezau. Călăreţii lor încercară să-i liniştească.

Dar câţiva dintre cai alunecară pe gheaţă, aruncându-i pe soldaţii lui Paşa din şei în cădere. Asta trimise restul cavaleriei în şi mai multă dezordine.

Decembriştii ochiră cu muschetele.

Uită de găsirea lui Nikolai chiar acum, gândi Vika. *Avem nevoie de o diversiune pentru a le da timp oamenilor noştri să se regrupeze.*

— Mă întorc! îi zise lui Paşa şi îşi abandonă calul, evanescentizându-se în aer şi rematerializându-se pe un nor.

De acolo, de sus, putea să vadă toate trupele foarte clar. Decembriştii stăteau în două formaţii, un pătrat şi un dreptunghi, în faţa statuii lui Petru cel Mare şi a Nevei. Erau înconjuraţi pe toate părţile de cavaleria şi infanteria lui Paşa (cu excepţia unei mici breşe de-a lungul râului). Iar Paşa şi Iuliana erau călare pe caii lor pe latura îndepărtată a pieţei, în spatele unei linii de artilerie uşoară.

Vika se ascunse în faldurile norului şi îşi aruncă braţele în sus.

— Îmi trebuie o furtună! Una cumplită!

Vântul urlă ca răspuns la porunca ei şi ţâşni în norii din jurul ei, agitându-i şi transformându-i într-o frenezie cenuşie. Norii se împrăştiară pe cer ca o pătură de flanel gri şi bubuiră de tunete în pântecele lor.

O gheaţă ca un lichid argintiu se învârteji în jurul pieptului Vikăi, mai puternic decât simţise ea vreodată până atunci vremea. Un viscol bătu în jurul fustei sale. Fulgi de zăpadă plutiră din vârful degetelor ei.

Se transformase în ceea ce purtase cândva doar drept costum: era Lady Snow.

Trăgea repede eşarfe de zăpadă din fusta ei de viscol şi le arunca, una după alta, iar acestea creşteau în timp ce călătoreau prin aer, transformându-se din mici arcuiri în furtună în toată regula. Inhală profund şi suflă cu toată puterea spre decembriştii de dedesubt, iar respiraţia ei se transformă într-un vânt tăios, aspru, care vuia, despicând cerul. Norii din jurul ei se deschiseră şi ei, dezlănţuind fulgere şi măzăriche, ace de foc şi gheaţă ce răpăiau din înalturi.

La urma urmelor, Paşa vrea ca decembriştii să se uite de jos la noi. Şi ei aşa făcură, cu ochii mari la furtuna-surpriză – ori poate temându-se de magie –, cu muschetele coborâte într-o încercare înnebunită de a se ascunde de viscolul care părea să atace numai secţiunea ocupată de ei din Piaţa lui Petru.

Între timp, cei din cavaleria lui Paşa îşi calmaseră caii şi refăcuseră rândurile.

Argintul lichid al corsajului Vikăi răci aerul până ce temperatura scăzu la valori apropiate de cele arctice. Ea continuă să întreţină furtuna, adăugând şi mai mult din fusta ei. De fiecare dată când lua o eşarfă, şi mai mulţi fulgi de nea se agitau să îi ia locul. Ea era iarna eternă. *Ce ironie,* gândi Vika, *pentru o fată născută dintr-un vulcan!* În câteva secunde, decembriştii fură îngropaţi până la genunchi în zăpadă.

Şi atunci, viscolul se opri. Sau, mai degrabă, continuă să urle în jurul Vikăi, dar cumva îşi rată ţintele de pe pământ.

— Ce? Nu!

Un scut, ridicat nu de magia Vikăi, se împingea împotriva furtunii ei. Era invizibil pentru ochiul obişnuit, dar, din punctul ei de observaţie atât de apropiat de el, îşi dădea seama de componentele sale, o mie de umbrele transparente ce blocau atacul violent. Zăpada se îngrămădea deasupra umbrelelor, acumulându-se ca nişte nori albi îngheţaţi, în contrast cu cei cenuşii care îi creaseră.

Vika încercă să arunce şi mai mult din viscolul ei. Însă scutul lui Nikolai rezista cu încăpăţânare.

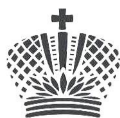
Când se adunase un munte de zăpadă pe fiecare umbrelă, acestea se înclinară dinspre decembriştii din centrul pieţei spre forţele lui Paşa de pe margini.

O, *nu!*

— Aveţi grijă! strigă Vika, deşi ei nu aveau cum să o audă de atât de departe.

Umbrelele căzură toate deodată într-o parte şi o avalanşă de zăpadă plonjă din cer. Trupele lui Paşa priviră în sus şi ţipară. Unii încercară să se ferească din cale, dar gravitaţia era neiertătoare şi torentele de zăpadă se prăbuşiră peste soldaţi.

Brusc, se făcu linişte. Oamenii lui Paşa fuseseră îngropaţi de vii.



CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI TREI

Nikolai îşi ridică privirea spre Vika în timp ce umbrelele sale provocau avalanşa care se prăbuşise în capul soldaţilor lui Paşa. Vântul şi zăpada se năpusteau în jurul ei, făcându-i părul un foc îngheţat de furie.

O flacără caldă se aprinse înlăuntrul lui Nikolai pentru a se potrivi acestuia.

Puterea ei îi intimida pe decembrişti. Şi totuşi, îl făcea pe Nikolai să o dorească şi mai tare.

Dar apoi fiorul ambiţiei stinse flacăra, dorinţa. Nikolai îşi luă privirea dinspre cer.

Îi îngropase pe soldaţii lui Paşa, dar oamenii săi aveau nevoie de ceva mai mult pentru a-i încuraja. Întăriri. Dar unde să le găsească?

Nikolai închise ochii. Şi zâmbi.

Păpuşi, ca la serbarea lui. Putea să suplimenteze forţele decembriştilor cu soldaţi de jucărie.

Ţinând în continuare ochii închişi, Nikolai îşi reaminti toate magazinele de jucării din Sankt Petersburg. Era cel de unde achiziţionase ospătarii pentru serbarea de pe Neva şi un altul aproape de Canalul Ekaterinski, de unde cumpărase marionetele în timpul Jocului, când lucra la ceea ce avea să devină omuleţul şi balerina. Mai erau şi alte câteva zeci de magazine.

Nikolai bătu din palme de două ori.

În celălalt capăt al oraşului, soldăţei din lemn se treziră brusc din somn. Se ridicară în picioare scârţâind şi îşi unseră articulaţiile din metal. Îşi adunară muschetele şi muniţia, îşi îndreptară pălăriile din fetru şi porniră în marş, cu cizmele lor pe rafturi ca un staccato de împuşcături, drept răspuns la chemarea lui Nikolai.

Când regimentele de jucărie fură adunate, micuţele lor goarne sunară. Generalii zbierau comenzi. Soldaţii se

năpustiră trecând prin vitrine, lăsând în urma lor sticlă spartă. Se grăbiră prin aer şi, în câteva minute, o armată în miniatură se strânse lângă decembrişti în Piaţa lui Petru.

Soldaţii lui Nikolai îşi mutară privirea de la oamenii lui Paşa, care porniseră să se dezgroape din zăpadă, la soldaţii de jucărie, care începuseră să crească rapid, ajungând în mărime naturală.

— În numele Cerului, ce se…?

Dar, atunci, unii dintre bărbaţi începură să se uite de la statuia lui Petru cel Mare la Neva, apoi la soldaţii de jucărie. Nikolai aproape că putea să vadă rotiţele din minţile lor învârtindu-se şi punând cap la cap toate lucrurile. Statuia fermecată. Serbarea lui. Şi acum asta.

— Sunt ca păpuşile de la petrecerea ţareviciului de pe râu, zise cineva.

Nikolai ieşi din locul în care stătea ascuns printre trupe. Arăta destul ca el însuşi – cu alte cuvinte, îşi purta faţada ca să nu apară ca o umbră –, încât unii dintre decembrişti îl recunoscură. Nu toţi, căci Nikolai nu fusese renumit înainte să capete, ei bine, o proastă reputaţie pentru că supravieţuise morţii, ci doar unii soldaţi ici şi acolo îl recunoscură, poate din rarele momente când le făcea cu mâna de la fereastra casei lui.

— Alteţa Voastră Imperială, spuseră acei oameni şi îl salutară.

Nikolai se opri în faţa lor.

— Este adevărat, eu sunt Nikolai Aleksandrovici Karimov-Romanov – el decisese să ia numele de Romanov, de vreme ce răposatul ţar fusese, de fapt, tatăl lui – şi sunt prinţul pentru care luptaţi.

Murmure se răspândiră printre rândurile lor, şi curând toţi decembriştii duseră mâinile la căciuli drept salut.

— Dar nu sunt numai Mare Prinţ, continuă Nikolai. Sunt şi mag.

Decembriştii rămaseră cu gurile căscate. Unii se traseră înapoi, tremurând vizibil.

La naiba! Urmările intoxicaţiei alimentare de la serbare

constituiau modalitatea prin care Ilia îi convinsese pe oameni să se alăture decembriştilor. Printre aceşti ostaşi din faţa lui Nikolai se aflau mulţi care se temeau de magie.

— Să nu vă fie frică de puterile mele magice, le spuse el. Amintiţi-vă, ţareviciul are deja un Mag Imperial, şi ei au provocat dezastrul din oraşul nostru. Dar cu magia mea de partea voastră, îi vom învinge şi ne vom lua imperiul şi vieţile noastre înapoi.

Cu o fluturare din mână, Nikolai îi aduse la viaţă pe soldaţii de jucărie, ducându-le muschetele de pe umeri în poziţie de tragere.

Şi apoi Nikolai îşi ridică ambele braţe, cu palmele în sus. Răceala se învârteji în măduva lui. Vika era Doamna Zăpezilor pe dinafară, dar Nikolai era Stăpânul Îngheţului pe dinăuntru. Răceala din energia Aijanei vibră şi magia lui Bolşebnoie Duplo sări în buricele degetelor sale. Întregul lui trup se cutremură, aproape incapabil de a-i cuprinde forţa.

Umbrele tuturor soldaţilor – bărbaţi şi jucării – se separară de proprietarii lor şi stăteau ca entităţi distincte. Şi ele aveau muschete, doar siluete, cu siluete de gloanţe înăuntrul lor. Însă acele gloanţe puteau să ucidă un om adevărat.

Nikolai respira precipitat. Era cea mai mare vrajă pe care o făcuse vreodată.

Dar în afară de o urmă de tremurat din pricina puterii magiei, nu era câtuşi de puţin obosit. Forţa lui Bolşebnoie Duplo era acum extraordinară. Sau poate că era propria putere a lui Nikolai, alimentată de dorinţa de răzbunare şi de furie.

Decembriştii se zgâiră, fără să reacţioneze, preţ de câteva secunde. Apoi, Ilia strigă:

— Pentru Karimov şi o constituţie!

O namilă de soldat dintr-un regiment din apropiere mormăi şi răcni:

— Pentru Karimov şi o constituţie!

În jurul lor, toţi îşi îndreptară spatele. Unii chiar îndrăzniră să zâmbească în timp ce imitară strigătul de

raliere, căci vederea unei armate de soldaţi în plus – chiar dacă în urmă cu numai câteva momente fuseseră numai jucării şi umbre – stârnise dorinţa de luptă în sufletele decembriştilor. Erau luptători, la urma urmelor, nu cetăţeni obişnuiţi, şi ispita victoriei bătea în piepturile lor asemenea unor tobe.

— Acum, domnilor, li se adresă Nikolai, atât oamenilor adevăraţi, cât şi celor magici. Dreapta împrejur! Priviţi-i pe adversari în ochi.

Bărbaţii se răsuciră pe călcâie la unison. Se întoarseră înspre exterior, astfel încât formaţiile lor se îndreptau spre infanteria şi cavaleria care îi înconjura.

— Pregătiţi muschetele! le comandă Nikolai.

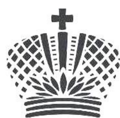
Mii de muschete răpăiră în poziţie în mâinile soldaţilor, din nou demonstrând frumuseţea preciziei militare. Aceşti bărbaţi fuseseră antrenaţi întocmai după standardele exigente ale fostului ţar. Pe cont propriu, puteau să încarce şi să tragă circa patru lovituri pe minut. Însă cu ajutorul magiei lui Nikolai, aveau să-şi vadă abilitatea remarcabil sporită, aproape dublându-şi numărul loviturilor.

Adăugaţi ecuaţiei noii soldaţi, precum şi faptul că voi invoca şi voi trage gloanţe în plus fără să fie nevoie de muschete. Se prea poate ca Paşa să fi avut în continuare mai mulţi oameni, însă Nikolai avea mai mult decât suficiente arme şi muniţii pentru o luptă.

Nikolai se uită la soldaţii lui. Maxilarele lor erau încleştate şi privirile concentrate. Dădu din cap aprobator.

Deasupra, toţi norii de furtună, în afară de cel al Vikăi, dispărură. Soarele ardea ca în toiul verii, iar zăpada care îi ţinea prizonieri pe oamenii lui Paşa începu să se topească şi să picure, lăsând numai caldarâmul umed în urma sa. Ei se scuturară de picăturile de apă de pe cizme şi îşi îndreptară atenţia spre Nikolai şi soldaţii lui.

Şi toate muschetele decembriştilor erau îndreptate spre ei.



CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI PATRU

Unul dintre ofiţerii comandanţi ai liniei de artilerie veni în grabă spre Paşa. În ochi îi sclipea frica, dar nu abdica de la datoria sa.

— Alteţa Voastră Imperială, ar trebui să vă retrageţi într-un loc sigur.

Paşa scutură din cap.

— Rămân. Este lupta mea.

Genunchii îi tremurau puţin, dar îşi lipi coapsele mai ferm de cal, astfel încât nimeni să nu-i poată vedea îndoiala.

— Alteţa Voastră Imperială…

Paşa îi aruncă o privire atât de neînduplecată, că până şi Iuliana ar fi aprobat-o.

— Rămân.

Sora lui îi făcu semn cu mâna ofiţerului să vină spre ea. Se aplecă de pe calul ei pentru a-i şopti ceva la ureche.

— Da, Alteţa Voastră Imperială.

El îi aruncă o privire lui Paşa, o salută pe Iuliana şi fugi înapoi la escadronul său.

— Ce-a fost asta? vru Paşa să ştie.

— Ai să vezi, răspunse ea. Ai încredere în mine.

Paşa vru să insiste. Însă Iuliana arcui o sprânceană, iar el ştiu că sora lui nu avea să se înduplece. În loc de asta, privi în sus spre cer şi-şi atinse pandantivul din bazalt de la baza gâtului.

— Vika? Spune-mi ce vezi de acolo de sus!

Vocea ei veni la fel de limpede de parcă s-ar fi aflat în continuare pe un cal alături de el.

— Sunt sigură că i-ai remarcat pe soldaţii care au dublat forţele decembriştilor. Vika spuse asta ca pe un lucru de la sine înţeles, poate deoarece magia era, de fapt, un fapt obişnuit de viaţă pentru ea, dar şi poate spre beneficiul lui

Paşa, ca să-l menţină calm. Se pregătesc de un atac, urmă ea, pe care, în împrejurări normale, oamenii tăi l-ar putea respinge. Dar Nikolai va fi capabil să tragă cu acele muschete mai repede decât ar putea orice soldat normal să le reîncarce.

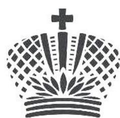
Paşa voia din nou să-şi vâre mâinile în păr. Dar era comandantul unei armate, aflat în linia întâi, nu un băiat care să rămână acasă, la palat, în timp ce alţii îi purtau războaiele. Trebuia să gândească limpede, chiar dacă era obligat să facă faţă unei ameninţări mai ciudate decât cele cu care se confruntase probabil tatăl lui.

— Aşadar, deşi suntem aproape zece mii şi ei sunt doar… cinci sau şase mii, trebuie să luăm în calcul o luptă egală.

— Corect, se arătă Vika de acord.

Paşa înghiţi fierea care îi venise pe gât.

— În regulă. Vom încerca să nu cedăm aici, pe pământ. Iar tu… Paşa aruncă o privire spre Iuliana şi îşi aminti de ordinul ei de a-l ucide pe Nikolai. Fă ceea ce trebuie să faci, Vika. În orice fel poţi.



CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Vika privi în jos spre piaţă şi se concentră asupra lui Nikolai. În acelaşi timp, şi el aruncă o privire spre ea, de parcă firul care îi lega l-ar fi tras şi pe el în acel moment. Privirea lui o întâlni pe a ei.

Nu uita, rosti ea pe muteşte.

Vraja lui de învăluire pâlpâi preţ de o secundă, doar că suficient de mult pentru ca ea să întrezărească umbra de dedesubt. Nu ştia dacă el o făcuse dinadins sau dacă mesajul ei i-o înlăturase pentru acel scurt moment.

O speranţă iraţională flutură înlăuntrul ei.

O secundă mai târziu, ea îşi adună gândurile. Nikolai avusese o mulţime de ocazii să renunţe. Nu o făcuse. Şi acum se aflau aici, în mijlocul unei lupte.

Vika îşi înclină capul într-un ultim gest de jelire a băiatului pe care îl cunoscuse odată.

Apoi îşi aruncă braţele în faţa ei, iar vântul iernii se năpusti în urma lor, măturându-i pe decembrişti şi răsturnându-l pe Nikolai la pământ. Ea îşi lovi palmele laolaltă şi azvârli cristale de gheaţă în direcţia lui. Chiciura se agăţă de el, straturi peste straturi. În doar câteva secunde, Nikolai era îngheţat, complet suspendat într-un bloc translucid de gheaţă.

Brăţara se strânse în jurul încheieturii mâinii ei, dar nu o arse. Deoarece Vika nu sfida neapărat ordinile primite. În graba ei de a da comenzi, Iuliana uitase că trebuia să specifice *când* ar fi trebuit Vika să-l omoare pe Nikolai. Iar Paşa îi spusese doar să facă ce trebuia să facă.

Întreg trupul ei se înfioră.

Preţ de un moment infinitezimal, în Piaţa lui Petru se aşternu liniştea.

Dar apoi artileria lui Paşa deschise focul. Vika văzu cum Paşa se repede spre Iuliana.

— Ce s-a întâmplat? strigă el, vocea lui ajungând la Vika fiindcă el încă ţinea mâna strânsă pe pandantiv.

— Eu le-am poruncit să tragă în rebeli, răspunse Iuliana; se afla în raza pandantivului, aşa încât Vika putu să o audă şi pe ea. E timpul să terminăm cu prostia asta!

Vika icni.

— Nu astea au fost ordinele mele! zise Paşa.

— Ordinele tale nu erau suficient de agresive.

Soldaţii loiali tronului continuară să tragă în decembrişti, însă decembriştii nu erau nişte mercenari prost pregătiţi. Erau bărbaţi care făceau parte din aceeaşi armată care trăgea în ei. Comandanţii lor strigară, iar rebelii încărcară şi traseră şi ei. Trupurile începură să cadă de ambele părţi.

În acelaşi timp, unii dintre soldaţii-umbre se întoarseră şi îl ochiră pe Nikolai. Sau, mai curând, blocul de gheaţă. Probabil că el le comandase dinăuntru, căci deschiseră focul şi făcură să zboare bucăţi mari din bloc. Traseră din nou şi căzu mai multă gheaţă.

Vika aruncă şi mai multă chiciură spre el, dar nu putea să înlocuiască destul de repede bucăţile care explodau.

Nikolai se eliberă, trimiţând suliţe de gheaţă în aer. Acestea străpunseră o parte din oamenii lui Paşa. Apoi, Nikolai începu să pocnească din degete, făcând să apară gloanţe, câteva sute odată. Le trimise spre forţele lui Paşa şi, aşa cum avertizase mai devreme Vika, păreau să fie zece mii de decembrişti cărora trebuiau să le facă faţă.

În pofida intensităţii focului, Paşa îşi ţinu calul nemişcat.

— Vika! strigă el peste vâjâitul gloanţelor şi strigătele de luptă ale oamenilor, trebuie să facem ceva ca să le spargem formaţia!

— Ştiu… dar cum?

— Scutură-i cumva!

— În regulă, răspunse Vika, dând din cap pentru sine.

Literalmente îi voi scutura de îi voi da jos din picioare.

Privi lung spre centrul pieţei.

Concentrează-te! Concentrează-te! Concentrează-te!

Pământul de sub cizmele decembriştilor începu să se

onduleze asemenea unor valuri blânde într-o zi liniştită de-a lungul Nevei. Unii dintre oameni îşi pierdură echilibrul. Ceilalţi continuară să tragă, totuşi, incluzându-l aici şi pe Nikolai cu fiecare pocnitură din degete.

Dar apoi caldarâmul se crăpă cu zgomote ca nişte tunete, iar valurile pietroase ale Vikăi crescură, crestele lor deveniră tot mai înalte şi mai lungi. Pământul se cabră şi îi azvârli pe decembrişti la trei metri în aer şi în toate direcţiile. Când aterizară, trupurile bărbaţilor pocniră. Soldaţii-umbre explodară sub forma unor nori de fum.

Dumnezeule! Cu fiecare os frânt şi soldat neputincios, greaţa o cuprindea pe Vika. Zăceau unii peste alţii într-un talmeş-balmeş haotic de membre şi muschete, tobe şi steaguri.

Vika se gândise că urma să aibă nevoie de această putere dacă se ajungea la război cu inamici străini. Nu-şi imaginase vreodată că o va folosi împotriva oamenilor Rusiei. Inima i se ridică în gât. Voia să-şi ia privirea, dar nu putea.

Armata lui Paşa continua să tragă.

Decembriştii ţipară atunci când prima lor linie se prăbuşi. Unii îşi trăgeau camarazii din cale şi mânuiau cu stângăcie muschetele. Însă prea mulţi căzuseră.

— Retragerea! Retragerea! Retragerea! strigau decembriştii.

Se împiedicau de cadavre. Mai mulţi soldaţi se prăbuşiră sub tir. Cei care mai puteau să alerge se căţărară peste mormanele de trupuri căzute, poticnindu-se şi alunecând pe caldarâmul îngheţat, pătat de sânge, şi fugiră dincolo de statuia lui Petru cel Mare. Se retraseră pe Neva îngheţată.

Infanteria lui Paşa reacţionă iute. Deja încărcau tunurile şi le îndreptau spre râu.

— Nu! strigă Vika.

Prea târziu. Tunurile traseră şi îi loviră pe decembriştii de pe gheaţă, azvârlind sute de oameni în adâncurile îngheţate ale Nevei. Aveau să se înece şi să îngheţe în câteva secunde.

Cu toate că erau oamenii lui Nikolai, Vika aruncă o magie asupra râului, ca nişte undiţe care să-i tragă pe soldaţi în afara apei. Deja era prea multă moarte. Frunzele de ceai prevestiseră corect şi se părea că ea şi Renata nu reuşiseră să schimbe profeţia. Tot ceea ce putea să facă acum Vika era să încerce să minimalizeze numărul de vieţi care se pierdeau. Din cer, ea încercă să împiedice Neva să îngheţe în timp ce trăgea trup după trup din apă, sute de fire invizibile aruncate deodată.

Dar erau prea multe. Avea atât de multă putere, şi totuşi nu-i putea salva pe toţi. Lacrimile îi brăzdară obrajii în timp ce iarna triumfa şi Neva îngheţa, prinzând sute de oameni în cimitirul de gheaţă de dedesubt.

— Încetaţi focul! strigă Paşa.

Tirul neobosit al tunurilor era asurzitor, iar ofiţerii săi nu-l puteau auzi. Şi mai multe tunuri traseră. Mai multă gheaţă se sparse, luând cu ea alte câteva sute de soldaţi. Numărul de pierderi avea să fie pe puţin o mie, iar Vika era aproape epuizată. Şi totuşi, îşi reînnoi încercările de a-i salva şi pe acei oameni de la înec.

Nikolai încă stătea în picioare pe Piatra Tunetului. Îşi azvârli braţul în faţa lui şi îl îndreptă spre tunuri.

Un regiment de soldaţi de jucărie se răsuci pe călcâie şi şarjă. Scârţâitul picioarelor lor din lemn se auzea strident peste toate exploziile şi tirurile de arme, o cacofonie tulburătoare de magie şi de război mânuite repede împreună.

O ghiulea de tun trecu prin avangarda soldaţilor de jucărie, zburându-le capetele şi despicându-le membrele. Însă restul jucăriilor continuară neabătute. Nu aveau niciun fel de sentimente, nicio teamă, ci numai ordinele lui Nikolai, oricare ar fi fost acelea.

Şi apoi soldaţii de jucărie se năpustiră asupra oamenilor lui Paşa, iar cele două părţi se încleştară, luptând mâini de carne cu mâini din lemn. Câţiva dintre oamenii lui Nikolai luară tunurile şi le schimbară ţinta.

Soldaţii lui Paşa – sau erau ai Iulianei? – ridicară paturile muschetelor şi le zdrobiră feţele jucăriilor. Luară înapoi

tunurile şi le împinseră pentru a le realinia.

Nikolai întinse şi mai tare braţul, şi tunurile îi zburară pe oameni jos de pe ele, apoi pivotară şi ţintiră drept în sus, astfel încât orice tun să tragă în aer şi proiectilele să cadă asupra oamenilor lui Paşa, în loc de Neva, unde se înecau şi îngheţau decembriştii.

Numai că un tun nu pivotase complet. Era îndreptat în sus, dar totuşi uşor spre râu, iar fitilul ardea la capătul lui.

În toiul haosului şi al zgomotului şi al încercărilor ei de a-i salva pe oamenii care se înecau şi îngheţau, Vika nu văzu ghiuleaua până ce aceasta nu se îndreptă direct spre ea.

Ea icni, paralizată preţ de o clipă.

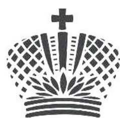
Apoi instinctele ei se activară şi porunci vântului să schimbe traiectoria proiectilului.

Acesta se deplasa, totuşi, prea repede, iar căldura îl propulsa drept prin viscol, neabătut. Vika încercă să se arunce din calea lui, dar cu o fracţiune de secundă prea târziu, iar ghiuleaua se izbi în mâna ei stângă.

I-o smulse de tot.

Vika ţipă. Era ca şi cum un fulger i-ar fi străpuns braţul şi i-ar fi dat foc din interior. Ea căzu prin aer. Cerul se învârtea ameţitor. Pretutindeni se auzeau ţipete şi era fum şi tir de tunuri.

Şi apoi totul se stinse ca o lumânare, lăsând loc întunericului.



CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

— Nu! strigă Paşa în timp ce Vika se prăbuşea din cer, sângele urmând-o ca nişte flamuri stacojii. Dădu pinteni calului şi, în timp ce se năpustea în centrul pieţei pentru a încerca să o prindă, strigă spre infanteria lui: Încetaţi focul! Încetaţi focul! Încetaţi focul!

În cele din urmă, ei îl auziră şi opriră atacul.

Paşa îşi îndemnă calul să sară pe ultima porţiune şi o prinse pe Vika în clipa când era pe punctul de a se izbi de pământ.

— Încetaţi totul! strigă Nikolai la decembrişti, deşi nu mai rămăseseră mulţi.

Cel puţin o mie pieriseră în îngheţata Neva. Sute zăceau morţi pe caldarâm. Volkonski fugise, retrăgându-se cu majoritatea oamenilor săi. Dar cele câteva sute rămase în luptă se opriră. Soldaţii de jucărie deveniseră rigizi în absenţa magiei lui Nikolai care să-i anime, iar rămăşiţele regimentelor-umbre se dizolvară ca un fum.

— A păţit ceva? întrebă Nikolai, fugind spre locul unde Paşa o urcase pe Vika pe calul său.

Ca şi când nu era vina lui. Ca şi când ar fi putut pur şi simplu să-l întrebe aşa ceva pe Paşa după toate astea.

Dar, în acele clipe, lui Paşa nu-i păsa. Nu-i păsa decât de Vika.

Atunci când calul lui se opri, coborî din şa. O culcă pe Vika pe pământul îngheţat şi îi aşeză capul pe genunchii lui. Sângele continua să-i curgă de la încheietura de unde îi fusese retezată mâna, roşul contopindu-se cu zăpada şi umplând crăpăturile dintre pietrele din caldarâm. Îşi smulse vestonul, făcând nasturii să zboare, şi apucă cu mână o porţiune din cămaşă, pe care o sfâşie. Îi înfăşură strâns rana cu bucata de pânză.

— Vika, mă auzi?

Ea nu-i răspunse.

Nikolai îngenunche alături de ea.

— Îmi pare rău, Vika! N-am vrut să se întâmple asta…

— Ce credeai că o să se întâmple? se răsti Paşa, revenind brusc la realitatea a ceea ce tocmai se petrecuse.

Nikolai miji ochii.

— Aş fi putut să te întreb acelaşi lucru despre sfârşitul Jocului.

— Şi cu toate acestea, n-ai învăţat nimic din greşelile mele.

— Tu ai silit-o să intre în asta.

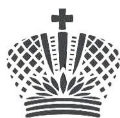
Nikolai arătă spre încheietura bandajată a Vikăi.

Numai că brăţara pe care o căuta nu mai era acolo.

Lui Paşa i se strânse stomacul. Cătuşa din aur fusese smulsă odată cu mâna ei.

Acum, Vika era la fel de albă la faţă ca zăpada, pe măsură ce viaţa i se scurgea roşie pe bandajul pe care îl improvizase el. Paşa o ţinu şi mai strâns.

— Nu se poate ca ăsta să fie destinul nostru final.



CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

Nikolai îi aruncă o căutătură cruntă lui Paşa. Era vina lui că se întâmplase asta! Dacă Paşa nu l-ar fi atacat pe Nikolai la sfârşitul Jocului, atunci Nikolai nu ar fi avut de ce să caute răzbunare…

Totuşi, el putea să-i pună capăt acum. Paşa era chiar în faţa lui. Şi Vika la fel. Ea era inconştientă, la un pas de moarte. Nikolai putea să o termine şi să-l lase pe Paşa fără cea mai grozavă armă care apăra coroana.

Dar la gândul de a o ucide pe Vika, silueta lui Nikolai pâlpâi. Era deja slăbită după efortul bătăliei, iar acum, când se uita la Vika, furia lui dădu în clocot.

Îşi oprise soldaţii din atac dintr-un motiv. Pentru Vika. Bătălia îi slăbise mult puterea, la fel slăbise şi întunericul rece care îi alimentase obsesia de răzbunare, iar în momentul în care Vika se prăbuşise din cer, o străfulgerare de căldură se aprinsese înlăuntrul lui, o frântură din trecutul lui.

Ea murea, şi dacă n-ar mai fi fost, speranţa ca el să fie într-o bună zi ţar, cu Vika ţarina lui, nu ar mai fi putut să existe. Nikolai se prăbuşi în zăpadă.

Ce mai rămăsese din energia Aijanei huruia înlăuntrul lui. *Nu ceda! Eşti foarte aproape de tron,* părea să spună.

Până atunci, Nikolai nu putuse să lupte împotriva răcelii, însă realitatea dezolantă a unui viitor fără Vika scăpără şi aprinse adevărul a ceea ce dorea. Îşi petrecuse întreaga viaţă singur, iar ea era şansa lui ca în sfârşit să aibă pe cineva care să-l înţeleagă. Cineva cu care să exploreze şi să împingă limitele a ceea ce putea face.

Nu vreau ce-şi dorea Aijana pentru mine. Nu vreau să fiu ţar cu preţul celor pe care îi iubesc. Ştiuse asta înainte ca mama lui să-l infecteze cu energia ei. Acum avea destulă limpezime pentru a o şti din nou.

Împinse înapoi răceala care încerca să se răspândească în el. Era tot ce-i mai rămăsese de la mama lui, însă Nikolai îşi putea aminti iubirea ei, înţelegând totodată cât de profund viciată era.

Au revoir, Aijana!

Iuliana alergă spre locul unde el şi Paşa stăteau cu Vika în zăpadă.

— Salveaz-o! îi ceru Iuliana lui Nikolai. Fă orice o fi fost ceea ce ai făcut la sfârşitul Jocului! Dă-i Vikăi energia ta!

Nikolai scutură din cap.

— Eu… nu pot.

— Cum adică nu poţi? întrebă Paşa.

— Energia mea este pângărită. Provine de la mama mea; există prea multă moarte şi întuneric în ea.

Chiar în timp ce o spunea, se lupta pe dinăuntru cu răceala care încă dăinuia în venele lui. Dar privi în jurul său pentru a-şi întări hotărârea. Se uită la soldaţi – la cei care încă erau în viaţă – stând tensionaţi, privind lung către cei doi prinţi şi către prinţesa lor de pe zăpada însângerată. La morţii care umpleau caldarâmul. La cei pe care nu-i putea vedea de acolo, cei care se înecaseră în râul îngheţat.

— Naiba să mă ia, priviţi ce mi-a făcut această energie, ce am *făcut* cu ea! Nu i-o voi transfera Vikăi.

— Preferi să o laşi să moară? îl întrebă Paşa, clătinând din cap, cu sprâncenele încruntate.

Nikolai închise ochii pentru un scurt moment. Când îi redeschise, spuse:

— Dacă înseamnă să aleg dintre asta şi să o fac să trăiască aşa cum am trăit eu, mai bine să moară.

Iuliana se aşeză pe pământ, în spaţiul dintre cei doi băieţi.

— Nu-i poţi transfera în schimb energia altcuiva? întrebă ea încet.

Îşi scoase o mănuşă şi îşi oferi mâna.

Paşa clipi, privind-o pe sora lui. Şi Nikolai era surprins. Niciodată până atunci Iuliana nu arătase o asemenea tandreţe faţă de nimeni din afara familiei.

Iuliana îi zâmbi trist lui Paşa.

— O iubeşti. Aşadar, şi eu o iubesc.

Căldura ei neaşteptată dezgheţă şi mai mult din frigul lui Nikolai.

— Dacă e să fie energia cuiva, îi zise Paşa lui Nikolai, dă-i-o pe a mea.

Lăsă mâna Iulianei şi îşi ridică mâneca vestonului pentru a-şi oferi încheietura.

Nikolai făcu o grimasă privind pielea descoperită a lui Paşa, cu albastrul sângelui său vizibil la încheietură.

— Nu sunt vampir. În plus, nu pot să fac asta. Dacă încerc să-i transfer energia ta, se va amesteca şi-a mea acolo.

Paşa îl fulgeră cu privirea pentru comentariul cu vampirul. Dar îşi retrase braţul şi, în schimb, îl petrecu în jurul Vikăi.

Nikolai privi în jos la ea, în braţele lui Paşa. Hainele lor şi bandajul improvizat erau îmbibate de zăpadă topită şi de sânge.

— Trebuie să-i oprim sângerarea, spuse Nikolai. Dar eu nu pot să vindec răni aşa cum poate ea. Chiar şi dacă aveam mâna ei…

Îşi îndreptă privirea spre statuia lui Petru cel Mare.

— Ce e cu mâna ei? vru Iuliana să ştie.

— Eu n-aş putea să repar carnea, răspunse Nikolai, continuând să privească statuia. Însă poate că aş reuşi cu metalul.

— Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Paşa.

— Petru cel Mare, preciză Nikolai. Nu e făcut din orice metal. Este plin de magie veche.

Iuliana se întoarse către Nikolai.

— Poţi s-o foloseşti?

El trase aer adânc în piept.

— Sper, răspunse.

Paşa se uită la Vika, la bandajul roşu. Înghiţi din greu pentru a scăpa de nodul tot mai mare din gâtlej.

— Aşa sper şi eu.

Nikolai îngenunche pe caldarâmul îngheţat alături de

Vika. Existau toate şansele din lume să nu funcţioneze. Existau toate şansele să meargă. El se împotrivi instinctului de a-şi ţine respiraţia până ce ştia în care fel avea să se întâmple.

— Ce faci? întrebă Iuliana.

— Şşt! făcu Paşa. Lasă-l să lucreze!

Nikolai dădu din cap spre el spre a-i mulţumi. Toţi soldaţii (atât ai lui, cât şi ai lui Paşa) părură să urmeze ordinul lui Paşa, căci în întreaga piaţă se lăsă tăcerea.

Cu toate acestea, Nikolai de-abia observă asta. Tot ceea ce vedea şi auzea era Vika, inconştientă, respirând neregulat.

Rezistă! gândi el. *Te rog!*

Nikolai se ridică în picioare şi se concentră asupra statuii aflate la câţiva metri depărtare. La rândul lui, Petru cel Mare părea să-l urmărească cu privirea pe Nikolai.

— Niciodată n-am crezut că eşarfa de pe pieptul tău adaugă un plus ţinutei tale, zise Nikolai, ca şi când statuia ar fi putut să-i audă (sau să-l intereseze) părerile lui despre modă. Dar cred că am putea să o folosim într-un scop mai bun.

Întinse mâna şi îşi prinse degetele laolaltă, apoi le aduse înapoi, de parcă ar fi tras ceva. Eşarfa, într-adevăr, îi urmă mişcarea. Alunecă de pe Petru cel Mare şi pluti prin aer ca o mătase din metal. Când ajunse la Nikolai, se topi. Bronzul luci în căuşul palmelor sale.

Nikolai se întoarse înapoi spre Vika şi îngenunche lângă ea.

— Unelte, şopti el.

O întreagă cutie de scule plină de roţi dinţate, angrenaje, şuruburi, bucşe şi arcuri apăru pe o movilă de zăpadă de lângă el.

Nikolai privi mâna dreaptă a Vikăi – *singura* ei mână – şi dădu din cap în direcţia ei. Bronzul lichid şiroi în sus, în aer, din palmele lui şi începu să copieze forma celeilalte mâini a Vikăi, dar opusul ei în oglindă, o palmă stângă din metal după palma dreaptă din carne şi oase. Cu propriile mâini libere acum, Nikolai alese o serie de resorturi

minuscule din zăpadă şi le inseră în bronz. Resorturile se scufundară în mâna din metal şi îşi găsiră drumul spre vârfurile degetelor ei.

În continuare, adăugă degetelor pârghii şi roţi dinţate, mecanisme care aveau să le permită să se îndoaie. Făcu să apară nişte ulei, pe care îl pulveriză în metal, încordându-şi voinţa pentru a-l face să pătrundă şi să ungă noile articulaţii.

Apoi meşteri o reţea flexibilă de bare uşoare, conectate cu sârmuliţe cât filamentele de subţiri şi şuruburi în miniatură. Putea să se îndoaie şi să se strângă, să se deschidă şi să se închidă. O îmbină în palma din metal strălucitor.

Când termină, mâna părea făurită din bronz lustruit, atât turnată, cât şi pe deplin omenească în acelaşi timp.

— *Et voilà!* exclamă Nikolai în şoaptă.

— O mână artificială, remarcă Paşa, fără să se sinchisească să-şi ascundă uimirea. Intenţionezi să i-o ataşezi?

— Am de gând să încerc, răspunse Nikolai. Acum e momentul în care intervine vechea magie, sper. N-aş putea să fac asta de unul singur. Făcu un semn în direcţia Vikăi, aflată în poala lui Paşa. Transferă-mi-o, te rog!

Paşa şovăi.

— Trebuie, *mon frère,* interveni Iuliana.

Paşa o mângâie pe Vika pe păr. Închise ochii. Dar când îi redeschise, o trecu uşor pe Vika în poala lui Nikolai.

Pulsul lui Nikolai se acceleră, dar nu ca mazurca pe ritmul căreia inima lui şi cea a Vikăi dansaseră de două ori, ci mai curând înrudit cu amplitudinea frenetică a unui dans popular kazah.

El luă mâna de bronz din aer.

— Te rog, fa să funcţioneze!

Fermecă bandajul să se desfacă singur de pe încheietura mâinii ei – era îmbibat atât de tare, încât roşul părea negru –, iar Nikolai puse tot ce avea în concentrarea asupra încheieturii Vikăi. Apăsă mâna de bronz, astfel încât să se întâlnească cu ciotul însângerat.

Imediat ce metalul atinse carnea, vechea magie din statuie pătrunse în ea, iar bronzul începu să se sudeze de pielea ei. În sus pe antebraţ urcau dâre metalice, asemenea unor acuarele strălucitoare care se impregnau în vopseaua de culoarea pielii.

Ea trecu de la moale la ţeapăn. Inspiră scurt.

Vika se trezi cu o tresărire. Îşi ridică privirea spre Nikolai. Apoi se uită în jos în timp ce îşi mişca degetele din bronz de la mâna stângă.

— Ce ai făcut? întrebă ea, încruntându-se.

— Eu… îmi pare rău, răspunse el.

Ea îşi întoarse mâna din bronz dintr-o parte în cealaltă.

— Îmi pare rău, spuse el din nou, căci era singurul lucru pe care Nikolai îl *putea* spune.

Vika aruncă o privire în jur, dincolo de Nikolai, de Paşa şi de Iuliana, spre soldaţii care stăteau şi priveau, fără să mai lupte, de jur împrejurul pieţei.

— S-a terminat? îl întrebă ea pe Paşa.

Paşa încuviinţă încet din cap.

— Aşa cred.

Ea se uită spre Nikolai. *Prin* Nikolai. Era atât de slăbit acum, încât nici umbră nu prea mai era. Dar şi el aprobă din cap.

Vika se încruntă, privindu-şi din nou degetele din metal. Apoi i se adresă lui Nikolai:

— Sincer, e urâtă. Şi grea. Dar va fi cu mult mai satisfăcătoare acum pentru a te pocni.

El nu ştia dacă ar fi trebuit să râdă.

— De ce ai făcut-o? îl întrebă Vika. Ai fi putut să învingi şi ai fi preluat tronul cu mine infirmă.

Nikolai oftă.

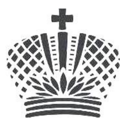
— Deoarece, când ai fost lovită – când a fost ca la sfârşitul Jocului şi tu erai pe moarte din nou –, ceea ce îmi doream cu adevărat s-a eliberat din întuneric şi totul a devenit limpede.

— Nu înţeleg.

El o privi în ochi. În ochii ei provocatori, extraordinar de frumoşi.

Singura lui gropiţă îi încreţi obrazul de umbră, în timp ce zâmbea cu adevărat pentru prima dată după foarte mult timp.

— E pentru că mi-ai spus că mă iubeşti. Şi eu n-am uitat.



CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI OPT

— Te văd, zise Vika.

Nikolai scutură din cap şi se uită în jos la silueta lui care pălea.

— Nu prea mai sunt aici.

Dar era. Era estompat, dar Nikolai al ei încă era acolo, aşa cum sperase în tot acel timp. El găsise o bucată din sine şi lupta împotriva energiei Aijanei.

Şi totuşi, întunericul mamei sale încă dăinuia în el. Oare avea să revină după ce Nikolai se odihnea? Avea, oare, să pună din nou stăpânire pe trupul şi voinţa lui? Dacă măcar ar fi existat mai mult din vechiul Nikolai care să i se împotrivească!

Vika îşi privi noua mână din bronz. Ce păcat că nu putea pur şi simplu să scoată cu o lovitură de pumn energia Aijanei din el! Îşi îndoi degetele, încă adaptându-se la senzaţia dată de metal. Acum ea era alcătuită din multe părţi diferite: vechea magie a statuii, energia lui Nikolai de la sfârşitul Jocului, energia lui Serghei prin intermediul brăţării lui.

Stai! Energia lui Nikolai! Vika rămase cu gura căscată pe măsură ce îşi dădea seama de asta. În tot acest timp, energia îi fusese transferată ei. Dar ce ar fi dacă Nikolai ar putea să ceară înapoi o parte din energia lui proprie pe care i-o dăduse în timpul Jocului? Nikolai cel pur, care se sacrificase pe sine şi pe care ea îl căutase, s-ar fi putut să mai existe încă în propriile ei vene.

— Dă-mi mâna ta! îi ceru ea, întinzând degetele ei din carne şi oase spre degetele lui de umbră, atât de estompate, încât erau ca nişte fuioare de fum care se destrămau.

Dar de îndată ce îl atinse, un şoc de căldură o străbătu. O lăsă fără respiraţie.

— Ce se întâmplă? vru Paşa să ştie.

Nici ea şi nici Nikolai nu putură să-i răspundă. El era înghiţit de lumină, la început o strălucire slabă, acolo unde îl ţinea de mână, dar apoi extinzându-se, din ce în ce mai strălucitoare, până ce amândoi fură înglobaţi de un halou atât de orbitor, încât ea trebui să mijească ochii.

Era ca atunci când îl atinsese pentru prima dată la balul mascat, şi când îşi dorise ca el să o sărute în patul lui, şi când dansase cu el în visul cu vulcanul, toate legate cu o fundă de mandarine şi cimbru şi foc.

Vika avea respiraţia întretăiată. Funcţiona. *Dar de ce acum? De ce nu se întâmplase până atunci?* În ultima vreme fuseseră destule interacţiuni între ei.

Însă mereu existase ceva între ea şi Nikolai. Un ou. Un vis. O ambiţie prostească.

Acum, totuşi, nu mai era nimic care să-i despartă.

Conexiunea lor era atât agonie, cât şi extaz. Era năucitoare, şi totuşi simplă, nefericită, şi totuşi voioasă, dar într-un fel de care Vika nu putea şi nici *nu* dorea să fugă.

Era viaţă, redusă la esenţa ei.

În vreme ce vechea lui energie – şi o parte din a ei – curgea înapoi în el, Vika putu să simtă şi muchiile întunecate, reci, ale energiei Aijanei. Vika îl strânse pe Nikolai de mână.

Umbra lui începu să se retragă acolo unde se atingeau, de parcă din vârfurile degetelor lui s-ar fi vărsat cerneală înapoi într-o fântână nevăzută. Răceala energiei Aijanei se retrase şi ea, alungată de căldura care se revărsa din trupul Vikăi.

— Cunosc energia asta, şopti Nikolai.

Vika îşi imagină cum împingea şi mai tare în umbra lui, şi mai dispăru o parte din ea. Forma umană a lui Nikolai se întoarse lent – călătorind mai întâi din vârfurile degetelor în sus pe braţ, apoi peste piept, în celălalt braţ, în picioare, în tălpi. Se răspândi în claviculă, acolo unde fusese cândva cicatricea cu baghetele. În sus pe gât, de-a lungul liniei maxilarului, şi peste planurile ascuţite ale obrajilor lui.

Umbra se retrăsese. Vika icni, cu mâna la gură, aproape nevenindu-i să creadă cine era în faţa ei.

Dar era din nou el. În sfârşit. Nikolai al ei.

El se privi, ridică braţele în sus, îşi pipăi faţa şi pieptul, de parcă nu-i venea să creadă. În cele din urmă, totuşi, o privi pe Vika.

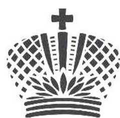
— M-ai salvat.

— *Tu* m-ai salvat *pe mine,* spuse ea.

— Poate că ne-am salvat unul pe celălalt. Se pare că avem un obicei să facem asta.

Vika se uită de la mâna ei la cea a lui Nikolai, care era acum tot din carne şi oase. Apoi râse, nu atât de fericire, ci mai degrabă dintr-o uşurare extraordinară, copleşitoare.

— Da. Se pare că avem.



CAPITOLUL ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ

Paşa privi neputincios haloul care îi înconjura pe Vika şi pe Nikolai.

— Acesta este modul în care au sfidat Jocul, nu-i aşa? întrebă Iuliana, petrecându-şi braţul pe sub al lui şi arătând în acelaşi timp spre halou. Fiecare este parte din celălalt. Şi sunt mai puternici când sunt uniţi.

În pieptul lui Paşa se iscă o durere, moartea speranţei că Vika avea să-l aleagă pe el, dar scrâşni din dinţi şi dădu aprobator din cap. *Niciodată n-a existat nici cea mai mică şansă,* îşi dădu el seama. *Întotdeauna a fost Nikolai, fie că vreunul dintre noi ştia asta sau nu.*

Se ridică, trăgând-o şi pe sora sa cu el.

— Asta e ceea ce a vrut Platon să spună, zise el, deşi mai mult ca pentru sine, când a scris despre cele două jumătăţi despărţite care se caută.

Nikolai îl privi şi clătină din cap.

— Nu cred asta. Sau, mai precis, este doar o parte din ceea ce căutăm cu toţii.

Paşa făcu un pas înapoi. Nu era surprins că Nikolai ştia la ce alegorie se referă – întotdeauna împărtăşiseră iubirea pentru cărţi –, dar era surprins de tonul lui Nikolai. Era aproape ca şi cum s-ar fi aflat în biblioteca Palatului de Iarnă, dezbătând filosofie. Din nou prieteni.

— Ce vrei să spui? îl întrebă, având grijă la fragilitatea conversaţiei lor.

Oare era posibil să recupereze trecutul, să repare ceea ce se stricase? Paşa îşi trecu mâinile prin păr.

— Vreau să spun că interpretarea ta ia în calcul numai iubirea romantică, răspunse Nikolai încet, de parcă şi el ar fi înţeles semnificaţia conversaţiei lor. Dar cum rămâne cu familia? Şi cu prietenia? Cred că am fost cu toţii orbi în faţa importanţei acestora. Eu, cel mai tare.

Se ridică şi o ajută pe Vika să se ridice în picioare. Când îi dădu drumul mâinii, haloul lor de lumină dispăru.

Paşa expiră. Fusese aproape prea intim să-i vadă strălucind împreună în acest fel.

— Deci vrei să spui că...

Iuliana îl luă de braţ.

— Tuspatru aici prezenţi suntem jumătăţile despărţite pe care le-am căutat tot timpul.

Paşa o trase mai aproape de el. Începea să înţeleagă ce voia Nikolai să spună. Vika şi Nikolai împreună formau un întreg. Dar la fel Paşa şi Iuliana, ca familie. Iar Paşa şi Nikolai, nu doar ca fraţi, ci şi ca prieteni.

Vika stătea între el şi Nikolai. Privea de la unul la celălalt, oprindu-se să se uite şi la ea însăşi, de parcă ar fi fost o punte fragilă care îi lega.

Dar poate că era.

Se întoarse încet spre Nikolai.

— Întunericul ţi-a dispărut din vene. Eşti din nou tu, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap.

— Atunci, iartă-l pe Paşa pentru ceea ce ne-a făcut la sfârşitul Jocului.

Glasul ei căpătase o calitate mai fermă sau, şi mai exact, una pătimaşă. Semăna foarte mult cu fata înflăcărată şi hotărâtă din pădure pe care Paşa şi Nikolai o întâlniseră înainte de Joc.

— Durerea şi teama pot să-i transforme până şi pe cei mai buni dintre noi într-atât încât să facem ce nu ar trebui, îi spuse Vika lui Nikolai. Renunţă la lupta pentru coroană.

— Eu...

— Nu eşti tu, Nikolai. Ea scutură din cap, dar expresia i se îmblânzi. N-a fost niciodată ceea ce voiai. Nu cu adevărat, în orice caz.

El privi la moartea care îi înconjura. La soldaţii care stăteau tăcuţi, obedienţi, aşteptând comenzile lor.

— Pe focul iadului, ce-am făcut? Nikolai închise ochii şi se frecă la ceafa. Dar apoi dădu iar din cap. Ai dreptate. Tot ceea ce am vrut vreodată cu adevărat a fost să am

locul meu – să fac parte din Sankt Petersburg. Dintr-o familie. Să-ţi aparţin ţie.

Lui Paşa îi sări inima în gât. Din mai multe motive.

Vika se întoarse cu faţa spre el.

— Paşa, iartă-l şi graţiază-l pe Nikolai. Nu a fost el însuşi, iar decembriştii deja complotau împotriva ta şi a familiei tale cu foarte mult timp în urmă. Nikolai a fost doar un mijloc convenabil pentru a-şi atinge scopul.

Cu coada ochiului, Paşa îl văzu pe Nikolai tresărind la auzul descrierii făcute de Vika rolului său, minimalizat. Se prea poate să fi fost umil, însă mai avea destulă mândrie.

Acea mândrie explodase şi îl mânase pe Nikolai să urmărească ocuparea tronului. Să încerce să-l omoare pe Paşa, de două ori. Putea el să-l ierte atât de uşor?

Şi totuşi, iată la ce îi condusese *neiertarea.* În fond, Paşa îl condamnase pe Nikolai la moarte la sfârşitul Jocului. Apoi Nikolai îi întorsese favorul.

Nu era cel mai natural lucru din lume să-ţi ierţi fratele pentru că a încercat să te omoare. Dar Nikolai era dispus să-şi reprime o bună parte din mândrie pentru a-l ierta pe Paşa. Paşa ar fi putut să procedeze la fel.

— Amândoi am făcut greşeli, zise el. Unele enorme.

Nikolai se scărpină la ceafa.

— Da, am făcut. Voi regreta veşnic. Cuvintele nu sunt suficiente pentru asta.

Paşa se văzu nevoit să se sprijine de Iuliana, atât de mare era uşurarea lui.

— Şi mie îmi pare rău. Pentru sfârşitul Jocului. Pentru tot.

— *Mon frère,* spuse Nikolai.

Paşa surâse.

— *Mon frère.*

Iuliana o atinse pe Vika pe umăr, iar Vika se dădu un pas înapoi, lăsând loc între Paşa şi Nikolai.

Paşa traversă scurta distanţă şi îl trase pe Nikolai într-o îmbrăţişare.

Preţ de o clipă, Nikolai se încordă. Apoi îl cuprinse şi el în braţe pe Paşa.

Împreună, erau întregi.

În jurul lor, soldaţii începură să murmure, confuzi, fără să înţeleagă ce însemna reconcilierea prinţilor.

Nikolai îi dădu drumul lui Paşa din îmbrăţişare şi îi spuse:

— Mă tem că am deschis o rană în coasta Rusiei cu această lovitură.

Paşa clătină din cap.

— Da, dar, în acelaşi timp, tot s-ar fi întâmplat, într-un fel sau altul, aşa cum a spus şi Vika. Dacă tatăl nostru nu ar fi murit, decembriştii plănuiseră oricum să se ridice împotriva lui vara viitoare. Ei doar au acţionat mai devreme, deoarece socoteau că noi nu ne-am fi putut organiza suficient de bine pentru a-i contracara. Însă nu le-au luat în calcul pe Vika şi pe Iuliana.

— Sau pe tine, zise Nikolai. Şi eu te-am subestimat.

Vika le zâmbi şi îl luă pe Nikolai de mână. Din nou scânteiară de parcă soarele şi-ar fi revărsat strălucirea asupra lor în mod special. Însă, de data aceasta, Paşa nu mai tresări. Avea să se obişnuiască cu asta.

— Acum, că v-aţi împăcat cu toţii, spuse Iuliana, ce vom face cu decembriştii?

Paşa privi spre piaţă. Trupuri zăceau împrăştiate pe caldarâm, cu ochii larg deschişi, dar goi. Oamenii lui începură să-i adune laolaltă pe rebelii care mai erau încă în viaţă.

I se păru că îl recunoaşte pe Ilia în depărtare, aproape de Neva, cu braţele ridicate în semn că se preda. Poate că Paşa se înşela. Dar era destul de sigur că nu se înşela.

I se întoarse stomacul. Cu toate acestea, nu lăsă greaţa să-l cuprindă. Ca ţar, avea să aibă parte de mult mai multe momente dificile ca acesta. Se forţă să-şi mute privirea.

— Paşa? insistă Iuliana.

El inspiră de câteva ori.

— Îngropaţi morţii cu ritualurile cuvenite. Trimiteţi poliţia să-i aresteze pe cei care au fugit.

— Şi după aceea?

Şi după aceea ce? Paşa se uită încă o dată la Ilia. Fusese

un membru destoinic al Gărzii. Aproape ca un prieten. Un văl de tristeţe pogorî peste tot ce Paşa putea să vadă.

Dar Ilia trebuia să fi avut motivele lui, aşa cum avuseseră şi Paşa şi Nikolai pentru ceea ce făcuseră. Iar dacă Paşa se putea ierta pe sine şi îl putea ierta pe Nikolai, dacă putea să înţeleagă că erau nişte oameni reali care făcuseră greşeli, atunci putea să-i înţeleagă şi pe decembrişti.

Paşa avea să-şi îngăduie să fie trist şi furios şi în toate felurile dintre cele două stări. Însă avea să şi înveţe din greşelile sale şi avea să-şi cârmuiască imperiul în felul lui, cu compasiune şi iubire, chiar şi pentru duşmanii săi.

— Vom găsi o cale de a-i pedepsi, spuse el, întorcându-se cu spatele la Ilia pentru ultima oară. Dar nu îi vom executa. Şi cu toate că nu voi aboli ţaratul, voi *ţine cont* de unele dintre propunerile lor de a le îmbunătăţi vieţile oamenilor de rând. Va fi nevoie de timp, poate de ani, chiar decenii, dar vom pune lucrurile în mişcare şi, în final, vom acţiona spre binele poporului nostru.

Îşi adună toate puterile pentru a înfrunta încruntarea Iulianei.

Însă ea doar îl luă de braţ şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Ar fi mai simplu dacă am menţine pur şi simplu direcţia tatei. Dar te admir pentru că iei decizia cea mai grea. Nu este ceea ce am fi făcut tata sau eu, însă a ta este cea corectă.

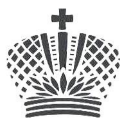
— Crezi? o întrebă Paşa.

Ea îşi înălţă capul şi zâmbi, un zâmbet cald, senin, rezervat numai fratelui ei.

— Vei fi un ţar grozav, Paşa.

Şi el îi zâmbi.

— Da, încuviinţă, cred că voi fi.



CAPITOLUL OPTZECI

Cu Paşa şi cu Nikolai reuniţi din nou şi cu Sankt Petersburgul în curs de vindecare, Renata şi Ludmila se relaxau una lângă alta în acea seară, rezemându-se de piatra caldă a *peci*-ului Ludmilei. Renata bău ultimii stropi de ceai din ceaşca ei. Nu încercase să-l manipuleze, cu toate că magia juca în vârfurile degetelor ei, din ce în ce mai puternică cu fiecare zi ce trecea.

Ludmila o înghesui pentru a arunca o privire în ceaşcă.

— Ce spune?

Renata studie ceaşca doar o secundă înainte de a zâmbi larg. Frunzele scurte şi negre erau aranjate sub formă de spirale concentrice, perfecte, fiecare mai mare decât cealaltă, ca o crizantemă cu sute de petale.

— Zice că posibilităţile sunt nenumărate.

— Destinele noastre nu sunt scrise în piatră, spuse Ludmila.

— Sau, mai exact, adăugă Renata, destinele noastre nu sunt scrise în frunzele noastre.

Ludmila râse şi umplu din nou farfuriile cu prăjituri. Renata turnă ceai pentru amândouă. Apoi, Ludmila o încântă pe Renata cu poveşti despre circul din tinereţea ei, şi adormiră pe *peci,* un somn cald, plin de speranţă şi cu vise despre acrobaţi şi urşi dansatori şi ghicitori care îţi puteau schimba cursul destinului.

Şi despre oameni obişnuiţi care puteau şi ei să schimbe cursul destinului.

EPILOG

Trei săptămâni mai târziu, Vika privea în jurul ei în Catedrala Adormirii Maicii Domnului din Moscova. Nava era splendidă în roşu şi auriu, de la baldachinul cu un model complicat de deasupra tronului la covoarele care acopereau treptele şi podeaua bisericii. Membrii Gărzii purtau roşu pe piepturile lor. Capul Bisericii – patriarhul – şi ceilalţi membri ai clerului erau îmbrăcaţi în veşminte aurii. Toţi ceilalţi bărbaţi şi femei, suficient de norocoşi pentru a fi martori la încoronare, priveau ceremonia îmbrăcaţi în uniformele şi rochiile lor cele mai elegante.

Paşa, în uniformă, stătea în picioare în centru. O mantie bogată îi era drapată peste umeri, tivită de la guler la poale cu blană albă, punctată cu negru. Se ţinea drept şi mândru, iar părul lui blond ondulat era măcar de data aceasta îmblânzit.

Fireşte, după Paşa, Nikolai era cel mai bine îmbrăcat din catedrală, nu numai pentru că făcea parte din familia imperială, ci şi pentru că el era Nikolai. Uniforma lui era cumva croită mai precis decât a oricui altcuiva, epoleţii de pe umeri ţesuţi din fir mai strălucitor, aproape luminos, iar cizmele atât de lustruite, încât sabia se reflecta în luciul pielii, la fel cum şi lama reflecta pielea. Vika îi zâmbi din cealaltă parte a podiumului. Nikolai încercă să nu-i zâmbească înapoi – pentru a arăta cum se cuvine –, dar gropiţa îl trădă. Ea aproape că izbucni în râs, şi îşi puse mâna normală la gură exact la timp.

Iuliana, aşezată pe podium, îi aruncă Vikăi o căutătură cruntă.

Asta o făcu pe Vika să vrea să râdă şi mai tare.

Dar îşi îndreptă din nou atenţia spre ceremonie, chiar în clipa în care patriarhul termina de spus o rugăciune.

În catedrală se făcu linişte. Paşa stătea cu un aer regal în mijlocul tăcerii. Acesta era momentul pentru care fusese pregătit întreaga lui viaţă. Momentul pe care îl voia Rusia. Pe care *Paşa* îl voia.

El dădu din cap spre patriarh, care îi înmână Marea Coroană Imperială.

Spinelul roşu de patru sute de carate al coroanei şi cele aproape cinci mii de diamante sclipiră atunci când Paşa şi-o puse pe cap. Patriarhul rosti o altă rugăciune scurtă, apoi îi întinse lui Paşa sceptrul şi globul.

— Pavel Aleksandrovici Romanov, Ţarul tuturor Rusiilor!

Paşa le permise tuturor celor prezenţi în catedrală să-l privească preţ de o clipă. Apoi se aşeză pe tronul roşu, cu Marea Coroană Imperială pe cap, cu sceptrul în mâna dreaptă şi cu globul în cea stângă.

Iar Vika Sergheievna Andreieva, Mag Imperial, la dreapta lui. Nikolai Aleksandrovici Karimov-Romanov, Marele Prinţ al tuturor Rusiilor şi, de asemenea, Mag Imperial, la stânga lui. Ei învinseseră regulile Jocului Coroanei. Se eliberaseră de legăturile vechiului destin şi acum trăiau – şi slujeau imperiul – din propria lor voinţă.

Ei erau mai puternici şi mai valoroşi decât orice sceptru sau glob.

Acum, ceremonia încoronării era aproape de sfârşit. Sosise timpul. Nikolai făcu semn cu capul spre Vika.

Durase ceva timp să se obişnuiască cu mâna ei din bronz, însă, cu ajutorul lui Nikolai, ea învăţase să utilizeze noua magie pentru a face mai multe decât putuse înainte. Acum, Vika nu stăpânea numai natura; ea era, de asemenea, pricepută la farmecele asupra lucrurilor făcute de om, ceea ce nu constituise câtuşi de puţin punctul ei forte până atunci. Şi de vreme ce mâna ei îşi avea originea în metal, ea descoperise că acel mediu era în mod special sensibil la comenzile ei.

Vika făcu o mişcare din încheietura mâinii şi interiorul catedralei începu să sclipească în timp ce mii de vulturi bicefali în miniatură apărură din neant şi plutiră sub tavanele înalte. Publicul icni, dar de uimire, nu de teamă, căci mulţimea fusese aleasă cu grijă – şi pregătită – pentru spectacolul de magie de astăzi. Avea să dureze până să-i convingă pe toţi oamenii din Rusia că Vika şi Nikolai erau uniţi spre binele imperiului, dar urmau să o dovedească, zi

de zi.

Li se explicase oamenilor că problemele anterioare se iviseră din lupta dintre Vika şi Nikolai, dar acum, că ei făcuseră pace, aveau să lucreze împreună pentru bunăstarea imperiului. Fireşte, anumite probleme, cum ar fi Regele-Somn, aveau să fie puţin mai complicat de rezolvat. Mai existau şi alte întâmplări suspecte ce aveau loc pe tot cuprinsul imperiului, cum ar fi zvonurile legate de casa Babei Iaga, care gonea prin toată Siberia, şi vulcanii din Peninsula Kamceatka, ce se trezeau simultan la viaţă.

Totuşi, Vika şi Nikolai munciseră deja din greu – printre altele, făcuseră să apară scuturi peste sate întregi aflate de-a lungul unor porţiuni din Volga unde se spunea că apăruse Vodianoi –, în vreme ce se gândeau la soluţii mai permanente.

Acceptarea puterilor Vikăi şi ale lui Nikolai atât de către ţarat, cât şi de către Biserică la încoronare – cea mai semnificativă ceremonie pentru ambele instituţii –, era, de asemenea, un început promiţător.

Corul începu să cânte o rugăciune de ani mulţi de sănătate pentru Paşa şi o domnie prosperă. Nikolai făcu geamurile catedralei să se deschidă larg şi o sută de păsări din piatră, modelate după diferite specii din tot imperiul, zburară înăuntru şi se alăturară cântării.

Paşa îşi privi Magii Imperiali şi zâmbi atât de luminos, încât coroana, vulturii Romanov şi tot aurul din catedrală la un loc nu se puteau compara cu el.

Vika se uită şi ea la băieţii ei şi zâmbi la rându-i.

Chiar şi Nikolai renunţă la protocol şi cedă unui zâmbet larg.

Trecuseră prin multe împreună. Se displăcuseră, se dezamăgiseră şi se răniseră unul pe celălalt. Dar mai presus de toate fusese curajul. Şi iubirea.

Vika le făcu semn clopotelor catedralei să bată. Nikolai comandă o salvă de 101 lovituri de tun în faţa catedralei. Vulturii bicefali scânteiau deasupra lui Paşa şi a tronului.

Chiar înaintea ceremoniei, Nikolai îl îmbrăţişase pe Paşa

şi îi spusese un vechi proverb kazah:

Nimic nu este mai îndepărtat ca ieri;
nimic nu este mai aproape ca mâine.

Vika zâmbi la înţelepciunea acestor vorbe. Căci, cu toate că trecutul avea să fie mereu o parte din ei, era, într-adevăr, trecutul. Ceea ce trebuiau ei să aştepte cu nerăbdare era viitorul, unde orice era posibil.

Orice.

Şi nu exista o magie mai mare ca aceasta.

NOTA AUTOAREI

La fel ca *Jocul Coroanei, Destinul Coroanei* este un roman *fantasy* istoric, a cărui acţiune se petrece într-o Rusie imperială alternativă, dar care se bazează pe evenimente şi locuri adevărate. După moartea ţarului Alexandru I, a existat, într-adevăr, o confuzie cu privire la care dintre doi fraţi trebuia să urce pe tron, iar revolta decembristă a fost o tentativă reală de lovitură de stat iscată din tulburarea şi nefericirea poporului rus. Revolta a fost condusă de bărbaţi remarcabili şi respectaţi, incluzându-i aici pe Trubeţkoi, Obolenski, Volkonski şi Pestel, care au fost ulterior spânzuraţi sau trimişi în exil pentru trădarea lor.

Destinul Coroanei se abate de la adevărul istoric, desigur, în povestea legată de *care* frate avea dreptul la tron, şi complicaţiile descendenţei lor. În realitate, Alexandru I nu a avut fii care să se lupte pentru ţarat, însă aici îi avem pe Paşa şi pe Nikolai luptându-se pentru coroană. De asemenea, mi-am permis unele libertăţi cu privire la corespondenţa dintre ţarină şi prietenele sale despre amanţii ei şi, în mod special, despre Aleksei Ohotnikov; aceste scrisori nu există în realitate, dar aici, da, de dragul povestirii.

Într-o notă fără legătură: m-am distrat puţin cu istoricele ouă de Paşti, atât în *Jocul Coroanei,* cât şi în *Destinul Coroanei.* A remarcat vreunul dintre cititorii mei? De exemplu, există o aluzie la *Război şi pace* ascunsă în această carte. De asemenea, unele dintre vrăjile lui Nikolai se doresc a fi un omagiu adus artiştilor ruşi – omuleţul şi balerina (baletul *Spărgătorul de nuci),* statuia lui Petru cel Mare (poemul „Călăreţul de bronz" al lui Puşkin) şi oul împodobit cu pietre preţioase (Fabergé). Totuşi, de vreme ce acţiunea din aceste cărţi se petrece în 1825, Nikolai de fapt îi precedă pe faimoşii artişti. Aşa că dacă Nikolai ar fi existat înaintea lor, nu ar fi avut cum să-i plagieze. Mai curând, îmi place să cred că acei artişti l-au plagiat pe

Nikolai.

Căci, de ce nu?

Aşa cum spune Nikolai: *Imaginează-ţi, şi aşa va fi. Nu există limite.*

MULŢUMIRI

Deşi aceasta este cea de-a doua carte a mea, încă sunt într-o constantă stare de uimire că am ajuns să scriu poveşti pentru a-mi asigura traiul. Şi acest vis nu s-ar fi îndeplinit niciodată fără uluitoarea mea agentă, Brianne Johnson de la Writers House. Bri, îţi mulţumesc pentru că ai fost alături de mine în această călătorie magică. Nici nu mi-ar putea trece prin minte un agent mai bun care să manipuleze frunzele de ceai ale destinului meu.

Dacă n-ar fi existat genialul meu redactor, Kristin Rens, această continuare ar fi fost o carte de neînţeles despre armate de broaşte vorbitoare şi răpiri de nimfe ale vulcanilor. Îţi mulţumesc, Kristin, pentru că m-ai îndrumat la dreapta când eu cârmisem la stânga; pentru iubirea ta faţă de Vika, Nikolai şi Paşa; şi pentru că m-ai ajutat să spun povestea lor aşa cum a fost menită să fie spusă.

Mulţumiri infinite şi echipei extrem de talentate şi muncitoare de la Balzer + Bray şi tuturor celor de la HarperCollins. Lui Suzanne Murphy, Kate Morgan Jackson, Alessandra Balzer, Donna Bray şi Kelsey Murphy, pentru tot entuziasmul şi sprijinul vostru. Lui Joel Tippie şi Alison Donalty, pentru o altă uluitoare copertă perfectă. Lui Jon Howard, Nellie Kurtzman, Caroline Sun, Rosanne Romanello, Audrey Diestelkamp, Epic-Reads şi echipei de vânzări de la Harper, sunteţi incredibili şi nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru ce aţi făcut.

Sunt atât de norocoasă să fac parte din comunitatea YA. Stacey Lee şi Anna Shinoda, unde aş fi fără mesajele voastre absurde şi amuzante? Probabil nu râzând în mijlocul băcăniei cu toţi ceilalţi cumpărători zgâindu-se la mine. Sara Raasch, îţi mulţumesc pentru cele zece milioane de e-mailuri şi pentru macarons şi pentru că mi-ai împărtăşit nebunia generală. Cu certitudine vom face ca într-o bună zi Pirates vs. Ninja să se întâmple. Roshani Chokshi şi Sabaa Tahir, vă mulţumesc pentru generozitate şi înţelepciune şi pentru că m-aţi ţinut cu picioarele pe

pământ. Monica Bustamante-Wagner, Emily Martin, Sean Byrne, Summer Spence şi Amber Hart, vă mulţumesc pentru că aţi fost mereu prezenţi să ascultaţi şi să verificaţi ce mai fac. Angela Mann şi întreaga echipă de la Kepler's Books, voi sunteţi standardul de aur al librăriilor. Vă mulţumesc pentru că iubiţi *Jocul Coroanei*, *Destinul Coroanei* şi pe mine!

Îi mulţumesc Gărzii Ţarului – ce armată incredibilă sunteţi! *Jocul Coroanei* şi *Destinul Coroanei* n-ar fi fost ceea ce sunt fără voi. Un salut foarte special ofiţerilor Gărzii: generalului maior Brittany Press, căpitanului Camille Simkin, căpitanului Heather L. Defilippis, căpitanului Jaime Arnold şi căpitanului Rachel Evangelista.

Le mulţumesc tuturor fanilor mei şi în mod special primilor fani ai acestei serii, între care: Abbi Melntyre, Ada Sandoval, Aditti Nichani, Aida Garcia, Aila Jiang, Alayna L. Olivarez, Alexa Santiago, Aii Novac, Alice Zheng, Alicia Guerrero, Allie Penn, Alyson Chu, Alyssa Raymond, Amanda Perry, Amy Jo Green, Amy Workoff, Ana Micaela Vázquez, Anelise Kim şi animalelor ei de companie preferate, Luna şi Smokey, Angelique Skandalakis, Angie Cason, Annalisse, Annebelle Bosch, Anthony Acevedo, Aprilie Nichole, Ashley @ Books Buying Beauty, Ashli Wells, Aubrie Nixon, Barrie Click, Benjamin of Tomes, Berenice Maldonado, Bhavya Lynn Wagner, Brittany T. Cooper, Brittany Smith, Brooke Muschott, Bryanna Celeste Garcia, Caitlyn T., Candace Robinson, Carly Vaught, Caterina Cattaneo, Carina Elizabeth Zepeda, Carol Lee, Carol Tobar, Carrie Mansfield, Carrie Parker, Cassandra şi Erica de la Booknerdbabes, Cassidy Hess, Cassie Bergman, Catherine Ong, Celia Brizuela, Chantal Kulak, Chelsea Brooks, Chelsea Masquelier, Christina Ladd, Christina Stants, Christine Gallaugher, Cindy Da Readaholic, Cindy T. Ngo, Cindy Pon, Claire Jeanette Dizon, Cody Duffy, Cori Griffith, Cyndy Deleon, Cynthia Akira, Dana Jan Bartelt, Daniel Shipley, Danielle Duffield, Danielle Sunshine, Daphne Chang, Denise Cayetano, Denise Wengert, Diana Laura Nava, Duane Grech, EJ Martin, Elaine Guo, Emily,

Crowell, Emily Gibbs, Emily H, Emily Miller, Emma Saska, Emmett Brown, Erin Arkin, Esther Saavedra, Evie Convent, Fiorella Vasquez, Frank Iasparri, Gina Scarcella, Grace Radford @ Once Upon A Teen Reader, Hannah R., Hannah Teel, Heather Ezell, Helena de la Book Nerd Addicts Blog, Holly M. Bryan, Isabella Plummer, Ivey A. Byrd, Ivy Poh, Ja- cinda Starr, Jaime Arkin, Jaime Chan, Jaime Arnold de la Rockstar Book Tours şi Two Chicks on Books, Jan Famworth, Janine Lisa Amberger, Jazzlyn Matthews, Jeff Harris, Jennzah Cresswell, Jess @ Such a Novel Idea, Jesse the Reader, Jessica de la a GREAT read, Jessica Knight, Jessica Lynn Piazza, Jillian, jillian @ bookishandnerdy, Joe Sanavaitis, John Chappelow, Jolina Cuaresma, Jordan Bishop, Joyce Goldschmid, Julia Rivas, Juniper Nichols, Kaitlin Dang, Kalista Toups, Kami C., Kamryn Blawn, Kara Wolf, Karen Jo Custodio, Karena Fagan, Kat @ Treestand Book Reviews, Kate Woods, Kathie Larson, Katrina Toups, Kayla Lawson, Kayla Strickland, Kelli Avery-Ituarte, Kelly Tse, bravii soldaţi care în prezent şi în trecut au slujit naţiunea noastră, KIARA, Kim Graff, Kimberly Maule, Kimi Little, Klaire Desamparo, Kricket, Kristin L. Gray, Kristi Wright, Kylie R, Laura Ashforth, Laura Gunderson, Laurel Copus, Lauren Skidmore, Lena Marsteller, Leslie Mei, Liezl Nada- yag, Linda Romer, Lisa B „Lily Grant, Lilian Berner, Linda White, Lizzielovesbooks, L.M. Zachry, Lorraine R. Duran, Lucy Grace, Madeleine Michau, Maggie Brister, Mara Delgado Sanchez, Maren @ The Worn Bookmark, Maria (Netherreads), Marlene şi Dan Sabo, Marlene Nuno, Mary Malhotra, Maryssa L., Maya Chhabra, Meg Megorry, Megan Mihalek, Mel @ Reviews In A Pinch, Melanie Roberts, Melissa Moake, Misty Strickland, Myranda Barton, Nathania Suissa, Nichole Elizabeth, Nicole Hewitt @ Feed Your Fiction Addiction, Nicole Lynn Hoefs, Nilun Manivanh, N.K. Traver, Nuria Coe, Paige Garrison, Paige O'Neal, Perla Lopez, Rachel Bielby, Rachael Halicki, Rachel Qiu, Raychelle Steele, Rebecca Hipworth, Renee Schwall, Riley Marie, Robin Hartloff, Robyn Courtney

Brodrick, Sabrina Forney, Sally Ruth Velez, Samantha Kay, Samantha Mrozek, Samara Cuaresma, Sarah Anderson, Sarah Jacobsen, Sarah Kershaw, Scarlet V. Rose, Seeing Double In Neverland, Seina Otaru Wedlick, Shana Potter, Shawn Hinkel, Shelly Collins, Sheyna Watkins, Silvia Asperti, Sondra Boyes, Sophia Life, Sophie Anne Payne, Staci Meyers, Suzanne Graf Morrone, Sydney Medel, Tammy Theriault, Take Me Away To A Great Read, Tess Botkin, TheBookwormBrittany, Theresa J. Snyder, Tiffany Johnson, Toryann Stutts, Tristan Hope Poindexter, Victoria Millen, Victoria Rybalkin, Vika Kareva, Vivien, Wendy Liu, Winifred Caser şi Yet Peng.

Mulţumiri tuturor prietenilor mei care m-au îndopat cu cartofi prăjiţi şi salsa, care s-au prezentat devreme la evenimentele legate de cărţile mele şi care m-au bătut la cap să le dezvălui ce li se întâmplă personajelor mele înainte ca eu să termin de scris. Vă ştiţi voi care sunteţi! Viaţa mea nu ar fi fost la fel de plină şi de veselă fără voi.

Lui Tom, pentru că a fost acolo când ceasul a bătut miezul nopţii şi *Jocul Coroanei* a debutat, când am aflat în următoarea săptămână că a ajuns pe lista de bestselleruri a publicaţiei *New York Times* şi, de asemenea, pentru momentele mai mici şi mai liniştite. Mă surprinzi peste măsură.

Mamei şi tatei, pentru că m-au călăuzit şi m-au lăsat să devin cine sunt. Iubirea fără margini şi credinţa voastră m-au susţinut în viaţă şi vă iubesc pentru asta.

Şi lui Reese, persoana mea preferată din întreaga lume. Îţi mulţumesc pentru îmbrăţişările entuziaste, sărutările bonus şi pentru că eşti fanul meu numărul unu. Îţi mulţumesc pentru că m-ai încurajat în momentele mele nebuneşti şi pentru că m-ai îndemnat să dau tot ce am mai bun în mine. Tu eşti plămădită din praf de stele, vise şi magie. Te iubesc, infinit şi pentru totdeauna.